

Sizzle

Contents

Sizzle	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	28
6. Chương 6	33
7. Chương 7	36
8. Chương 8	39
9. Chương 9	41
10. Chương 10	44
11. Chương 11	47
12. Chương 12	50
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	63
16. Chương 16	66
17. Chương 17	68
18. Chương 18	69
19. Chương 19	71
20. Chương 20	73
21. Chương 21	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23	82
24. Chương 24	88
25. Chương 25	91
26. Chương 26	98
27. Chương 27	103
28. Chương 28	106
29. Chương 29	109
30. Chương 30	112
31. Chương 31	115
32. Chương 32	118
33. Chương 33	123
34. Chương 34	125
35. Chương 35	127
36. Chương 36	130
37. Chương 37	134
38. Chương 38	137
39. Chương 39	138
40. Chương 40	142
41. Chương 41	148

42. Chương 42	151
43. Chương 43	152

Sizzle

Giới thiệu

Người dịch: kiemanh49 Thể loại: Hiện đại, lãng mạn Độ dài: 42 chương + Chương kết Lyra Prescott, s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sizzle>

1. Chương 1

Họ gọi anh là anh hùng vì đã làm việc của mình. Còn chưa đủ tệ, họ thậm chí bắt anh kể về nó.

Tất cả đều đứng dậy tung hô Đặc vụ Samuel Wellington Kincaid sau khi anh kết thúc bài phát biểu của mình. Anh gật đầu ngắn gọn và cố rời khỏi bục phát biểu và cái khán phòng này, nhưng lại bị một nhân viên FBI khác giữ lại và khẳng khái bắt anh trả lời các câu hỏi ngay khi màn tung hô kia kết thúc.

Biết rằng mình nên hợp tác, anh lại gật đầu và chờ khán giả là các sĩ quan cũng như nhân viên FBI tương lai lắng xuống. Như hầu hết mọi người, Sam ghét phải phát biểu, nhất là khi nói về lĩnh vực tình báo, nhưng đây lại là một hội thảo tập huấn và là một nhiệm vụ thiện chí, cấp trên ra lệnh cho anh phải nói về vai trò của mình trong vụ bắt giữ đầy kịch tính Edward Chester khét tiếng, một kẻ phân biệt chủng tộc từ trong máu đồng thời là một trong những tên tội phạm khó lòng nhất trong nhiều năm nay.

Bất chấp sự miễn cưỡng của anh, Sam đã bị lên lịch đi phát biểu 5 cuộc hội thảo trong nước. Anh đã hoàn thành hội thảo đầu tiên ở D.C, cái thứ 2 này ở Chicago. Tuần sau anh sẽ bay tới Seattle để thực hiện cái thứ 3, tiếp đến sẽ là Los Angeles. Điểm dừng chân cuối cùng của anh sẽ là căn cứ hải quân ở San Diego, tại đây anh sẽ thuyết trình cho đội lính hải quân SEAL đang được huấn luyện. Anh rên thầm khi nghĩ tới viễn cảnh diễn thêm 3 lần nữa trước những khán giả tò mò, những người chỉ muốn nghe tỉ mỉ về vụ bắt giữ giật gân ấy.

Tuy nhiên, khán giả đặc biệt hôm nay cũng muốn nghe Sam làm thế nào để cứu mạng Alec Buchanan, một đặc vụ FBI hoạt động tại Chicago, trong khi anh đang tham gia một vụ khác. Vụ việc xảy ra cách đây 6 tuần, từ đó luôn có những chuyện ngồi lê đôi mách. Vì đặc vụ Buchanan đang dưỡng thương nên họ không thể moi được gì từ anh ta.

Trước khi Sam được giới thiệu cho đám đông, họ đã cảnh báo anh về sự tò mò và những câu hỏi anh có thể phải đối mặt. Có đúng là đặc vụ Kincaid đã lao vào một tòa nhà bị đặt mìn để cứu anh Buchanan không? Có bao nhiêu tay súng trong nhà khi anh xông vào? Có phải tòa nhà đã phát nổ chỉ vài giây sau khi anh mang được Buchana ra ngoài không?

Chuyện xảy ra không được công bố. Sam cũng không muốn đi vào chi tiết nhưng hiện giờ, ngay tại bục phát biểu, anh bị kẹt giữa một nhóm người muốn nghe mọi tình tiết đầm máu.

Nhưng câu hỏi đầu tiên không liên quan gì tới vụ Chester hay Alec Buchanan. Nó chính là câu anh đã bị hỏi đi hỏi lại trong hầu hết mọi lần anh được giới thiệu.

“Đặc vụ Kincaid, tôi không thể không chú ý đến âm điệu của anh. Có phải nó mang...âm Scotland không?” một nữ học viên hỏi.

“Đúng thế”. Sam đã quen với sự tò mò về thân thế của mình, do đó anh trả lời lịch sự nhưng rất ngắn gọn.

“Sao lại như thế?”

“Tôi tới từ Scotland, đó là lí do tôi âm điệu của tôi hơi lạ”. Anh mỉm cười.

Cô học viên đỏ mặt. Sam nói tiếp, không muốn khiến cô ngượng. “Điều cô thật sự muốn biết là làm sao một người Scotland lại có thể trở thành nhân viên FBI đúng không?”

“Vâng, thưa ngài”.

“Tôi có hai quốc tịch”. Anh giải thích. “Tôi sinh ra tại Mỹ nhưng lại lớn lên ở vùng cao nguyên Scotland, tôi tốt nghiệp ở Princeton, lấy bằng thạc sĩ Oxford rồi chuyển tới D.C để học Luật. Tôi bắt đầu làm việc cho FBI ngay khi qua kỳ sát hạch”.

Sam tránh tiết lộ thêm thông tin về đời tư cá nhân bằng cách gọi một học viên đang háo hức giơ tay, và 20 phút tiếp theo anh bị xoay như chong chóng với hàng loạt các câu hỏi.

Gần cuối buổi nói chuyện của Sam, đặc vụ Alec Buchanan và cộng sự FBI của mình, Jack MacAlister bước vào phòng, chọn lấy hai chỗ gần cửa sau. Alec, người vẫn chưa hồi phục từ vết thương sau lưng, cúi về phía trước cho thoải mái. Cả hai người tuy mới gặp Sam chưa đầy vài tuần nhưng trong suốt thời gian anh ở D.C, họ đã trở thành bạn tốt.

Jack nghiêng người sang Alec nói thầm. “Cậu ta thực sự ghét điều này đúng không?”

Alec nhún nhử. “Đúng thế đấy”.

“Bọn mình nên phá cậu ta một tí”.

“Cậu có ý gì rồi?”

“Tớ có thể giơ tay hỏi cậu ra vài câu về đời sống tình dục”.

Alec cười ngặt nghẽo. Người phụ nữ ngồi trước anh quay lại lườm nhưng đã đổi ý khi nhìn thấy anh. Thay vào đó cô ta mỉm cười.

Jack hạ giọng. “Sam định ở lại Chicago bao lâu? Tớ quên hỏi lúc đón cậu ta ở sân bay rồi”.

“Hai đêm. Cậu ta sẽ ở với Regan và tớ, nhưng tớ phải hứa là vợ tớ sẽ không khóc lóc sụt sùi với cậu ấy nữa”.

Jack gật đầu ra ý thông cảm. “Cô ấy rất hay mau nước mắt”.

“Tớ tin vị hôn thê của cậu cũng nhỏ vài giọt lúc ở bệnh viện”.

“Ừ”. Anh thừa nhận. “Không biết tối mai Sam có chơi xì phé với bọn mình không nhỉ?”

“Kế hoạch là thế”.

“Cậu ta biết chơi không?”

“Tớ hy vọng là không”.

“Ôi trời, nghe cái giọng Scotland kia đi. Nhìn cậu ta thật khổ sở trên kia. Bọn mình có nên giải thoát cho cậu ta không nhỉ?”

Alec nhìn Sam một giây, anh đang xoay hết câu này đến câu khác. “Không”.

Hai đặc vụ vô cùng thích thú xem Sam lung túng ra mặt. Dù trông khá điềm tĩnh, nhưng thực ra anh đang lo lắng vì chất giọng Scotland ngày một nặng hơn trong câu nói của anh. Alec cũng nhận thấy điều đó, trong suốt buổi nói chuyện, Sam chưa hề dùng từ “Tôi” để miêu tả thành tích của mình. Anh nhún nhường,

khêm tốn và gây nhiều ấn tượng. Đúng như Alec nhận ra ngay từ đầu, khi cần Sam cũng rắn như thép đồng thời cũng vô cảm như một cái máy vậy.

Sam là một đặc vụ giỏi, thành thạo trong việc thu thập tin tình báo và trong nhiệm vụ được giao, nhưng kỹ năng thực sự của anh là ngôn ngữ. Nói trắng ra, chỉ có tiếng nào mà anh chưa gặp thì anh mới không dịch được. Như anh đã giải thích điều đó cho cô học viên tò mò về âm điệu của anh, hầu hết tuổi thơ anh ở Scotland. Nhưng anh không đề cập tới việc anh đã sống và đi hầu hết các nước trên thế giới vì là con của nhà ngoại giao. Ngôn ngữ đến với anh rất dễ dàng.

Chính sự thành thạo ngôn ngữ kia đã cứu mạng Alec Buchanan.

Văn phòng Chicago đã cử Alec và Jack tới D.C để lần theo một tay nghi ngờ là buôn bán vũ khí. Tay chỉ điểm cấp thấp đã sẵn sàng cung cấp tên của những kẻ sẽ giúp họ nếu được ra giá. Trong khi Jack lên kế hoạch lấy thông tin về những kẻ kia thì Alec phụ trách liên lạc với tay chỉ điểm để chiếm lòng tin của hắn ta. Không có gì bảo đảm cuộc gặp mặt sẽ thu được thông tin nhưng văn phòng D.C nhất quyết cài thiết bị nghe lén để thu âm lại cuộc nói chuyện. Kể cả khi tay chỉ điểm nói tiếng Anh, họ vẫn thấy cần có một người phiên dịch.

Cuộc gặp mặt đáng lẽ phải diễn ra nhanh gọn ấy đã trở thành cơn ác mộng.

Sam Kincaid tình cờ lại ở trụ sở D.C để hoàn tất bản báo cáo.

Anh đang đọc trang cuối cùng trên màn hình máy tính thì chỉ huy gọi anh vào phòng. Ông đề nghị Sam giúp đỡ. Vị chỉ huy giải thích rằng một nhân viên từ Chicago đang ở trong thị trấn để hỏi chuyện tay chỉ điểm, và người phiên dịch đang ngồi trong một chiếc xe tải cách chỗ gặp mặt một tòa nhà đang gặp khó khăn.

Ông đưa cho Sam tập tài liệu và nói. “Trong này chứa tất cả mọi thông tin, kèm theo cả ảnh”.

Sam nhanh chóng lướt qua tập hồ sơ rồi trả lại chúng.

“Nhà an toàn ngay gần đây”. Vị chỉ huy nói. “Không nên chậm trễ. Có lẽ trước khi anh tới nơi thì mọi chuyện đã xong xuôi rồi”.

15 phút sau Sam đã ngồi trong xe tải với người lái xe, đặc vụ Tom Murphy, và phiên dịch viên tự giới thiệu mình là Evan Bradshaw. Sam lướt nhìn vào người thanh niên đang rối lên với cái bảng điều khiển và anh đưa ra ngay được kết luận: lính mới.

Evan đưa cho Sam cái tai nghe rồi tránh sang nhường ghế cho anh. “Họ đã nói được tầm 1 giờ rồi”.

Sam đeo tai nghe vào, ngồi nghe khoảng 1 phút rồi quay sang thì thấy Evan đang mở cửa xe đi ra.

“Này...” Sam gọi.

“Chuyện gì thế?”

“Họ đang nói tiếng Anh mà”. Anh chỉ ra, cố không tỏ ra bực tức.

“Tôi biết, tôi biết”. Anh ta nói. “Nhưng thì thoảng hẳn lại chêm vào một hai câu thổ ngữ mà tôi chưa nghe bao giờ. Tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả”. Anh ta nhảy ra khỏi xe, trước khi đóng cửa, anh ta nói thêm “Tôi nghĩ đặc vụ Buchana nên từ bỏ vụ này thôi. Tôi mong anh có thể hiểu gã kia đang nói gì. Chúc may mắn”.

Chỉ còn Murphy và Sam ở lại. Sau vài phút lắng nghe cuộc nói chuyện, vẫn bằng tiếng Anh. Đột nhiên anh nghe hai người đàn ông lao vào trong nhà và bắt đầu bắn ra các mệnh lệnh bằng một thứ tiếng khác. Sam hiểu rõ từng từ nhưng anh chỉ cần dịch một câu cũng đủ biết rằng chúng định giết tay chỉ điểm và Alec sau đó cho thổi bay căn nhà. Thuốc nổ đã được gài sẵn.

“Trong nhà có bom. Báo về trung tâm và ở yên trong xe”. Sam vừa hét vừa chạy lao ra khỏi xe. Anh rút khẩu Glock của mình ra khỏi bao. Anh nhảy qua hàng rào, chạy băng qua sân. Khi nghe thấy tiếng súng, anh tăng tốc và dùng cánh tay để bảo vệ mắt rồi lao qua cửa sổ bằng kính.

Anh tiếp đất, ngay lập tức đánh giá tình hình. Tay chỉ điểm đang nằm sóng soài trên sàn nhà, vết thương do đạn bắn vào đầu đang rỉ máu. Đặc vụ Buchanan thì gục người trên ghế, áo sơ mi trắng của anh dính đầy máu. Một tay súng đang chạy ra cửa trước quay đầu kinh ngạc khi thấy Sam lao vào từ cửa sổ. Một tên khác đứng cạnh ghế của Buchanan. Hắn nâng súng lên chĩa vào sau đầu Alec Buchanan và hét “Nếu mày-“

Đó là những lời cuối cùng của hắn. Sam đã nổ súng. Viên đạn găm trúng giữa hai mắt của hắn. Sam lộn người sang trái và bắn thêm vài phát về phía tên thứ hai, buộc hắn phải thụp xuống tránh đạn. Hắn nổi điên, lên cò súng rồi đứng bật dậy. Ngay khi hắn giơ vũ khí lên, Sam liền bắn hắn.

Không lãng phí thêm một giây nào, Sam chạy tới chỗ Alec đang bất tỉnh, nhấc anh lên vai mình rồi mang anh ta ra khỏi ngôi nhà. Anh xoay sở vác được anh ta qua bên kia phố, ẩn mình sau một cây sồi lớn thì căn nhà phát nổ. Xung lực của nó mạnh tới mức khiến thân cây rung bần bật. Những mảnh vỡ đang bốc lửa trút xuống người họ.

Vài giây sai, xe tải trắng kít trước mặt họ, Murphy lao ra đỡ Alec vào xe. Trong khi Sam ấn vào vết thương của Alec để ngăn máu chảy, Murphy vào số lái như bay ra khỏi đám cháy rồi dừng lại ở cuối đường để gọi xe cấp cứu.

Tiếng còi hú ầm trong đêm, chỉ vài phút sau hai nhân viên y tế đã chuyển Alec vào xe cứu thương. Anh ta bị đâm vào lưng, ngay bên trên quả thận bên phải. Họ nhanh chóng ổn định tình trạng của anh ta. Sam đi cùng với họ tới bệnh viện, dù chỉ cách đây có vài dặm nhưng thời gian dường như dài vô tận.

“Cậu ta thế nào rồi?” Sam hỏi ngay khi họ chuyển anh ta vào viện.

“Anh ấy đã ổn định”. Cô y tá nói. “Nhưng bị mất khá nhiều máu”. Cô nhìn Sam rồi nói thêm. “Có vẻ phần lớn chỗ máu đó đang ở trên người anh”.

Sam ngả lưng ra ghế. Lượng adrenalin vẫn đang đang chạy đua trong anh, anh khó mà ngồi im được. Anh có thể thấy sự ẩm ướt, dính dính của máu trên áo anh.

Nhân viên y tế còn lại đang điều chỉnh túi dịch truyền của Alec thì thấy máu rỉ ra từ tay Sam. Anh ta với tay lật tay áo lên để lộ những mảnh kính sắc đang đâm vào da thịt của Sam.

“Của anh phải được rửa và khâu lại”.

Sam kéo tay áo xuống, mặc kệ vết thương. Anh nhìn vào ánh đèn và dấu hiệu trên cửa phòng cấp cứu và ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Vài phút sau Alec được chuyển vào phòng phẫu thuật, Sam gọi cho cấp trên, đặc vụ Charge Coleman, và báo cho ông biết chuyện đã xảy ra. Coleman đã nghe phong phanh câu chuyện từ đặc vụ Murphy, ông cũng đã gọi cho FBI Chicago để báo cho sếp của Alec, đặc vụ Margaret Pittman. Bà ấy sẽ báo tin xấu này cho vợ và gia đình Alec.

“Tôi tới ngay đây”. Coleman nói. “Cộng sự của Buchanan, đặc vụ MacAlister cũng đang trên đường tới đó”.

Sam cúp máy rồi bước vào phòng cấp cứu. Đó là một đêm nhàn rỗi khác thường tại trung tâm chữa trị vết thương D.C. Anh chỉ phải chờ 1 tiếng là đã có một trong các bác sỹ trực xem xét tay anh. Sau khi vết thương của anh được khâu và băng lại, anh đứng dậy tiến về phòng chờ phẫu thuật.

Sam chưa từng gặp Alec Buchanan nhưng anh không định bỏ đi cho tới khi biết được anh ta sẽ qua khỏi.

Khi Sam bước ra khỏi thang máy trên tầng phẫu thuật, Coleman đã đứng trước mặt anh. Anh nhận ra vài đặc vụ trong phòng chờ. Coleman chỉ anh ra cuối hành lang để nói chuyện riêng, Sam giải thích cho ông nghe mọi chuyện kể từ lúc anh bước vào xe tải.

Bác sỹ phẫu thuật suýt đâm sầm vào họ khi ông ta rẽ vào phòng chờ. Ông ta nhướng cả hai hàng lông mày khi thấy cái áo sơ mi dính đầy máu của Sam.

“Anh đi cùng đặc vụ Buchanan hả?”

“Vâng”. Sam đáp.

Ông ta gật đầu. “Tôi cũng đoán thế. Đặc vụ Buchanan đã trải qua cuộc phẫu thuật khá tốt, tôi mong anh ta sẽ hoàn toàn bình phục”. Sau khi trao đổi đôi lời về những vấn đề Alec có thể gặp phải vài tuần tới, vị bác sĩ bắt tay họ rồi rời đi.

Khi lượng adrenaline không còn, Sam đột nhiên thấy kiệt sức. Nghĩ mình không cần phải ở đây nữa, anh đi xuống cầu thang thoát hiểm. Đặc vụ Murphy gặp anh ở cửa. Anh ta vươn tới vỗ vai Sam. “Anh làm tốt lắm”. Anh ta nói, đề nghị chở Sam về nhà.

Ngay khi đóng cửa nhà, Sam cởi quần áo rồi chuẩn bị đi tắm. Nghe theo lời bác sĩ dặn phải giữ băng gạc khô, anh để tay mình ngoài bồn tắm, rửa sạch chỗ máu và bụi bẩn của một ngày tồi tệ.

Vài phút sau, anh nằm soài ra ghế sofa, ngủ thiếp đi trong khi tivi vẫn đang bật kênh BBC.

Mãi đến 7 giờ sáng anh mới dậy. Việc đầu tiên anh làm là gọi cho bệnh viện hỏi về tình hình của Alec. Anh biết rằng biến chứng sau phẫu thuật là chuyện hay xảy ra và anh muốn chắc chắn Alec vẫn còn sống. Khi họ báo tình trạng bệnh nhân rất tốt, anh liền thở dài nhẹ nhõm.

Sam không biết gì về Alec Buchanan, nhưng anh cảm nhận được một mối liên kết nghề nghiệp với người đồng nghiệp này thấy mình có trách nhiệm phải kiểm tra quá trình hồi phục của anh ta. Anh định sẽ ghé qua bệnh viện để chắc rằng anh ta đã qua cơn nguy hiểm.

Anh không hề có ý định ở lại.

Đặc vụ Jack MacAlister lại nghĩ khác.

Sam chỉ vừa mới mặc xong chiếc quần bò cũ và cái áo sơ mi màu xanh hải quân thì anh nghe có tiếng gõ cửa. Súng của anh đã đút vào bao ở eo, anh mở nắp ra, ôm lấy súng phòng khi gã đang bảo anh mở cái cửa chết tiệt kia là một gã điên.

Người khách hóa ra là cộng sự của Buchanan, đặc vụ MacAlister, ấn tượng đầu tiên của Sam về anh ta là anh ta là một gã

điên.

Ngay khi Sam mở cửa, MacAlister đã ấn một cốc cà phê Starbucks và một cái bánh dứa Danish vào tay anh.

“Nào, đi thôi”.

Hai người đàn ông có cùng chiều cao đứng đối mặt nhau. Sam lùi lại để MacAlister có thể vào nhà. Từ khẩu súng do FBI cấp anh ta đang đeo, Sam biết anh ta là một đặc vụ.

“Rồi, anh là ai, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Tôi là Jack MacAlister”.

“Cộng sự của Buchanan”.

“Đúng thế. Anh có thể gọi tôi là Jack, và chúng ta sẽ tới bệnh viện. Alec muốn gặp anh”.

“Anh ấy nói chuyện được rồi à?”

Jack gật đầu. “Cậu ta không chỉ nói đâu, cậu ta còn biết phân nân nữa – một dấu hiệu cho thấy cậu ta đang hồi phục. Chúng ta nên đi mau thôi. Vợ Alec, Regan, đã bay tới đây đêm qua, nhưng cả gia đình cậu ta có thể tới viện bất cứ lúc nào, nếu anh không vào và ra trước khi họ tới, anh sẽ bị kẹt trong đó khoảng một tuần đấy”.

Sam chỉ cười.

“Tôi không đùa đâu”. Jack nói. “Cậu ấy có nhiều họ hàng lắm, hầu hết họ đang trên đường tới đây. Anh có định ăn cái Danish đấy không?”

Sam trả cho anh ta cái bánh, vợ lấy cái kính và chìa khóa nhà rồi theo anh ta ra ngoài.

Alec đang ở trong phòng theo yêu cầu và thật may là anh ta ở có một mình. Anh ta đang ngồi trên giường với cái điều khiển tivi trong tay. Nhìn anh ta rất tệ, như vừa bị ma cà rồng hút máu vậy, nhưng đôi mắt hoàn toàn tỉnh táo.

“Có muốn bầu bạn không?” Jack hỏi khi bước vào. Anh ta cố đẩy Sam đi trước nhưng Sam không chịu. Anh nhìn Jack đầy ngờ vực.

Jack dựa vào gờ cửa sổ, khoanh tay trước ngực. Anh ta gật đầu với túi nước truyền.

“Cậu đang ăn sáng đấy hả?”

Sam tiến lại gần cái giường. “Anh thấy sao rồi?”

“Như vừa bị đâm sau lưng ấy. Anh là Sam Kincaid?”

“Vâng”.

“Cảm ơn vì đã mang tôi ra khỏi căn nhà đó”.

“Không có gì”.

Alec hỏi Sam có phiền phải trả lời vài câu hỏi về cái ai cũng gọi là “sự kiện” kia không. Tuy nhiên chính Jack mới là người hỏi chính. Khoảng nửa tiếng sau, Sam có thể thấy là Alec đang xấu dần.

“Anh cần phải ngủ, tôi sẽ gặp anh sau”. Sam nói.

Anh và Jack cùng ra ngoài hành lang. “Thật vui vì thấy cậu ấy vẫn ổn”.

Sam nói. “Theo như tôi nghe các đặc vụ khác nói thì anh ấy là người rất tuyệt”.

“Tuyệt nhất ấy chứ. Nhưng đừng cho cậu ta biết tôi nói thế nhé không có tôi chẳng sống nổi với cậu ta đâu”.

Ba người đàn ông trông rất giống Alec đang tiến về phía họ. Sam để ý là cả ba đều đeo súng. Một người già hơn hẳn đi đằng sau họ. Tay ông ta đang quàng vai một phụ nữ trẻ xinh đẹp.

Jack cười khúc khích. “Anh sắp được gặp vài người nhà Buchanan rồi đấy. Họ luôn có cách khiến anh thấy mình như người trong nhà. Tôi nên cảnh báo anh rằng... một khi đã vào, thì chẳng có cửa ra đâu”.

Anh ta không hề nói quá.

Trong vài tuần tiếp theo, Sam đã quen thân với gia đình Alec, anh, Jack và Alec cũng trở thành bạn tốt của nhau. Và bạn bè thì cần giúp nhau lúc hoạn nạn đúng không? Như ngày hôm nay chẳng hạn.

Đứng trên bục phát biểu, Sam dõi theo hai đặc vụ đang ngồi ở dãy ghế cuối khác phòng. Anh trao cho họ cái nhìn “Cứu tớ ra khỏi đây”. Nhưng họ không đáp lại.

Hoặc là họ không biết tới nỗi khổ của anh, hoặc là họ quá thích chí với chúng đến mức vờ như không để ý thấy. Anh cho đó là phương án thứ hai và anh quyết định trả đũa.

“Tôi thấy Alec Buchanan đang ở đây với chúng ta”. Anh thông báo cho đám đông biết. “Có lẽ chúng ta có thể mời anh ấy lên đây nói đôi lời”.

Nghe xong câu đó, toàn bộ người trong phòng đứng dậy vỗ tay quay sang nhìn Alec.

Alec bị sốc hoàn toàn, và Sam đáp lại biểu hiện thảng thốt của anh bằng một cái gật đầu ngắn gọn và một nụ cười thỏa mãn, anh huýt một điệu sáo vui nhộn khi rời bục phát biểu và lững thững rời khán phòng.

2. Chương 2

BÀ NỘI LẠI ĂN CẤP NƯỚC THÁNH

Lyra Prescott không cần phải đoán vì sao Cha Henry lại gọi điện. Khi thấy tên người gọi, cô biết ngay lại chuyện về bà nội yêu quý của mình, người phụ nữ kỳ quặc đã nuôi dạy Lyra.

Cô cầm điện thoại trong tay. Cô đã tắt chuông nhưng khi nhìn xuống cô thấy tên và số điện thoại của ông hiện lên. Dù cô có muốn nói chuyện với vị linh mục – điều mà cô chẳng muốn tí nào – thì cũng không thể trả lời điện thoại ngay được. Cô đang ngồi bàn cuối trong lớp, cố gắng chú tâm khi giáo sư Mahler giao đề tài cho những bộ phim tài liệu mà sinh viên chuẩn bị làm. Ông cũng đang chia sẻ chỉ trích của mình về người dân Los Angeles.

Mahler, một người đàn ông tứ tuần đẹp trai, là vị giáo sư nổi tiếng đã xuất bản vài cuốn sách về việc làm phim tài liệu, cũng chính là người đoạt giải thưởng cho tập phim phơi bày sự thật về một gia đình phạm tội nổi danh – một thực tế ông nhai đi nhai lại trong mọi bài giảng của mình. Ông cũng là một nhà hoạt động cánh tả quá khích với những dự án và ý kiến cá nhân. Ông ta nổi tiếng với thói kiêu ngạo và khó tính, người ta còn đồn vợ ông ta đã bỏ ông ta mà đi.

Lyra có lẽ đã thấy chút thương cảm nếu ông ta không tự cao tự đại đến thế. Vị giáo sư lúc nào cũng đưa ra mấy lời nhận xét kiểu như. “Không ai trong cái cộng đồng này quan tâm tới những gì họ có. Khi con người ta thấy chán thứ gì, họ liền vứt nó đi. Các bạn có thấy bức ảnh chụp mấy cái hố chôn rác ngoài kia chưa? Thật kinh tởm”. Ông ta lẩm bẩm. “Tôi mong một trong số các bạn sẽ chọn đó làm chủ đề phim tài liệu của mình”.

Một cánh tay gơ lên. “Em sẽ làm”.

Mahler gật đầu, rót nước từ cái chai nhựa dùng một lần của mình – Lyra thấy chuyện đó đúng là đạo đức giả – rồi uống trước khi tiếp tục bài diễn văn rỗng tuếch của ông. “Thay vì sửa một cái xe đẹp hay xe hơi, người ta lại mua một cái mới. Chuyện không phải chỉ là vấn đề sở hữu,” ông ta nói tiếp, vung vẩy một ngón tay với họ. “Người ta phá những căn nhà rồi từ bỏ chúng”.

“Giáo sư muốn bao lâu thì báo cáo một lần trong lúc làm phim ạ?” Một sinh viên hỏi.

“Không phải lần này”. Ông ta trả lời. “Tôi sẽ không chiều chuộng gì hết”.

Vài sinh viên trong lớp nhìn nhau. Có người thậm chí sắp phá lên cười. Có khi nào Mahler chiều họ sao?

“Tôi không muốn thấy thứ các bạn đang làm dở dang, và tôi không muốn nghe thấy bất kỳ rắc rối nào. Tôi muốn xem những thước phim hoàn chỉnh, và tôi muốn được ngạc nhiên, được thỏa mãn, và – tôi có nên nghĩ tới không đây? – bị làm cho lóa mắt. Đúng thế đấy, bị lóa mắt. Bây giờ ai muốn nhận đề tài về ngành cầm đồ thối nát nào?” Ông ta hỏi.

Một cánh tay khác gơ lên.

“Được rồi, Peter”. Mahler nói. “Viết tên đề tài và tên cậu lên tờ giấy đăng ký trên bàn tôi. Cậu cũng thế, Phillip”. Ông ta nói với cậu sinh viên chọn đề tài hố chôn rác.

Vị giáo sư chỉ vào văn phòng làm việc phía sau lưng. Văn phòng ông ta nối với phòng học bởi một cánh cửa luôn mở khi ông ta giảng bài.

Vẫn tiếp tục nhịp độ của mình, ông ta nói “Và những trung tâm thương mại. Đừng có bắt tôi kể về mấy tòa nhà đấy. Người ta cứ xây hết tòa này đến tòa khác, để cho những tòa nhà cũ trống không ra đẩy đợi người ta đến phá hay thiêu trụi chúng”.

“Em sẽ nhận đề tài này”. Một sinh viên khác nói to.

Vị giáo sư gật đầu rồi đưa ra gợi ý tiến hành dự án.

Lyra không để tâm tới chỉ dẫn của ông ta. Cô đang chăm chăm nhìn vào tấm áp phích rực rỡ treo trên tường sau bàn làm việc trong phòng giáo sư. Trên áp phích viết “Công viên Paraiso. Lễ hội thường niên đầu tiên”. Nó miêu tả một nơi đáng yêu với khung cảnh sạch sẽ và xinh đẹp. Bên cạnh là một áp phích ảm đạm, đen trắng về mấy ống khói công nghiệp. Trên tấm này không có chữ, cô cũng không đoán ra nó được chụp ở đâu. Hai chủ đề mới đối ngược làm sao, cô nghĩ.

Cô thích ngắm những sắc màu sống động của công viên Paraiso hơn.

Cô giơ tay lên.

“Gi thế Lyra?” Giáo sư Mahler hỏi.

“Thế còn những công viên cho khu dân cư thì sao ạ? Em muốn nhận đề tài đó ạ”.

“Rất tuyệt” Ông ta đáp. “Em có biết đa số công viên đều có tuổi thọ là 10 năm không?”

Cô nghĩ nhận xét đó thật lố bịch nhưng cũng chẳng muốn gây thù chuốc oán làm gì, thế nên cô không cãi lại.

Mọi sinh viên đều rút ra bài học từ ngay đầu học kỳ rằng đừng bao giờ bất đồng ý kiến. Vài sinh viên lúc đầu đã thử tranh luận, mỗi lần họ giải thích quan điểm của mình, giáo sư đều xoa cằm, ra vẻ lắng nghe và ậm ừ sau đó tuyên bố họ đã sai hoàn toàn. Ông ta không bao giờ quên kẻ đã tranh cãi với mình và luôn luôn trả đũa họ với những bài tập kinh hoàng. Lyra đang suýt soát vạch đích trở thành kẻ thù của ông ta.

“Không thưa giáo sư, em không biết ạ”. Bởi vì nó có thật đâu, cô nghĩ bụng.

“Tới lúc đó các thiết bị đều đã hỏng. Thậm chí mấy sợi dây xích nối vào xích đu cũng đứt hoặc gỉ, mấy cái bàn picnic cũng bị phá hoại. Bọn phá hoại và mấy băng đảng chuyển vào đây và độc chiếm chúng”.

Lyra quyết tâm chứng minh ông ta đã sai. Cô chọn Công viên Paraiso làm đề tài của mình.

Hai tuần sau cô hối hận sâu sắc vì lựa chọn đó.

Đó là một buổi chiều nóng nực và oi ả khác thường ở Los Angeles, Lyra đang ngáp gổ trong đồng rác cao chọc trời. Cô vừa mới quàng khăn che mũi và cổ thì điện thoại reo. Cô liếc nhìn màn hình, tên Cha Henry hiện lên, cô chuyển nó vào hòm thư thoại. Đây không phải lúc có một cuộc nói chuyện đông dài khác với vị linh mục. Họ nói chuyện lần cuối cách đây 2 tuần, cô đành nhìn vấn đề của bà đã được giải quyết. Nhưng nếu là thế thì cha ấy gọi điện làm gì? Cô biết mình rồi cũng phải nói chuyện với ông, nhưng mấy lời phàn nàn của Cha Henry sẽ phải để sau. Một khi Lyra trở về căn hộ có máy điều hòa của mình, tắm rửa, thay quần áo đầu vào đây, cô mới có sức mà đối phó với vị linh mục.

Bản đề án của cô hóa ra lại không như cô mong đợi. Kế hoạch ban đầu của cô là làm một bộ phim về một nơi hạnh phúc, nơi mà các gia đình tụ tập vào lúc chiều nhàn rỗi. Cô lấy cảm hứng đó từ tấm áp phích trong phòng giáo sư Mahler.

Theo tìm kiếm ban đầu, cô thấy một bức ảnh chụp cây cầu trượt được xây trên đồi dốc ở giữa công viên. Bức ảnh cho thấy bọn trẻ đang xếp hàng để trèo lên những bậc thang phía trên cùng. Chúng trông rất hào hứng và vui vẻ tới mức người xem có thể nghe thấy tiếng cười của chúng. Bức ảnh được chụp cách đây 6 năm.

Lúc đầu, Lyra không có một ý tưởng chắc chắn nào cho chủ đề bộ phim của mình, nhưng cô nghĩ nếu mình đi quanh khu đấy, biết đâu lại có vài ý tưởng. Một nhóm người cùng đi chơi chẳng hạn? Hoặc là niềm vui từ những điều giản dị? Cô biết mình muốn một yếu tố thúc đẩy. Chính nó, nhẹ nhàng và nâng đỡ tinh thần. Có lẽ kèm theo ít hài hước hước nữa.

Mặc dù dùng GPS, cô cũng phải chật vật tìm đường. Công viên cách nhà cô hơn một tiếng đi xe, khi cuối cùng cũng tới một con đường đầy đá sỏi, cô tưởng mình đã rẽ nhầm. Cô phát hiện ra chiếc cầu trượt và thất vọng toàn tập.

Cổ đại đã bao phủ gần hết nó, những gì cô còn thấy được nếu không vỡ thì cũng bị gỉ sét. Rác rưởi vương vãi khắp nơi... chất thành đống. Cô thấy kim tiêm dùng rồi nhiều chẳng kém báo cũ và giấy vệ sinh vứt đi. Công viên đã bị rác rưởi hủy hoại, trèo lên đồi bây giờ cũng quá mạo hiểm. Thật hãi hùng khi chỉ trong một thời gian ngắn, nơi xinh đẹp nhường ấy lại trở nên kinh tởm thế này.

Chuyện gì đã xảy ra? Có phải giáo sư Mahler đã đúng? Bản chất của con người ta là phá hoại? Lyra vẫn chưa tiêu hóa được triết lý tiêu cực của giáo sư. Cô đã lái xe qua nhiều khu dân cư với những công viên lâu đời và khu vực chung được bảo quản rất cẩn thận, vì thế cô biết chúng có tồn tại. Công viên này lại khác hẳn. Điều gì đã hủy hoại nó chỉ trong vài năm? Cô phải tìm ra nguyên do.

Cô bắt đầu với các quan chức của thành phố. Một ủy viên đã trả lời cô rằng các băng đảng đã chuyển đến khu vực đó, công viên giờ trở thành bãi chiến trường của chúng. Đó là cuộc chiến giành địa bàn, và các gia

đình đều chuyển đi. Một chính trị gia bảo cô rằng đường cao tốc cắt ngang qua hai khu, các hộ dân đều chuyển đi nên công viên bị bỏ trống. Cả hai chính trị gia đều im tiếng khi cô hỏi họ có biết bây giờ công viên đã trở thành một bãi đất hoang độc hại hay không. Rõ ràng đó không phải là vấn đề của họ.

Lyra đi tới phòng lưu trữ hồ sơ và các bài báo cũ để tìm thêm tư liệu về công viên. Cô tìm thấy những bức ảnh chụp các gia đình hạnh phúc đang đi dạo dọc con đường đầy hoa hai bên với những giỏ đồ đi picnic trên tay. Bọn trẻ đang chơi đuổi bắt trên sườn đồi. Nếu không biết cô còn tưởng chúng được chụp ở một nơi hoàn toàn khác.

Cô quyết định phim tài liệu của mình không chỉ cho thấy công viên bị tàn phá mà còn phơi bày những người không có ý thức đã gây nên cảnh hoang tàn kia. Cô sẽ xen kẽ những bức ảnh cũ với những bức ảnh mới về những người thường lui tới đây để xả rác và đôi khi còn là chất thải độc hại.

Vì những người xả rác này đã phạm luật, cô không ngại trưng mặt họ ra. Chiếc SUV của Lyra đang ngăn người ta đi vút rác, vì thế cô quyết định bí mật chụp những ai vi phạm. Một chiếc máy ảnh kỹ thuật số hỗ trợ chụp time – lapse và intervalometer sẽ cho ra những bức hình liên tiếp. Cô đặt chế độ chụp 5 giây một hình và bấm thêm một cúc pin dự trữ để đảm bảo thu được hình ảnh suốt 24 giờ. Cô giấu máy ảnh vào một cái hộp bảo quản chống thời tiết và cố định nó bằng mấy tảng đá. Cô chắc sẽ không ai thấy khi đặt nó tít trên đồi, phủ lên một mớ rác bẩn.

Mỗi chiều sau khi tan học cô đều lái xe đến bãi rác để kiểm tra thẻ nhớ, cài đặt lại máy ảnh để nó chụp ảnh ngày kế tiếp. Cô ước có cách nào đó để công chúng thấy được lũ người xả rác này đang làm gì, một gã trai trẻ mặc áo sơ mi nhẵn nhúm, thắt cà vạt kẻ sọc, mặc một cái áo khoác trong phòng thí nghiệm màu trắng phau đang vứt một đồng chai nhựa đựng đầy kim tiêm dùng rồi mà hất lòi ra từ cốp xe Saab của mình, hay mấy đứa mới lớn trong mấy cái quần bò te tua và áo sơ mi bẩn thỉu đang ném những bình ắc quy cũ từ đằng sau cái xe bán tải của chúng, nhưng thực tế chỉ có giáo sư và vài sinh viên trong lớp làm phim mới xem bộ phim của cô.

Sau hai tuần, cô đã có đủ ảnh. Cô lái xe đến bãi rác lấy máy ảnh và không bao giờ có ý quay lại. Cô mong chờ khoảng khắc 24 tiếng đồng hồ hoàn toàn không phải hít cái mùi hôi kinh tởm của hoa quả thối.

Nhưng kế hoạch của cô có thay đổi. Cô chỉ vừa mới tháo máy ảnh và đặt nó vào hộp để mang về nhà thì phát hiện một chiếc xe màu đen lao nhanh xuống con đường hẹp vòng quanh đồi chạy xuyên qua công viên. Hẳn người lái xe phải rất vội.

Chiếc xe cua gấp khiến sỏi bắn tứ tung, bụi mù cả đường.

Nó biến mất ở chân đồi. Lyra nhìn về hướng chiếc xe xuất hiện, bản tính tò mò của cô trỗi dậy. Con đường hẹp dần, gần như bị cây cỏ lấp hết khi nó hướng lên trên đồi. Vì nghĩ chẳng có gì để xem nên cô chưa thực sự đi khám phá phía bên kia đồi. Cô quyết định trèo nốt quãng đường còn lại để ngó qua một cái.

May mà cô đi giày. Trèo lên quả thực rất khó. Tình hình tệ hơn cũng bởi cái nóng và mùi hôi bốc lên từ mấy bãi rác. Cuối cùng cô cũng leo lên tới đỉnh, cô gạt mấy bụi cây đã chết khô và đi vòng qua một cái cây đã bật rễ để nhìn rõ hơn. Cô kinh ngạc với những điều mình thấy.

Bên dưới ngọn đồi là một khu đất bằng phẳng cỡ một sân bóng chày. Bản thân nó cũng là nạn nhân của mấy kẻ phá hoại. Rác thải vương khắp nơi. Nhưng có một thứ kì lạ đã thu hút sự chú ý của Lyra. Nó hoàn toàn tách biệt. Ở giữa đồng đất đá, rác thải kia là một khu vườn nhỏ xinh. Một thảm cỏ tí hon, nhìn như vừa mới được cắt, tươi xanh và được bao quanh bởi những luống hoa. Rác thải không hề chạm tới cỏ, như thể nó biết làm thế sẽ vấy bẩn khung cảnh tinh tế tuyệt đẹp này.

Lyra không rời mắt khỏi khung cảnh kinh ngạc kia. Làm sao chuyện này có thể xảy ra? Một khu đất đáng yêu nhường này ngay giữa vùng đất ô uế.

Ai đó hẳn đã chăm sóc cho khu vườn và cắt cỏ, cô muốn biết lí do. Cô trèo xuống đồi tới chỗ xe hơi của mình để lấy máy ảnh. Sau nửa tiếng, cô đã tìm được nơi lí tưởng sau mấy bụi cây khô để giấu cái máy ảnh. Cô đảm bảo ống kính sẽ tập trung vào con đường và khu vườn để thu lấy hình ảnh của bất kỳ ai đến hoặc đi. Sau khi dứt thẻ nhớ mới vào, cô cài đặt thời gian.

Điều này đồng nghĩa với việc phải leo lên leo xuống thêm vài tuần nữa. Có khi nó chẳng thu được lợi lộc gì

nhưng biết đâu đây. Cô tưởng tượng ra mọi tình huống có thể xảy ra. Có lẽ là một ông cụ đã trồng hoa để tưởng nhớ người vợ đã khuất. Hay đây chính là nơi ông đã gặp bà, hoặc là nơi họ đến trong lần hẹn hò đầu tiên của mình.

Tâm trí cô quay sang một viễn cảnh đen tối hơn. Có khả năng ông ta đã giết vợ và chôn xác ở đây. Hối hận vì tội lỗi, ông ta đã trồng những khóm hoa này. Có rất nhiều khả năng nữa.

Đi bộ về xe hơi với ánh nắng chói chang trên đầu, mặt cô vã cả mồ hôi, gáy thì ướt nhẹp, áo cô ướt đầm dính chặt vào người, tuy thế cô vẫn mỉm cười. Bố mẹ cô sẽ nghĩ sao nếu họ thấy cô con gái của mình lúc này, mặc quần bò cũ, đi giày leo núi nặng trĩu để bảo vệ chân khỏi những ống kim tiêm trên đất? Họ có thể hét toáng lên vì kinh ngạc ấy chứ. Mà lúc nào bố mẹ cô chẳng kinh ngạc với những việc cô làm.

Cuối cùng cũng tới được chỗ chiếc SUV, cô khởi động máy, bật máy điều hòa ngay lập tức rồi tháo đôi giày ra để mấy ngón chân được tự do co duỗi.

Khi đã mát mẻ trở lại, cô quyết định gọi cho cha Henry. Làm nhanh cho xong chuyện, cô nghĩ.

Cực hình đã được hoãn lại. Mục sư không có nhà. Thư ký báo với cô Cha Henry tối bữa kia mới về. Lyra cố không tỏ ra vui sướng khi để lại một tin nhắn trong hòm thư thoại của Cha, bảo rằng cô rất xin lỗi vì đã lỡ mất cuộc gọi của ông và cô mong được nói chuyện với ông khi nào ông rảnh.

Nó đối với một linh mục có thể khiến cô mất thêm thời gian đi xưng tội. Nhưng giờ cô hơi đầu mà lo đến nó. Cô có nhiều việc cần hoàn thành trước ngày mai và cô đang háo hức được bắt đầu với những bức ảnh mới nhất.

Xe cô đi lại đông đúc, cô mất chính xác 1 giờ 45 phút mới về được tới nhà. Cô lái xe vào bãi đỗ, ngay khi bấm xong mã bảo vệ, cánh cổng sắt mở toang, cô lái vào nơi đỗ xe của mình. Tôm lấy chiếc balô ở ghế phụ, cô bước ra rồi khóa xe lại.

Cô leo lên bậc thang dẫn tới nhà mình rồi lục túi lấy chìa khóa.

Không tìm thấy, cô nhấn chuông cửa.

Ngay lập tức, giọng một phụ nữ vang lên sau cánh cửa. “Vâng?”

“Mình đây, Sydney”. Lyra nói. “Mình để chìa khóa đâu đó trong túi nhưng mình mệt quá, chẳng buồn tìm nữa. Cậu mở cửa mình vào với?”

Khóa cửa kêu lách cách.

Bạn cùng phòng của Lyra, Sydney Buchanan, mở toang cửa cho cô. Cô nàng mặc một cái quần thể thao xám đã bạc màu, cột chun ở eo, một chiếc áo hai dây màu trắng, chân đi dép trong nhà màu hồng. Sydney ngậm ngang miệng một cái bút chì, một cái khác nhô lên từ búi tóc sau đầu.

Cô đỡ ba lô cho Lyra trước khi lấy bút chì ra khỏi miệng để nói. “Trông cậu như mới chui từ chỗ rửa xe ô tô ra ấy”. Cô nói đầy cảm thông.

Lyra ngồi sụp xuống chiếc ghế thoải mái duy nhất của họ và thở dài náo nức. “Một ngày mệt nhừ. Cậu thì sao?”

“À, cũng như mọi ngày thôi”. Sydney lú lo. “Mình ăn sáng muộn với Leonardo DiCaprio. Anh ấy cố rủ mình bay tới Cabo với anh ấy chiều nay, nhưng mình đã lên lịch hẹn

Spielberg và Lucas mất rồi. Họ cứ nói mãi về bộ phim muốn mình làm đạo diễn, nhưng mình bảo mình cần suy nghĩ thêm. Rồi mình đi uống nước với Robert Pattinson, ăn tối với Chase Crawford. Mà này, Zac Efron cứ gọi mãi không thôi. Mình nói cậu nghe, nếu họ không thôi đánh nhau vì mình, mình sẽ chẳng thêm gặp ai trong số họ nữa”.

Lyra cười ngặt nghẽo, Sydney ngồi bệt xuống sàn, vây quanh cô là một loạt các cuộn phim và hàng chồng giấy tờ. Rồi cô nói “Thật ra cả này nay mình mình chẳng bước ra ngoài. Có khi là cả tuần nay rồi ấy”. Cô liếc ra ngoài cửa sổ. “Đã tối rồi cơ à?” Cô rên rỉ. “Nếu mình không hoàn thành dự án để mai nộp, mình sẽ gặp rắc rối lớn”.

Cô nhặt một vài tờ giấy lên đặt chúng vào chồng giấy. Cô hít một hơi thật sâu rồi nói “Mình có thể làm được. Mình có thể làm được”.

Lyra nhắc cơ thể rã rời của mình ra khỏi ghế. “Mình đi tắm đây, nếu cậu cần, mình sẽ là của cậu”.

Sydney trao cho cô nụ cười cảm kích. “Cảm ơn cậu, nhưng mình có thể lo được, chỉ tốn ít thời gian thôi”.

Lyra và Sydney giống chị em gái hơn là bạn cùng phòng. Họ gặp nhau hè cuối năm nhất tại một liên hoan phim, nơi cả hai đều làm trợ lý tình nguyện cho những bên tham gia. Bạn cùng phòng của Lyra vừa tốt nghiệp và chuyển về Fargo, hợp đồng nhà của Sydney lại sắp hết. Căn hộ của cô lớn gấp ba của Lyra nhưng nó đã cũ, an ninh lại không tốt. Thế nên cô đề nghị chuyển vào ở cùng với Lyra.

Căn hộ tuy nhỏ nhưng cả hai đều có thể đi bộ tới trường nếu muốn.

Sự thay đổi này khá thuận lợi vì cả hai giống nhau ở nhiều điểm. Cùng tuổi, đều đến từ gia đình đông anh em đôi khi có hơi bao bọc quá mức. Họ đều yêu nhạc Rock cổ điển và sô cô la đắng. Tuy nhiên tham vọng của mỗi người có hơi khác. Sydney thì muốn tạo ra những bộ phim hâm nóng ngành điện ảnh thế giới. Lyra lại muốn viết kịch bản và sản xuất phim tài liệu.

Sau 4 năm học đại học, Lyra đã tốt nghiệp loại giỏi. Khi cô và Sydney có cơ hội học tại trường làm phim danh tiếng California, cả hai đều tóm lấy nó.

Khóa học sắp kết thúc, Lyra đang nghĩ sẽ làm gì sau khi học xong. Cô được một số nơi mời đấy nhưng nó không hợp với cô, và cô có đôi chút sợ hãi. Nhưng mà thôi, hôm nay cô không lo đến nó nữa.

Cô có nhiều vấn đề cấp bách cần giải quyết.

Cô vừa mới bước ra khỏi buồng tắm thì nghe thấy chuông điện thoại.

“Muốn mình nghe hộ không?” Sydney gọi to.

“Không cần đâu, để mình nghe”. Lyra trả lời. Cô vội quấn khăn tắm vào người, nước từ tóc cô nhỏ giọt xuống lưng lúc cô đi nghe máy và thở dài khi thấy tên người gọi.

“Con chào cha Henry. Gặp cha thật vui ạ”.

Lại tốn thêm một tháng để xưng tội.

“Cha có khỏe không ạ?”

Linh mục không tốn thời gian tán dóc. “Lyra, bà ấy lại làm thế rồi”.

Chẳng cần hỏi cũng biết “bà ấy” là ai: bà của Lyra, hay Gigi, như Lyra vẫn gọi từ lúc nhỏ. Lyra cau mày. “Có phải là nước thánh phía sau nhà thờ không ạ?”

Tất nhiên đó là nước thánh phía sau nhà thờ rồi. Bà cô đâu có hứng thú với nước thánh ở chỗ nào ngoài chỗ đó.

Điều buồn cười là, dù rất sợ phải nói chuyện với linh mục, Lyra thực sự rất quý ông ấy.

Ông là người tốt bụng, lúc nào cũng ung dung, lại có khiếu hài hước. Ông nhìn cũng khá ổn nữa, nhưng mà khen linh mục đẹp trai sẽ khiến mọi người ở nhà thờ cau có với cô thôi.

“Nào, Lyra, con biết lúc nào cũng là nước trong bình nước thánh mà”.

Cô bước vào phòng ngủ nhỏ khác thường của mình và vấp chân vào hộp đựng giày. Cô nhảy lò cò tới chỗ cái giường và ngã người xuống.

“Thưa cha, con rất xin lỗi vì sự bất tiện này”, cô vừa nói vừa xoa chân. “Cha cũng biết bà ấy...” Giọng nàng trượt đi. Làm sao có thể miêu tả chính xác được bà cô đây?

“Cứng đầu”, ông gợi ý.

“Vâng, nhưng bà là một phụ nữ ngọt ngào, dễ mến, trái tim bà thì-“

Ông tiếp tục, bỏ ngoài tai mấy lời tán tụng của cô. “Quá mê tín?”

“Vâng, nhưng mà-“

“Con phải nói chuyện với bà ấy lần nữa”.

“Vâng, được ạ”.

“Khi nào?”

“Sớm thôi ạ”.

“Sớm thế nào?”

Ông không muốn để cô thoát. “Cuối tuần này ạ. Con sẽ đi sau khi học xong buổi cuối vào thứ 6 ạ”. Cô hứa hẹn. “Cha có thể ghé qua lúc con đến không ạ? Có lẽ một trong hai chúng ta có thể nói cho bà hiểu”. Còn lâu nhé, nàng nghĩ bụng nhưng không dám nói ra.

Cha Henry có vẻ đã nguôi ngoai... lúc này thôi.

Lyra cố gạt lo lắng về Gigi sang một bên và tập trung vào công việc cô cần hoàn thành trước khi đi ngủ. Cô đảm bảo cuối tuần mình sẽ tìm ra giải pháp đôi bên đều có lợi cho bà và mục sư. Cho đến lúc đó, cô quyết tâm không nghĩ về nó.

Cô mặc một bộ đồ ngủ lỗi mốt, rồi vào phòng tắm để bôi kem dưỡng ẩm. Mặt cô đang bị cháy nắng. Cô cho đó là vì trèo lên đồi cả buổi chiều.

Cô cũng cho đó là tại tiến sĩ Keaton, giáo sư dạy cô chiều nay. Ông kiên quyết giảng bài bên ngoài khu vực chung, nơi chẳng có lấy một bóng cây. Trong khi giáo sư nằm ườn dưới một cái ô đen khổng lồ thì sinh viên của ông ta phải ngồi tắm nắng. Được thiên nhiên đùng chạm, ông ta bảo thế. Thứ duy nhất đùng chạm với Lyra là ánh nắng mặt trời. Cô tất nhiên đã thoa kem chống nắng, nhưng tới giờ giảng thứ hai của ông ta, cô đã thấy nước trong chai lên mặt, lớp bảo vệ cũng theo nó mà trôi đi.

Sydney mỉm cười khi thấy đồ Lyra đang mặc trên người. “Đồ ngủ mới hả?”

Lyra gạt đầu. Cô bước vào bếp rồi quay trở ra với một chai nước.

Sydney nghiêng đầu quan sát bạn mình vài giây.

Lyra để ý thấy. “Sao thế?”

“Làm thế nào mà trông cậu vẫn tuyệt kể cả khi bị cháy nắng và khoác lên người bộ đồ ngủ thập niên 50 thế nhỉ?”

“Được rồi, cậu muốn mượn cái gì?”

“Chẳng gì cả”.

“Thế sao lại khen mình”.

“Mình chỉ nghĩ nó thật kinh khủng”. Cô toe toét giải thích. “Mình cứ có cảm giác mẹ ghẻ con chồng khi ra ngoài cùng cậu ấy”.

Lyra không tim. “Ôi, thôi đi. Mình bình thường mà. Cậu mới là người có mái tóc vàng dàu và đôi mắt tuyệt vời”.

“Mình là cô bạn nhà bên thôi. Cậu mới là cô nàng bốc lửa. Mình khiến đàn ông cười. Còn cậu khiến bọn họ thở không ra hơi”.

Lyra phá lên cười. “Cậu điên đấy à. Đàn ông ngưỡng mộ cậu”.

Sydney nhún vai. “Vài người thôi”, cô nói. “Mình đoán là do mình biết cách tán tỉnh”.

“Đúng thế đấy. Cậu đã biến nó thành một loại nghệ thuật rồi”.

“Đúng là mình giỏi chuyện đó”. Cô thừa nhận. Cô kéo cao áo mình lên rồi nói. “Mình định đi bơi ngực”.

Lyra mới uống được một ngụm nước và suýt sặc. “Cậu định làm gì?”

“Bơm ngực”. Cô thản nhiên nhấc lại. “Nếu làm mình sẽ chọn loại lớn như giáo sư Pierson ấy. Perky Pierson”.

“Cái đó không phải là thật à?”

“Nó nảy lên tới tận cổ cô ấy. Không đời nào chúng là đồ thật”.

“Cậu không có ý định đi bơm thật đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi. cậu dễ bị gạt thật đấy”. Cô quay ngoắt sang đề tài khác. “Bà cậu gửi mấy bộ đồ ngủ đó cho cậu à?”

“Ừ”. Cô vừa trả lời vừa ngồi xuống đối diện với bạn mình, cầm máy tính xách tay lên.

“Nhân dịp gì thế?”

“Quà sinh nhật sớm”.

“Bà chẳng bao giờ tặng thứ gì khác đúng không?”

“Từ lâu lắm rồi”.

“Thế mấy anh cậu thì sao? Bà cũng tặng đồ ngủ luôn à?” Cô hỏi, thử tưởng tượng cảnh anh trai Lyra mặc chúng và mỉm cười.

“Đồng hồ đeo tay”. Cô đáp. “Dịp nào cũng là đồng hồ đeo tay hoặc đồng hồ báo thức”.

“Mình nghĩ bà cậu đúng là thiên tài. Nghĩ mà xem. Bà không phải đau đầu nghĩ xem họ muốn gì, cũng chẳng phải chiến đấu với đám đông và lo lắng về giá cả. Đi mua sắm vào Giáng sinh dễ như bỡn”.

“Cậu nói đúng rồi đấy” Lyra đồng tình. “Cậu thực sự nên gặp bà. Bà là người duy nhất trong gia đình bắt thường của mình cậu chưa được gặp, cậu sẽ thích bà ấy cho xem. Sao cuối tuần này cậu không đi San Diego với mình nhỉ? Mình đã hứa với cha Henry nói chuyện với bà. Mình định đi sau khi học xong chiều thứ 6. Đi đi mà. Sẽ tuyệt lắm đấy”.

“Mình cũng muốn lắm nhưng không được. Mình còn hai dự án đến cuối tuần sau là hết hạn, cả hai đều cần làm thêm vài việc. Mình sẽ ở phòng dựng phim suốt mấy ngày cuối tuần”.

“Mình giúp được gì không?”

“Cậu còn phải hoàn thành dự án của cậu mà. Nó thế nào rồi?”

“Sắp xong rồi. Mình muốn thêm vào vài bức ảnh về mấy người ô-dễ thương-quá đang xả rác, nhưng mình đã có số ảnh cần thiết rồi”.

“Tuyệt rồi. Cậu hẳn vui lắm, không phải đi đi về về bãi rác mấy tiếng đồng hồ trong lúc đường đông như thế”.

“Không, mình vẫn phải làm thế”.

“Cậu vừa bảo không cần thêm hình...”

“Giờ mình có thêm một dự án mới. Nó không thực sự là một dự án, chỉ là mình tò mò thôi”.

Cô kể cho Sydney nghe về bãi cỏ và những khóm hoa cô phát hiện bên kia đồi. “Mình đã quá...ngạc nhiên, phải thừa nhận là mình bị ấn tượng”.

“Cậu đặt máy ảnh để chụp cái gì? Quá trình cỏ mọc à?”

“Không, mình muốn biết ai là người cắt cỏ và chăm sóc hoa. Quan trọng hơn là lí do kìa. Mình có vài giả thuyết, nhưng mình thích nhất là giả thuyết bị mất người yêu. Có thể đó là

nơi họ từng đi picnic hay là-”

“Cậu ăng mạn hết thuốc chữa rồi, Lyra. Cậu định cứ đi đi về về như thế chỉ để thỏa mãn tính tò mò thôi à”.

“Nó nghe không điên rồ thế đâu”. Cô bao biện. “Và mình chỉ định để máy ảnh ở đó 1 tuần...Được rồi, có thể cùng lắm là hai tuần. Có còn số cô la không?” Cô hỏi.

Việc đổi đề tài nhanh chóng không khiến Sydney khó chịu, cô cũng hay làm thế mà.

Vì họ đã làm bạn cùng phòng được khá lâu rồi nên họ có thể đoán xem người kia đang nghĩ gì.

“Không, cậu đã ăn miếng cuối cùng đêm qua rồi, và đúng, việc này nghe rất điên khủng. Lái xe qua lại ở Los Angeles vì tập phim tài liệu là cần thiết nhưng chiến đấu với dòng xe cộ hằng giờ vì một lí do chẳng đâu với đâu...thì hoàn toàn điên rồ”.

“Có thể thế nhưng mình vẫn sẽ làm. Đợi đã, đêm qua mình đâu có ăn sô cô la”.

Sydney cười nhăn nhó. “Được rồi, mình ăn đấy”.

Cô đứng dậy và đi vào bếp, vài phút sau cô quay ra với một hộp ngũ cốc Cocoa Puffs và một chai nước hương hoa quả”.

Cô ngồi xuống, bốc một nắm ngũ cốc và đưa cái hộp cho Lyra.

“Cậu không thấy sao, Sydney”. Cô nói, bốc một ít ngũ cốc ra tay.

“Thấy gì cơ?” Cô hỏi, lấy lại cái hộp.

“Ốc đảo nhỏ này có kích cỡ đúng bằng bãi đỗ xe khu nhà mình, được bao phủ bởi cỏ xanh mon mơn và những khóm hoa xinh đẹp”. Cô nói thêm. “Và nó nằm ở một nơi kỳ lạ nhất, xung quanh toàn là giác thối. Cậu phải đi đến đó xem cùng với mình”.

Sydney đồng ý khiến Lyra ngạc nhiên. “Cậu nói đúng. Mình nên đi xem. Có lẽ mình sẽ thấy hứng thú như cậu. Mình sẽ lái xe cùng cậu chiều hôm nào đó tuần sau. Cậu biết mình đang nghĩ gì không? Đám cỏ đó có lẽ đang phủ lên một ngôi mộ”.

“Mình cũng từng nghĩ đến khả năng ấy”.

“Sẽ là sao nhỉ? Một người vợ giết chồng, hoặc chồng giết vợ rồi đào hố chôn xác ở đó”.

“Và ông ta trồng hoa và cắt cỏ vì tội lỗi sao?”

Sydney cười. “Mình đoán một ông chồng sát nhân sẽ không để tâm tới việc cắt cỏ đâu”. Rồi cô đưa ra vài giả thuyết nữa, cũng đều liên quan đến giết người và tội ác. Sau khi nói tới một khả năng khá khủng khiếp, cô sẵn sàng mua một cái xẻng và bắt đầu đào bới xem có phát hiện thi thể hay không.

“Tại sao cậu chỉ nghĩ đến mấy cái tội ác man rợ thế?” Lyra hỏi.

Sydney nhún vai. “Có lẽ tại mấy ông anh mình đều trong ban hành pháp. Mình từng nghe nhiều vụ quanh bàn ăn tối, mình đoán thế nên mình mới có tính đa nghi”.

Lyra không đồng tình. Cô không hề nghĩ Sydney là người đa nghi; cô ấy chỉ có một trí tưởng tượng quá phong phú thôi, đó là lí do vì sao cô lại xuất sắc trong lĩnh vực của mình như vậy.

“Chúng ta nên làm việc đi thôi” Lyra đề nghị “Nếu không chẳng đũa nào được ngủ đêm nay đâu”.

Sydney tán thành, trong mấy giờ tiếp theo, cả hai đều im lặng làm việc. Lyra xong việc lúc nửa đêm và đi vào phòng ngủ.

“Mấy giờ thì cậu tới chỗ bà?”

“Khoảng 3 giờ. Mình muốn đi trước giờ mọi người tan làm nếu được. Sao thế?”

“Cậu lấy mấy cuộn phim kia về cho mình được không? Mình phải nộp trước 5 giờ chiều thứ 6, mà mình lại ở bên kia trường cả ngày. Sẽ giúp được mình nhiều lắm...”

“Mình sẽ lo vụ đó. Mình thuận đường mà”.

Sau buổi học thứ 3, Lyra vào văn phòng giáo sư Mahler để thảo luận về dự án phụ phát sinh thêm của cô. Cô nói với giáo sư về khu vườn đằng sau bãi rác và giải thích mong muốn được làm một thước phim ngắn về nó”.

“Em đã làm xong tập phim về...đề tài em chọn là gì ấy nhỉ?”

“Công viên ạ”. Cô trả lời. “Em định làm về công viên Paraiso, và em đã thấy một khu vườn nhỏ xinh ở đó”.

Ông ta có vẻ sững sốt. Ông ta khoanh tay lên màn hình máy tính. “Em bị ám ảnh điều gì ở công viên Paraiso? Nó đã cũ lắm rồi. Làm sao mà em biết đến nó?”

Cô nghiêng đầu về phía tấm áp phích trên tường. “Em lấy ý tưởng đó từ thầy, thưa giáo sư. Thầy và tấm áp phích của thầy”.

Ông ta quay cái ghế xoay lại để liếc nhìn bức tường. “Tôi đã treo nó ở đó lâu đến mức quên cả sự tồn tại của nó rồi. Tôi lớn lên gần công viên đó”. Ông ta giải thích. “Tôi có tấm áp phích này vào lễ hội thường niên lần thứ nhất. Mấy năm sau thì tôi chuyển đi”. Ông nhìn vào Lyra.

“Nó đã bị tàn phá chưa? Rồi đúng không?”

“Vâng ạ”.

Cô kể cho giáo sư nghe cô đã chụp hình những chiếc xe đi xả rác.

“Giờ em muốn bắt đầu làm phim về khu vườn phía bên kia đồi?”

“Thật ra em đã bắt đầu thực hiện rồi ạ. Em thay thế nhớ hằng ngày. Em chưa có có thời gian xem lại nó nhưng em nghĩ mình sẽ được thầy đồng ý phần thêm vào-“

“Ừ hứ, ừ hứ...”

Ôi, ông ta đang xoa cằm. Ông ta sẽ gạt phăng dự án của cô mất.

“Thú vị đấy”. Ông ta thừa nhận. “Em biết đấy, điểm số của em phụ thuộc vào bộ phim tài liệu. Em nộp nó đi rồi hãy làm phim về khu vườn. Tôi chỉ sợ nó quá giống phim tài liệu của em thôi. Nó có cùng ý tưởng, cùng bố cục...nhưng tùy em. Chỉ cần làm xong cái này rồi mới chuyển sang cái khác là được”.

Lyra nghĩ về lời khuyên của Mahler khi cô rời văn phòng. Ông ta nói đúng. Cô cần hoàn thành dự án quan trọng trước, nhưng đồng thời cô sẽ để máy ảnh ở công viên để nó tiếp tục chụp.

Chiều thứ 6, Lyra nghĩ cô có thể thoát được giờ cao điểm ở L.A, ít nhất là tới đường ranh giới hai bang, nhưng có 4 chiếc xe va nhau đồng nghĩa với việc cô phải đi đường vòng.

Trước đây cô đã đi con đường này, nó đi qua những khu dân cư đẹp nhất. Tốc độ cho phép ở đây thấp hơn nhưng cô không quan tâm. Hôm nay là một ngày đẹp trời và cô tận hưởng việc ngắm nhìn những bãi cỏ và sân vườn được cắt tỉa cẩn thận.

Cô đang lái tới Walnut thì thấy một tấm biển “Bán Đồ Cũ”.

3. Chương 3

MILO SMITH LÀ MỘT TÊN NGU. HẮN CŨNG LÀ MỘT THẲNG LỪA ĐẢO VÀ HAY KHOÁC LÁC.

Nhưng hắn nào có biết. Hắn không chỉ nghĩ mình tài giỏi mà còn thật sự tin rằng bất kỳ ai trong cái công ty đòi nợ này cũng nghĩ như thế. Chủ của hắn, ông Merriam, hiếm khi khen nhân viên lâu năm nào, nhưng chỉ mới tháng trước thôi, Milo đã nghe lỏm được ông ta nhận xét với mấy tay hợp tác rằng Milo ngày càng chứng tỏ mình là một người vô giá. Milo đã dịch bình luận đó thành ông Merriam đang coi trọng hắn hơn vì việc làm thêm ngoài giờ “đặc trưng” của hắn.

Cũng như các nhân viên khác, Milo muốn leo lên nấc thanh danh vọng. Hắn nói chuyện cởi mở về mục tiêu đó, nhưng hắn chưa từng bàn thảo với ai về mục tiêu bí mật của hắn vì hắn biết chẳng đứa nào hiểu được sâu. Chúng nó thậm chí còn cười vào mặt hắn ấy chứ.

Milo muốn trở thành James Bond. Ồ, hắn không điên đâu. Hắn biết James Bond chỉ là một nhân vật hư cấu trong phim. Milo đã lớn lên cùng 007 và xem mọi tập phim về Bond nhiều đến mức hắn chẳng đếm nổi. Hắn có thể lặp lại mọi câu thoại mà Bond đã nói.

Tuổi thơ đáng thương của hắn đã biến mất khi bộ phim khởi chiếu, và trong vài giờ đó, hắn không còn là một đứa trẻ gầy gò bị lão già nhà hắn đánh đập nữa. Không, Milo là James Bond.

Lớn lên, Milo có thói quen tâng bốc bản thân. Còn phải hỏi vì sao hắn lại thành công khi còn trẻ thế này ư? Hắn ưa sự chính xác; hắn làm theo chỉ đạo – dù nó có phức tạp hay rối rắm tới đâu – và như dân chuyên nghiệp, hắn không bao giờ trễ hạn. Tuyệt nhất là hắn không đem cảm xúc vào công việc của mình.

Hắn không thể nói thế về cái tôi của mình.

Milo là một gã dâm thuê chém mướn. Đại loại thế. Đúng hơn là hắn chưa thực sự giết ai, nhưng đó là một sự thật khác hắn chỉ giữ cho riêng mình.

May mắn đã dẫn lối cho hắn tới nghề này, ở đúng nơi, đúng thời điểm. Kiểu như mấy ngôi sao điện ảnh được phát hiện khi đang nhắm nhấp Coca ở mấy quán nước ấy.

Đúng, giống như thế.

Milo được ông Merriam phát hiện ra, ông ta tình cờ đi ngang qua khi Milo đang đánh gã hàng xóm của hắn thừa sống thiếu chết. Ông Merriam đã lôi hắn ra khỏi con hẻm đó và thuê hắn vào làm. Milo được cung cấp một phòng ngủ nhỏ và danh sách những người hắn cần đe dọa và phá rối nếu không trả nợ. Công ty đòi nợ là hợp pháp.

Một số công ty thẻ tín dụng thuê dịch vụ này, ông Merriam cũng đang ăn nên làm ra.

Nhưng sếp của hắn cũng có vài phi vụ làm ăn ngoài lề khác. Milo không biết chúng là gì nhưng có nhiều lần “khách hàng” của sếp làm ông ta thất vọng và hành động đã được thực hiện.

Hắn làm việc ở đây được 8 tháng thì sếp gọi hắn vào văn phòng. Hầu hết các nhân viên khác đều đã về và giao ca. Ông Merriam vào thẳng vấn đề, ông hỏi hắn đã từng giết người chưa.

Milo không trả lời vào câu hỏi, hắn thấy mình thông minh và nguy hiểm. Thay vào đó, hắn nói với sếp rằng hắn chưa bao giờ thấy tồn tại trên đời này là vấn đề. Hắn đoán là do bản tính tự nhiên. Nếu hắn không được thuê vào đây làm, có thể hắn đã chọn giết người làm nghề kiếm ăn rồi. Hắn giỏi thế này, hắn khoái lắm.

Ông Merriam bị thuyết phục bởi sự chân thật và trung thành của Milo. Ông ta đưa cho Milo nhiệm vụ giết người đầu tiên đêm đó. Vì hắn đã làm ông hài lòng, mấy tháng tiếp theo hắn đã được giao thêm nhiều vụ nữa.

Cái tôi của Milo lại phình to hơn nữa vì lòng tin ông Merriam đặt vào hắn. Hắn quyết định kinh nghiệm và kỹ năng của hắn nên được chia sẻ với mọi người, thế là sau vài phi vụ thành công, hắn bắt đầu lập một danh sách những bài học hắn đã rút ra, nghĩ rằng khi hắn già đi và sẵn sàng nghỉ hưu, hắn có thể truyền lại bài học đó cho một kẻ dâm thuê chém mướn khác mới vào nghề.

Bài 1: Mặc áo mưa

Nội dung: Marshall Delmar Jr., Nhiệm vụ đầu tiên của Milo

Delmar là một cổ vấn đầu tư đã thuyết phục ông Merriam đầu tư vào một công ty sắp phá sản. Ông Merriam có thể đã mất trắng nếu ông không phát hiện ra tên lẻo mép Delmar đã bán toàn bộ cổ phần của mình và kiếm được một khoản đáng kể trước khi công ty đó sụp đổ. Ông Merriam chắc chắn rằng gã Delmar kia đã biết trước cổ phiếu sẽ giảm mạnh, vì hắn đã phạm vào tội không chịu chia sẻ thông tin với ông Merriam, Delmar cần phải chết ngay lập tức. Ông Merriam không đưa thêm hướng dẫn nào cho Milo ngoài việc khiến cái chết nhìn giống một tai nạn.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Milo trở về tự hào báo với ông Merriam rằng cảnh sát đã công bố cái chết của Delmar là do bị ngã trượt chân và đập đầu vào cạnh bàn làm việc sắc nhọn của gã.

Ông Merriam rất ấn tượng với bản báo cáo, thật ra là cả với Milo. Cái chết thực sự của Delmar đã diễn ra thế nào hoàn toàn khác với phiên bản mà Milo đã dựng lên và tin vào nó.

Marshall Delmar sống trong một căn nhà kiểu Tây Ban Nha tại một khu nhà hào nhoáng tên là Vista Del Pacifico. Vào ngày trời không một gợn mây, nếu đứng trên mái nhà hai tầng đó nghiêng về phía mặt trời, người ta có thể ngắm thấy đại dương, đó là lí do người ta đánh giá ngôi nhà có tầm nhìn ra biển, do đó nó có giá hàng triệu đô la.

Vào trong nhà hóa ra không hề khó. Delmar chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc lớn tối hôm đó, và nhân viên phục vụ sẽ ra vào bếp liên tục để bưng bê mấy khay đồ ăn thức uống.

Milo đã xong phần quan sát. Hắn biết mọi thứ về bữa tiệc và tên công ty phục vụ Delmar đã thuê. Nhân viên sẽ phải mặc quần đen, áo sơ mi đen dài tay cài khuy tới cổ, và giày đen. Milo đã ăn vận đúng như thế nên hắn dễ dàng đi vào mà không bị chú ý, tay bê một chiếc khay bạc mà hắn đã lôi ra từ xe của công ty phục vụ. Đó là một đêm mùa hè nóng nực, không ai mặc áo khoác hay quàng khăn cả, vậy nên hắn đã chui vào tủ đồ ở tiền sảnh và kiên nhẫn chờ đợi tới khi ngôi nhà hoàn toàn yên ắng và tên độc thân Delmar còn lại một mình.

Sau một giờ sáng Delmar mới tắt điện, khóa cửa trước và đi qua tiền sảnh tiến vào thư viện.

Milo tiếp tục đợi, Hy vọng Delmar sẽ vào phòng ngủ và đi ngủ. Milo sẽ dùng một cái gối để làm gã nghẹt thở, và nếu Delmar không kháng cự, hắn khẳng định mình có thể làm nó giống như bị chết lúc ngủ.

Nhưng kế hoạch của Delmar đã bị bể. Gã không có vẻ gì muốn đi ngủ sớm cả.

Milo không thể đợi lâu hơn. Có lẽ Delmar đã ngủ quên trên bàn làm việc. Milo khẽ mở cửa tủ và rón rén đi kiểm tra. Hắn đeo một cái mặt nạ màu đen mà hắn ăn cắp tại khu hóa trang Zorro ở cửa hàng quần áo, hắn lén nhìn vào và thấy Delmar đang ngồi tại bàn làm việc, cầm bút trong tay, lật qua lật lại cái gì đó giống như mấy văn bản pháp luật.

Trong phòng khá tối. Cái đèn bàn chỉ chiếu đủ sáng lên mấy tờ giấy. Máy điều hòa nhiệt độ đang chạy hết công suất khiến căn phòng trở nên lạnh lẽo, nhưng Milo nhận thấy Delmar đang toát hết cả mồ hôi. Gã thở hổn hển cứ như vừa mới chạy mấy dặm đường, điều đó cũng hài vì Delmar là một gã thừa ra tầm 150(67.5 kg), có thể là 200 pound (90kg). Milo không gặp khó khăn nào khi lên vào bên trong. Hắn áp sát vào tường trong bóng tối, đứng bất động vài giây rồi thở nhẹ khi nghĩ tới kế hoạch dự phòng của mình.

Rồi hắn nhớ ra mình không hề có kế hoạch dự phòng. Ngu, ngu quá, hắn mắng mình. Giờ hắn phải làm gì đây? Hắn không mang theo súng vì hắn định sẽ khiến nó trông như một vụ tai nạn, và một lỗ đạn sẽ làm hỏng kế hoạch.

Hắn nhai nhai môi dưới, cố nghĩ đến một cách thông minh để nhử gã vào tròng.

Đột nhiên Delmar đánh rơi bút và bắt đầu chà xát cánh tay mình. Gã rên to.

Đánh gã. Đúng rồi. Milo có thể làm thế. Hắn sẽ đánh vào đầu gã và khiến nó giống như gã đã bị trượt chân ngã vào cái lò sưởi bằng đá.

Thấy mình đang dần kiểm soát được tình hình khi nghĩ ra được kế hoạch hành động, Milo tiến lên, nhưng hắn nhận ra mình chẳng có gì để mà đánh gã cả. Lẽ ra hắn phải nghĩ đến chứ, Hắn tự trách mình và điên cuồng nhìn quanh kiểm vũ khí.

Hắn chậm chậm quay lại và ép sát người vào tường để tránh tầm nhìn của Delmar.

Không có cái chân đưng nền nặng nào, không có cả chặn giấy...chẳng có gì. Thậm chí ở lò sưởi cũng chẳng có que cời.

Hắn trở nên hoảng loạn, quay lại tiền sảnh. Có lẽ hắn có thể lấy một thứ gì đó nặng nặng trong bếp. Trong lúc vội vàng, hắn đã bị trượt chân và ngã sõng soài ra sàn. Không may cho hắn, việc đó đã tạo ra tiếng động. Hắn nhanh chóng bò dậy và dáo dác xem Delmar có sợ hãi hay, tệ hơn, là lấy súng săn đuổi hắn không.

Hắn ngó vào thư viện và không thể tin mình may mắn thế. Delmar không có vẻ gì là để ý hay nghe thấy hắn. Tuy nhiên thái độ của gã hơi lạ. Tay phải gã ôm lấy ngực và gã đổ sụp về phía cái đèn. Da gã nhanh

chóng chuyển sang màu của một xác chết khi gã vật lộn để thở.

Đột nhiên Delmar lao đảo đứng lên khỏi ghế, loạng choạng lùi lại rồi cố gắng với lấy điện thoại. Gã không bao giờ lấy được. Gã ngã phịch xuống, đầu đập vào góc bàn, rồi đổ xuống sàn nhà, nằm thù lù một đồng, máu từ sọ gã trào ra.

Gã chết rồi sao? Milo lao tới để kiểm tra mạch. Hắn vấp phải rìa của tấm thảm, mất thăng bằng hấn ngã cái phịch ngay trên Delmar. Milo bò dậy, áo quần hấn dính đầy máu Delmar. Hắn nhìn chăm chăm xuống khuôn mặt không còn sức sống cho tới khi khẳng định gã thật sự đã chết. Mãi tới lúc hấn nghe thấy tiếng ai đó đang đến hấn mới chịu di chuyển. Có lẽ đó chỉ là tiếng tim hấn nên thành thịch bên tai, nhưng hấn sẽ không mạo hiểm. Hấn phi trên sàn gỗ cứng, chạy ra cửa sau và cứ thế chạy qua ba khu nhà để tới chỗ xe của hấn. Hấn đi được nửa đường mới nhận ra mình vẫn còn đeo mặt nạ, một sai lầm hấn không đề cập đến khi viết về kinh nghiệm đạt được. Cuối cùng thì huyền thoại có bao giờ phạm sai lầm đâu?

Bài 2: Mang thức ăn cho chó

Nội dung: Jimmy Barrows

Barrows là một gã keo kiệt hơn mức bình thường đối với một tên cho vay nặng lãi, hấn đang thúc ép cháu ông Merriam phải thanh toán nợ. Milo được ra chỉ thị giết Barrows với một viên đạn găm giữa hai mắt. Ông Merriam muốn đưa ra thông điệp: không kẻ nào được lộn xộn với gia đình ông.

Sau khi xong việc, Milo báo cáo với ông Merriam rằng hấn có gặp sự cố với mấy con chó phiền nhiễu của nhà không thôi của Barrows. Tuy nhiên, hấn thề là mình thực hiện nhiệm vụ rất êm thấm.

Chà, không hấn là thế. Câu chuyện thật sự đau đớn và xấu hổ hơn những gì hấn thừa nhận.

Ông Merriam đã đưa cho hấn ảnh của gã cho vay nặng lãi, lúc nhìn hấn trong ảnh, Milo tin rằng giết hấn dễ như trở bàn tay. Barrows không to con, tầm 52 53, cộng cả quần áo gã cũng không thể nặng hơn 110 pound (49,5kg), nhưng Milo biết hấn cần cẩn trọng. Kích cỡ không phải là vấn đề nếu Barrows có súng trong tay. Tuy nhiên Milo không chắc hấn có mang theo hay không. Thiên hạ đồn rằng Barrows là một gã khó tính, không thích làm bất cứ điều gì gã không ưa. Quần áo và cách xử sự của gã cũng tỉ mỉ y như bàn tay được cắt tỉa cẩn thận của gã vậy. gã đẹp sự khó chịu của mình sang một bên với những kẻ làm việc cho gã, nhưng Milo lên kế hoạch bảo đảm không ai trong số chúng ở quanh đó khi hấn giả vờ cần tiền.

Nghề cho vay nặng lãi là một nghề kỳ quặc dành cho những kẻ có học thức như Barrows. Gã hoàn toàn khác hấn với suy nghĩ của Milo về một kẻ cho vay nặng lãi, một tên côn đồ.

Barrows sở hữu một căn mặt tiền 2 tầng trên đường Cypress Lane. Đây là khu tệ hại của thị trấn nơi mà bất kỳ ai đứng trong góc đó quá 15 phút cứ xác định là sẽ bị đâm.

Milo không có ý nấn ná thêm. Hấn nghiên cứu Barrows qua ô cửa kính, gã đang ngồi một cái ghế sofa đối diện bàn làm việc, phân loại mấy biên lai của ngân hàng. Gã mặc một bộ đồ đen, thắt cà vạt sọc trắng đỏ, và đầu bên kia của cái ghế sofa là một cái áo khoác bằng lông màu nâu. Chắc là của vợ gã, Milo nghĩ, tự hỏi hấn sẽ được gì nếu tránh được nó.

“Anh là Barrows?” Milo lại gần hỏi.

“Ngài Barrows”. Tay cho vay nặng lãi sửa lại bằng một giọng câu kính.

“Tôi cần vay tiền”, Milo nói. “Tôi có một số giấy tờ ở đây, anh có thể xem qua và giữ chúng làm vật thế chấp”. Hấn thò tay vào áo mưa, lôi ra khẩu 0,38, chìa vào đầu tên cho vay nặng lãi.

Barrows đông cứng khi gã thấy khẩu súng. Nhưng ngay lập tức gã bình tĩnh trở lại và ngồi thư giãn trên đệm. “Mày đến đây để cướp à?” hấn điềm tĩnh hỏi. “Nếu là thế, mày sẽ thất vọng đấy. Tao không để tiền ở đây”.

“Tao không đến đây để cướp. Chủ của tao muốn gửi cho mày một lời nhắn”.

“Ồ! Mày làm việc cho ai thế?”

“Không phải việc của mày”.

Thật quái khi mà gã chẳng có vẻ lung túng với một khẩu súng đang chìa thẳng vào đầu.

“Được thôi”. Barrows đáp. “Thế tin nhắn mà người bí ẩn này muốn gửi tới là gì?”

“Ông ấy muốn mày và tất cả những đứa khác biết đừng có mà lộn xộn với gia đình ông ấy”.

“Vậy thì mày đơn giản chỉ cần nói cho tao ông ấy là ai”. Giọng hắn nghe có vẻ thích thú. “Gia đình nào tao không được đụng đến nào?” Tay phải của Barrows từ từ hạ xuống mép đệm.

“Để tay mày ở nơi tao có thể nhìn thấy”. Milo ra lệnh.

Hắn nhắm chắc mục tiêu và bóp cò. Không có gì xảy ra. Trong lúc vội vàng, hắn đã quên không kéo chốt an toàn. Hắn vừa định sửa sai thì qua khoeo mắt, hắn thấy cái áo khoác lông thú di chuyển. Hắn hoảng sợ, vội thụt lùi và hạ súng xuống một chút. Đầu của hai con chó chắn cừu ngẩng lên từ bộ lông, chìa ra hàm răng sắc như dao và bắt đầu gầm gừ.

“Thể hiện tình yêu đi nào”. Barrows ra lệnh.

Milo bối rối, giật lùi lại. “Sao cơ?”

Hai con vật nghe hiểu mệnh lệnh, phóng vào hắn. Milo nửa quay người về phía chúng, một viên đạn tình cờ bị bắn ra. Viên đạn bay trượt và mắc trên tường.

Tiếng súng khiến bọn chó sợ hãi, cả hai đều nhìn về phía chủ, kẻ vẫn rất bình tĩnh lặp lại mệnh lệnh “Thể hiện tình yêu đi nào”.

Mấy con chó quái quỷ lại lao vào Milo. Hắn hoảng sợ quay lưng về phía mấy con vật, nghĩ cách thoát khỏi địa ngục này, nhưng hắn bị mắc kẹt trong nỗi sợ hãi của chính hắn. Một con đã tóm được lưng hắn và cắm răng vào đó. Milo quay cuồng nghĩ đến việc quăng nó ra khỏi người, nhưng hắn cố hết sức cũng không thoát được con chó mắc dịch đó.

Con chó kia thì nhảy lên cổ họng Milo. Hắn cố đánh nó xuống bằng khẩu súng, nhưng con chó đã nhanh chóng ngoạm vào tay hắn. Milo nhận ra ngay lập tức. Nỗi đau mà con chó cắn đòn kia gây ra đau đến mức hắn không thể ngừng kêu la.

Con chó thứ hai nhả tay Milo ra, ngay khi tiếp đất, không khác gì một quả bóng tennis, nó lại bật lên nhằm thẳng vào cổ họng Milo lần nữa.

Barrows đã rút súng từ dưới đệm ra nhưng không bắn. Gã cho rằng mối đe dọa đã qua. Gã ngồi thư giãn, ngắm nhìn những chú chó của mình hành động.

Milo không thể suy nghĩ được. Hắn đánh rơi vũ khí. Con chó ngu ngốc đã tọt lấy nó trước khi nó rơi xuống đất, và đoàn...một viên đạn đạn bắn trúng ngực Barrows.

Người Milo hóa đá. Con chó khôn kiếp đó bắn còn giỏi hơn hắn.

Tiếng ồn lại khiến lũ chó sợ hãi lần nữa. Chúng bỏ đi và chạy lại ghế sofa chờ đợi mệnh lệnh giết người từ ông chủ.

Barrows đã chết. Máu đỏ thẫm từ chiếc cà vạt như đang chảy xuống cái áo sơ mi trắng được giặt là cẩn thận của gã. Viên đạn hắn đã xuyên qua tim khiến gã chết ngay lập tức. Gã chết mang theo gương mặt vẫn mang vẻ thích thú.

Thật may, Milo còn đủ tỉnh táo để nhặt súng lên và nhét nó vào túi trước khi chạy ra khỏi cửa. Hắn không thể ngừng khóc. Người đi đường nhìn hắn hiểu kỳ khi hắn khập khiễng qua vài toà nhà để trở lại xe, nhưng hắn không quan tâm. Cứ để chúng nhìn. Hắn đang ngồi trên đồng lửa và hắn có thể cảm thấy máu từ vết thương đang nhỏ giọt xuống bắp chân hắn. May cho hắn là không ai trong khu vực cá biệt đó báo với cảnh sát.

Mấy con chó chết tiệt. Hắn nên giết luôn cả chúng.

Về đến xe, hắn lao vào trong rồi khóc rống lên ngay khi ngồi xuống. Hắn túm chặt vô lăng bằng cả hai tay và cứ thế khóc trên đường đến bệnh viện.

Chẳng cần phải nói, hắn không đề cập chi tiết khi kể cho ông Merriam nghe kinh nghiệm của hắn. Hắn không muốn làm bản hình tượng của mình. Ông Merriam chỉ quan tâm tới kết quả thôi.

Bài học thứ ba của hắn vẫn còn sống động đến mức hắn chưa thể quên được, chỉ nghĩ thôi cũng khiến hắn rùng mình rồi.

Bài 3: Học bơi trước khi giết người cạnh hồ bơi

Trường hợp: George Villard

Milo vẫn còn gặp ác mộng về vụ này. Villard, gã hắn được lệnh giết, là một gã cơ bắp cuộn cuộn. Gã cũng nổi tiếng là con sâu rượu mê gái. Ông Merriam không ra chỉ thị chi tiết cho Milo. Ông chỉ yêu cầu làm Villard biến mất, ngay lập tức.

Milo không có thời gian nghiên cứu hay lên kế hoạch. Hắn bảo đảm súng mình có đạn rồi lên đường. Trước khi hắn tìm được ngôi nhà uốn lượn như mê cung, nằm mãi tít trên đồi, trời đã quá nửa đêm. Villard đang ngồi trong sân sau bên cạnh bể bơi hình quả thận của gã. Milo trốn sau mấy bụi cây, quan sát mục tiêu của hắn lắc lư cả hai chân. Chỉ vài phút nữa thôi là gã to xác kia xong đời.

Milo đoán hắn không cần tốn nhiều sức đánh đấm với một gã say xỉn như Villard, nhưng hắn đã nhầm. Milo nhảy xổ ra khỏi bụi cây, trong lúc hắn đang mò mẫm tìm khẩu súng trong túi áo mưa thì Villard phát hiện ra hắn cùng với vũ khí của mình, gã tấn công và nhận một cú đấm rắn chắc trước khi quăng Milo vào bể bơi.

Milo cố vùng vẫy tới mép bể để trèo lên, nhưng quần áo và nỗi sợ hãi đã chống lại hắn. Hắn đang cố leo lên lần thứ ba thì Villard, chỉ với một tay, kéo hắn ra và bắt đầu hét vào mặt hắn một loạt câu hỏi.

“Ai cử mày đến? Là chồng của Jo Ann hay của Crystal? Nói mau”. Gã hét lên. Đầu ngoẹo sang một bên và mắt gã nhìn xuống trong khi lè nhè nói yêu cầu của mình. Đột nhiên đầu gã giật mạnh, gã đá vào bụng Milo. “Mẹ kiếp, trả lời tao đi!”

Milo không thể nói được. Hắn lạch bạch trên nền bê tông như một con cá sắp chết, hắn đang bị tắc thở với lượng nước đã uống.

Nóng lòng muốn nghe câu trả lời, Villard lại đá hắn lần nữa. “Có phải Lenny không? Chính là nó, đúng không? Thằng khốn đó”. Gã đá thêm rồi cần nhằn. “Nói cho tao biết đứa nào sai mày đến đây, sau đó tao sẽ ném mày vào bể bơi và nhìn mày chết đuối”.

Lời đe dọa không cổ vũ sự hợp tác nhiều cho lắm, Milo nghĩ, nghi ngờ Villard, trong tình trạng say mềm, nhận ra được điều đó.

Dù đang say, nhưng gã cơ bắp kia vẫn có thể gây ra vài thiệt hại. Milo muốn bỏ chạy nhưng hắn thậm chí sợ cả di chuyển, sợ phải rút súng ra – điều mà hắn không chắc có hiệu quả hay không vì nó có thể đã ngấm nước – sợ khiêu khích gã cơ bắp đang chảy dãi kia bằng bất kỳ cách nào.

Trong khi Milo tuyệt vọng nghĩ cách tháo chạy, Villard bắt đầu chớp mắt dữ dội và neho mắt nhìn hắn, rõ ràng là đang cố gắng tập trung. Gã có vẻ nhớ ra mình đang làm gì vì gã đột nhiên gật đầu và mỉm cười, sau đó vung chân đá Milo, nhưng lượng cồn khổng lồ gã nốc vào đã khiến gã mất thăng bằng. Người gã lắc lư; mắt nhắm nghiền, sau đó gã ngã lộn cổ xuống bể bơi, tay vẫn nắm chặt cốc. Gã quá say để biết mình đang chết đuối.

Cái chết được kết luận là tai nạn.

Đó gần như là một thảm họa khác đối với Milo, đúng thế, nhưng giống như các phi vụ khác, hắn nhận lấy công trạng về mình, và trong mắt ông Merriam, hắn có một hồ sơ hoàn hảo. Cả ba lần. Merriam hết sức ấn tượng, ông ta thưởng thêm cho Milo vì đã hoàn thành tốt việc của mình.

Hai tuần sau, vào một chiều thứ 5, Milo được gọi vào văn phòng ông Merriam để nhận nhiệm vụ mới.

Sếp của hắn thường không phải người thích tán gẫu, nhưng hôm nay ông ta muốn nói chuyện.

“Cậu có thể đã nhận ra mấy tuần qua ta xao nhãng thế nào rồi đấy”.

Milo đâu có biết, nhưng hắn nghĩ tốt hơn là nên biết, nên hắn gật đầu. “Vâng, thưa ông, tôi có nhận thấy”. Hắn nói dối.

“Ta có một việc cần làm, và cậu là người sẽ nhận việc đó. Nó rất rắc rối và sẽ đòi hỏi nhiều thủ đoạn hơn. Cậu có hiểu không?”

“Vâng, thưa ông”. Hắn nói dối lần nữa. Thủ đoạn? Hắn chưa nghe thấy từ đó bao giờ? Tuy nhiên hắn sẽ không thừa nhận, trưng ra sự thiếu hiểu biết có thể giảm vị thế của hắn trong mắt ông Merriam, điều đó là không thể. Ngay khi rời văn phòng, hắn sẽ đi tra từ thủ đoạn có nghĩa là gì và hắn có thể kiếm được nó bằng cách nào.

“Một gã làm kinh doanh ta từng xem là bạn đã bòn tiền của ta. Bòn ngoạn mục ấy chứ. Tên hắn là Bill Rooney”, ông ta khinh bỉ nói thêm. “Ta đã mời con chồn đó ăn tối nhiều hơn một lần, ngồi đối diện với hắn, bẻ bánh mì ăn với hắn, và xem hắn trả lại cho ta cái gì? Hắn đâm sau lưng ta, thế đấy. Hắn có thứ ta muốn”.

Milo không biết có nên nói câu gì thể hiện sự cảm thông hay không, thế nên hắn đứng im chờ đợi.

“Bài học đắt giá, cậu không nên xen cảm xúc vào công việc. Ta đã hiểu rồi, và Rooney cũng sắp sửa được học nó. Ta có lợi thế vì Rooney vẫn không biết ta đã phát hiện ra”.

Ông ta kéo cái ghế ở sau bàn ra và ngồi xuống. “Ta khám phá ra hắn giấu nó ở đâu khá ngẫu nhiên. Ta biết hắn có két an toàn trong văn phòng. Ai cũng biết cả. Đó là thứ đầu tiên đập vào mắt khi bước vào phòng hắn. Nó to, chắc cũng được trăm năm rồi”.

Ông ta mở một cái hộp gỗ được chạm trổ ở trên bàn và lôi ra một điều xì gà. Ông ta kẹp điều xì gà rẻ tiền vào môi, vừa nói vừa quẹt diêm và hướng ngọn lửa vào điều thuốc.

“Hắn không phải lo ai đó nhặt nó lên chạy khỏi cửa. Cái đồ đó phải dùng đến cần cầu mới nhấc nổi”.

Ông ta ra hiệu Milo ngồi xuống trước khi tiếp tục. “Rooney muốn tất cả mọi người nhìn thấy cái két. Đương nhiên ai cũng nghĩ hắn giấu đồ có giá trị trong đấy, đúng không? Tên khốn. Chỉ là lừa đảo thôi. Hóa ra hắn có một cái két an toàn khác dưới gầm bàn. Ta đã kết nối được mọi chuyện. Để ta nói cho cậu nghe, nó cần chút nỗ lực đấy”.

“Ông muốn tôi đột nhập vào văn phòng của hắn-”

“Không, không, ta đã để Charlie lo vụ đó rồi. Ta muốn cậu chăm sóc Rooney và vợ hắn”.

Dù Milo biết phòng ông Merriam được cách âm và được kiểm tra máy nghe trộm ít nhất một lần một ngày, hắn vẫn vô thức liếc nhìn quanh phòng. “Ông muốn vợ hắn cũng chết luôn sao?”

“Đúng thế. Rooney chắc đã kể cho vợ hắn nghe rồi. Cô ta sẽ đi gặp mấy tay đặc vụ nếu chúng ta để cô ta thoát. Quá mạo hiểm. Thế nên ta muốn mọi chuyện diễn ra theo cách đó. Rooney luôn rời văn phòng lúc 4 giờ đúng, mất một tiếng để hắn về đến nhà. Hắn không bao giờ ra ngoài vào tối thứ 6. Không bao giờ”. Ông ta nhấn mạnh. “Hắn rất dễ đoán và điều đó sẽ thuận lợi cho ta. Cứ mỗi tối thứ 7 hắn lại đưa con vợ to mồm của mình đi chơi, Chủ Nhật thì hắn nghỉ ngơi với tình nhân của hắn”.

Hắn gặp cô ta thứ 2 và thứ 4 hằng tuần.

“Ta muốn nó trông giống một vụ tự sát, Vợ giết chồng rồi tự tử. Cảnh sát sẽ điều tra và dĩ nhiên biết được hắn có tình nhân bên ngoài. Chúng sẽ kết luận con vợ đã phát hiện ra và đó là lí do cô ta giết hắn. Ai chẳng biết cô ta như sư tử Hà Đông”.

“Ông muốn nó diễn ra lúc nào?”

“5 giờ tối mai. Charlie sẽ đột nhập vào văn phòng Rooney, cậu ta vào rồi sẽ ra gay lập tức. Nếu có vấn đề, cậu ta sẽ báo cho ta, ta sẽ gọi cho cậu. Cầm lấy cái điện thoại này”. Ông ta yêu cầu, ném nó cho Milo. “Không ai lần theo nó được hết. Đừng giết ai trước khi nhận lệnh của ta. Hiểu chưa?”

Milo lại một lần nữa bị động. Hắn không có thời gian để đi theo dõi, nhưng hắn thề lần này sẽ không gặp sự cố nào hết. Sáng hôm sau, hắn lái qua khu phố của Rooney để làm quen với cách bố trí và nhìn xem có tay hàng xóm thọc mạch nào không. Khi đã kiểm tra mọi lối vào nhà Rooney, hắn lái tới cửa hàng tạp hóa

cách đó một dặm. Milo mua vài cân thịt hăm bơ gơ, hấn nhét vào túi phòng trường hợp nhà Rooney giấu một con chó.

Hấn vẫn còn nhiều thời gian, lững thững ra xe, hấn lúi ra một trong những cuốn tạp chí phụ nữ giấu dưới ghế cho những lần hấn cần một chút hứng tình, và lướt qua nó để giết thời gian.

Lúc 3:30, hấn bỏ cuốn tạp chí xuống và lái tới nhà Rooney. Nhà của hấn nằm ngay giữa ngọn đồi dài, dốc thoải thoải. Kế hoạch của Milo là đỗ xe ở trên đỉnh đồi nơi hấn có tầm nhìn rõ ràng cho việc tìm đường. Ngay khi ông Merriam gọi, Milo sẽ lên vào trong nhà, làm việc. Trong lúc chờ đợi, hấn sẽ đeo tai phone, giả vờ đang nói chuyện. Người ta nhìn vào sẽ không nghi ngờ.

Kế hoạch quá hoàn hảo.

4. Chương 4

Milo Slammed phanh xe lại, sững sốt nhìn vào đám đông tụ tập trên bãi cỏ trước nhà Rooney.

Nhìn đâu cũng thấy người, cả đàn ông lẫn phụ nữ, tất cả đều ôm trong tay nhiều đồ hết sức có thể. Một vài người, theo Milo nhận thấy, đều có vẻ vui sướng không chối vào đâu được, thì thoảng hấn nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc hay tới câu lạc bộ thoát y cùng hấn.

Nhà Rooney đang bán đồ cũ.

“Mình làm gì bây giờ?” Hấn lẩm bẩm. Theo sau câu hỏi của hấn là một tràng nguyên rủa. Hấn không thể gọi cho sếp vì thế là trái luật, nên hấn nghĩ cứ ngồi đấy đợi ông Merriam gọi cho hấn.

Bán đồ cũ. Hấn nguyên rủa lần nữa. Với cái khu giàu sụ này thì hoạt động trung lưu như thế có vẻ không phù hợp. Bọn nhà giàu vứt đồ đi chứ không bán.

Một vài người phụ nữ đang đỏ mặt và la hét, chiến đấu vì một cái ghế da. Nhìn họ, Milo thấy thật kinh tởm. Rác của kẻ khác đã trở thành kho báu của họ. Ném xuống 1 đô và sở hữu một phế phẩm. Hấn sẽ không bao giờ dùng lại đồ của người khác. Hấn thuộc tầng lớp cao hơn.

Cửa trước nhà đang mở toang, người đi mua đồ cứ ra rồi lại vào. Có người lấy được một cái đèn ngủ đẹp, phích cắm kéo lê đằng sau. Hấn nhận ra cô ta giấu một cái chai bên dưới cánh tay. Rồi hấn thấy một người phụ nữ đang cầm hai chai rượu. Phía sau còn có nhiều người nữa. Có lẽ nhà Rooney đang dọn quầy bar hoặc là hầm rượu? Tại sao chúng lại làm thế? Chúng định chuyển đi hay sao?

Milo nhìn đồng hồ. Rooney lúc này chắc đang trên đường về, trừ phi hôm nay gã không đi làm. Có thể thế lắm. Có lẽ gã đang ở nhà phụ giúp. Ông Merriam đã đưa cho Milo ảnh của hai vợ chồng, nhưng tới giờ hấn vẫn không thấy mặt mũi chúng đâu. Bill và Barbara. Tên chúng xếp cạnh nhau khá dễ thương, hấn nghĩ. Tuy nhiên, nhìn ảnh chúng chẳng dễ thương chút nào. Bill nhỉnh như đang mặc một cái thảm bù xù trên đầu, còn Barbara – hoặc “Babs mồm to” như ông Merriam gọi – sở hữu cái miệng quá xếch. Mối cô ta kéo đến tận mang tai.

Bán đồ cũ. Ông Merriam sẽ chẳng tin nổi điều này. Chắc chắn ông ta sẽ không muốn tiếp tục công việc. Ngay trên sân đã có gần 40 người, và có Chúa mới biết còn bao nhiêu trong nhà nữa.

Một phụ nữ mặc bộ đồng phục giúp việc màu xám nhạt đi ra khỏi nhà với một chồng sách và đĩa CD. Cô ta chạy xuống bậc thang, đánh rơi vài cái đĩa nhưng không dừng lại để nhặt. Cô ta đẩy một phụ nữ khác sang một bên sau đó chạy qua bãi cỏ. Cô ta khá điên cuồng. Cô ta chạy chậm lại để đổ tất cả sách, đĩa thành một chồng rồi lén lút liếc qua vai nhìn vào cửa trước sau đó chạy như điên ra đường.

Cái gì thế nhỉ? Milo nhìn cô ta biến mất ở góc phố trước khi hấn quay trở lại với đám đông. Hấn lắc đầu nhìn đám đi săn đồ phóng hết chồng này sang chồng khác, vồ lấy chiến lợi phẩm của mình cứ như thể nó sẽ biến mất nếu không giữ chắc chúng trong tay. Ánh mắt hấn dừng lại trên một phụ nữ không có vẻ bị cuốn

vào đám xô bồ kia. Cô ta quỳ trên cỏ cạnh chồng sách xếp hình kim tự tháp, nhẹ nhàng nhặt chúng lên và xem qua từng quyển một.

Hắn không thể nhìn rõ cô ta. Mái tóc đen dài đã che mắt mặt cô ta, lại thêm đám người điên cuồng đang ra ra vào vào nhà kia khiến cho tầm nhìn của hắn bị chặn lại.

Cuối cùng người phụ nữ tóc đen đứng dậy và hắn nhìn rõ hơn. Hắn huyết sáo. Cô ta thật mê hoặc, thật thể. Cơ thể đẹp. Hắn cố hình dung ra cô nàng lúc khóa thân, điều rất thú vị để tưởng tượng, cho tới khi hắn nhận ra cơ thể mình đã có phản ứng. Giờ không phải lúc. Hắn cố nhưng mà không được. Trong bộ quần bò, áo phông hồng, cô ta không có vẻ muốn trưng ra thân hình của mình. Nhưng bộ đồ đầy khoác lên người cô nàng nhìn vẫn gợi cảm. Cô ta nhìn còn quyến rũ hơn mấy cô nàng của Bond. Cô ta cao và mảnh khảnh, không gầy trơ xương như mấy ả người mẫu trên sàn catwalk, giống kiểu vận động viên với những đường cong nằm đúng nơi đúng chỗ hơn. Cá cô ta là vũ công, Milo nghĩ.

Cô ta quay đầu lại khi với một quyển sách khác, và Milo thoáng thấy mặt cô ta. Đẹp. Hắn không thể nhớ nổi mặt mấy cô nàng của Bond. Hắn chẳng bao giờ thật sự thích nhìn mặt mấy cô nàng ấy, nhưng giờ hắn không thể rời mắt khỏi mặt cô ta.

Ở kia có bao nhiêu là đồ tốt, tại sao cô ta lại phí thời gian với cái đồng tạp nham đó? Chắc cô ta là dạng có đầu óc, hắn kết luận.

Hắn tiếp tục nhìn khi cô nàng mang một chồng sách xuống đường. Cô ta cầm chúng cẩn thận, nâng niu như thể chúng là vật hết sức quan trọng.

Cô ta lái một chiếc Ford SUV tầm 5,6 năm tuổi. Cửa xe mở ra và hắn thấy nó được nhồi nhét toàn là sách, có cái gì như một cái hộp đựng đĩa DVD và CD. Một người đẹp như cô ta nên thay một chiếc xe mới mỗi năm.

“Vứt những cuốn sách rác rưởi đó cô, cô gái”. Hắn bực tức nói. “Hãy kiểm đồ gì tốt tốt ấy. Nếu không cần quyển nào nữa, cô có thể rao bán trên eBay và tậu cho mình một chiếc xe mới”.

Có một chỗ đậu xe bên phố đối diện xe cô ta. Milo vào sổ, suýt đâm hỏng một chiếc Acura khi hắn lao vào chỗ đậu đó.

Chỉ cần có một tấm ảnh của cô ta thôi, hắn sẽ chẳng cần tạp chí phụ nữ để giảm áp lực nữa. Cô ta sẽ thực hiện công việc đó. Hắn không đem theo máy ảnh nhưng hắn có điện thoại. Hắn lôi điện thoại ra và giờ cao, đợi khi cô ta quay lại để chụp một tấm rõ ràng. Nhưng khi hắn nhấn nút chụp thì cô ta di chuyển, nên hắn đã chụp nhiều hơn một tấm.

Chẳng có cái nào ra hồn cả. Hắn xóa hết chúng đi và bỏ cuộc. Hắn đoán mình sẽ phải nhớ rõ gương mặt và thân hình cô nàng để giải trí mỗi đêm.

Bây giờ cô nàng định làm gì? Cô ta đã đóng cửa xe nhưng vẫn liếc về phía sân nhà. Cô ta vòng qua ghế sau, mở cửa và lại đi tới bãi cỏ một lần nữa, thực hiện chuyến đi cuối cùng cho những quyển sách.

Milo mãi mê ngắm nhìn cô nàng xinh đẹp kia mà không nhận ra Babs Rooney đang tới gần mãi tới khi mục dừng lại chỗ cô nàng và thêm vài cuốn sách vào chồng sách của cô ta. Bà Babs nói gì đó với cô nàng yêu sách sau đó đặt vào tay cô ta một chiếc máy ảnh nhìn có vẻ đắt tiền. Hắn không thể nói đó là một cái máy quay hay một trong những cái máy kỹ thuật số đời mới, nhưng nó nhìn khá mới và chắc phải rất đáng giá. Người phụ nữ không nhận nhưng bà Babs cứ nhất quyết đặt cái máy lên chồng sách. Hắn nhìn vào chiếc SUV lần nữa, nhận ra tấm huy hiệu trường đại học trên cửa xư. Vậy ra là sinh viên. Thảo hèn cô ta thích sách.

Hắn không thể tin được điều tiếp theo hắn đã làm. Hắn ra khỏi xe, lại gần chỗ cô ta, vội vàng mà quên mất hắn vừa mới đặt chiếc điện thoại mà ông Merriam đưa cho hắn vào trong lòng. Nó rơi xuống đường và bắn vào gầm xe. Hắn phải nằm sấp xuống để với lấy nó. Hắn chửi thề liên tục, ném cái máy vào ghế trước rồi bắt đầu tiến lại chỗ cô ta. Hắn bối rối không biết nói chuyện gì với cô ta chứ đừng nói là tán tỉnh. Ai mà biết được? Có lẽ cô ta thích loại nam nhi. Nếu cô ta xù hắn đi hay cười nhạo hắn, chẳng sao, sẽ chẳng có đứa bạn nào của hắn biết chuyện.

Cơ hội đã đến. Cô nàng đánh rơi một cuốn sách. Milo chạy ngay lại nhặt nó lên.

“Để tôi, để tôi”. Hấn la to, nghe có vẻ phẫn khởi một cách lố bịch.

Hấn đặt cuốn sách vào chồng sách của cô. “Của cô đây, cô...”

Chiếc máy ảnh trượt xuống nhưng Milo đã bắt được nó và nhét nó vào vòng tay cô. Hấn không thể nhớ hấn có nói thêm gì nữa hay không. Đôi mắt xanh tuyệt đẹp. Hấn chưa từng thấy màu mắt nào như thế.

“Hình như cô đóng phim,” Hấn buột miệng. “Đúng không?”

Cô nàng lắc đầu.

Hấn nuốt nước bọt. “Trường cô học ở gần đây à?”

“Vâng”. Cô nàng trả lời, mỉm cười với hấn.

Giọng nói thật hay. Pha chút giọng miền Nam. Cô ta đang đi. “Đợi đã”. Hấn gọi, chạy theo cô ta. “Tôi muốn giúp cô mang đồng sách đây”.

“Cảm ơn anh, tôi tự lo được mà”.

Kế hoạch của hấn bị đóng băng, hấn điên cuồng nghĩ điều gì đó khác để giữ cô ta lại.

Quá muộn, cô nàng đang bỏ đi. Đầu hấn vẫn trống rỗng. Hấn thậm chí còn không nói cảm ơn.

À, cảm ơn cô. Hấn có thể nói thế, nhưng sao hấn lại phải cảm ơn cô ta nhỉ? Không, cách đó không hiệu quả. Hấn phải nói cái khác.

Và cô ta đã đi mất. Hấn muốn hét lên nhưng hấn phải mau chóng nghĩ. Xe cô ta đang chuyển bánh. Khi hấn nhìn nó dần biến mất trên đường, hấn nhắm vào biển số xe và nhanh chóng nhớ lấy. Hấn lục trong túi lôi ra một cái bút. Sau đó hấn nhặt một cuốn sách đang nằm dưới chân hấn, lật ra một trang rồi viết vội mấy con số vào đó. Một nụ cười hài lòng lan trên mặt hấn. Rốt cục thì hấn cũng khá thông minh đấy chứ. Bây giờ, hấn có thể có tên và địa chỉ cô nàng thông qua biển số xe, và hấn có thể giả vờ tình cờ gặp lại cô ta.

“Nếu tôi vẫn còn kết hôn, tôi sẽ mua cho chồng mình mấy cây gậy Callaway mới đó”, một phụ nữ phía sau lên tiếng, thu hút sự chú ý của hấn.

Này, đợi đã. Có lẽ đó tất cả chỗ đó không phải là đồ bỏ đi. “Bà vừa nói là mới?” Hấn hỏi.

“Vâng”.

“Bao nhiêu?”

Bà ta nhìn có vẻ bối rối. “Miễn phí”. Bà ta khoát tay về phía bãi cỏ. “Mọi thứ đều miễn phí. Anh không đọc biển à?” Bà ta nhìn về phía góc sân cạnh đường. “Ồ, tôi thấy rồi. Nó bị đổ. Có lẽ tôi nên lấy mấy cây gậy đó...cháu trai tôi-”

“Chúng ở chỗ nào?” Hấn ngắt lời.

“Trong mấy cái bụi ngoài kia. Tôi nghĩ vợ của ông ta ném chúng ra đó”.

Milo không cho bà ta thời gian đi lấy chúng. Hấn lao vào bụi cây và lấy mấy cây gậy đánh golf ra. Chúng còn mới tinh, hấn cẩn thận đặt chúng vào trong cốp xe. Hấn sẽ kiếm được nhiều hơn trên eBay với mấy cây gậy này hơn là mấy cái linh tinh. Hấn nhận ra một ông lão đang bê một cái tivi màn hình phẳng nhỏ ra khỏi nhà. “Mình phải có cái đó”, hấn thì thầm.

Hấn mất thêm thời gian lục lọi kiếm thêm đồ. Ừ thì nó là đồ secondhand, nhưng mấy thứ đồ hấn lấy không phải đồ tạp nham, chúng đều thuộc loại hảo hạng, hấn không phải trả một cái cắc nào. Hấn sẽ kiếm bộn tiền trên eBay. Milo đột nhiên cảm thấy tốt hơn. Hấn không thấy thế ở mấy chỗ bán đồ cũ lặt vặt khác.

Hấn ép mình vào vô lăng, cố tránh va đụng vào cái máy xử lý thực phẩm vẫn còn nguyên trong hộp, thì có cuộc gọi của ông Merriam. Chuông đổ 5 tiếng trước khi Milo có thể với lấy nó phía dưới đồng đồ bạc.

“Vâng?”

“Cậu đã ở đâu thế hả?” Cơn giận giữ trong giọng ông Merriam trong máy quá to và rõ ràng.

“Ta đã gọi cậu 4 lần rồi”.

“Tôi vẫn đang ngồi đây chờ ông gọi. Tôi thề đây là lần đầu tiên điện thoại kêu. Tín hiệu yếu...có lẽ đây là lí do...”

Milo thấy mình như một thằng ngu. Sao hắn lại quên mất lí do hắn ở nhà Rooney chứ?

“Đồ rẻ tiền, mấy cái điện thoại vứt đi”, ông Merriam chửi rửa. “Nghe này. Ta gọi để hủy nhiệm vụ”.

“Ông không muốn tôi-“

“Đúng thế. Có kẻ đã nói dối ta, thuyết phục thứ ta muốn đang nằm ở kết sắt trong phòng Rooney, nhưng nó không có ở đó”.

Milo quan sát đường và thấy xe của Rooney đang rẽ vào góc phố. “Hắn về tới nhà rồi”.

“Tuyệt lắm. Ta đã cử Charlie Brody và Lou Stack tới đó rồi. Cậu ở nguyên đó, bọn chúng có thể sẽ cần cậu giúp để tìm Rooney nói chuyện”.

“Tôi không nghĩ nó sẽ hiệu quả đâu, thưa ông. Ông cần biết...ừm...ở đây có một vấn đề”.

“Sao cơ?”

“Có một vấn đề”, hắn nhắc lại. “Vợ Rooney đang tổ chức bán đồ cũ”.

“Tổ chức cái gì?”

“Bán đồ cũ, và ở đây phải có tới một trăm người”. Hắn phóng đại. “Bọn họ cũng đang đi ra đi vào căn nhà. Con vợ đang vứt hết mọi thứ”.

“Ngồi đó đợi”, Merriam ra lệnh. “Ta cần nói chuyện với Charlie và Stack, ta sẽ gọi lại sau”.

Milo quyết định tốt hơn hết là không đặt điện thoại xuống, hắn sợ sẽ để lạc mất nó lần nữa, nên hắn đặt nó trên bảng điều khiển và ngồi đợi. Chiếc BMW của Rooney phanh kít lại trên đường. Thậm chí chưa ra khỏi xe gã đã hét toáng lên.

“Đặt cái đó xuống. Mấy người đang làm gì thế hả?” Gã gầm lên. “Đặt lại đó. Anh kia... tránh xa nó ra”. Gã giật chông quần áo khỏi tay một phụ nữ và đẩy cô ta. “Cô ra khỏi đây, ngay bây giờ”.

Milo cảm thấy như thể hắn đang xem một bộ phim hài vậy. Hành động của Rooney khá là hài hước. Mặt gã đỏ ửng, và gã phóng qua đám đông, đẩy họ sang một bên rồi gầm lên với vợ gã.

“Đây rồi”. Milo nói thầm. Gã lôi bà Babs qua một bên, nụ cười tự mãn trên mặt cô ta. Cô ta rõ ràng là đã quen với việc chửi rửa đẩy của ông chồng.

“Cô đã làm gì thế hả?” Rooney hét lên. Gã vấp vào một chồng sách. “Ôi trời ơi. Cô không định tới nghiên cứu của tôi, phải không? Cô đã làm thế. Cô có biết mình vừa mới làm gì không hả? Mọi thứ đã mất hết? Mọi thứ trong đó đã không còn?”

Bà Babs không hề nao núng. “Mọi bài viết từ cái thư viện quý báu của anh đều ở ngoài này... những gì còn lại”.

Gã lắc đầu không tin và chạy vào trong. Babs vẫn đứng ngoài sân cười. Cô ta quay lại với đám đông đang dõi theo cô ta và hô to. “Mọi thứ vẫn miễn phí. Cứ tiếp tục lấy thứ gì mà mọi người muốn, nhưng phải nhanh lên. Chồng tôi đang điên tiết và sẽ trở nên xấu tính đấy”.

Cô ta có vẻ không hề lung túng với khả năng đấy.

Milo từ trong xe nhìn ra và quyết định, bất chấp đôi môi bặm căng và khuôn mặt được nâng đáng sợ của cô ta, Babs khá là sang trọng. Quần áo cô ta cũng thế. Cô ta khoác một bộ đồ xanh gần đá, hợp tông với đôi giày cao gót. Hắn có thể thấy mấy móng chân sơn đỏ của cô ta qua đôi giày hở mồm.

Milo không biết hắn nên đợi bao lâu. Ông Merriam đã bảo hắn không được làm gì nếu không nhận tin từ ông ta, nhưng giờ, người nào người nấy đều đã về xe. Một khi họ đi khỏi, một hoặc cả hai kẻ nhà Rooney kia sẽ nhận ra hắn vẫn còn ở đó.

Hai kẻ Rooney đã quyết định giùm hắn. Milo đã bị cuốn vào trận tranh cãi của chúng, hắn không thể rời đi. Babs nhét tay vào túi áo khoác, cố đối đầu với chồng mình đang lao ra khỏi cửa, gào thét như một con linh cẩu bị thương.

“Đồ chó cái ngu ngốc. Cô đang nghĩ gì thế hả? Cô không biết mình vừa làm gì ư? Cô vừa ném mỏ vàng của tôi đi. Một mỏ vàng trị giá hàng triệu đô đấy”.

Mắt gã đảo quanh sân. Gã nhìn chăm chăm vào một đồng đồ la liệt trên sân. “Có thể nó vẫn còn ở đây... có thể vẫn chưa muộn”. Gã thụp người xuống đất và bắt đầu điên cuồng tìm. “Có thể nó bị vùi xuống dưới”. Gã vừa ném mấy cuốn sổ, gạt tàn và khung ảnh đi vừa cầu khẩn “Làm ơn, làm ơn, Chúa ơi, đừng để nó biến mất. Đừng để nó biến mất”.

“Hay đấy, Giờ anh đang xin Chúa cơ à, đồ đạo đức giả”. Babs khinh bỉ nói.

Gã lờ vợ mình đi, tiếp tục lục lọi cho tới khi khẳng định thứ mình tìm không còn nữa. “Tại sao? Tại sao cô lại làm thế với tôi? Hắn đang săn đuổi tôi. Hắn không chỉ giết tôi mà còn giết cả cô đấy. Đúng thế. Hắn không thể bỏ qua khả năng tôi đã kể cho cô về nó. Tại sao?” Hắn thốn thức nhắc lại. “Tại sao cô-”

“Anh không định đưa tôi đi New York”.

Miệng gã mở to. “New York?” Gã gào lên. “Tất cả chuyện này đều là vì tôi không đưa cô đi New York?”

Babs giơ tay trái của mình lên, nhìn vào cái nhẫn cưới kim cương, cô ta thở dài, rồi tháo nhẫn ra ném vào chồng mình. Nó rơi xuống cỏ, cạnh gã.

“Cô đang... cô điên à?” Gã thở hổn hển, lần mò đám cỏ để tìm nó.

Cô ta lại rút tay vào túi, nhìn gã chăm chăm. “Anh biết tôi muốn xem mấy buổi diễn ở Broadway đến mức nào. Anh bảo tôi anh không có thời gian, nhớ không? Tôi đã cầu xin và cầu xin anh. Nhưng nó chẳng ích gì. Thế mà anh lại có thời gian để đưa người phụ nữ khác đi New York. Anh đã xem bao nhiêu buổi diễn cùng cô ta rồi?”

Như thể vừa bị gió quạt ngã, Rooney ngồi phịch xuống. “Đó là vì-”

“Sao anh nghĩ tôi không thể phát hiện ra nhỉ? Anh đã lừa dối tôi, nhưng không giống anh, tôi có những người bạn trung thành. Susan đã thấy anh trên máy bay. Cô ấy bảo tôi người phụ nữ bên cạnh đang bám lấy anh”.

Hắn lồm cồm bò dậy, gầm gừ qua kẽ răng, “Tôi sẽ giết cô”.

Babs rút từ trong túi ra một khẩu súng.

“Không, anh không phải. Tôi mới là người sẽ giết anh”.

Milo bị thôi miên bởi những gì hắn đang chứng kiến và không dám chớp mắt, sợ sẽ bỏ sót điều gì. Cô ta thật sự sẽ làm thế? Đó là loại súng gì thế nhỉ? Nhìn như khẩu .38 hoặc một khẩu .45. Hắn ước gì mình ở gần hơn để nhìn cho rõ. Hoặc có lẽ là cướp lấy nó. Hắn sẽ dùng một khẩu khác khi hắn muốn.

Và cái nhẫn đó. Hắn phải có được nó trước khi ai đó nhặt được. Hắn phân vân giữa cái nhẫn dưới đám cỏ và khẩu súng. Hắn có nên ngăn con mụ điên đó lại không nhỉ?

Ông Merriam cần phải tìm ra nơi Rooney giấu thứ mà hắn đã lấy. Đó có phải thứ Rooney đang tìm trong tuyệt vọng không? Sếp của Milo lẽ ra nên bảo hắn cái vật bí ẩn đó là gì để hắn có thể tìm trong cái đồng rác ngoài sân kia.

Milo liếc nhìn Babs khi cô ta bắt đầu cười ngặt nghẽo. m thanh nghe rất quái đản, đầu đó giữa tiếng khịt mũi và ho. Cô ta cứ cười như thế khi nhắm bắn. Cô ta bắn vào ngực Rooney, sau đó tiến thêm vài bước rồi bắn phát nữa.

Milo nghe thấy tiếng phụ nữ la hét, hắn nhìn qua gương chiếu hậu và thấy một đôi đang đứng trước xe của họ. Người đàn ông cầm điện thoại đang chụp lại cảnh đó. Milo cúi xuống để không bị vào ảnh. Khi hắn ngẩng đầu lên nhìn trộm qua bảng điều khiển, Babs đang đứng trên chồng mình, nhìn chăm chăm vào gã, có lẽ để đảm bảo gã đã chết. Cô ta hẳn đã khẳng định được điều đó vì cô ta đã hạ súng xuống và bình tĩnh

bước vào trong nhà. Milo hy vọng cô ta sẽ bỏ súng xuống để hắn có thể thó lấy nó, nhưng cô ta vẫn giữ nó trong tay. Hắn nghiêng cổ lên để theo dõi cô ta tới gần cửa. Một giây sau, hắn nghe thấy một tiếng súng khác. Nó phát ra từ trong nhà. Chắc cô tư vừa tự tử, hoặc cô ta đang bắn thêm mấy lỗ vào một trong những kho báu khác của gã.

Mấy người đàn ông và phụ nữ cẩn thận tiếng về phía thi thể trên bãi cỏ. Milo ngay lập tức đi tới kết luận họ đang nghĩ tới việc lấy cắp cái nhẫn.

“Ôi, mấy người không được làm thế”, hắn lẩm bẩm, nhảy ra khỏi xe và lao nhanh tới Rooney. Hắn biết chính xác cái nhẫn rơi xuống chỗ nào và quỳ xuống cạnh đó. Tay phải hắn giả vờ kiểm tra mạch, trong khi tay trái thì nhặt cái nhẫn lên rồi nhét nó vào túi.

“Anh ta chết rồi sao?” Một phụ nữ kêu lên.

Milo gật đầu. Hắn không nhìn vào người phụ nữ vì không muốn ai thấy mặt.

“Tôi đã gọi 911”. Một người khác la to.

Khi mấy người thọc mạch tản đi, Milo nhanh chóng về xe. Hắn tiếp tục cúi đầu khi khởi động máy. Hắn sẽ đợi tới khi hắn có thể rời đi mà không bị chú ý, vì hắn không muốn ai nhớ tới biển số xe của hắn, hắn sẽ phải quay xe và vòng lên đỉnh đồi. Nếu hắn quay lại chỗ đỗ trên đó, cây cối sẽ che chắn cho cái xe.

Dù hắn thêm được lõi cái nhẫn ra khỏi túi và ngắm nó đến chết đi được, nhưng hắn không dám.

Ai đó có thể đi qua và thấy hắn đang làm gì. Hắn gần như nhảy dựng lên khi điện thoại reo.

“Vâng?”

“Cậu về được rồi. Charlie Brody và Lou Stack sẽ lo nhà Rooney”.

“Ở đây có chuyện...”

“Ừ, ừ, ta biết, bán đồ cũ chứ gì. Charlie và Stack sẽ xử lí trong yên lặng. Chúng là chuyên gia. Chúng sẽ nói chuyện với Rooney”.

“Thưa ông, vụ này sẽ cần nhiều hơn một chuyên gia. Tôi đang nhìn Rooney đây, và để tôi nói cho ông biết, hắn sẽ chẳng nói chuyện với ai hết”.

5. Chương 5

Những lúc lo lắng về bà nội trở nên quá lớn, Lyra sẽ bị đau dạ dày và không thể ăn gì. Trong suốt quá trình thất bại của bác sĩ Timothy Freeman, cô đã sụt 7 pound, nhưng ngay khi vị bác sĩ tâm thần danh tiếng này đưa ra tòa những phát hiện của mình liên quan tới tình trạng tinh thần của Gigi, Lyra đã nhanh chóng lấy lại được cân nặng.

Con trai của bà, Christopher Prescott, Jr., và vợ ông, Judith – hai người tình cờ lại là bố mẹ Lyra, mặc dù cô không muốn thừa nhận điều đó – đã bắt đầu mấy trò lừa dối khi vào một bữa tối, Gigi thông báo rằng bà sẽ hẹn với luật sư để thay đổi vài điều kiện ủy thác. Vì Gigi đang qua lại với một người đàn ông góa vợ mà bà nhắc tới với vẻ triu mến, con trai bà, cùng vợ của ông, đã nhảy tới kết luận rằng Gigi muốn đưa ông ta vào di chúc của bà. Lạy chúa, bà thậm chí có thể để lại mọi thứ cho ông ta. Khả năng họ có thể mất tất cả khiến bố mẹ Lyra rùng mình. Họ đã quá quen với việc nhận tiền từ bà, và họ muốn mọi chuyện sẽ cứ thế mãi.

Christopher đã khôn khéo đợi hai anh của Lyra, Owen và Cooper, ra khỏi thành phố đi làm rồi mới bắt đầu hành động. Họ dùng lợi thế tuổi già của Gigi như là một vấn đề cần quan tâm, ông ta và luật sư của mình đã đệ đơn yêu cầu giám hộ. Kiến nghị đề cập tới tình trạng không đủ năng lực tinh thần và yêu cầu tòa án trao cho ông quyền quyết định y tế cũng như tài chính của bà.

Bác sĩ Freeman được gọi đến để đánh giá tình trạng bà. Không chỉ giỏi chuyên môn, nghiêm túc, vị bác sĩ này cũng rất tốt bụng, và Gigi thích ông ấy. Ông đã tiến hành vô số các bài kiểm tra nhằm xác định trạng thái tinh thần của bà, đồng thời thực hiện các buổi trò chuyện kéo dài hai tiếng với bà về mọi chủ đề từ Christopher Columbus cho tới tàu vũ trụ. Với sự hợp tác của bà, ông chuyển bà tới một bệnh viện gần đó để kiểm tra tổng thể gồm chụp điện não đồ CT.

Kết quả của các bài kiểm tra đúng như Lyra mong đợi và cầu nguyện. Ngoài một số bệnh viêm khớp ở đầu gối và tay, sức khỏe nội cô bình thường, tâm trí hoàn toàn tỉnh táo (Nguyên văn: *mentally she was sharp as a tack*). Bà không mắc chứng Alzheimer hay bất kỳ loại bệnh mất trí nào khác, trái ngược với giả thuyết mạnh mẽ của con dâu bà, Gigi không cho thấy bất kỳ dấu hiệu suy yếu tuổi già nào.

Thời điểm đáng ngạc nhiên nhất chính là cuối phiên tòa. Thẩm phán đã được đệ trình một bản sao về quỹ ủy thác của Gigi, và trước khi phán quyết, ông đã hỏi Christopher Prescott xem ông ta đã bỏ thời gian đọc nó chưa.

“Thưa quý tòa, tôi chưa đọc”. Christopher thú nhận. “Nhưng mẹ tôi đã nhận được sự ủng hộ tuyệt đối của tôi khi bà thay đổi di chúc 3-4 năm trước”.

Thẩm phán gật đầu. “Và lúc đó, anh có tin trí óc mẹ mình hoàn toàn khỏe mạnh không?”

“Tất nhiên rồi”. Ông ta trả lời. “Chỉ là sau đó bà có dấu hiệu... bị lẫn”.

Thẩm phán giơ tập giấy lên. “Tôi thấy anh được cho 200.000 vào lúc bà thay đổi di chúc”.

“Vâng, tôi đã được bà cho ngân ấy, nhưng tôi đảm bảo mình sẽ không nhận nó nếu tôi nghĩ bà vẫn có khả năng đưa ra những quyết định sáng suốt”.

“Ông Prescott, theo tài liệu, nếu mẹ anh mất khả năng nhận thức, cháu gái bà ấy, Lyra Decoursey Prescott sẽ trở thành người giám hộ. Cô ấy có quyền đưa ra quyết định về tài chính và y tế của bà ấy”.

“Nhưng tôi là người thừa kế tài sản sau khi bà ấy mất”, Christopher nói.

Thẩm phán lắc đầu. “Không, không phải anh”.

Christopher há hốc miệng. Về mặt ông ta lỗi bịch hết vợ mình.

Judith nhìn như thể bà ta vừa mới bước ra từ tàu lượn siêu tốc vậy.

Thẩm phán nhanh chóng kết thúc phiên tòa, tuyên bố Gigi hoàn toàn có khả năng tự xử lý tài chính.

Trong suốt thử thách mệt mỏi này, Gigi vẫn rất điềm tĩnh. Sau khi nghe tòa phán quyết, bà vỗ nhẹ vào tay con trai, hôn lên má con dâu, sau đó vòng tay ôm Lyra và bảo cô đưa tất cả bọn họ đi ăn tối ở nhà hàng ưa thích của bà.

Ngay từ nhỏ, Lyra đã biết nội mình là một người phụ nữ tuyệt vời thế nào, nhưng sau phiên tòa, cô nhận ra nội cô còn hơn cả thế. Nói thế nào nhỉ? À, đúng rồi, tinh ranh như cáo (Nguyên văn: *crazy like a fox*). Đây chính là Gigi. Bà đã bỏ bùa vị bác sĩ tâm thần và thẩm phán đến mức khi công bố kết quả kiểm tra, họ trông cũng hài lòng như Lyra vậy. Gigi luôn biết chính xác mình đang làm gì và... vì lý do gì.

Bất chấp chiến thắng tại tòa, Lyra chắc chắn người bố đáng khinh của mình sẽ không dừng việc cố kiểm soát tiền của mẹ ông, có nghĩa là ông ta sẽ không từ bỏ nỗ lực không biết xấu hổ của mình để chứng minh bà không có năng lực. Nội cô đã xoay sở để thắng vòng này, nhưng Lyra lo lần sau sẽ khó hơn.

Gigi chắc chắn sẽ không giúp được gì cho vụ kiện. Thi thoảng bà hay làm những việc được coi là hết sức kì quặc.

Chín tháng qua, bà đã sửa phòng tắm dưới tầng tới ba lần. Dạ dày của Lyra bắt đầu đau trở lại sau lần tu sửa thứ hai. Lần đầu, Gigi mở rộng nhà tắm, bỏ tủ đựng đồ để lấy thêm không gian. Vài tuần sau, bà lại muốn đổi nữa, bà thêm một cái vòi hoa sen và bồn rửa mặt mới, thay cả sàn mới luôn. Ngay khi sửa xong, bà muốn nó hiện đại hơn. Bà đã đem quyền tặng cho Habitat for Humanity (Tổ chức từ thiện) đồ cố định, vòi sen, bồn rửa mặt. Nhà thầu, Harlan Fishwater, một người đàn ông kiên nhẫn và ngọt ngào, không hề phản nản gì. Ông đã lát sàn bằng đá cẩm thạch, một cái tủ gỗ ép đá bên trên có bồn rửa mặt. Ông cũng thay giấy dán tường cho lần thứ ba.

Trong khi Harlan đang định sẽ xây kệ trên gác mái thì Gigi đã nói chuyện với một kiến trúc sư về việc sửa lại nhà bếp. Đó là lúc Lyra bắt đầu sụt cân trở lại, lo lắng Christopher và Judith sẽ có cơ để ra tòa lần nữa.

Dù Gigi đã đảm bảo rằng mọi thứ đã ổn, Lyra vẫn không thể hiểu nổi việc bà đang làm – mãi tới khi tình cờ biết rằng Harlan đang phải cố nuôi năm đứa con và một người vợ vừa mới bị sa thải. Harlan làm việc rất ổn, nhưng với nề kinh tế suy thoái hiện nay, không có nhiều người muốn sửa sang lại nhà. Sự đáp trả hào phóng của Gigi đã khiến ông bận rộn suốt.

Nhưng đây không phải là lần duy nhất hành động của Gigi có thể được coi là đặc biệt. Bà đột nhiên biến mất vào cuối tuần mà chẳng nói năng với ai. Trước khi bà về nhà, Lyra đã hoảng loạn, và nội cô – dù bà có tỏ ra hối lỗi thế nào – tuyệt nhiên không tiết lộ bà đã đi đâu.

Biến mất trong nhiều ngày... đó là điều bố Lyra có thể đưa vào vụ kiện.

Và lại tới nước thánh. Chuyện đó là thế quái nào?

Lyra biết ơn đường I-5 vẫn còn bật đèn sáng khi cô đi về phía nam. Stress-free drive (một cái đĩa có độ dài 6 phút, nhằm giảm căng thẳng khi lái xe) sẽ cho cô nhiều thời gian cần thiết xem xét phải làm gì trước khi Cha Henry qua.

Cô tăng tốc để chuyển làn đường. Một chiếc xe cắt ngang qua xe cô khiến cô cua gấp. Sách và DVD của cô bay tứ tung, nhắc cô rằng cô cần phải làm gì đó với chúng.

Cô lắc đầu khi nhớ về kinh nghiệm chiều nay.

Sân bán đồ cũ đã thu hút sự chú ý của cô khi cô đang đi đường vòng qua khu phố sang trọng ấy. Khi còn nhỏ, Lyra đã bị mấy nghi lễ này mê hoặc, đây là nơi người ta trưng bày đồ đặc của mình cho cả thế giới với hy vọng thu về được ít tiền.

Trong khi những người khác thấy đồ hạ giá như dịp để kiếm những thứ rẻ tiền, Lyra coi chúng như những câu chuyện. Khi cô xem qua đồ đặc mà chủ của nó vứt đi, cô sẽ tạo ra một câu chuyện về con người và cuộc sống của họ. Điều đó hơi lạ nhưng miễn là không ai biết thì cô cũng không quan tâm. Lyra dùng những câu chuyện mình tạo nên như là bài tập về sự sáng tạo.

Cô thường không để ý tới quần áo, nhưng trong một phiên bán đồ cũ, cô thấy một chiếc váy cưới trắng, kiểu cổ điển năm 1970, vẫn còn dán mác. Rõ ràng là chưa ai mặc nó. Trong một cái hộp đựng đầy đồ trang sức, Lyra thấy một cái vòng tay ghi “Yêu em suốt đời, John”. Trí tưởng tượng của cô lại bay xa, cô hình dung hai con người trẻ tuổi yêu nhau say đắm và chuẩn bị dẫn nhau tới bệ thờ. Là người con gái đã thay lòng hay là chàng trai? Một câu chuyện kịch tính xuất hiện rồi sau đó là một cái khác, tất cả chỉ dựa vào một cái mác giá và một dòng chữ.

Phiên bán đồ cũ thu hút cô hôm nay hơi kỳ lạ. Lyra vẫn chưa thể sáng tác ra một câu chuyện nào đằng sau nó. Người phụ nữ điên cuồng ném tất cả kho báu của mình ra ngoài có một vẻ kỳ lạ đặt biệt trong mắt. Cô ấy dường như muốn thoát khỏi một thứ đến tuyệt vọng, la hét với mọi người lấy bất kỳ thứ gì họ muốn.

Lyra chìm trong đồng sách. Cô không thể đi một mạch mà không nhìn vào đó, cô đã bị chồng sách ở giữa sân lôi kéo. Khi cô quỳ xuống nhặt vài quyển lên xem, cô hết sức ngạc nhiên với thứ mình tìm thấy. Một vài cuốn đã khá cũ. Cô mở cuốn *The Grapes of Wrath* và nhìn vào trang tiêu đề. Trên đó là chữ ký của John Steinbeck. Cô cẩn thận lật trang giấy và nhìn vào bản quyền, nhận ra nó là bản in đầu tiên. Cô nhẹ nhàng đặt cuốn sách xuống và với lấy một cuốn khác, *The Lord of the Rings*. Bên trong là chữ ký của Tolkien. Cô lướt qua một tá những cuốn sách cổ khác và thấy thêm bốn quyển có chữ ký nữa. Cô không thể tin vào mắt mình.

Trong chồng sách này, nằm rải rác khắp sân cỏ, có cả một gia tài ấn bản đầu tiên và được đề tặng. Chắc hẳn người phụ nữ điên cuồng đang chạy quanh bãi cỏ kia không biết mình đang cho đi cái gì.

Lyra đã cố giải thích cho người phụ nữ rằng những cuốn sách đó trị giá rất nhiều tiền, nhưng cô ta có vẻ không quan tâm. Thật ra, cô ta còn la hét với Lyra rằng nếu cô không lấy mấy cuốn sách đó thì cô ta nhóm lửa đốt rác và ném tất cả vào đấy. Lyra kinh hoàng đi hết chồng này đến chồng khác mang sách vào xe nhiều hết sức có thể.

Trên đường tới nhà bà nội, Lyra đã đấu tranh với quyết định phải làm gì với chúng. Cho tới khi có thể đưa ra một câu trả lời, cô sẽ phải cất chúng vào một nơi an toàn. Có nhiều ấn bản giá trị, và cô sẽ không mạo hiểm để chúng xảy ra chuyện. Nhà của Gigi thì nhỏ, và Lyra cảm thấy nhờ nội giữ chúng sẽ là một đòi hỏi quá đáng. Căn hộ cô ở cùng với Sidney cũng là một vấn đề: nó vốn đã la liệt sách và quần áo. Chỉ đơn giản là không còn phòng nào nữa. Vậy là còn lại căn nhà ở Texas. Lyra và hai người anh đã được thừa kế 15.000 mẫu anh từ ông nội.

Cô kết thúc với lựa chọn đó và gọi cho người quản gia báo với ông ấy rằng cô sẽ gửi đến một vài thùng sách. Chúng sẽ tới vài tuần sau và nhờ ông đặt chúng vào trong phòng ngủ của cô.

Lyra kết thúc cuộc gọi, sau đó rẽ vào bãi đỗ xe của McDonald, dùng GPS để tìm cửa hàng đóng gói và gửi bưu kiện gần nhất. Khi cô dỡ sách xuống, cô thấy hộp đựng DVD và CD. Cô quên mất là mình cũng đã nhặt chúng theo. Không muốn mất thời gian để phân loại bây giờ, cô quyết định gửi tất cả chúng đến trang trại. 45 phút sau, cô đã trở lại đường cao tốc còn những cuốn sách, đĩa DVD và CD thì đang trên đường tới Texas. Đã giải quyết xong một chuyện. Giờ thì tới chuyện khác.

Gigi sống ở khu phố yên tĩnh ở phía Bắc San Diego. Hàng xóm của bà, một dãy mười một nhà sơn màu phấn sáng, đã được bảo quản cẩn thận từ đời này sang đời khác và thoát khỏi sự tàn phá của quá trình hiện đại hóa. Những ngôi nhà đó, dọc từ phía đông của con phố, đều có cảnh hướng ra biển. Cầu tàu cách đó chưa tới một dặm, các cửa hàng cũng thế. Từ đây có thể đi bộ tới một quán cà-phê, một chợ thực phẩm, và một gian hàng bán hoa và trái cây.

Ga ra của Gigi nằm ngay phía sau nhà bà, lối vào duy nhất là đi từ ngoài đường vào.

Lyra tiến vào trong và đỗ xe, sau đó đi bộ giữa mấy ngôi nhà để tiến vào cổng nhà bà nội với hàng rào đóng quanh sân trước nhỏ xíu.

Lyra có chìa khóa nhưng cô quyết định gõ cửa. Bà của cô mở cửa chỉ vài giây sau đó.

“Lyra Decoursey Prescott, cháu đang làm cái gì trên hiên nhà bà thế?”

Cố gắng không cười, Gigi rõ ràng rất hài lòng khi Lyra về nhà mặc dù bà chưa chịu thừa nhận điều đó thôi. Bà lùi lại để cháu gái mình có thể đi vào rồi hỏi. “Công ty điện thoại bị phá sản hay sao mà cháu lại không gọi báo trước cho bà là cháu sẽ đến?”

Lyra thơm vào má bà. “Cháu biết là lẽ ra mình nên gọi trước”.

“Thế tại sao cháu lại không gọi? Nếu bà biết cháu đến, bà đã làm món súp hải sản yêu thích của cháu rồi”.

“Bà còn nấu được không?”

Trước khi Gigi có thể trả lời, Lyra đã mang túi và máy tính xách tay của mình lên phòng ngủ của cô ở trên tầng.

Khi xuống nhà, bà cô đang ở trong bếp lục tung xoong chảo lên.

“Gặp cháu bà không vui sao?” Lyra hỏi.

“Dĩ nhiên là bà vui rồi”, bà cầu nhàu. “Việc đầu tiên cần làm là đi chợ. Bà cần cá tươi cho món súp. Bà nên lập một cái danh sách nếu không bà sẽ mua thiếu đồ. Có trà đá trong tủ lạnh đấy”.

“Trà ngọt hay trà thường ạ?”

“Trà thường”.

Lyra rót cho mình một cốc rồi ngồi vào bàn. “Ngon đấy ạ”. Cô nói.

Sau khi thấy cái nồi lớn mà mình đang tìm, bà đặt nó vào lò. “Bà luôn thêm vào trà của mình một chút chanh. Sau cháu lại về đây, Lyra? Cháu không tiêu hết quỹ ủy thác nhanh thế chứ, phải không? Không, tất nhiên là không rồi. Ông cháu sẽ rất giận dữ nếu ông ấy nghĩ cháu đang phung phí số tiền đó”. (Nguyên văn: Your grandfather would roll over in his grave if he thought you were frittering that money away.)

Lyra cười lớn. “Cháu chưa hề đụng tới quỹ ủy thác của mình”. Cô nói. “Và cháu không cần tiền”.

Gigi lo lắng lau tay vào một chiếc khăn. “Thế thì là về trường của cháu hả? Chuyện gì đã xảy ra? Cháu đang học rất tốt...”

“Cháu không gặp vấn đề gì trên lớp cả”, cô khẳng định với bà. “Việc học của cháu rất ổn”.

“Cháu còn mấy tuần nữa thì xong? Ba? Bốn?” Bà cô vừa hỏi vừa mở ngăn kéo, lôi ra một cuốn sổ tay màu hồng và một cái bút chì, sau đó bà ngồi xuống đối diện Lyra. “Bà hết khoai tây rồi, nếu bà không viết nó ra, bà sẽ quên mất. Bà không biết lí do cháu ở đây. Là về bố cháu, phải không?”

“Ý bà là con trai bà”.

“Và mẹ cháu”, bà tiếp tục như thể Lyra chưa từng ngắt lời bà. “Chúng nó lại khiến cháu lo lắng nữa hả?”

“Không, họ không khiến cháu lo lắng”, cô trả lời. “Cháu vẫn chưa nói chuyện với mấy người đó khá lâu rồi, và cháu cũng không có ý định đó lúc này”.

Gigi mỉm cười. “Cháu yêu, cháu thật sự nên ngừng gọi chúng là ‘mấy người đó’ đi”.

Cháu gọi thế còn tốt bụng chán, Lyra nghĩ. Cô có thể đưa ra nhiều tên gọi tồi tệ hơn cho bố mẹ tham lam, vô ơn, kiêu căng của mình.

“Cha Henry có gọi cho cháu”.

Gigi đặt bút xuống và thở dài. “Ông ấy hơi nhiều chuyện, đúng không? Đừng hiểu sai ý bà. Ông ấy là người tốt”, bà vội vã nói thêm, “nhưng ông ấy ôm đồm cả những việc nhỏ nhặt. Ông ấy sẽ mắc mấy bệnh tim mạch nếu không học cách thư giãn. Căng thẳng có thể gây chết người”. Bà thêm vào với một cái gật đầu.

“Bà nội, bà chính là người khiến cha bị căng thẳng đấy! Cha Henry rất không hài lòng về bà”.

Gigi chế giễu nhận định đó của cô. “Lấy có một ít nước thì có chết ai đâu. Bà luôn đổ thêm nước vào đấy mà. Có phải là để cái bồn rồng không đâu chứ”.

“Đó không phải cái bồn, đó là cái bình”, cô sửa lại. “Và ý bà là gì, đổ nước vào đấy?”

“Bà cầm theo vài cái chai Perrier to, sau khi có được thứ mình cần, bà đổ nước từ chai Perrier vào”.

“Bà đổ nước xô-đa-”

“Đúng thế, cưng ạ”.

Linh mục sẽ không thích chuyện này tí nào. “Khi bà nói chuyện với Cha Henry, tốt hơn hết là đừng đề cập tới nước xô-đa”.

“Khi bà nói chuyện với ông ấy?”

“Cháu đã mời ông ấy qua nhà ngày mai. Có lẽ ông ấy có thể ở lại dùng bữa tối cùng chúng ta luôn”.

“Bà cũng muốn hòa đồng lắm, đây cũng là nhà của cháu, nhưng bà muốn biết tại sao cháu lại mời ông ấy”.

“Gigi, bà biết rõ lí do mà”. Cô tuyệt vọng luồn tay vào tóc rồi nói. “Cháu mong ông ấy có thể nói lí lẽ với bà. Ông ấy đã từng cảnh cáo bà về việc ăn cắp nước thánh rồi. Tại sao bà vẫn còn làm thế?”

“Ăn cắp nghe kinh quá. Bà chỉ lấy nước thánh thôi. Lấy”, bà nhấn mạnh.

“Đáp án cho câu hỏi của cháu ở bên ngoài. Cháu ra hiên đứng nhìn sang sân nhà bà Castman mà xem. Để ý mấy luống hoa cũng như cây cảnh của bà ấy rồi so nó với sân nhà bà”.

“Nhưng Gigi...”

Bà phẩy tay nói. “Đi nào”.

Thật vô nghĩa khi ngồi đấy tranh cãi. Lyra ra hiên, kiểm tra cả hai sân rồi đi vào bếp.

“Cháu thấy gì nào?” Bà cô hỏi.

“Hoa của bà Castman thì nở, hoa của bà thì không”.

“Hoa của bà ấy đang phát triển, Lyra, còn hoa của bà thì đang héo dần”, bà sửa lại. “Năm ngoái và năm kia cũng thế. Vào mùa xuân bà đã quyết định mua đúng loại hoa mà bà ấy mua và tưới nước thường xuyên như thế. Cháu nhìn kết quả đi. Sân nhà bà nhận nhiều ánh sáng hơn”. Bà thêm vào. “Rồi bà thấy bà ấy đi ra từ nhà thờ vào một chiều Chủ nhật với một bình đựng nước bằng nhựa lớn, bà biết nó từ đâu ra. Bà đã theo dõi bà ấy về nhà, rồi bà nhìn thấy bà ấy rắc nước thánh lên cây và hoa của mình. Và đó chính là lý do bà lấy nước thánh, cô gái trẻ ạ”.

Làm sao mà lý lẽ của bà lại logic đến thế?

Lyra không mong chờ chuyến viếng thăm của Cha Henry vào ngày mai. Nếu Cha Henry ở lại dùng bữa, ông có thể trụ lại đến món tráng miệng mà không bùng nổ trong thất vọng hay không?

6. Chương 6

CHA HENRRY ĐÃ CÓ MỘT BUỔI TỐI THÚ VỊ. Ông đã gọi trước để báo cho Lyra ông sẽ đến sau buổi dâng lễ lúc 5 giờ. Ý định của ông là có một buổi nói chuyện nghiêm khắc với Gigi Prescott rồi trở về nhà xứ trước 6 rưỡi để ăn đồ ăn thừa đã nguội lạnh, nhưng mùi cay tỏa ra từ bếp của Gigi khiến dạ dày ông sôi lên, và không tốn nhiều công để dỗ dành ông ở lại dùng bữa tối.

Bữa ăn do bà Lyra chuẩn bị xứng đáng cho vua chúa ăn. Đó là một phần kế hoạch khiến linh mục nguôi giận. Với sự giúp đỡ của Lyra, bà đã làm món rau chân vịt trộn, sườn nướng với bánh put-đinh Yorkshire, món khoai tây tám-ngàn-calo đặc biệt của bà, và măng tây tươi. Về phần tráng miệng, bà làm bánh táo với kem quế.

Mặc dù Cha cao và gầy nhưng tối nay ông đã ăn hết phần dành cho ba người thợ rừng. Lyra không thể tưởng tượng được ông nhét đồng thức ăn đầy vào đâu. Gigi đã quyết định không làm súp thịt đỏ theo ý cô, bà bảo đàn ông ai cũng thích thịt bò, hầu hết là thế. Vị linh mục rõ là một fan của thịt bò. Ông cũng lấy thêm món đó tới hai lần.

Gigi mời Cha Henry uống cà-phê trong phòng khách, sau đó đề nghị họ ra ngoài hiên nhà, ngồi trên ghế đu liễu gai thảo luận về “tình hình” nước thánh.

Lyra ở trong nhà. Cô không muốn bà nội cảm thấy cô và linh mục đang hợp lực đối phó với mình. Giọng họ quá nhỏ, gió lai ngày một mạnh nên Lyra không thể nghe được cuộc đối thoại, nhưng cô nghe thấy tiếng Cha cười, đó có lẽ là tín hiệu tốt.

Khi Cha Henry gọi Lyra để chào tạm biệt, cô quyết định đi bộ cùng ông tới chỗ để xe. Cô muốn biết “tình hình” đã được giải quyết chưa.

“Bà cháu đã hứa với ta sẽ không đựng tới nước thánh nữa. Thực tế là ta đã đưa ra những lựa chọn thay thế... một vài”, linh mục nói.

“Và?”

Ông lắc đầu. “Bà ấy giải thích rằng chúng không giống nhau”.

“Nhưng bà hứa là sẽ không lấy nước thánh trong bình nữa đúng không ạ?”

“Đúng vậy”.

“Tốt rồi, nhưng nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra dính dáng tới bà thì cha sẽ gọi cho con chứ, chỉ mình con thôi? Con thấy không cần thiết phải lôi thêm ai trong gia đình vào việc này”.

“Bà ấy đã hứa với ta rồi”. Ông nhắc cô.

Vâng, đúng thế, Lyra nghĩ. “Con chắc chắn bà hiểu khái niệm đó”. Cô nói.

Ông hiểu ngay. “Ta sẽ gọi cho con”.

“Cảm ơn Cha”. Cô mỉm cười nhẹ nhõm.

Ông mở cửa xe rồi dừng lại nói “Nếu bà ấy lại phạm lỗi lần nữa và lấy nước thánh, bảo bà ấy đừng có thay thế nó bằng nước sô-đa. Nó vẫn còn kêu lèo xèo khi Bill Brashaw, một trong những giáo dân của chúng ta, đi qua. Cậu ấy nghĩ đó là một phép lạ. Nếu mục sư mà thấy thì ông ấy sẽ không vui đâu”.

Mãi tới khi xe của Cha Henry rẽ vào góc phố, Lyra mới phá lên cười. Khi bước lên mấy bậc thềm trên hiên nhà, mắt cô bắt gặp một chuyển động nhẹ của rèm cửa nhà bà Castman.

Lyra mỉm cười. Sự tò mò của bà hàng xóm đang giết chết bà ấy. Lyra vào nhà và mang bát đĩa trong phòng ăn vào nhà bếp. Trong khi đang cho chúng vào máy rửa bát, cô nghe thấy tiếng cười vọng ra từ phòng khách. Cô thò đầu ra thì thấy Gigi đang nói chuyện với hai người hàng xóm. Trước khi cô dọn xong thì khách của Gigi đã tăng lên sáu. Lúc này, Lyra còn thắc mắc sao nội lại làm hai cái bánh. Giờ thì cô đã hiểu. Bạn bè và hàng xóm thường ghé qua chơi, và Gigi luôn nấu cho họ ăn. Bà là một chủ nhà tuyệt vời. Khi Lyra còn là một đứa bé, cô vẫn hay ngồi trên mấy bậc thang, khuất khỏi tầm nhìn, lắng nghe bà cô kể những mẩu chuyện hay nhất.

Từ nhỏ, Lyra đã muốn được như bà. Không có gì là lạ. Với Lyra, bà nội Prescott là tất cả những gì một người phụ nữ miền Nam quý phái sở hữu.

Lyra Colette Decoursey sinh ra tại Alexandria, Phía Nam California, một thị trấn nhỏ xinh đẹp cách Charleston một giờ đi xe, Gigi được nuôi dưỡng như một đứa trẻ có đặc quyền của Beauregard Decoursey, chủ sở hữu ngành công nghiệp duy nhất của Alexandria, Xưởng Dệt Decoursey. Bà học tại các trường nội trú tốt nhất Châu u, một tháng sau khi trở về nhà ở tuổi 18, bà gặp Tobias Christopher Prescott, người mà bố cô vẫn gọi là ông vua mới nổi của ngành dầu khí tới từ bang Texas thiếu văn minh.

Một năm sau, bà cưới Tobias, một đám cưới xa hoa nhất mà Alexandria từng chứng kiến. Gigi kể cho cô nghe nhiều năm sau đó rằng bà đã hứa yêu thương và tôn trọng chồng bà như thế nào vào ngày cưới, nhưng bà đã bỏ qua chữ “tuân theo” trong lời thề. Tuân lời một người chồng là chuyện vớ vẩn. Bà cô rất cứng đầu nhưng dù thế, ông nội Tobias không hề phiền lòng với thái độ của bà, và họ đã trải qua cuộc hôn nhân bền vững và hạnh phúc kéo dài 42 năm.

Lyra biết cô sẽ chẳng bao giờ tìm thấy một người như nội Tobias. Ông là người tuyệt nhất trên đời rồi.

Cô nghi ngờ việc có bất kỳ người đàn ông nào giống ông trong thời đại này. Những người cô từng hẹn hò đều coi mình là cái rốn của vũ trụ, háms tiền, mấy tay sô vanh nghiện sex chỉ mong được leo lên người phụ nữ mới quen được hai tiếng đồng hồ. Chẳng cần phải nói, bọn họ đều thất vọng và còn hơi sốc khi Lyra nói không và tự đi về nhà.

Tình yêu không giành cho cô, cô nghĩ. Cô quá mệt với việc hẹn hò với mấy gã khốn, nó không đáng. Cô vui vì mình độc thân. Sao lại phải thay đổi khi mọi chuyện đang tốt?

Khi Lyra xuống nhà kiểm tra khóa cửa và chúc ngủ ngon bà nội thì cũng đã hơn 11 giờ. Phòng ngủ của Gigi nằm phía sâu trong nhà ở tầng một. Cửa phòng bà vẫn mở, bà đang thắt dây áo choàng.

Thấy Lyra ở cửa bà nói “Hôm nay thật vui đúng không?”

“Vâng ạ”. Lyra bước vào phòng, ngồi bên mép giường Gigi. “Đêm nào bà cũng có nhiều bạn thế sao?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi, mặc dù nhà Parker – họ sống trong căn nhà trệt màu hồng cách đây hai nhà – thích qua kiểm tra bà”.

“Cháu mừng là họ làm thế”. Lyra chú mục vào khung ảnh trên tủ quần áo: hai ông bà đang đứng tay trong tay trước hai con ngựa.

“Bà có bao giờ nhớ trang trại không?”

“Ồ, dĩ nhiên là bà nhớ rồi. Đó là nhà của bà suốt cả đời rồi”.

“Đôi lúc cháu nghĩ bà đã từ bỏ nó để tránh xa khỏi bố mẹ cháu”.

Gigi có vẻ lúng túng, rồi khéo léo nói lảng đi. “Bà yêu California. Chuyển nhà đi cũng tốt”.

Lyra mỉm cười. “Bà có nhớ ông nội Tobias không?”

“Có chứ. Bà thích cuộc sống hôn nhân”. Bà nói.

“Bà có bao giờ tính đến chuyện tái hôn chưa? Ông Tobias sẽ mong bà được hạnh phúc”.

“Không, không, bà không bao giờ có thể tái hôn đâu. Bà tin cháu sẽ có một, Lyra ạ, và với bà đó là Tobias”.

“Một gì cơ ạ?”

“Một tình yêu đích thực. Nào, đi ngủ thôi”.

“Cháu không biết bà lại lãng mạn thế cơ đấy”. Lyra nói rồi hôn chúc ngủ ngon nội.

Khi trở về giường, Lyra nghĩ về mọi việc hai ông bà đã làm. Họ đã biến nông trại Texas nhỏ bé thành một đế chế rộng mười lăm nghìn mẫu Anh chuyên sản xuất dầu và gia súc cùng những con ngựa giống. Đó là một nơi tuyệt vời để sống cùng gia đình, và hai người họ đã hy vọng có một đàn con, nhưng họ chỉ có thể có một. Họ đã chỉ bảo cho con trai mình, Christopher, bằng tình yêu thương và sự tận tình, hy vọng rằng lớn lên con mình sẽ tiếp quản nông trại. Anh ta đã trưởng thành với mọi điều kiện thuận lợi, nhưng lại không tỏ ra hứng thú với việc kinh doanh của gia đình. Sau khi học xong cao đẳng, anh ta kết hôn với Judith Thorndyke, một phụ nữ giao thiệp rộng rãi ở Dallas, rồi chuyển về trang trại, cố gắng né tránh trách nhiệm dù bố mẹ anh ta có nỗ lực bao nhiêu. Cuộc sống của bố mẹ Lyra đầy ắp những chuyến ngao du và nghĩa vụ xã hội, chỉ bị gián đoạn bởi ba lần bầu bí. Hai anh của Lyra, Owen và Cooper, sinh cách nhau một năm. Lyra ra đời năm năm sau đó.

Dù bố mẹ hiếm khi ở nhà, tuổi thơ của Lyra ở trang trại vẫn rất ấm cúng, nhờ có Gigi và ông Tobias. Trong khi Christopher và Judith ngồi phần lực bay khắp thế giới, Owen, Cooper và Lyra lớn lên cùng tình yêu thương, đùm bọc của ông bà. Họ được ủng hộ khám phá và theo đuổi đam mê của mình. Với Owen và Cooper, đó là trang trại. Niềm yêu thích của Lyra lại thiên về nghệ thuật hơn: cô bị cuốn hút bởi việc làm phim.

Bố mẹ Lyra đã vô cùng thất vọng vì sở thích đặc biệt của cô con gái. Họ đã hy vọng cô chen chân vào xã hội nhờ việc kết hôn với một gia đình quyền lực và giàu có. Tuy nhiên, Gigi đã cổ vũ cô theo đuổi mơ ước của mình. Sau khi tốt nghiệp cao đẳng, bà cô đã giao trang trại cho Owen và Cooper rồi chuyển tới California. Lyra đã quyết định ở đó để theo học một trong những trường dạy làm phim tốt nhất nước, và Gigi muốn ở cạnh cô. Vì đó cũng như vô vàn điều khác trong đời, Lyra mãi mãi biết ơn Gigi. Và cô luôn che chở cho bà.

Dù bà nội là một phụ nữ tuyệt vời, bà cũng không hề hoàn hảo ở nhiều phương diện.

Bà có những mối ác cảm riêng. Bà chỉ thảo luận chính trị với ai theo Đảng Dân chủ vì, theo sự thiên vị thái quá của bà, họ thông minh và hiểu biết, còn mấy người Đảng Cộng hòa thì không. Bà cũng cứng đầu và mê tín nữa. Và nếu ai coi ăn trộm nước thánh là một tội ác, vậy thì Gigi chính là một tên trộm.

Sau khi đi lễ vào sáng Chủ nhật, Lyra cùng Gigi tới siêu thị. Họ đã đi dọc các gian hàng, mua cam, nho và những bó hoa cúc tươi màu, sau đó họ ăn trưa ở một quán cà phê hướng ra biển rồi về nhà. Lyra yêu quãng thời gian yên tĩnh của họ, nhưng cô biết cô phải quay về Los Angeles, vậy nên đầu giờ chiều cô đã ôm tạm biệt bà rồi quay lại đường cao tốc hướng về phía Bắc.

Khi rẽ vào góc phố thì điện thoại cô reo. Cô nhấc nó lên, đỗ xe vào lề đường rồi trả lời điện thoại. Đầu bên kia là Cooper.

“Gigi thế nào?” Anh cô hỏi.

“Bà ổn ạ”.

“Vẫn xấu tính như xưa?”

“Ồ, vâng”.

“Thế thì bà đang sống tốt đấy. Anh vẫn nghĩ bà nên về trang trại để Owen và anh có thể chăm sóc bà”.

“Bà không muốn quay về đâu, bà không cần một người giữ trẻ. Bà hoàn toàn có khả năng tự chăm sóc bản thân”.

“Này, anh chỉ đang bảo vệ cho bà giống em thôi. Nghe này, lý do anh gọi... em sẽ không thích nó đâu...”

“Nói cho em đi Cooper. Cứ nói đi”. Cô nhắc lại thiếu kiên nhẫn.

“Bố mẹ vừa mới mua một căn nhà ở La Jolla, gần chỗ Gigi”.

“Sao cơ?” Lyra suýt đánh rơi điện thoại. “Sao họ lại làm thế?”

“Bố nói họ muốn sống gần Gigi phòng khi bà cần họ những năm cuối đời”.

“Ồ, phải rồi”. Cô chế giễu. “Họ đối xử với bà cứ như bà là người cổ đại ấy. Bà đã bảy mấy tuổi nhưng ở thời này, đó không gọi là già. Hơn nữa, bà hoàn toàn khỏe mạnh-”

Cooper ngắt tràng đả kích của cô. “Anh chỉ nhắc lại những gì họ nói thôi”.

“Em không tin họ, anh cũng nên thế. Lý do thực sự của họ là tiền của Gigi. Họ muốn ở gần nó hơn là gần bà. Em thì là mình không thể hiểu sao Gigi có thể chịu nổi sự tham lam trắng trợn như vậy”.

“Có lẽ vì ông là con bà”. Cooper nói.

Lờ đi sự thật đó, Lyra nói “Mỗi lần những người đó làm điều gì tồi tệ và em khuyên bà đừng bao giờ nói chuyện với họ nữa, thì bà luôn lặp lại câu “Đừng bận tâm đến điều đó”, rồi kết thúc cuộc thảo luận”.

“Như anh nói, ông là con của bà”.

“Em biết”. Cô nói.

“Anh phải đi đây. Em ổn chứ?”

“Em ổn”, cô thở dài.

“Giữ liên lạc nhé”. Nói rồi anh cúp máy.

Lyra hít một hơi thật sâu. Cô sẽ không để thông báo của Cooper làm ảnh hưởng. Cô còn một tuần bận rộn ở phía trước, nhưng nó chỉ thuận lợi khi mà cô giữ tập trung và bình tĩnh. Cô sẽ không để việc này hay bất cứ điều gì khác khiến cô bực mình.

Cô có thể nghe thấy lời bà nội vang vọng trong đầu: “Đừng bận tâm đến điều đó. Đừng bận tâm đến điều đó”.

7. Chương 7

Lyra không để ý tới biển báo.

Cô đã bấm mã số để mở cổng điện tử vào khu đỗ xe, ngay khi cô phóng xe qua, cánh cổng đóng lại, cô đã về nhà.

Một chiếc ô tô đắt tiền đang đỗ ở chỗ đậu xe của bà Eckhard, bên cạnh chỗ của Lyra. Nó đỗ suýt soát làn vạch phân cách nên cô khó mà mở cửa xe được. Xe của bà Eckhard đã ở sân bay được vài tuần vì bà đang ở Hawaii. Lyra vẫn kiểm tra hòm thư cho bà. Vậy ai đang lại đỗ xe ở đây một cách vô ý thế này?

Cô cầm ví và chìa khóa bằng một tay, tay còn lại thì cầm túi đồ. Trong lúc đang xoay sở để chen người qua cái xe to lồ bịch kia, cô để ý thấy miếng dán cho thuê xe hình tam giác ở bên góc cửa kính hậu, khi bước qua bãi đỗ, cô thấy cốp xe mở hé hé.

Một trong những căn hộ ở tầng hai đang mở ti vi âm ỉ. Mãi tới khi cô leo lên cầu thang bên ngoài, đi xuống hành lang ngoài căn hộ của cô thì cô mới biết tiếng ồn đó phát ra từ phòng khách nhà mình. Nghe như là phim hoạt hình. Thật vô lý. Xe của Sidney vẫn ở bãi đỗ, giả sử cô ấy có nhà thì cô cũng là người cuối cùng Lyra nghĩ sẽ xem hoạt hình. Nhưng Lyra nghe rõ ràng tiếng “Yabba dabba do” vọng qua cửa. Cô chậm chậm tiến lại gần, bỗng rồi khi thấy vết trầy xước trên khóa cửa mạ kền mới lắp và một vết cạy ở khung cửa.

Cuối cùng, chuông báo động thì tắt. Sydney có bên trong không, nếu có thì đang ở cùng ai?

Lyra cúi lại gần cửa và suýt giật bản mình khi nghe thấy giọng đàn ông.

“Vặn nhỏ lại đi”. Hẳn ta quát. “Nó khiến tao đau hết cả đầu”.

Vài giây sau, tiếng ti vi nhỏ dần. Rồi Lyra nghe thấy tiếng một tên khác nói.

“Tại sao chúng ta phải đợi cô ta tỉnh dậy để vác cô ta ra xe rồi ném vào cốp?”

“Đó không phải lý do chúng ta đang đợi. Bởi vì trời vẫn chưa tối. Mà có muốn bị thấy không?”

“Không, nhưng tại sao chúng ta không trói cô ta ở đây?”

“Mày bỏ quên dây thừng và băng dính trong xe rồi, đó là lý do đấy”.

“Sao đó lại là việc của tao chứ? Mày có thể mang nó theo cơ mà. Thế chúng ta sẽ làm gì nếu cô ta không tỉnh đây? Mày mạnh tay quá”.

“Này, cô ta om sòm quá. Tao phải đánh để cô ta ngậm miệng lại. Nếu thấy thứ mình cần thì chúng ta đã đi khỏi đây tám đời rồi”.

Lyra nhẹ nhàng tránh xa khỏi cửa, chạy dọc hành lang ra phía sau toà nhà. Tim cô đập loạn hết cả lên, cô gọi 911. Lyra báo cho ban quản lý chuyện đang diễn ra, dù giọng cô run rẩy, cô cũng cố gắng trả lời câu hỏi ngắn gọn hết sức có thể. Ban quản lý báo cho cảnh sát địa chỉ nhà cô và hướng dẫn cô giữa máy. Lyra không thể làm thế. Cô vẫn giữ máy nhưng lại cho điện thoại vào túi để đồ, rồi cô mở túi ví của mình để tìm bình xịt hơi cay loại nhỏ. Cô không có ý định vào căn hộ trừ phi nghe thấy tiếng Sidney.

Cô sẽ đợi cảnh sát đến, nhưng nếu có chuyện xảy ra, cô cần một vũ khí khác. Cô nhìn xung quanh. Cô có thể dùng cái gì đây?

Xe của cô... Cô lao như bay xuống cầu thang, nhấn điều khiển trên chùm chìa khóa để mở cốp xe. Cô tìm thấy một cái cờ lê hình chữ L và chạy về căn hộ của mình để nghe ngóng, vừa cầu nguyện tiếng còi báo động. Họ làm gì mà lâu thế!

Một tay giữ nút xịt của bình xịt hơi cay, tay kia thì cầm cờ lê, Lyra đã sẵn sàng.

Cô nghiêng về phía cửa để nghe giọng của Sidney. Ti vi vẫn đang bật kênh hoạt hình. Mấy người đàn ông bên trong thì yên lặng. Chúng đang làm gì? Cô nín thở chờ đợi.

Khi cô nghĩ mình không thể chịu thêm nữa thì chúng bắt đầu nói chuyện.

“Có lẽ tao đánh mạnh tay quá. Kiểm tra xem cô ta còn thở không”.

Đúng lúc ấy, Sidney rên to.

“Cô ta vẫn thở, tốt rồi. Đúng lúc đấy. Tao có nên dán miệng cô ta lại không?”

“Tìm trong bếp xem có băng dính không. Không đoán nổi nó ở đâu trong cái nhà toàn hộp thế này. Tiện thể mày xem có lon bia nào trong đó không”.

“Rồi. Rồi. Có lẽ sau khi bịt miệng cô ta, tao sẽ vào phòng ngủ. Vui vẻ tí trong lúc chờ đợi, mày biết đấy”.

“Cô ta cũng ngon nghề, đúng không? Trước tiên mày đi lấy băng dính và bia cho tao, rồi sau đó muốn làm gì với cô ta cũng được”.

“Ồi không”. Lyra thì thào.

Cô nghe thấy tiếng còi báo động đang đến. Tạ ơn Chúa.

Đột nhiên Sidney hét lên, Lyra biết mình không thể đợi lâu hơn nữa. Cô nhấn chuông cửa, bước sang một bên để không bị nhìn thấy qua lỗ cửa.

Cô nghe thấy một tiếng thì thầm to nhỏ phía bên kia cánh cửa. “Lấy tay bịt miệng cô ta lại”.

Có tiếng sột soạt rồi sau đó không còn nghe thấy gì. Lyra nín thở chờ đợi. Thời gian như ngừng lại, chẳng có gì phát ra từ căn hộ của cô ngoại trừ sự im lặng. Rồi cô nghe thấy tiếng thì thầm và một cuộc ẩu đả. Cô

phải làm gì đó! Cô nép mình vào một bên cửa, tra chìa khóa vào. Chỉ với một nút vặn, cô mở khóa sau đó nhảy tránh sang bên khi mở toang cửa ra. Cô xoay cái cờ lê lại và đợi.

Một người đàn ông lao ra khỏi cửa với một khẩu súng đã được lên đạn. Hắn có bộ ngực và cái bụng vĩ đại. Hắn đeo một cái mặt nạ trượt tuyết màu đen, những gì cô thấy trên mặt hắn là đôi mắt tròn và sáng.

Ngay khi hắn quay về phía cô, cô cầu nguyện. Hắn hét lên rồi ôm lấy mắt.

Lyra vùng hết sức cái cờ lê vào cánh tay đang cầm súng. Vũ khí nổ súng trước khi nó bay đi, viên đạn trượt qua chân cô.

Người đàn ông trượt chân vào căn hộ, hét lên với đồng bọn của hắn. “Tóm lấy cô ta, tóm lấy cô ta. Đừng để cô ta lấy được súng của tao”.

Đúng rồi... khẩu súng. Lyra quay quanh tìm nó, nhưng nó chắc đã bay ra ngoài lan can. Tên còn lại ném Sidney sang một bên sau đó cho tay vào túi rút ra một khẩu súng. Hắn bắt đầu chạy ra cửa chỗ Lyra, nhưng hắn bị cản lại vì Sidney dùng hết lực quăng cái đèn bàn vào đầu hắn. Hắn rú lên, ngã trượt chân vào ghế sofa.

Lyra lao về phía trước để kéo Sidney ra ngoài. Bạn cô nhìn ngơ ngác và bối rối. Hai tên còn lại sẽ đuổi kịp họ sau mấy giây thôi.

“Chúng ta phải ra khỏi đây”. Lyra khẩn trương nói thầm.

Một tiếng súng nổ, bắn vào khung cửa. Họ chạy xuống cầu thang và cúi đầu xuống. Trên đất cách đó vài feet, Lyra phát hiện ra khẩu súng của tên đeo mặt nạ trượt tuyết. Cô liền nhặt nó lên.

“Đứng sau cái cột”, cô bảo Sidney khi nhặt khẩu súng lên, nhắm vào cầu thang, đợi hai tên đó xỏ ra. Khi không có động tĩnh gì, cô nắm lấy tay của Sidney rồi dẫn cô xuống hành lang nối mặt trước và mặt sau tòa nhà. Họ đứng dựa lưng vào tường trong bóng tối, lắng nghe tiếng bước chân ục ục ở cầu thang trước khu chung cư. Lyra rướn người vừa đủ để thấy hai tên đó nhảy vào chiếc xe thuê đỗ cạnh xe cô. Chúng quay đầu xe rồi lao khỏi khu đỗ xe, chỉ đi chậm lại để đợi cửa tự động mở. Lớp xe của chúng rút lên khi chúng lao khỏi bãi đỗ rồi biến khỏi khu phố.

Lyra đổ sập vào tường, cuối cùng cô hít một hơi. “Cậu ổn chứ?” Lyra thì thào.

“Mình nghĩ thế. Còn cậu?”

“Vẫn còn run”.

“Mình cũng thế”.

Sau đó, hai xe cảnh sát đến, đèn sáng nhấp nháy, phanh kít lại ngay trước tòa nhà của họ. Bốn cảnh sát mở cửa bước ra, tay nắm chặt súng.

Lyra bước ra khỏi hành lang, cúi xuống đặt súng xuống đất và ra hiệu cho Sidney tiến lên phía trước. Cảnh sát vây quanh họ.

“Cô ấy cần một xe cứu thương”. Lyra nói. “Tôi nghĩ cô ấy bị chấn thương”.

“Tôi không sao”. Sidney khẳng định.

“Chúng tôi nhận được báo cáo về tiếng súng nổ. Xe cấp cứu đang trên đường đến đây”, một sĩ quan cảnh sát nói. Thấy Sidney chân run lẩy bẩy, anh liền dẫn cô tới cách đó vài bước bảo cô ngồi xuống và xem xét đầu cô.

Vài phút sau có hai nhân viên y tế xuất hiện. Một người lo cho Sidney, người kia thì kiểm tra vết thương ở chân của Lyra. Trong lúc anh ta khử trùng và dán miếng băng vào vết cắt nhỏ đó, hai viên cảnh sát hỏi cô vài câu. Cô không thể nói cho họ biết hai gã kia vào nhà cô thế nào hay bọn chúng muốn gì.

“Chúng tôi không có gì giá trị trừ hai cái máy tính xách tay”, cô nói. “Tôi nghe một tên nói rằng chúng định đưa Sidney tới đâu đó khi trời tối”.

“Bọn chúng vào bằng cách nào?” Một cảnh sát hỏi.

Sidney nghe thấy câu hỏi đó liền tới đứng cạnh Lyra. “Lúc tôi về nhà thì chúng đã ở phòng khách rồi, chúng không có ý định ăn cướp. Chúng đang đợi”. Cô giải thích.

“Đợi ư?” Lyra hỏi. “Đợi cái gì?”

“Cậu”. Sidney trả lời. “Lyra, chúng đang đợi cậu”.

8. Chương 8

Sidney biết họ cần giúp đỡ.

Dù có một chiếc xe cảnh sát đỗ ngoài cửa, cô vẫn không thấy an toàn.

Quyết định gọi cho ai là cả một vấn đề. Trong sáu người anh trai của cô, ba người là FBI, một người là luật sư liên bang. Thậm chí chị gái cô, Jordan, cũng kết hôn với một nhân viên FBI. Tất cả họ sẽ đến nếu cô cần họ, điều đó là phước lành, nhưng cũng có thể là một lời nguyền.

Các anh của cô có thể sẽ bảo vệ thái quá.

Anh chị em trong gia đình đông con thường thấy khó mà giữ bí mật với nhau và anh em nhà Bichanan cũng không ngoại lệ với những chuyện liên quan tới hai cô em gái của mình. Nếu Jordan hay Sidney gặp rắc rối, tất cả anh trai của họ sẽ lao vào nó, họ không thể hiểu vì sao hai cô em gái lại không thấy biết ơn với sự trợ giúp đó. Tuy nhiên, việc thiếu thốn lòng biết ơn không khiến họ dừng lại. May mắn là không phải anh nào cũng sẵn sàng can thiệp. Người anh út, Zachary, đang học ở Học viện Không quân, do đó anh nằm ngoài vùng phủ sóng. Anh và Micheal, một thủy quân SEAL, luôn là người cuối cùng biết được chuyện gì đang xảy ra.

Sidney là người trầm tính trong nhà. Cô là quan sát viên, không phải là người tham dự, điều này lý giải vì sao cô, cũng như Lyra, lại giỏi trong lĩnh vực mình chọn như vậy. Cô khá độc lập và xác định sống theo cách riêng của mình. Nói chung, cô muốn các anh của mình tránh xa việc riêng của cô và để cô tự quyết định – tốt hay xấu – Nhưng chuyện xảy ra chiều nay thì khác. Lyra cần họ giúp. Sidney nhận ra rằng bạn thân của cô đang thực sự gặp nguy hiểm. Hy vọng rằng một trong mấy anh của cô sẽ tìm ra nguyên nhân.

Sidney quyết định đợi tới khi họ xong việc ở bệnh viện rồi mới gọi điện. Lyra đã lái xe đi theo xe cấp cứu để Sidney có thể đi xe với cô về nhà.

Bác sĩ trực khoa cấp cứu kiểm tra Sidney rồi yêu cầu cô chụp X-quang và CT (cộng hưởng từ). “Cho chắc ăn”. Anh ta nói. Kết quả tốt. Sidney bị chấn động nhẹ nhưng không đến mức phải ở lại bệnh viện. Trên đường về, cô mè nheo bắt Lyra ghé vào một cửa hàng để mua vài thanh sô cô la cô cần đến tuyệt vọng, và Lyra phải chịu thua cô.

“Mình đã gọi cho bên bảo trì”, Lyra nói khi họ tiến vào làn đường.

“Để làm gì?”

“Cửa nhà. Hank nên lắp lại cái khung cửa. Nếu mấy tên đó phá được cửa, Hank sẽ thay một cái khác vào. Mình chọn căn hộ này vì nó gần trường nhưng cũng vì mình nghĩ nó an toàn nữa. Cổng điện tử và ngay gần đồn cảnh sát... tiêu chí an toàn vượt cả mức độ nhỏ bé của căn hộ. Sao mà chúng vào bằng lối cửa chính được?”

“Có lẽ chúng theo một người khác vào. Đột nhập vào căn hộ của mình thì dễ hơn. Cửa trước cũ quá rồi, chỉ cần đá một phát là vào được thôi”.

“Chúng đã cố bẻ khóa trước”. Lyra nói. “Có vết trầy xước xung quanh”.

“Mình cũng để ý thấy”, Sidney thừa nhận, “nhưng mình không biết là khung cửa bị hỏng cho tới khi bước vào nhà”. Cô lắc đầu. “Mình không chú ý. Lười quá mà”.

“Mình cũng thế”. Lyra nói. “Kể cho mình chuyện đã xảy ra đi”.

“Một gã tóm lấy mình. Gã kia lôi ra một tấm ảnh, nhìn vào đó rồi lắc đầu. Hắn nói ‘Là đứa khác’”.

“Đứa khác?”

“Cậu đấy, Lyra”.

Lyra đi chậm lại khi họ tới khu phố. Cả hai đều có thể thấy cửa căn hộ. Hank vẫn chưa làm gì với nó.

Đúng ra anh ta phải làm xong rồi, Lyra nghĩ. Cô tiến vào cổng, nhập mã vào. Cổng bãi đỗ xe từ từ mở ra.

“Cậu có thấy bức ảnh không? Chúng lấy đâu ra ảnh mình nhỉ?” Cô vừa hỏi vừa lái xe qua cổng.

“Có người đang theo dõi cậu. Bức ảnh chụp hai đứa mình đang băng qua sân.

“Chuyện này đáng sợ quá”. Lyra thì thầm. Cô lái xe vào chỗ đỗ rồi tắt máy.

“Đúng thế”. Sidney đồng tình. “Gã tóm mình nói lỏng tay, mình đá thật mạnh vào chỗ mà cậu biết ở đâu rồi đấy. Hắn nổi khùng rồi đâm vào ngay dưới cằm mình. Mình bất tỉnh. Mình ngạc nhiên khi không mất một cái răng nào đấy. Mình không biết mình ngất bao lâu, nhưng khi tỉnh lại, mình nằm yên, mắt nhắm lại để nghe chúng nói chuyện.

Chúng đang đợi cậu về nhà, dự định mang cậu tới đâu đó. Mình nghĩ chúng muốn cậu giao cho chúng cái gì đấy”.

“Cái gì?”

“Mình chịu. Chẳng tên nào nói chúng đang tìm cái gì. Đó là tất cả những gì mình biết trước khi cậu mở cửa”.

“Được rồi. Lên tầng thôi. Mình muốn ngày hôm nay đến đây là hết”.

“Mình muốn sờ cô la”, Sidney nói, đi theo Lyra tay cầm bình xịt hơi cay và chìa khóa, kẹp dưới cánh tay một hộp sô cô la.

“Mình muốn một khẩu súng bắn điện Taser”, Lyra nói. “Và chùy nữa... thật nhiều chùy”.

“Chúng có hợp pháp ở California không?”

Lyra nhún vai.

Sidney theo sau cô hướng về tòa nhà.

“Thế cái chân bé nhỏ tội nghiệp của cậu sao rồi?” Sidney hỏi. “Mình không thể tin cậu bị bắn mà lại không nói gì khi cảnh sát tới đây”.

Lyra cười phá lên. “Có gì to tát đâu. Nhân viên y tế rất ngọt ngào. Đầu cậu thế nào?”

“Đau nhói”.

Khi lên cầu thang, họ ngập ngừng tiến tới cửa nhà mình. Vẫn là cái khóa cũ, những vết trầy xước và mọi thứ, nhưng khung cửa đã được sửa chữa.

“Chúng mình nên làm một cái chốt phụ”, Sidney gợi ý.

Lyra đồng ý. “Chắc chắn rồi”.

“Đợi khi cậu thấy chúng đã làm gì với phòng ngủ mà xem. Chúng chắc chắn đang tìm gì đó”.

“Trang sức và tiền?”

“Chúng ta làm gì có trang sức hay tiền bạc gì”.

“Để mình đi trước”, Lyra nói, cầm chắc bình xịt trong tay và đẩy cửa vào. Chứa phù hộ, căn hộ không có người. Và một đồng hồ ồn. Nó sẽ mất cả ngày trời để sắp xếp lại mọi thứ. Ngăn kéo bị lôi ra, quần áo trên móc rách tả tơi, nệm thì bị lật ngược lên.

“Mình sẽ gọi cho chị gái”, Sidney nói. “Nhưng mình sẽ dọn giường trước vì mình sẽ dành cả đêm để gọi điện”.

“Mình sẽ dọn giường cho cậu. Thư giãn đi. Jordan là một người buồn chuyện hử?”

“Không hẳn thế. Chúng mình có thể sẽ nói chuyện trong mười phút thôi, nhưng chị ấy sẽ kể cho chồng chị ấy, và rồi anh ấy sẽ kể cho các anh của mình, và cậu có thể cá rằng họ sẽ gọi điện ngay cho hai đứa mình”.

“Họ không cần phải nói chuyện với mình. Cậu có thể kể cho họ chuyện gì đã xảy ra”.

“Lyra, giờ cậu là một phần của gia đình rồi. Cậu cũng quen biết Alec, Dylan, Nick, Theo và người chồng lực lưỡng của Jordan, Noah được một thời gian rồi. Cậu không chỉ là bạn thân của mình đâu”, cô nói thêm, “nhưng hôm nay cậu đã cứu mạng mình. Đó là một cái lợi khi có quan hệ với quá nhiều người trong ngành thi hành luật đấy. Dĩ nhiên họ sẽ giúp cậu rồi”.

Lyra mỉm cười. “Ừ, cậu nói đúng. Họ sẽ giúp mình tìm hiểu chuyện này”. Tạ ơn Chúa, cô lặng lẽ thêm vào.

“Cậu có gọi cho Gigi hay anh trai không?”

“Ôi, không”, cô nói. “Gigi sẽ lo lắng, và hai anh mình... cậu biết họ rồi đấy”.

“Họ sẽ lôi cậu về trang trại và đặt lính gác xung quanh cậu”.

“Chính xác”, cô đồng ý. Cô bước vào phòng ngủ. “Mình sẽ dọn giường trong khi cậu gọi cho Jordan. Rồi mình sẽ đi tắm nước nóng và kết thúc bài viết về những bộ phim của Katherine Hepburn. Mai là hạn rồi”.

“Lớp của ai thế?”

“Thầy Linden. Ông ấy khó tính lắm”.

Lyra bận rộn còn Sidney thì tìm điện thoại. Cô tìm thấy nó nằm dưới bàn, cô cầm sạc, rồi dùng điện thoại bàn để gọi cho Jordan.

“Gọi giờ này có muộn không ạ?” Cô hỏi khi chị gái nhấc máy.

“Không, tất nhiên là không rồi”. Jordan trấn an cô.

“Noah có nhà không ạ?”

“Anh ấy đang ở đây. Em muốn nói chuyện với anh ấy à?”

“Vâng, chị chuyển máy giúp em”.

“Em ổn đấy chứ?” Jordan hỏi, giọng cô lo lắng.

“Em ổn”.

Jordan chuyển máy cho chồng, bảo anh rằng Sidney muốn nói chuyện.

“Chào cục đường, có chuyện gì thế?”

“Nghe này... hôm nay xảy ra vài chuyện...”

9. Chương 9

Sidney nói chuyện điện thoại tới quá nửa đêm. Đúng như cô dự đoán, cô phải kể toàn bộ câu chuyện cho Noah, rồi Theo, Dylan, Nick và Alec.

Alec là người cuối cùng nói chuyện với cô. “Em đã kể chuyện này với những ai rồi?”

“Anh em của chúng ta”.

“Đúng ra em nên dùng cuộc gọi hội nghị. Có phải tiết kiệm được thời gian không”.

“Đúng ra em nên làm thế. Hoặc là anh có thể có-”

“Anh đã nói chuyện với Noah rồi”, anh nói. “Cậu ấy kể cho anh chuyện gì đã xảy ra. Em có biết chúng muốn gì không?”

“Em chỉ biết chúng đang tìm Lyra thôi. Thám tử O'Malley đã ngồi hỏi chúng em một tiếng đồng hồ ở bệnh viện, nhưng chúng em chẳng ai giải thích nổi”. Giọng cô lạc đi. “Alec, chúng thật sự rất đáng sợ. Em chưa bao giờ thấy sợ như thế”.

“Em có biết mình may đến thế nào không?”

Dĩ nhiên là cô biết. “Anh có biết anh hỏi em câu đấy bao nhiêu lần rồi không? Em đã bị chấn thương. Nó chẳng may tí nào”, cô bướng bỉnh nói.

“Nó có thể tồi tệ hơn rất nhiều, nhiều lần. Lyra đã dùng bình xịt hơi cay hả?”

“Và một cái cờ lê”.

“Lao vào trong... cần nhiều can đảm đấy. Nhưng cô ấy lẽ ra nên đợi cảnh sát tới”.

“Cậu ấy đã báo cảnh sát, và đang đợi”, Sidney giải thích. “Nhưng sau đó Lyra nghe hai gã kia nói sẽ dùng nhiều bạo lực hơn, cô ấy quyết định không đợi thêm được nữa”.

“Cả hai em đã có thể bị...” Anh không kết thúc suy nghĩ của mình.

“Lyra muốn có một khẩu súng bắn điện Taser”.

“Một cái gì?”

“Một khẩu Taser”, cô đáp. “Em không nghĩ cô ấy để ý nó có hợp pháp hay không đâu. À, cả chùy nữa. Cậu ấy muốn có cái chùy”.

“Để anh nói chuyện với cô ấy. Em bảo cô ấy nghe máy được không?”

“Cậu ấy ngủ rồi. Anh có muốn em gọi cậu ấy dậy không?”

“Không, mai anh sẽ nói chuyện với cô ấy. Anh chỉ muốn hỏi hai em có lo lắng khi ngủ ở đó đêm nay không, nhưng rõ ràng là Lyra không lo gì. Em thì sao?”

“Có một tay cảnh sát đẹp trai bên ngoài, và anh ấy sẽ ở đấy cả đêm. Nghe nản lắm đúng không? Hơn nữa, em không nghĩ bọn chúng sẽ quay lại đâu. Anh cũng không làm thế chứ?” Cô lo lắng hỏi.

“Dĩ nhiên là không”.

“Em kiệt sức rồi. Em đi ngủ đây. Ý anh là sao, dĩ nhiên là không?”

“Đêm nay em sẽ ổn thôi. Lịch ngày mai của em thế nào?”

“Mấy lớp học”.

“Cả hai em?”

“Vâng, nhưng không cùng lớp. Sao thế ạ?”

“Gửi mail cho anh lịch của Lyra, và của em nữa”.

“Anh định làm gì?”

“Sớm mai anh sẽ liên lạc với vài người, anh sẽ cử họ đến giúp. Anh ước gì mình tới được, nhưng anh không thể. Anh hứa sẽ cử người gần như giỏi nhất đến”.

“Em thấy anh vẫn kiêu ngạo như xưa”, cô mỉm cười. “Người này sẽ chăm sóc cho Lyra. Anh tin anh ta chứ?”

“Ừ”, anh bảo đảm. “Và để an toàn, anh sẽ cử người tới trông em cho tới khi chúng ta làm ra nhẽ chuyện này”.

“Alec, anh ngọt ngào quá đi. Em bắt đầu hiểu vì sao người đẹp như Regan lại lấy anh”.

Anh cười lớn. “Cô ấy đã hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống. Nói chuyện với em sau”.

Sidney gác máy rồi ra cửa sổ nhìn xem xe cảnh sát còn ở đó không. Nó được đỗ ngay dưới đèn đường để bất kỳ ai tiến lại gần căn hộ cũng thấy được. Sidney kiểm tra cửa trước, chặn một cái ghế trong bếp vào, cô nhìn ra cửa sổ lần nữa trước khi lên giường đi ngủ. Cô ước mình có một cây gậy bóng chày để tự vệ, nhưng cô không có, vậy nên cô cầm lấy cái chổi bếp. Cô có thể gây ra vài thiệt hại với cái đó.

Cô rơi vào giấc ngủ với cán chổi trên tay.

“CẬU ĐANG Ở ĐU, SAM?”

“Seattle”.

“Cậu nợ tớ một chuyện”, Alec nói.

“Cứu cái mông cậu khiến tớ nợ cậu một ân huệ hả?”

“Đó là cách chúng ta vẫn làm ở Hoa Kỳ đấy”.

“Nghe này, Buchanan, tớ khá bận...”

“Bảo cô ấy mặc quần áo vào. Chuyện này quan trọng đấy”.

“Đợi tí”.

Alec bị bắt đợi khoảng hai ba phút, rồi Sam quay lại.

“Được rồi, cậu đã phá hỏng buổi tối của tớ. Cậu muốn gì đây?”

“Khi nào cậu tới Los Angeles?”

“Mai tớ đi. Sao?”

Alec kể cho anh nghe về Sidney và bạn cùng phòng của cô, Lyra. “Tớ không tới đây được, Lyra lại đang gặp rắc rối. Tớ nghĩ có thể cậu sẽ tới đó thay tớ. Cậu có thời gian-”

“Tớ chắc chắn sẽ làm. Thế em gái cậu thì sao? Cô ấy có gặp nguy hiểm không?”

“Tớ không nghĩ thế, nhưng tớ không loại bỏ khả năng đấy. Tớ sẽ bảo Max Stevens trông chừng nó”.

“Cậu nghĩ tớ sẽ theo vụ này bao lâu?”

“Nói thực là tớ không biết. Mai tớ sẽ nói chuyện với mấy tay thám tử, nhưng tớ không nghĩ họ thu được thông tin gì”.

“Khi nào cậu cần tớ?”

“Càng sớm càng tốt”.

“Ừ, được rồi”.

“Và này Sam”.

“Sao?”

“Cảm ơn cậu”.

Lyra đã hoàn thành bài và ngủ quên trên máy tính xách tay của mình. Thật may là máy đã gặp nếu không nước miếng cô sẽ chảy lên bàn phím. Cô ngủ không vào giấc và vẫn còn mơ màng khi thức dậy đi tắm sáng hôm sau. Cô mặc quần Jeans và một cái áo sơ mi màu xanh da trời.

Bình thường cô đi giày bệt nhưng hôm nay cô quyết định đi giày thể thao vì nó thực tế hơn, và cô có thể chạy nhanh khi cần.

“Cậu có nghĩ mình nên chuyển đi không?” Lyra hỏi Sidney khi họ ăn ngũ cốc.

“Mình không biết. Nếu chúng ta yêu cầu quản lý lấp cửa mới, có lẽ chúng ta sẽ lại sống an toàn ở đây”.

“Mình không chắc nữa”.

“Alec có gọi cho mình”, Sidney nói. Cô lặp lại những gì anh trai cô nói cho Lyra. “Mình đã gửi cho anh ấy lịch trình của chúng ta. Người nào được cử đến sẽ phải tìm chúng ta”.

“Mình hơi lo”. Lyra thừa nhận.

“Mình cũng thế”.

“Nghe này, đừng đi đâu trong trường một mình”.

“Ý kiến hay. Cậu cũng thế”.

“Chúng ta phải đi thôi không có trễ mất”.

Sidney lôi ghế ra khỏi cửa, mở khóa cửa. Rồi cô hét toáng lên. Một người đàn ông đang đứng cách cô có một bước chân.

“Xin lỗi”, anh nói. “Tôi làm cô sợ sao?”

“Không”, cô nói dối. “Anh là ai?” Cô nhận ra mình thô lỗ thế nào ngay khi hỏi câu đó.

“Nếu cô là Sidney, tôi sẽ là cái bóng của cô. Alec cử tôi đến”.

Cao, tóc đen, nụ cười có duyên. Cô nhận ra tất cả chỉ với một cái liếc mắt. Anh ta có thể được coi là một sinh viên vạm vỡ, cô nghĩ.

“Anh có súng không?” cô hỏi.

“Chắc chắn rồi”.

Cô mỉm cười. “Đi thôi. Lyra, nhanh lên. Mình có lớp học lúc 10 giờ, nhớ chứ? Cậu cũng thế đấy”.

Lyra đi quanh góc nhà tìm cái iPhone. “Lớp Pierson hủy rồi. Mình không phải có mặt ở trường tới 11 giờ”.

“Chúng ta vừa hứa không đi tới trường một mình mà”.

“Cô ấy sẽ không đi một mình”, Max nói. “Đặc vụ Kincaid sẽ tới đây trong vòng năm phút”.

Lyra ngược lên nhìn và giơ tay với người bảo vệ của Sidney. “Tôi là Lyra Prescott. Và anh là...?”

Anh bắt tay cô. “Max Stevens”. Anh nói, quay sang Sidney. “Chúng ta đi chưa?”

Sidney túm lấy túi xách và nói “Dẫn đường đi”.

Anh bắt đầu bước xuống thang. Khi Sidney đi sau anh, cô quay lại nhìn Lyra, mắt mở to, miệng cô mấp máy “Wow”.

Lyra mỉm cười với Sidney rồi đóng cửa. Sự thật là Max có súng và có thể bảo vệ bạn cô là tất cả những gì cô thực sự quan tâm. Khi có chuyện xảy ra, ngoại hình không quan trọng.

10. Chương 10

Đặc vụ Samuel Kincaid là một người đàn ông tuyệt vời. Tay cầm bình xịt, Lyra mở cửa, nhìn vào mắt anh và nhanh chóng quên mất cách thở.

Cô chưa bao giờ có phản ứng lay-Chúa-tôi như thế với bất kỳ người đàn ông nào trước đây, và cô đã gặp rất nhiều người đẹp kể từ khi chuyển tới Los Angeles. Họ ở khắp mọi nơi – trong nhà hàng, rạp chiếu phim, phòng tập thể hình, trường đại học, bãi biển, thậm chí cả trong nhà thờ. Người đàn ông này thực thể không thể gọi là đẹp. Anh quá vạm vỡ, quá nam tính, và rất, rất gợi cảm. Anh cao – cô được coi là cao trên mức trung bình và cô chưa chạm tới nổi vai anh. Anh sở hữu mái tóc vàng hung và đôi mắt xanh da trời sâu thẳm. Cấu trúc xương mặt anh chỉ là hoàn hảo – cái mũi thẳng, cái miệng gợi cảm, và cái cằm như tạc.

Đúng thế. Tuyệt đẹp, được rồi.

Đủ rồi, cô tự nhủ. Anh là người đàn ông quyền rũ nhất cô từng gặp. Vấn đề nan giải đây.

“Cô định xịt tôi bằng cái đó?” anh hỏi bằng một giọng trầm hấp dẫn.

“Sao cơ? Ồ, không, không”. Cô hạ bình xịt xuống, đưa tay ra và nói “Lyra. Tôi là Lyra...” Sao cô không thể nhớ nổi tên mình cơ chứ?

“Prescott?” Anh gợi ý.

Ngọt ngào làm sao. Anh đang giúp cô gỡ rối.

“Vâng, Prescott”, cô đồng ý.

Mắt anh lấp lánh. Anh có biết cô thấy lúng túng thế nào không nhỉ? Rõ thế còn gì, anh còn phải nhắc cô họ của mình cơ mà.

Anh bắt tay cô và giới thiệu. “Đặc vụ Samuel Kincaid. Cô có thể gọi tôi là Sam. Cô và tôi sẽ phải dính lấy nhau một thời gian đây”.

“Giọng anh... Scotland phải không?”

“Vâng”.

“Anh đã cứu mạng Alec Buchanan”.

Anh không bình luận nhưng nói “Cô có muốn cho tôi vào trong không?”

“Tất nhiên”. Cô vội vàng tránh đường. Anh bước qua cô, cô cúi người bỏ bình xịt hơi cay xuống.

Sam đang quan sát căn phòng, cô không thể tưởng tượng nổi anh nghĩ gì... có lẽ là nghĩ cô và Sidney sống như những con heo.

Cô vội vàng nói, “những gã đến đây đêm qua đã khiến căn hộ nát tan, Sidney và tôi không có thời gian để dọn dẹp. Tôi không biết chúng có lấy được thứ mình tìm hay không”.

Anh quay sang cô. “Từ những gì Alec nói với tôi, cô là thứ mà chúng đang tìm”.

“Tôi biết, nhưng nếu chúng đang đợi tôi thì chúng lật tung căn hộ lên làm gì? Tôi nghĩ chúng đang theo đuổi một cái gì đó khác”.

“Có thể”, anh nói. “Theo tôi, trong khi cô đóng gói đồ của mình, cô có thể làm một cuộc kiểm kê, xem có bị mất gì không?”

“Khi tôi đóng gói đồ?”

“Đúng thế. Chúng ta sẽ không ở lại đây”.

“Chúng ta?”

“Như tôi đã nói, cô và tôi sẽ phải dính lấy nhau một thời gian”.

“Vậy anh là cái bóng của tôi?”

“Đúng thế. Alec đã gửi cho tôi lịch trình của cô. Chúng ta nên đi nếu cô muốn có mặt ở lớp học lúc 10 giờ”.

“Lớp 10 giờ bị hủy rồi. Lớp tiếp theo của tôi là 11 giờ”.

“Tốt. Thế sẽ cho tôi thời gian để kiểm tra trường học của cô. Đừng quên, những gã đột nhập hôm qua vẫn đang ở ngoài kia”.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô, cô gật đầu rằng mình đã hiểu.

Cô vào phòng ngủ, nhìn vào chiếc gương trên mặt ngăn kéo rồi lướt mấy ngón tay qua mái tóc rối bù của mình. Sau đó cô bôi son bóng, thấm một ít nước hoa sau tai rồi túm lấy ba lô. Cô trượt một dây đeo qua vai, bước vào phòng khách. “Được rồi, tôi đã sẵn sàng”.

Anh mở cửa cho cô. Cô mỉm cười nói “Tôi không chắc giáo sư Mahler sẽ để cho anh vào lớp. Ông ấy không thích bất kỳ điều gì thuộc về tổ chức... như là FBI”.

“Thế ư? Tôi cá ông ta sẽ để tôi vào. Tôi có thể là một tay bỏ bùa thực sự đấy”.

Mười phút sau, Sam bước đi cạnh cô đi qua khuôn viên trường. Cô nhận thấy ánh mắt anh bao quát mọi thứ, xem xét mái nhà, người trong sân trường, trên đường phố.

Thật ấn tượng, cô nghĩ. Người bình thường sẽ không nhận ra việc anh đang làm.

“Lyra? Chúng ta cần thiết lập một số quy tắc cơ bản”.

“Như là?”

“Quan trọng là cô phải làm những gì tôi yêu cầu. Tôi ở đây để bảo vệ cô, vậy nên nếu tôi bảo cô thả xuống hay chạy thì cô phải làm thế ngay lập tức. Không hỏi, không tranh cãi. Tôi có thể phải dùng đến súng, tôi không muốn cô trong tầm ngắm”.

Anh đang làm cô sợ. Cô gật đầu. “Tôi hiểu rồi”.

“Tốt. Lát nữa, tôi muốn cô kể cho tôi chính xác những gì đã xảy ra đêm qua”.

“Tôi tưởng anh biết hết rồi”.

“Tôi biết, nhưng tôi muốn nghe nó từ cô”.

Hai sinh viên nữ đi ngang qua, mắt họ dính chặt vào Sam. Lyra không thể đổ lỗi cho họ. Cô nghe thấy một trong hai người thì thầm rằng Sam có súng.

“Làm thế nào tôi giải thích việc anh bên tôi mọi lúc mọi nơi đây?”

“Cô muốn nói gì thì nói”.

Ngoại trừ khẩu súng, anh chẳng có gì giống một đặc vụ cả.

Anh mặc quần jeans cũ và một cái áo phong cộc tay. Khi họ đi về tòa nhà cô học, anh kể cho cô nghe anh thích khuôn viên trường thế nào, còn cô thì nghĩ cô thích chất giọng Scotland gợi cảm của anh ra sao. Cô hy vọng giáo sư Mahler không làm âm lên rồi đuổi anh ra ngoài. Cô ghét phải để Sam đứng đợi một tiếng đồng hồ.

“Chúng ta tới sớm”, Lyra nói khi họ bước vào lớp. “Anh có thể nói chuyện với Tiến sĩ Mahler trong văn phòng ông ấy lúc này. Tôi sẽ giới thiệu anh”.

Lyra dẫn họ ngang qua lớp học tới văn phòng của thầy Mahler khi sinh viên xếp hàng sau họ. Cô gõ cửa phòng giáo sư và nói “Tiến sĩ Mahler, em là Lyra Prescott. Em đi cùng một nhân viên FBI-”

“FBI?” ông gầm lên. Cánh cửa mở toang và chỉ trong vài giây mặt ông đỏ như củ cải đỏ.

“Đã bảo anh ông rất khó tính mà”, cô nói thầm.

Sam mỉm cười. “Tôi sẽ lo từ đây”. Nói rồi, anh bước qua Mahler tiến vào văn phòng của ông rồi đóng cửa lại.

Lyra muốn ép sát tai vào cửa để nghe họ đang nói gì, nhưng cô cưỡng lại được. Cô sẽ không ngạc nhiên nếu nghe thấy tiếng quát tháo của giáo sư, nhưng cô không nghe thấy Sam hay giáo sư lên giọng cả. Tiến sĩ Mahler có lẽ đang sốc khi một nhân viên FBI đứng trong văn phòng của mình. Sam đại diện cho tất cả mọi thứ mà Mahler nghĩ là sai lệch với đất nước này.

“Big Brother” – đó là tên ông gọi các sĩ quan hành pháp. May là cô học sắp xong rồi, nếu không cô còn phải nghe mấy chuyện vớ vẩn đấy lâu hơn nữa.

Cánh cửa mở ra và Sam xuất hiện. Anh nháy mắt với Lyra và gật đầu với hai sinh viên đang há hốc miệng, anh bước tới dãy ghế cuối nơi Lyra để ba lô. Anh ngồi xuống, ngã người ra sau.

Lyra ngồi cạnh anh, lòi máy tính của cô ra. “Anh nói gì với ông ấy thế?” Cô hỏi.

“Không nhiều lắm”.

Lyra tỏ vẻ nghi ngờ. Có lẽ Sam đã dùng vũ lực để đạt được mục đích... hoặc có thể anh ấy thực sự biết bỏ bùa.

Tiến sĩ Mahler bước vào lớp. Mặt ông nhợt nhạt, và ông liếc trộm Sam.

Lyra cúi gần Sam và hỏi thăm. “Được rồi. Anh đã nói gì?”

Sam cười toe toét. “Ông ấy thực sự vui khi tôi ở đây”.

11. Chương 11

Lớp học của Mahler kéo dài hai mươi phút thay vì năm mươi phút như thường lệ.

Lyra chắn chắn Sam chính là lý do. Đặc vụ FBI đại diện cho mọi thứ Mahler coi thường, và giáo sư không thể chờ được đuổi anh ra khỏi lớp. Ông rõ ràng là đổ lỗi cho Lyra, và ông ta sẽ không tha thứ hay thông cảm. Ánh mắt hận thù hướng về cô nói cho cô biết điều đó.

Rồi xem điểm số thế nào, cô chìm ngẫm nghĩ ngợi.

Cô biết giáo sư muốn bùng nổ với cô nhưng ông không thể vì có Sam trong lớp.

Tuy nhiên ông ta sẽ chẳng quên đâu. Lyra đã chứng kiến cơn thịnh nộ của ông vào hồi đầu tháng Tư, khi một sinh viên tên Carl dám nói rằng Big Brother không theo dõi hay xâm hại đời tư cá nhân của bất kỳ ai cả vì Big Brother không tồn tại. Ngay khi Mahler lấy được hơi, ông ta liền công kích. Ông gọi Carl là một con khỉ đầu chó cánh hữu và là một con rối của chính quyền. Ông đã nhấc móc bài của Carl và dọa sẽ đuổi cậu ta ra khỏi lớp khi Carl nhảy lên nói “Mừng cá tháng tư, Giáo sư!”

Mahler sững sờ, chớp mắt giận dữ và xoa cằm. “Mừng cá tháng tư...” ông nhắc lại.

Carl đứng đó, mồ hôi đổ lia lịa cho tới khi một nụ cười chậm chậm xuất hiện trên mặt giáo sư. Ông chỉ tay vào cậu sinh viên. “Giỏi lắm, Carl. Cậu thực sự đã lừa được tôi rồi”.

Giáo sư phá lên cười, và sự nghiệp làm phim của Carl được cứu vãn.

Lyra đã đối phó với nhiều giáo sư khó tính trước đây, nhưng chưa ai đạt đến tầm cỡ của Mahler cả.

Cô nghe nói vợ ông ta đã bỏ ông ta. Bà ấy có thể bỏ ông ta vì bà đã phạm sai lầm là có một quan điểm khác, Lyra nghĩ. Cô không thể tưởng tượng tới việc kết hôn với một người đáng ghét như thế.

Sinh viên ra khỏi lớp. Lyra bỏ máy tính vào ba lô rồi vắt quai qua vai chuẩn bị rời đi, nhưng Sam đã túm lấy ta cô ra hiệu cô nên đợi.

Carl cùng một sinh viên khác, Eli, đứng xếp hàng trước họ.

“Rất vui được quen cậu, Lyra”, Carl nói nhỏ.

“Không tệ đến thế đâu”, cô bào chữa. “Mahler sẽ quên thôi”.

Carl lắc đầu. “Cậu chưa học được gì từ vụ Cá tháng tư à?”

“Tớ thật sự sẽ nhớ cậu”. Eli nói chen vào, cười toe toét “Khi cậu bị đá ra khỏi lớp”.

“Ồi, thôi đi”, cô bực tức nói. “Giáo sư sẽ không ném mình đi đâu cả”.

Cô biết họ rất vui khi trêu cô nhưng trong lời chế giễu của họ có một sự thật cốt lõi. Mahler sẽ làm gì đó để có được thậm chí.. là cắt phim tài liệu của cô. Nếu chuyện đó xảy ra, cô sẽ đấu tranh với ông ta. Cô sẽ bắt đầu với người đứng đầu khoa, tìm người biết được việc ông ta đang làm với phim của cô... trừ phi nó thực sự kinh khủng và nên bị cắt đi thật.

Tâm trí cô chạy đua cho tới khi Eli nói “Cậu sẽ phải ngủ với ông ta, giả sử thế. Rồi ông ta sẽ cho qua chuyện này”.

Lyra há hốc miệng. “Chuyện đó không buồn cười tí nào. Nghĩ đến...” Cô rùng mình. “Nó khiến bệnh dạ dày của mình tái phát”.

Carl nhìn Sam “Eli đùa thôi. Lyra không ngủ với ai cả”.

“Mình phải đi tới phòng máy”, Lyra nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Cậu vẫn chưa giới thiệu chúng tớ với nhau”. Carl nói. Anh và Eli đồng loạt hướng mắt vào khẩu súng bên hông Sam.

Lyra giới thiệu Sam với bạn cô.

“Anh là cóm?” Eli hỏi.

“FBI” Sam trả lời, không giải thích thêm.

“Thật đấy hả? Anh không phải đang đóng giả FBI để làm Mahler suy nhược thần kinh sao?”

“Không”. Sam trả lời.

“Thế sao anh lại đi cùng Lyra”.

“Anh ấy là bạn”, cô nói, hy vọng kết thúc cuộc nói chuyện. “Sam, chúng ta thực sự phải đi thôi”.

Carl và Eli theo họ ra khỏi tòa nhà và dừng bước nhìn Lyra và Sam đi ngang qua khuôn viên trường. Khi họ rẽ để đi song song con phố, Sam di chuyển tránh Lyra khỏi phướng tiện qua lại trên đường.

“Tôi nghĩ họ không cần biết lý do thực sự anh ở đây”. Cô giải thích, đoán rằng anh sẽ hỏi.

Sam liếc nhìn bạn cô qua vai. Carl và Eli không hề di chuyển. Cả hai đều nhìn cô một cách đăm chiêu.

“Cô đã từng đi chơi với ai trong hai người họ chưa?” Anh hỏi.

“Chưa”.

“Nhưng họ có mời cô, đúng không?”

Cô nhìn anh. “Vâng, họ có mời. Họ là người tốt”.

Cô ngạc nhiên khi anh cười to. “Có gì buồn cười chứ?” Cô hỏi.

“Tôi nghĩ nếu họ thấy biết ơn khi được miêu tả là người tốt đấy”. Anh liếc nhìn cô với vẻ tinh nghịch. “Làm sao họ biết nhiều về thói quen ngủ của cô thế?”

Lyra có thể cảm thấy mặt cô đang đỏ bừng lên. “Họ không biết”, cô trả lời. “Họ chỉ biết tôi sẽ không ngủ với họ thôi”.

“Cô kén chọn nhỉ?”

“Rất kén chọn”, cô dứt khoát nói, rồi rẽ vào lối đi dẫn tới tòa nhà không có cửa sổ. “Chúng ta đến rồi. Tôi sẽ ở trong phòng máy khoảng mấy tiếng để hoàn chỉnh bài. Sau đó tôi chính thức xong việc. Anh có thể để tôi ở đây và làm gì đấy trong khi tôi-” Cô ngừng nói khi anh lắc đầu. “Tôi chỉ nghĩ anh sẽ-”

“Không”. Giọng anh kiên quyết. “Cô cần tiếp nhận chuyện này thật nghiêm túc, Lyra”.

Cô gật đầu. “Tôi hiểu rồi”.

Anh mở cửa cho cô, theo cô lên cầu thang. “Lịch ngày mai của cô thế nào?”

“Không có lớp học”.

“Tốt. Chúng ta có thể tránh khỏi đây. Nếu cô không theo lịch trình hàng ngày của mình, chúng sẽ khó tìm được cô hơn”.

“Ý anh là mấy tên đột nhập ấy à?”

“Đúng thế”.

“Khi nào chúng ta chuyển đi”.

“Tôi vẫn chưa biết. Alec sẽ báo cho chúng ta”.

“Sidney có đi cùng chúng ta không?”

“Không”.

Anh không nói rõ, nhưng cô biết sự im lặng của anh có nghĩa gì: Sidney sẽ gặp nguy hiểm nếu ở gần cô.

Hai tiếng tiếp theo, Sam hoặc đứng cạnh cô, tay đặt trên lưng ghế của cô hoặc đứng trước cửa nhìn màn hình máy tính khi cô chỉnh ảnh. Tập phim chỉ dài hai lần phút, nhưng Lyra làm hết sức tỉ mỉ cho tới phần chỉnh sửa cuối cùng. Khi hoàn thành, cô trình chiếu nó từ đầu đến cuối.

Sam đứng cạnh cô theo dõi. Tập phim tài liệu thật tuyệt, cô cũng thế. Lyra thuật lại bộ phim, giọng cô vừa gọi cảm vừa ngọt ngào – mâu thuẫn với những hình ảnh anh xem trên màn hình. Cô đã cố thu lại hầu hết các biển số xe hơi và xe tải lái vào công viên để xả rác độc hại. Cô cũng thu được mặt của họ. Cừ lắm, anh mỉm cười nghĩ. Nếu cảnh sát có được đoạn băng của cô, bắt giữ và kết án là một chiến thắng hoàn hảo.

Lyra sao thêm ba đĩa trước khi đứng dậy duỗi tay qua đầu. “Tôi xong rồi. Giờ chỉ cần nộp nó là xong, tuần sau tôi sẽ nộp”.

“Sao không phải hôm nay?”

“Anh đùa đấy à? Tôi sẽ đợi khi nào giáo sư quên vụ...anh... và FBI của anh”.

“Ông ta nhỏ mọn thế à?”

“Chắc là không, nhưng thử làm gì? Anh đói không? Tôi đói rồi cả người rồi”.

Cô thu dọn đồ, Sam giữ cửa cho cô bước ra ngoài. Cô đã ngồi trong tối quá lâu nên ánh mắt trời khiến cô lóa mắt. Sam lôi trong túi ra một cái kính mát rồi đưa nó cho cô.

Cô lắc đầu cảm kích. “Cảm ơn anh, tôi ổn mà”.

Một trợ giảng đi ngang qua. “Này, Lyra, tôi có nghe về chuyện đêm qua. Mừng là em vẫn ổn”.

Thêm ba sinh viên nữa bình luận về sự cố hôm qua trước khi cô ra khỏi trường.

“Tin tức ở đây lan truyền nhanh lắm”. Cô nói, rảo bước nhanh hơn.

“Có ai đang vấy tay với cô kia”, một phút sau Sam nói với cô.

Ô, chết tiệt, cô nghĩ. Jean Lillard, trợ lý riêng của Mahler, đang chạy lại chỗ họ, cái váy màu mè của cô tung bay trong gió và đôi giày Mẹ Trái Đất đang bước trên vỉa hè xi măng.

Jean hỏn hển, cố lấy lại hơi. “Giáo sư muốn gặp em ngay... trong văn phòng của ông ấy”.

“Bây giờ sao? Chị có biết thầy muốn gì không?”

“Tôi nghĩ ông ấy có một dự án khác cho em. Đừng lo lắng thế, Lyra. Mọi chuyện đều tốt đẹp mà”.

Đều tốt đẹp? Chẳng có gì về Mahler mà lại tốt đẹp cả. Vì Jean hoàn toàn trung thành với ông ta, nên Lyra không nói lên điều đó.

Mười phút sau, cô đang đứng gõ cửa văn phòng giáo sư.

Ông ta ngược lên từ chồng giấy tờ. “Vào đi. Vào đi”. Ông ta gọi.

“Thầy muốn gặp em?” Cô tới gần bàn của ông ta còn Sam thì đợi ở cửa.

“Trước tiên, tôi muốn xin lỗi vì đã nổi giận. Tôi chỉ là phản ứng thái quá thôi”. Ông ta giải thích, mắt liếc qua liếc lại Lyra và Sam. “Tôi đã nghe chuyện đêm qua rồi. Tội ác kinh khủng, kinh khủng của thời nay. Chẳng đâu an toàn cả. Tôi hoàn toàn hiểu vì sao em lại gọi bạn đến giúp”, ông ta nói thêm, chỉ vào Sam.

Trước khi cô có thể trả lời, ông ta đã hỏi một câu khác. “Em và bạn cùng phòng vẫn ổn cả chứ?”

“Vâng, chúng em đều ổn”.

“Tốt. Giờ, lý do tôi gọi em đến đây. Carl đã đề cập qua là em và cậu ta đều làm sắp xong dự án”.

“Vâng, thưa giáo sư”.

Lyra nhang chóng đánh giá tình hình. Maher dường như đang trong tâm trạng tốt bất thường. Nếu lúc này cô nộp dự án, có lẽ là có lợi. Cô lôi ra khỏi túi một trong mấy cái DVD rồi đặt nó lên bàn. “Đây ạ, em đã làm xong rồi”.

Ông cười rạng rỡ. “Tuyệt vời. Em là người đầu tiên hoàn thành bài. Em có hài lòng với nó không? Hay là thấy nó gấp quá?”

“Em không nghĩ mình làm nó gấp rút. Em tự hào về bài của mình”.

Mahler gật đầu. “Vì em đã làm xong đầu tiên, em sẽ có cơ hội làm một chủ đề ngắn. Nếu tôi nghĩ nó đủ hay, nó sẽ được gửi tham dự cuộc thi Dalton”.

Dalton là một giải thưởng được trao cho phim ngắn, hư cấu hay người thật việc thật, hay nhất về trẻ em.

Lyra không biết điều đầu tiên về làm phim về trẻ em – cũng không biết nhiều về trẻ em – nhưng sao cô có thể bỏ lỡ cơ hội tiếp cận một cuộc thi lớn như thế?

“Tôi biết em đang tiến hành một dự án khác để lấy thêm điểm... em gọi nó là gì nhỉ... The Garden?” Mahler hỏi.

“Vâng ạ”.

“Tôi nghĩ đó là một ý hay, em có thể làm song song cả hai dự án, nhưng tốt hơn là em nên tập trung vào từng cái một. Em có hứng thú làm phim ngắn về trẻ em không?”

“Ồ, có, em thích lắm ạ”. Cô nói nhanh không cần suy nghĩ thêm.

Ông ta đưa cho cô một tập tài liệu. “Đây là các quy tắc của cuộc thi. Em có thể làm phim hư cấu hoặc phim người thật việc thật đều được. Nói cách khác là em có thể phỏng vấn mấy con rối hoặc phỏng vấn trẻ em thật. Chỉ nhớ phải có chữ ký của bố mẹ bọn trẻ”.

“Hạn nộp là khi nào ạ?”

“Tập tài liệu có hết đây”, ông ta nói.

Lyra cảm ơn ông ta vì đã cho cô cơ hội này rồi tiến ra cửa với cái đầu quay mòng. Có chuyện gì với cô thế nhỉ? Cô không thể làm cái này. Cuộc sống của cô giờ không phải là của cô nữa. Có hai gã đáng sợ, to lớn đang cố tóm cổ cô, và Chúa biết tại sao.

Cô chắc chắn không nên nhận. Giữ những lo lắng và sợ hãi trong đầu đã trở nên ngày một khó, đặc biệt là với Sam ở bên để nhắc nhở cô.

Giả vờ không hề nguy hiểm thật ngớ ngẩn. Cô nên chạy trốn, chứ không phải làm phim về trẻ em.

Cô đúng là mất trí thật rồi.

12. Chương 12

Lyra và Sam rẽ vào một nhà hàng ngay cuối đường Oak Avenue tên là Macy's. Đó là một nơi nổi tiếng trong giới sinh viên vì thức ăn thì tuyệt, giá cả lại hợp lý bất ngờ. Đến đây lúc nào cũng phải mang về, giờ nào cũng thế, nhưng hôm nay họ may mắn có một bàn trống. Họ ngồi phía sau cửa bếp, một vị trí Sam thích vì anh có thể nhìn ra cửa trước sổ, quan sát được tất cả mọi người trong nhà hàng và cả xe cộ hay người người qua lại trên phố.

Sau khi gọi món, Lyra hỏi. “Alec muốn anh ở lại với tôi bao lâu?”

“Tôi không rõ”, anh trả lời. “Tối nay tôi sẽ gọi cho cậu ấy. Nhưng có lẽ mấy ngày sau cậu ấy hay mấy viên thám tử tiếp nhận vụ này sẽ tìm người thay tôi”.

“Tiếp nhận vụ này? Tôi không nghĩ nó có nhiều chuyện để làm lắm. Chúng đeo mặt nạ và không hề để cập tới lý do truy lùng tôi”.

“Hai gã đó để lại một thứ, và DNA của chúng giúp ta tóm chúng”.

“Nếu nó có trong hệ thống”.

“Đúng thế”, anh nở một nụ cười.

“Tôi xem trên ti vi. Có 50 hay 60 nhân viên CSI lo vụ đó”, cô phóng đại.

“Thám tử O'Malley đang nhận vụ của cô, và ông ta biết mình đang làm gì”.

“Anh đã nói chuyện với ông ấy?”

“Ừ”.

Điện thoại của Sam rung lên. Anh nhìn xem ai gọi và xin lỗi Lyra rồi nghe điện thoại. Dù anh đang ngồi đối diện, cô cũng không nghe được anh nói gì. Cuối cùng cô cũng tóm được một hai từ và nhận ra rằng anh không nói chuyện bằng Tiếng Anh.

Cô kiểm tra điện thoại của mình, thấy có 40 tin nhắn. Một vài bạn cùng trường, gồm Carl và Eli, muốn biết Sam đến từ nước nào và làm sao anh có thể trở thành FBI. Cô xóa hầu hết các tin, chỉ giữ lại vài cái để nhắn tin trả lời sau.

Người phục vụ mang cho họ trà đá và nước lọc. Cô cảm ơn anh ta, nhấp một ngụm nước rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên cô nghĩ mình chẳng biết gì về người đàn ông ngồi đối diện cả. Khi anh xuất hiện trước cửa nhà cô sáng nay, cô nhận ra tên của anh. Anh là đặc vụ đã cứu anh trai của Sidney. Giờ cô đang cố nhớ xem bạn cùng phòng của mình còn nói gì về anh. Tất cả những gì cô có thể nhớ khi Sidney kể với cô sau khi đi thăm Alec về là Sam Kincaid đến từ Scotland, anh có hai quốc tịch, và vô cùng anh dũng.

Đó là mọi thứ cô biết... ngoại trừ việc tìm cô cứ chạy đua từng nhịp mỗi lần cô nhìn anh.

Chưa có người nào khiến cô phản ứng như thế trước đây. Sự thu hút vật lý này đang phát triển, và nó hoàn toàn là dự vọng.

Cô sẽ thở phào nhẹ nhõm khi anh đi vì những gì cô đang cảm nhận chỉ đơn giản là ham muốn, và cô không muốn biến mình thành con ngốc bằng việc ném mình vào anh. Anh càng ở lại với cô lâu, khả năng chuyện đó xảy ra càng cao.

Giữ thái độ chuyên nghiệp nào, cô tự nhủ.

Ừ ồ. Cô đột nhiên nhận ra mình không còn nhìn ra ngoài cửa sổ nữa. Cô đang nhìn anh chăm chăm. Chính xác là nhìn miệng anh. Sam kết thúc cuộc gọi rồi quay sang cô. May là người phục vụ mang thức ăn tới, và cô giả vờ mình đang đói cồn cào.

“Trí nhớ của cô tốt đến mức nào?” Anh hỏi.

“Khá tốt”.

“Hãy kể cho tôi biết tuần trước cô làm những gì. Tất cả các ngày”. Anh nói.

Cô kể về lịch trình của mình, chỉ sau khi cô kể xong câu chuyện ngày đêm của mình cô mới thấy nó chán thế nào.

“Thế còn đàn ông thì sao?”

“Họ thì sao?” cô ngoáy mấy cọng trà trong tách.

“Hẹn hò? Qua đêm? Cô biết tôi đang hỏi gì mà”.

“Không hẹn hò. Không ngủ qua đêm”.

Anh nhìn cô nghi ngờ.

“Sao? Anh không tin tôi?” cô hỏi.

“Tôi tin cô có thể có bất kỳ người đàn ông nào cô muốn”.

“Sao anh lại nghĩ-”

“Cô là một phụ nữ rất xinh đẹp”, anh nói kiểu sự thật-hiển nhiên “Cô cũng thông minh, thú vị...”

Anh đang khen cô, nhưng nó nghe như anh đang đọc chữ trên máy cắt cỏ vậy. Giọng đều đều của anh cho thấy anh chẳng mấy may hứng thú với mấy đặc điểm đó của cô.

Đó là một cú đá thực sự vào cái tôi của cô.

“Tôi sẽ không đi chơi tùy tiện với bất kỳ ai, và mấy tuần vừa rồi tôi quá mệt mỏi với công việc của mình. Tôi không có thời gian để hẹn hò”.

Cô không biết anh làm thế nào, nhưng anh đã khiến cô phải phòng thủ và cô thấy xấu hổ với sự thiếu thốn đời sống xã hội của mình. Lần cuối cô trông chờ một cuộc hẹn là khi nào nhỉ? Cô chẳng thể nhớ nổi.

Sam đẩy đĩa của mình sang một bên, nghiêng người về phía trước. “Chúng ta kể đến thứ Sáu rồi”, anh nhắc cô.

“Xem nào”, cô nói, cắn môi dưới và nhìn lên trần nhà. “Tôi tới lớp, nhanh chóng quay về căn hộ, đóng gói một túi đồ, lấy vài cuốn phim ở thư viện, và đi về nhà-”

“Cô bay tới Texas?”

“Không, tôi lái xe tới San Diego. Tôi sống với bà”.

“Tôi nghĩ cô sống ở Texas”.

“Đúng thế”.

“Lyra”. Anh bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Sao anh biết về Texas?”

“Tôi đọc hồ sơ của cô”.

Cô bắn người về phía trước, suýt làm đổ cốc. “Hồ sơ của tôi? Tôi có một hồ sơ?” Cô đang chuyển từ kinh ngạc sang phẫn nộ. “Có một hồ sơ về tôi?”

Anh thích thú với phản ứng của cô. “Cô sẽ không đổ mọi ý kiến của Mahler lên tôi đúng không? Thuyết giảng về Big Brother?”

“Dĩ nhiên là không”.

“Tôi là nhân viên FBI. Tôi có thể có bất kỳ thứ gì tôi muốn”. Anh cười toe toét khi phóng đại. “Tôi có một bản sao báo cáo của cảnh sát, và viên thám tử tiếp nhận vụ này đã đưa bản sao ghi chép lời khai của ông ta cho tôi. Alec cũng cung cấp thêm vài thông tin các nhân nữa”.

“Ví dụ?”

“Về pháp lý, cô hoàn toàn sạch sạch bong. Chưa từng bị bắt, chưa bao giờ nhận phiếu phạt tốc độ hay đậu xe sai quy định”.

Anh nhấp một ngụm trà, nhìn cặp đôi ngồi bàn kế bên rời nhà hàng rồi tiếp tục. “Cô tốt nghiệp đại học loại ưu. Hai anh cô, Owen và Cooper, và bà cô Prescott đã tham dự lễ tốt nghiệp của cô. Không ai trong bố mẹ cô đến cả”.

“Điều khiến nó là một ngày hội đấy. Còn gì nữa?”

“Không có bất kỳ người bạn trai nào”, anh nói. “Người ta mong cô sẽ đính hôn với John Forest-”

“Không, không mong đợi gì cả. Tôi không bao giờ có ý định cưới anh ấy”.

“Từ những gì tôi nghe được thì cô đã chia tay anh ta khá đột ngột mà không nói lý do cho ai”.

“Không đột ngột đâu, nó là quyết định từ hai phía. Chúng tôi muốn những thứ khác nhau”.

“Vậy sao? Cô đã muốn gì?” Anh tò mò hỏi.

Không bị buồn chán tới chết, cô nghĩ nhưng không nói. Suốt thời gian cô quen John, cô chưa bao giờ nghe anh cười thật to, kiểu cười khiến bạn chảy nước mắt và không thể thở nổi ấy. Anh ấy luôn quá nghiêm túc. Anh lại muốn sống như thế chứ?

“Lyra?”

“Đam mê”, cô buột miệng. “Tôi muốn có đam mê và tiếng cười”.

Anh thậm chí không nhướng mày. Anh lại quay lại cái giọng như đang đọc máy cắt cỏ. “Bố mẹ cô cố gắng để bà nội cô bị tuyên bố không có năng lực tinh thần, và cô đã chấm dứt việc đó”.

Sam nói như đó chẳng phải vấn đề to tát gì, nhưng sự thật thì phức tạp hơn thế. Lyra đã phải trả từng cắc của mình cho phí hầu tòa vì luật sư của bố mẹ cô đã đóng bằng tài khoản của Gigi và quỹ ủy thác của Lyra. Trong suốt quá trình kiện cáo, cả hai người thậm chí không mua nổi một cốc cà phê tự động.

“Tôi không chặn họ”, cô bảo anh. “Mà là bà của tôi. Bà đã chứng minh được đầu óc mình hoàn toàn minh mẫn. Mà mấy thứ này thì liên quan gì đến vụ đột nhập?”

Sam đang nhìn ra ngoài cửa sổ, anh lơ đãng trả lời. “Mọi thứ đều liên quan”.

“Giờ đến lượt tôi”. Cô nói.

Anh liếc nhìn cô. “Lượt cô làm gì?”

“Hỏi. Anh sống ở Washinton, D.C?”

“Đúng thế”.

“Anh bay cả đoạn đường-”

“Không. Tôi đang ở Seattle”.

“Tại sao?”

“Để diễn thuyết”.

Người phục vụ cho hóa đơn của họ vào một gấp bì đen trên bàn, Sam đặt thẻ American Express của anh vào trong và đưa cho anh ta.

“Tiếp đến anh sẽ đi đâu? Về nhà?”

“Không”.

“Không gì cơ?”

“Tôi tới đây để thuyết trình. Alec biết thế nên đã gọi nhờ tôi một ân huệ... và trước khi cô hỏi... cô chính là ân huệ ấy đấy”.

“Sau khi thuyết trình, anh sẽ về nhà?”

“Không”.

Anh đang cố tình lảng tránh, hay anh đang cố làm cô nản lòng và rất hứng thú với nó?

“Không cái gì, người đàn ông không thể?”

Anh mỉm cười. “Tôi sẽ tới San Diego, nói chuyện với vài học viên rồi xong việc”.

“Bây giờ, nó khó thế sao?”

Người phục vụ đưa gấp bì cho anh. Sam ký tên, cầm lấy thẻ rồi nói. “Cô sẵn sàng đi chưa?”

Lờ câu hỏi của anh, cô nói “Sau đó anh sẽ quay về D.C?”

“Một vài thôi, sau đó tôi sẽ đi Scotland”.

“Thêm một câu nữa rồi tôi sẽ thôi”, cô hứa. “Anh có bất kỳ mối quan hệ nghiêm túc nào không? Anh đã hỏi tôi về John Forest”, cô nhanh chóng nhắc anh.

“Có một lý do đặc biệt cho câu hỏi đó”, anh nói.

“Và cũng có một lý do đặc biệt cho câu hỏi của tôi”.

“Thế sao? Là gì?”

“Tôi tò mò”.

Anh ngập ngừng vài giây. “Không”.

Cô thở dài. “Không cái gì?”

“Không có những mối quan hệ nghiêm túc”.

“Anh đã từng yêu chưa?”

“Rồi”.

“Chuyện gì đã xảy ra”.

“Tôi đã cưới cô ấy”.

13. Chương 13

Kết hôn? Ôi lạy Chúa, anh đã kết hôn. Lyra xấu hổ. Nãy giờ cô đang tán tỉnh anh đấy à? Cô nghĩ về nó và quyết định là không, cô đã không làm thế, tuy nhiên, thái độ của cô chắc chắn đã khác nếu cô biết thông tin quan trọng đó. Cô có thể đã nói hubba-hubba với mình, và đúng ra cô nên làm thế. Lyra chưa từng theo đuổi một người đàn ông đã có vợ, và cô không muốn bắt đầu bây giờ. Đó không phải là vấn đề. Trước tiên là cô không biết cách theo đuổi đàn ông, thứ hai, Sam đã hoàn toàn làm rõ với câu trả lời một-từ tránh-xa-việc-của-tôi-ra rằng anh không hề có hứng thú với cô, dù kết hôn hay không.

Cô sẽ không hỏi câu hỏi riêng tư nào nữa. Sam đã để cô biết – không hề tình tế – rằng anh muốn giữ bí mật về đời tư của mình, và cô sẽ tôn trọng nó. Nếu anh muốn kể thêm điều gì thì anh sẽ kể. Nhưng cô sẽ không hỏi.

“Con?”

“Không”, anh trả lời.

Ngừng lại đi, cô bảo mình. Dừng lại ngay. “Bao lâu?”

“Bao lâu cái gì?”

“Kết hôn”.

“Ba năm”.

Chúa ơi, sao cô không thể ngừng mấy câu hỏi đó lại?

Nếu điện thoại anh mà không reo, chắc cô vẫn còn đang thẩm vấn anh. Có lẽ để cô nhụt chí, anh nhìn ra cửa sổ khi nghe người gọi nói chuyện. Anh chỉ nghe máy tầm một phút, rồi kết thúc cuộc nói chuyện, mắt vẫn nhìn chăm chăm ra đường.

“Hãy nhìn ra ngoài cửa sổ”, anh bảo cô.

Lyra quay sang.

“Cô có thấy người đàn ông bên kia phố không?” Sam hỏi. “Anh ta đang dựa vào hòm thư, tay cầm một tờ báo giơ trước mặt”.

Lyra nghiêng người để nhìn qua mấy người khách khác. Người đàn ông đáng nghi đặt tờ báo ngang nửa mặt ngay dưới mắt. Mắt đang nhìn lên trên, rõ là anh ta không hề đọc báo.

“Tôi thấy rồi, nhưng tôi không nhìn được mặt anh ta”.

“Cô sẽ thấy. Chỉ cần đợi một phút. Anh ta hạ tờ báo để nhìn rõ bên trong nhà hàng hơn. Được rồi. Anh ta đây”.

“Tôi thấy rồi”. Người đàn ông đang đứng dưới nắng, mặt hiện rõ mồn một. “Ôi, đó có phải là sọc không?” Cô nheo mắt chống lại ánh mặt trời. “Đó là tóc thật của anh ta đấy à? Anh ta đang làm gì? Cố nhìn chúng ta ư?”

“Tôi nghĩ đó là kế hoạch của hắn”.

“Hắn đang theo dõi chúng ta?”

“Ừ hừ”.

Lyra nghiêng đầu và cúi gần Sam để nhìn rõ hơn. Cái cách đầu hắn nhô ra khỏi tờ báo khiến cô nghĩ đến trò Whack-a-Mole (Trò đập đầu thú).

“Hắn không giỏi lắm, đúng không?” cô nói.

Sam mỉm cười. “Không, không hề”.

Một chiếc ô tô đỗ cách hắn vài feet. Đó là chiếc duy nhất đỗ lại trên đường phố đông đúc, nơi cứ 15 feet lại có biển Cấm Đỗ. Hắn mãi theo dõi nhà hàng mà không nhận ra chiếc xe kéo đang ở sau xe hắn.

Lyra nhìn sự việc đang diễn ra. “Anh biết không? Hắn trông quen lắm, nhưng tôi không thể nghĩ mình gặp hắn ở đâu. Có lẽ trong sân trường”, cô quyết định. “Nhưng hắn trông không giống một sinh viên”.

Người lái xe kéo đã xong việc nối dây cáp vào chiếc xe hơi và chuẩn bị quay về xe thì người đàn ông kia nhìn về hướng đó và nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Hắn có vẻ sững sờ, vứt tờ bảo xuống và bắt đầu chạy tới chỗ xe ô tô, la hét và vẫy tay.

“Anh có nghĩ hắn ta liên quan tới vụ đột nhập vào nhà tôi không?” Cô hỏi.

Sam lại gần cửa sổ để theo dõi. Chiếc xe kéo gấp đèn đỏ và dừng lại. Chủ nhân của chiếc xe hơi thì chạy dọc con phố đuổi theo nó.

Sam nhún vai. “Tôi không biết. Gã đó không có vẻ có thể thực hiện thành công bất kỳ điều gì”.

Lyra lấy đồ và hướng về cửa trước, nhưng Sam đã túm lấy tay cô, kéo cô đi sau anh vào bếp, ra bằng lối cửa sau.

“Chúng ta có quay về căn hộ của tôi không?” Cô hỏi.

“Có, nhưng chúng ta sẽ không ở lại lâu. Lấy thứ cô cần rồi ra khỏi đó”.

“Thế xe của tôi thì sao?”

“Cứ để nó ở đấy”.

“Chuyển nhà thật điên. Nếu mấy gã đó quay lại, chúng sẽ đến trường tìm tôi. Lấy được lịch học của tôi không khó. Vậy thì chuyển đi chuyển lại làm gì? Chúng chỉ cần theo tôi từ trường về nhà”.

“Căn hộ của cô không an toàn”, anh nói. “Chỉ có một lối ra vào, cửa thì yếu”.

“Quản lý sắp thay cửa. Có thể họ làm xong rồi”.

“Thay bằng một cái cửa yếu khác, một cái cửa mà đá một phát là vào được nhà. Ngay khi cửa mở, cô chính là mục tiêu. Bất kỳ ai trên phố cũng có thể thấy cô. Không có gì thực sự an toàn”, anh nói tiếp. “Không có lỗ nhìn trên cửa, không có máy quay bãi để xe...”

“Có cổng điện tử đấy thôi”, cô nhắc anh. Cái cổng là lý do đầu tiên cô chọn căn hộ bé tí tẹo đó, cộng với việc nó giáp với khuôn viên trường. Cô và Sidney có thể đi bộ tới bất kỳ đâu.

“Cái cửa đã giữ chúng bên ngoài?”

“Không, nhưng...” Cô ngừng tranh cãi. Bất kỳ ai muốn cũng đều vào được.

“Khi chuyện này kết thúc, cô có thể khiến căn hộ an toàn hơn trước khi chuyển vào. Khóa tốt hơn, máy quay an ninh, máy liên lạc... có nhiều thứ cần làm đấy”.

“Chuyển lại đây phụ thuộc vào việc bao lâu thì mấy viên thám tử tóm được chúng. Tôi sắp hoàn tất chương trình học và chính thức xong việc với trường đại học. Sidney cũng thế”.

“Cô có việc gì đang chờ không?”

“Không”.

“Có ý tưởng về việc sống ở đâu chưa? Có lẽ là gần với trang trại ở Texas”.

“Không”, Lyra trả lời. Có một lời mời của đài truyền hình Texas nhưng cô không thực sự muốn làm.

“Vậy San Diego?”

“Tôi không biết”.

Những câu hỏi của anh đang mang sự sợ hãi của cô quay trở lại. Lúc này cô sắp làm xong bài tốt nghiệp, và cô vẫn chưa biết chính xác hướng đi sự nghiệp của mình. Ôi, lại có hai người đàn ông kinh khủng đang muốn Chúa-biết-đó-là-thứ-gì từ cô. Chúng đã lục tung căn hộ lên để tìm thứ gì đó. Nếu cô không có thứ đó, chúng sẽ giết cô, cô nghĩ thế, và nếu cô có, thì chúng sẽ lấy nó rồi giết cô.

Dù sao đi nữa, đó cũng là một tình huống bất lợi cho cô.

“Tôi nghĩ mình nên ở lại căn hộ đó, các thám tử có thể giăng bẫy để bắt chúng. Sidney nên chuyển tới một nơi an toàn, dĩ nhiên rồi. Đó là một kế hay, anh thấy sao?”

“Không”.

“Không? Không giải thích gì? Chỉ không ư?”

“Đúng thế. Không”.

Trên đường qua khuôn viên, Sam lướt mắt nhìn mọi thứ xung quanh họ xem có đe dọa gì không.

Anh chẳng nhìn cô lấy một lần. Cho tới khi cô nói “Anh nên đeo nhẫn cưới vào”.

“Gì cơ?”

“Nhẫn cưới của anh ấy. Anh nên đeo nó vào”. Cô giơ tay lên. “Đó là tất cả những gì tôi định nói”.

Anh nhìn như thể từ ngữ đã bay biến hết. Ngượng ngùng vì đã chuyển cuộc nói chuyện từ công việc sang cá nhân, cô buột miệng nói, “Tôi chỉ định nói... anh nên, thế thôi”.

“Tại sao?”

“Tại sao lại đeo nhẫn cưới ấy hả? Bởi vì anh đã kết hôn”, cô chỉ ra.

“Không, tôi không”.

Cô bắt đầu thấy ghét người đàn ông này. Đúng, anh ta chuyên nghiệp, có vẻ nghiệp vụ giỏi, từ những gì cô nghe về anh, anh là một anh hùng và một người bạn tốt, nhưng theo cô, anh cũng điên nữa.

Cô có cảm giác anh sẽ hợp với Gigi.

“Ba năm, nhớ không? Đã kết hôn ba năm?”

Anh gật đầu. “Đúng thế”.

“Nhưng giờ anh không kết hôn”.

“Không”.

Được rồi, cô đã xong. Anh ta không muốn kể sự thật hay chia sẻ chuyện riêng với cô, cô phải chấp nhận nó thôi.

Đã kết hôn. Không còn kết hôn. Cô chẳng quan tâm nữa.

Lyra đoán anh đã ly dị và không thích nói về nó, thế cũng tốt thôi.

Cô sẽ từ bỏ việc cố gắng hòa đồng.

Cuối cùng họ cũng về tới căn hộ, Sidney đang ngồi trên ghế sofa soạn lại đồng giấy tờ cô gom lại dưới sàn. Max đang nhặt mấy tờ giấy dưới ghế và đưa nó cho cô.

“Cậu ổn chứ?” Sidney hỏi. “Cậu có vẻ tức tối”.

Lyra ngồi xuống cạnh cô. “Mình ổn. Cậu thì sao?”

“Tốt”, cô trả lời. “Mình đã dọn đồng hồ trong phòng ngủ của mình và đóng gói rồi, bây giờ mình đang giải quyết phòng khách”.

“Mình sẽ lo nhà bếp và phòng mình”. Lyra nói.

Cô có đầy năng lượng lo lắng và cô muốn đốt cháy đi một ít.

Cô dọn phòng ngủ trước. Hai tên trộm đã làm tan hoang mọi thứ. Chúng đập vỡ hầu hết kho báu của cô. Cái đồng hồ cũ từ hồi cấp ba, cái điện thoại thời xưa đều tan tành. Chúng còn vứt cái máy nghe tiếng đại dương của cô vào thùng rác.

Cô lẩm bẩm, bước vào bếp lấy túi rác rồi mang nó vào phòng ngủ. Khi túi đã đầy, cô đặt nó trước cửa phòng. Cô nhận thấy Sam đang nghe điện thoại, Sidney vẫn ngồi trên ghế sofa. Max nằm dài cạnh cô. Tay anh vắt qua ngực, hai chân duỗi thẳng, có vẻ anh đang ngủ.

Sidney nhìn Lyra, đầu đánh về phía Max, và đảo tròn mắt. Max đẹp trai nhưng không giống Sam, Lyra nghĩ.

Lyra quay trở lại với công việc. Cô phải chạy đi chạy lại giữa bếp và phòng ngủ phải đến hai mươi vòng trước khi cả ba phòng đều sạch sẽ. Xong, cô chuẩn bị túi đồ với quần áo cho một tuần, cô mang theo một cái va li nhỏ vào phòng khách, để nó cạnh va li của Sidney. Nhớ đến máy tính của mình, cô cho nó vào ba lô rồi đặt nó cạnh túi đồ, thế là xong. Mọi thứ cô cần làm bây giờ là tắm qua và thay quần áo.

Sam kết thúc cuộc gọi, anh mở cửa bước ra ngoài.

“Anh làm gì đấy?” Max hỏi, mắt vẫn nhắm.

“Cửa mới này”. Sam nói.

Nó không phải cái cửa ẻo lả mà Lyra trông chờ. Nó là mẫu đầu-bảng, theo như người lắp nói. Nó có lỗ theo dõi, không chỉ có một mà tới hai chốt cửa. Đúng như Sam muốn, và có một dấu hiệu chắc chắn rằng anh có liên quan tới nó.

“Quản lý có ổn với cái cửa mới đó không?” Sidney hỏi.

Sam trả lời. “Tôi không yêu cầu anh ta. Một đứa con nít cũng có thể làm gãy cái cửa cũ kia”. Anh nháy mắt với Lyra. “Khi chuyện này kết thúc, cái cửa này sẽ giữ cô được an toàn”.

Lyra đỏ mặt và đột nhiên nhớ phải kể cho Sidney bộ phim về trẻ em Mahler giao cho cô. Họ vào phòng của Lyra để thảo luận chi tiết về cơ hội đó.

“Cậu thực sự nghĩ có thể hoàn thành kịp nó?” Sidney hỏi.

“Mình làm xong phim tài liệu xả rác độc hại và nộp nó rồi”.

“Chúc mừng nhé. Cậu đã làm một việc tuyệt vời, mình đảm bảo mọi người sẽ bị nó thổi bay”.

“Mình yêu việc cậu lạc quan như thế”.

“Thế còn khu vườn giữa bãi rác thì sao? Cậu sẽ từ bỏ nó à?”

“Mình không muốn thế”, cô nói. “Giáo sư không muốn mình bỏ cái nào cả. Ông ấy cho đó là một ý tưởng thú vị, có vẻ ông ấy nghĩ mình có thể làm xong bộ phim ngắn về trẻ em sau đó chuyển sang phim tài liệu về khu vườn”.

“Nếu có người làm được nó, thì đó là cậu”, Sidney khuyến khích cô.

Lyra thở dài. “Mình hy vọng thế. Vụ đột nhập, mối đe dọa chúng vẫn còn ngoài kia, và vệ sĩ... quá nhiều chuyện để giải quyết. Sẽ rất khó để tập trung được”.

Sidney ngồi lên giường. “Đổi chủ đề khác thú vị hơn đi”, cô nói. “Cậu nghĩ gì về Sam?”

“Mình nghĩ anh ấy muốn được thoát khỏi mình càng sớm càng tốt”.

“Sai. Không đời nào. Từ lúc cậu bước vào, anh chàng ấy không hề rời mắt khỏi cậu”.

“Đó là việc của anh ấy”, cô nói.

“Trong căn hộ của chúng ta, nơi cậu hoàn toàn an toàn? Anh ấy dõi theo cậu, Lyra, chẳng cần nói, anh ấy cũng như mọi đàn ông khác”.

Cô lắc đầu. “Anh ấy rất xa cách. Anh ấy không kể gì về bản thân cả”.

“Và?”

Cô thở dài. “Cậu không nghĩ anh ấy là người đàn ông tuyệt nhất cậu từng thấy sao?”

“Anh ấy không tệ”, cô dài giọng. “Max cũng không ngố”.

Sam xuất hiện trước cửa. “Tới lúc đi rồi. Cô cũng thế, Sidney”.

“Sao chúng tôi không thể ở cùng nhau?” Sidney hỏi.

“Bất kỳ ai ở gần Lyra cũng sẽ gặp nguy hiểm”.

“Để thương nhỉ”, Lyra nói thầm. “Giờ thì mình là cái cột thu lôi”.

Cô quàng tay qua vai Sidney khi họ bước vào phòng khách để lấy túi đồ. Nỗi sợ hãi cô thấy lúc đầu đang chuyển thành cơn giận. Sidney đã bị tấn công; căn hộ của họ bị phá hủy, mà chẳng ai biết nguyên do. Mấy gã đó là ai và chúng muốn gì? Lyra nhất định phải tìm ra.

14. Chương 14

Milo đuổi theo chiếc xe kéo gần nửa khu phố, tới chỗ đèn giao thông thì bắt kịp, hần cố hồi lộ tài xế tha cho xe hần. Lúc đầu hần đề nghị hai trăm đô la sau đó số tiền cứ tăng dần lên, tới khi đèn chuyển sang xanh thì người lái xe liền nhấn ga lái xe đi.

Hần nguyên rửa đèn xanh không giúp gì cho mình. Chiếc xe kéo đã khuất khỏi tầm mắt. Milo thầm tạ ơn không ai trong công ty chứng kiến sự ngu xuẩn của hần. Lẽ ra hần nên thông minh hơn là đỗ xe ở một trong những con phố đông đúc nhất Los Angeles.

Nhìn theo chiếc xe của mình bị kéo đi là đỉnh điểm của một cuối tuần thảm họa.

Chuỗi sự kiện đen đui bắt đầu từ thứ Sáu tuần trước tại sân bán đồ cũ nhà Rooney.

Trước khi cảnh sát tới, Milo đã nhanh chóng rời nhà Rooney, lái xe về nhà, và đăng tất cả kho báu hần kiếm được ở buổi bán đồ cũ, trong đó có cả cái nhẫn kim cương to bự chẳng của Babs, lên mạng. Sau đó hần quay vào xe lái tới văn phòng để nói chuyện với ông Merriam.

Sếp hẳn đang điên tiết. Cửa văn phòng ông ta đóng, có nghĩa là ông ta không muốn bị làm phiền. Khi Milo ngập ngừng đến gần, hẳn nghe thấy ông Meriam đang quát mắng. Milo mạo hiểm gõ cửa.

“Cậu muốn gì?” Ông Merriam gầm lên.

“Tôi muốn nói với ông về vụ bán đồ”, hẳn gợi chuyện để mấy gã làm ca hai không nghĩ là có chuyện bất thường.

“Vào đi”.

Milo nghĩ sẽ gặp ai đó trong phòng ông chủ nhưng chỉ có mình ông Meriam.

Ông ta đang la hét với mấy bức tường sao?

Ông Merram đi tới bàn làm việc, ngồi phịch xuống cái ghế xoay.

“Ta xong rồi, Milo. Nếu ta không lấy lại được nó... nếu ai khác tìm thấy nó...” Ông ta lau mồ hôi trên trán bằng ống tay áo, rồi ra hiệu cho Milo ngồi xuống. “Ta sẽ phải trốn chạy cả đời... không tha cho ta đâu, sau những gì ta làm”.

Milo chưa từng thấy sếp của hẳn như thế này. Ông ta trông như sắp khóc đến nơi.

“Thưa ông, nếu ông tin tôi và nói cho tôi biết nó là cái gì – ý tôi là, Rooney đã lấy cái gì”. Hẳn nhanh chóng giơ tay để tránh phản ứng của ông Merriam. “Tôi cần biết mình đang tìm cái gì. Một viên kim cương chăng? Một bức vẽ nổi tiếng hay một cuốn sổ kế toán với những con số?”

Ông Merriam cau mày suy nghĩ. Sau đó ông gật đầu. “Đúng, cậu cần phải biết. Như cậu nói, làm sao mà cậu tìm được nó nếu không biết nó là cái gì. Đó là một cái đĩa DVD”, ông nói nhỏ. “Rooney có lẽ đã lấy nó khỏi két an toàn và giấu nó ở đâu đó”.

“Có lẽ là trong một cuốn sách?”

“Đúng, giấu trong một cuốn sách cũng có khả năng lắm. Sao?”

“Có một cô gái xinh đẹp ở buổi bán đồ đã chất đầy xe với sách và một vài cái DVD. Có lẽ là vài cái CD nữa. Babs đã đổ chúng ra giữa sân và mang ra càng lúc càng nhiều. Cô gái ấy sẽ lấy mọi cuốn sách nếu cô ấy có chỗ chứa. Những người mua khác chỉ nhặt nào là ghế với đèn và mấy vật dụng trong bếp. Không ai liếc mắt tới sách vở cả”.

Ông Merriam đứng bật dậy. “Buổi bán đồ diễn ra được bao lâu thì cậu tới nơi?”

“Tôi chắc nó chỉ vừa mới bắt đầu”.

“Tốt lắm. Tốt lắm. Cái DVD có khả năng vẫn còn trong nhà, trong một bức tường chẳng hạn, hoặc dưới sàn gỗ. Nó có thể ở bất kỳ đâu. Hoặc là cô gái kia đã có nó mà không biết nó là gì... cho tới khi cô ta xem nó”, ông ta nói thêm với một cái rùng mình khe khẽ.

“Tôi sẽ mang nó về cho ông”, Milo hứa.

“Cô gái đó có ở đây khi Babs giết chồng ả không?”

“Không, cô ấy vừa mới rời đi. Sau khi Babs bắn hẳn và khẳng định hẳn đã chết, cô ta đi vào trong nhà và tự bắn mình. Đó là tin trên thời sự. Hầu hết mọi người ở buổi bán đồ đều vây quanh đó theo dõi, nhưng tôi không đợi tới khi cảnh sát đến”.

“Ta sẽ sai Charlie Brody và Lou Stack vào nhà Rooney tối nay. Ta muốn chúng mang về toàn bộ đĩa DVD mà chúng thấy. Đó là một ngôi nhà lớn”, ông than thở. “Cái thứ chết tiệt đó có thể ở bất kỳ đâu, nhưng ta sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. Nếu sau vài lần mà chúng không tìm được nó, chúng sẽ cho nổ tung nơi đó lên. Ta không muốn có bất cứ thứ gì còn sót lại”.

Charlie nhận cuộc gọi, gã nói có thể lo liệu được vụ thuốc nổ cần cho công việc.

Bị sốc với những gì mình vừa nghe, Milo lắp bắp, “Ông... ông đã nói cho Charlie và Stack thứ ông đang tìm rồi?” Mà không phải tôi, hẳn thầm nghĩ thêm. Tôi thực tế đã phải cầu xin ông nói cho tôi.

Ông Merriam không nhận ra Milo trở nên cứng nhắc thế nào. “Tất nhiên ta đã nói. Chúng cần phải biết”.

“Vâng, dĩ nhiên là họ cần”.

Milo tức giận và cảm thấy bấp bênh kinh khủng. Hắn cứ nghĩ mình là số một của ông Merriam, nhưng dường như ông chủ của hắn tin vào hai cái máy cắt xương kia, Charlie và Stack. Rõ là Merriam không bận tâm tới việc chúng cầu thả và không chuyên.

“Có vẻ bọn chúng đã kiểm soát được việc rồi”.

Milo đứng lên để rời đi nhưng ông Merriam vẫy tay bảo hắn quay lại. “Đợi đã nào. Quay trở lại với cô gái xinh đẹp của cậu. Cô ta chỉ muốn mấy quyển sách thôi ư? Không trang sức, không đồ lông thú... ta biết Babs có vài bộ lông thú...”

“Chỉ có sách và DVD thôi. Babs đã xếp chúng thành một chồng lớn, tôi nghe cô ta bảo với người phụ nữ rằng cô ta sẽ đốt hết nếu cô ấy không lấy chúng. Chẳng ai khác quan tâm tới một chồng sách cũ cả”.

Merriam lắc đầu. “Ta không biết cậu định tìm cô ta thế nào”.

Milo đã sẵn sàng gây ấn tượng. “Tôi biết cách”.

“Cái gì?” Merriam bật khỏi ghế, tì hai tay và cái bụng béo của ông ta trên bàn.

“Tôi nói tôi biết cách tìm được cô ấy”. Giọng hắn đầy vẻ tự mãn.

“Làm thế nào?”

“Tôi đã viết lại biển số xe của cô ấy”.

Ông Merriam nhìn có vẻ sửng sốt. “Sao cậu lại làm thế?”

Milo không thể thú nhận sự thật là người phụ nữ xinh đẹp đó đã đi vào lòng hắn và cô ấy sẽ thuộc về hắn một ngày nào đó. Cô nàng Bond của hắn. Nếu hắn nói với sếp hắn đã tìm thấy bạn đời của mình, Merriam có thể sẽ cười vào mặt hắn. Không, hắn không thể nói sự thật cho ông ta.

“Tôi nghĩ biết đâu trong mấy quyển sách lại giấu thứ gì. Ông không bảo với tôi Rooney lấy của ông cái gì, vậy nên tôi nghĩ để an toàn thì... có vẻ đó là việc nên làm”.

“Giỏi lắm, Milo, giỏi lắm. Ta không biết phải làm sao nếu thiếu cậu. Đưa cho ta biển số xe. Ta sẽ lấy được tên và địa chỉ của cô ta”. Ông ta nhắc điện thoại và tìm ra một số trong danh sách liên lạc. “Cuộc gọi đáng tiền”, ông ta bảo Milo khi đợi đầu dây bên kia.

Vài phút sau, ông Merriam đã có tên và địa chỉ của người phụ nữ đó.

“Lyra Prescott”. Ông ta đọc liền một mạch địa chỉ, Milo vội vàng ghi lại, sau đó nói, “Cô ta sống ở San Diego hay trên phía Bắc theo như mã vùng. Cảm ơn cậu, Milo”, ông ta thêm luôn. “Ta sẽ cử Charlie và Stack xuống đó ngay”.

“Như thế sẽ tốn thời gian”, Milo thốt lên, mấy lời nói dối của hắn hào hứng tuôn ra. “Người phụ nữ ấy định ra ngoài thị trấn với bạn vào cuối tuần”. Tâm trí hắn chạy đua với việc bịa ra một câu chuyện mang tính thuyết phục. “Họ sẽ bay tới Los Angeles, xe của cô ấy có thể đang trong bãi đỗ dài ngày hoặc ngắn ngày. Sao ông không để tôi lo vụ này nhỉ? Charlie và Stack còn có cả đồng việc phải lo ở nhà Rooney rồi”.

“Thôi được. Cô ta là của cậu”.

Milo cảm thấy dễ chịu khi rời văn phòng, nhưng ngay khi về tới nhà, cảm giác bấp bênh lại hiện lên. Ông Merriam không phải là người kiên nhẫn, Milo biết sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi ông chủ gọi mấy cái máy nghiền xương kia trợ giúp.

Hắn tự an ủi mình với việc hắn biết nhiều về Lyra Prescott hơn mấy cái máy kia. Chúng không thấy được huy hiệu trường trên kính sau xe của cô. Địa chỉ của cô có thể là San Diego nhưng Milo dám cá cô sống ở L.A để đi học. Sáng thứ Bảy hắn sẽ lái xe tới San Diego. Hắn sẽ đột nhập vào nhà cô và tìm kiếm địa chỉ ở L.A. Nếu căn nhà không bỏ trống, hắn sẽ tìm cách khác để đạt được thứ mình muốn.

Hắn cần cải trang. Hắn cũng sẽ không dùng xe của mình. Hắn sẽ đi thuê một cái.

Tối thứ Sáu hắn đã mua được vật dụng cần thiết cho việc cải trang, sáng sớm thứ Bảy, hắn bắt xe buýt tới cửa hàng cho thuê xe. Hắn dùng tên và chứng minh thư giả để thuê xe, và vì hắn biết sẽ có camera theo dõi cửa hàng và bãi đỗ xe nên hắn mặc sẵn đồ ngụy trang.

Tuy nhiên, trên đường đi đã có vài trục trặc. Lẽ ra hắn nên đội thử bộ tóc giả trước khi mua. Có quá nhiều tóc tổng hợp, đặc biệt là mấy lọn tóc vừa dày vừa thẳng ở ngang trán. Hắn sợ phải làm mỏng nó đi bằng cách cắt bớt tóc. Hắn đã trả kha khá tiền và hắn không muốn nó bị hỏng, dù tóc mái khiến hắn trông như Moe trong phim Three Stooges. Hắn cũng đeo một bộ râu màu đen – được dán vào mặt để không bị rơi – và kính đen, thứ gần như bị che lấp bởi tóc mái. Người đàn ông ở quầy tính tiền cứ nhìn chăm chăm vào kiểu tóc mới của Milo mà không nhìn kỹ ID của hắn.

Khi ra khỏi bãi đỗ xe, Milo liếc vào gương chiếu hậu. Lốp cải trang của hắn khá tốt. Không ai nhìn bằng giám sát mà lại nhận ra hắn được.

Hắn đang đi được nửa đường tới San Diego thì mặt hắn bắt đầu ngứa và gãi chỉ làm nó tệ thêm. Chắc hắn bị dị ứng, hắn khẳng định, nhưng sự ngứa ngáy không phải là không thể chịu được. Giờ hắn có thể chịu. Ngay khi về nhà, hắn sẽ tháo ngay bộ râu giả ra.

Khi tới được San Diego, hắn tìm được địa chỉ nhà rồi khoanh vùng khu đó lại trước khi đậu xe cách đó vài nhà. Hắn giả vờ là một người hàng xóm đang đi dạo, đi qua ngôi nhà, rẽ vào góc và phát hiện chiếc SUV của Lyra qua cửa sổ ga ra. Hắn không thể tin mình lại may đến thế. Sách và DVD lấy từ nhà Rooney có thể đang ở trước mặt hắn. Tốn không đến một phút để vào trong ga ra, nhưng ánh mặt trời chiếu vào cửa xe ngay lập tức cho thấy chiếc SUV trống không. Cô hắn đã mang sách và DVD vào nhà.

Milo lên ra khỏi ga ra, hắn đang lén lút xung quanh nhà thì thấy cô đang đứng trên hiên nhà nhìn ra đại dương. Cô quay về phía cửa và gọi, “Gigi, Chủ nhật ngày mai cháu không thể ở lại ăn tối đâu. Cháu phải về L.A để hoàn thành công việc”.

Một bà già đi ra hiên nhà, hôn vào má Lyra và trao cho cô một cái ôm trù mến. “Bà hiểu, cháu yêu. Bà lúc nào cũng vui vì được gặp cháu của mình”.

Hắn đã đúng. Lyra Prescott sống tại Los Angeles. Milo tự mãn ca tụng kỹ năng thám tử của mình.

Hắn lên vào xe của mình và lái quanh góc phố. Cô sẽ để sách ở lại đây hay mang chúng đi cùng ngày mai nhỉ? Hắn sẽ đợi xem thế nào. Nếu Lyra đi mà không mang theo chúng, hắn sẽ đột nhập vào ngôi nhà kia khi bà già không có nhà.

Hắn đậu xe bên phố ngay cạnh ga ra, kiên trì ngồi đợi.

Suốt cả tối, một dòng khách đến rồi lại đi, người cuối cùng rời đi tầm mười giờ. Milo đoán nếu đến mười một giờ mà Lyra vẫn chưa đi thì cô sẽ ở lại qua đêm.

Tới nửa đêm thì mọi ánh đèn đều tắt.

Milo tìm thấy một nhà nghỉ cách đó tầm một dặm. Sau khi nhận phòng, hắn kéo bộ tóc giả ra, ném nó lên bàn rồi xử lý bộ râu. Mặt hắn ngứa như điên, nhưng dù hắn có lôi có kéo thế nào thì bộ râu cũng không nhúc nhích. Hắn lẽ ra không nên dùng keo siêu dính. Mỗi lần hắn cố giật vài nhúm râu, da hắn cũng giật theo. Sau một giờ kéo giật, hắn soi gương để thấy mấy chỗ trụi xen lẫn mấy chỗ đầy râu. Chỗ hắn giật râu giờ da trở nên thâm tím và đỏ ửng. Mặt hắn nhìn như bị phát ban. Kiệt sức, hắn đổ sụp xuống giường.

Sáng Chủ nhật, hắn quyết định cạo râu, nhưng đó là một sai lầm. Kem cạo râu bị mắc vào túm râu khiến chúng thêm dính. Nỗ lực tiếp theo của hắn là vào phòng tắm cạo sạch chúng đi. Lại một sai lầm khác. Bộ râu hút nước và lan rộng. Nghĩ còn có thể làm nó dãn ra, hắn cho một ít vào nước xoa sau khi cạo râu của mình. Khi hắn ngừng la hét vì đau, hắn nhảy ngay vào vòi sen để nước làm dịu chỗ da đỏ tấy.

Tới lúc tay hắn ngừng run rẩy, hắn đội tóc giả lên, đeo thêm kính vào và lái xe quay lại nhà Lyra. Hắn ngồi trong xe cả buổi sáng, khi không thấy cô ra ngoài hắn trở nên mất kiên nhẫn. Cuối cùng, hắn phát hiện ra cô và bà nội đang xách mấy túi đồ đi bộ trên vỉa hè về nhà. Họ đã đi vắng từng ấy thời gian. Hắn không thể tin mình lại bỏ lỡ một cơ hội lên ra lên vào mà không có ai ở đó. “Đồ ngu”, hắn nói, tát vào mặt mình. Hắn hét lên vì tát phải chỗ da bị trầy.

Vài phút sau, Lyra lại ra ngoài mang theo túi đồ. Cô lúi xe khỏi ga ra và rời đi. Cô không mang theo sách hay đĩa gì. Chúng vẫn còn trong nhà. Hấn sẽ ghi được điểm lớn với ông Merriam nếu hấn mang về đồng sách đĩa đó, nhưng Milo muốn đi theo Lyra để tìm ra địa chỉ của cô ở L.A. Hấn sẽ quay lại đây sáng thứ Hai để lấy sách và đĩa, hấn sẽ không đề cập cho ông chủ về sự trì hoãn này.

Trời vẫn sáng khi Lyra lái xe vào khu chung cư. Milo vượt qua cô và đi quanh tòa nhà. Hấn lái tới gần cổng sắt lần nữa và có thể thấy cô đang lấy đồ ra khỏi xe. Hấn không thể để cô thấy mình nên hấn bỏ đi. Thật dễ để có được số căn hộ của cô vào ngày mai. Nếu hấn có can đảm, hấn có thể gõ cửa nhà cô và tự giới thiệu mình.

Milo liếc nhìn gương chiếu hậu, thấy đám râu dính chặt vào má và cằm. Hấn nhìn hết như người sói. Việc giới thiệu sẽ phải hoãn lại.

Milo phát hiện ra một trong những nhà hàng drive-through (khách hàng đi xe chỉ cần ở yên trong xe gọi món) yêu thích của mình cách khu chung cư năm dặm. Hấn dừng xe và gọi hai cái double hamburger, khoai tây chiên và một đồ uống loại lớn. Chỗ để cốc nhỏ so với cốc nước của hấn nên hấn đặt nó vào lòng rồi tìm bãi đậu xe.

Sau khi ăn xong, hấn quyết định vòng xe qua nhà Lyra để chắc chắn xe cô vẫn còn đó. Hấn còn có thể đỗ xe bên kia đường và quan sát một lúc. Biết đâu hấn lại may mắn thấy cô ra ngoài.

Rẽ vào góc phố nhà cô, Milo đã phải đi lệch làn để tránh xe cảnh sát. Tên cớm ngu ngốc đó lẽ ra nên để đèn báo nếu hấn đang vội chứ, Milo nghĩ. Hấn nhìn đằng trước và thấy hai xe cảnh sát đang tiến vào khu chung cư của Lyra. Một phút sau, một chiếc xe cứu thương cũng theo vào. Hai xe đi trước hấn dừng lại để xem chuyện gì đang diễn ra. Milo dừng sau xe thứ hai để theo dõi cùng họ. Một tay cảnh sát đang đứng gác ở cổng ra vào để không ai vào trong được, anh ta đang kể cho một ông già nghe chuyện đã xảy ra. Milo gần như nghe được hết anh ta nói gì: hai người đàn ông đột nhập vào một căn hộ, trói một phụ nữ, lật tung cả căn hộ lên.

Charlie và Stack? Phải là hai tên đấy. Milo tức giận. Còn ai làm việc này? Ông Merriam không hề tin Milo và cử đội yêu thích mới của ông ta làm.

Đội đã nào. Hấn đang kết luận mà không có cơ sở cụ thể. Có thể căn hộ bị đột nhập không phải là của Lyra, nó có thể là của người khác. Suy nghĩ đó chỉ vừa mới xuất hiện thì hấn thấy cô, cô gái Bond của hấn. Đứng cạnh cô là hai gã cảnh sát mặc thường phục có súng. Milo đoán họ đang hỏi chuyện cô. Cô có vẻ mệt mỏi và lo lắng, nhưng vẫn đẹp hơn bao giờ hết.

Viên cảnh sát ở cổng để ý thấy mọi người dừng lại xem thì ra hiệu họ rời đi.

Khi Milo lái xe đi, hấn ngoảnh mặt ra chỗ khác để viên cảnh sát không thể thấy rõ mặt hấn.

Cả đoạn đường về nhà hấn rất bức bối với Charlie và Stack. Sao chúng lại tới chỗ Lyra trước cả hấn? Bọn chúng đã tìm thấy đồng sách đĩa chưa? Hấn quyết định sẽ không nói chuyện với ông Merriam mấy ngày. Để ông ta nhận ra mấy cái máy nghiền xương đó không đi đến đâu cả.

Dĩ nhiên nó sẽ chỉ có hiệu quả nếu Charlie và Stack không tìm thấy sách và đĩa DVD.

Có quá nhiều câu hỏi chưa được giải đáp. Milo cần làm đầu óc mình sáng suốt. Hấn vạch ra một kế hoạch cho ngày mai.

Hấn vòng xe tới hiệu thuốc, chịu đựng cái nhìn chòng chọc của mấy khách mua hàng khi hấn vào mua kem, hy vọng nó sẽ làm dịu da mặt hấn khi hấn giặt nốt phần râu còn lại. Hấn cũng mua thêm kem dưỡng da để làm tan keo dán. Không may cho hấn, nó không có tác dụng. Trước khi hấn bóc được cọng râu tổng hợp cuối cùng thì mặt hấn nhìn đã giống như vừa mới trải qua một cuộc lột da hóa học cực mạnh. Lúc hai giờ sáng, hấn cũng được lên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ chập chờn, hấn mơ về những con quái vật đầy lông khổng lồ đang gặm nhấm mặt hấn với hàm răng sắc như dao cạo.

Sáng hôm sau, Milo ngủ tới tận chín giờ. Hấn mặc quần áo, đội tóc giả, lấy cái mũ bóng chày và ông nhòm theo dõi của mình, lái thẳng tới căn hộ của Lyra. Hấn thấy xe cô vẫn còn đó nên hấn quay đầu xe tới cửa hàng drive-through để ăn sáng. Khi hấn quay lại, hấn đỗ xe cạnh chỗ rẽ đối diện căn hộ và ngồi sụp xuống ghế chờ đợi.

Hắn đang nghĩ tới việc quay lại hàng drive-through để ăn nhẹ thì thấy từ xa: một người đàn ông và một người phụ nữ đang đi tới khu chung cư. Người phụ nữ trông giống Lyra, nhưng cô ta ở xa quá nên không chắc được. Hắn lấy ống nhòm trên ghế, giơ lên mắt. Đó là Lyra. Và có một gã đi cùng cô – một gã to lớn, hắn đánh giá khi họ lại gần hơn. Một gã điển trai cơ bắp, Milo nhận thấy thế.

Bạn trai của cô? Cái cách gã nhìn cô thể hiện như thế. Rồi hắn thấy súng bên hông gã. À, một tên vệ sĩ. Cô gái thông minh. Cô đã thuê một vệ sĩ. Gã ta trông rắn rỏi, Milo cảm thấy hắn đang hy vọng Charlie Brody và Lou Stack quay lại. Chúng sẽ không có cơ hội đầu lại gã này.

Điện thoại di động của hắn reo. Ông Merriam là người duy nhất biết số của hắn.

Milo xem xét có nên trả lời không, nhưng sự tò mò đã chiến thắng.

“Vâng?”

“Cậu có mấy cái đĩa chưa?” Merriam hỏi.

Hắn trở nên phần chấn. Charlie và Stack không thấy chúng trong căn hộ của Lyra.

“Không, nhưng tôi sắp có rồi”, hắn hứa hẹn.

“Ta đang vãi cả đạn đây, Milo, đạn đây. Tìm cái đĩa đó đi”. (nguyên văn: “I’m sweating bullets, here, Milo, bullets” nghĩa là ‘ta đang sợ chết khiếp đây’ nhưng vì sau đó có thêm từ ‘bullets’ nên mình để như thế)

Milo nghe thấy sự tuyệt vọng trong giọng ông ta. Trước đây, hắn sẽ thấy đồng cảm nhưng giờ thì không. Không từ khi mà Charlie và Stack được trọng dụng hơn hắn.

Hắn nhét điện thoại vào túi và ngồi thấp xuống. Cặp đôi đang lại gần hơn, hắn có thể thấy Lyra đang nhìn lên gã kia và mỉm cười. Rồi, đột nhiên họ đổi hướng đi cách đó một tòa nhà. Thay vì đi vào căn hộ, họ lại rẽ vào góc phố, đi về hướng hoàn toàn khác.

Milo không biết phải làm gì. Giờ hắn không còn bận tâm nhiều đến cái đĩa trong căn hộ của cô. Hắn muốn biết Lyra có quan hệ gì với tay vệ sĩ đó. Lòng ghen tị trào dâng trong hắn vượt quá sức chịu đựng. Cô là cô gái Bond của hắn, không phải của ai khác.

Một tiếng sau, hắn đang chạy dọc con phố đuổi theo chiếc xe thuê của mình.

15. Chương 15

Sam và Lyra rời khỏi căn hộ, lái xe tới một căn nhà cách xa đó. Khi Sam bảo đảm họ không bị theo dõi, anh dừng ở cửa hàng tạp hóa để mua đồ. Lyra vào cùng anh, cô tiến lại gian bánh kẹo ngay lập tức. Cô mang theo một cái giỏ và chất đầy nó nào là quả hạch phủ sô cô la, thanh kẹo sô cô la, và sô cô la bạc hà.

“Cô định ăn nó cho cả ba bữa sáng, trưa, tối đấy à?”

“Chủ yếu là thế”.

Cô đưa giỏ cho anh, lấy thêm một cái khác và cho vào giỏ sữa, nước ép, táo, và một hộp ngũ cốc có lợi cho sức khỏe. Cô không thể cưỡng lại việc lấy thêm một hộp bánh donut phủ sô cô la.

Khi ra tính tiền, cô thấy anh lấy thêm nước đóng chai và nước giải khát.

Cô đặt sữa, nước hoa quả và táo lên quầy để người bán hàng quét mã, rồi quay sang Sam. “Giờ anh vui rồi chứ?” cô hỏi.

“Tôi lúc nào cũng vui”, anh nói với chất giọng quỵên rũ của mình.

Anh xách mấy túi đồ của họ bằng một tay, tay còn lại đặt sau lưng cô, nhẹ nhàng đẩy cô lên trước. Tay anh chỉ nấn ná có vài giây nhưng cô thấy rung mình chạy dọc sống lưng.

“Nhà an toàn cách đây bao xa?” Cô hỏi khi họ đi qua bãi đậu xe.

“Không xa”, anh trả lời.

Nửa tiếng sau, Lyra hoàn toàn mất phương hướng. Anh hình như đang lái xe vòng quanh. Cô ngạc nhiên khi cuối cùng anh cũng tới một khu chung cư mới.

Những căn nhà hai tầng nằm hai phía con phố kéo dài đến cuối tầm mắt. Anh rẽ vào một căn trong số đó, lục ngăn chứa đồ lôi ra một cái điều khiển cửa ga ra, rồi nhấn nút.

Lyra nhìn quanh nói, “Chúng giống hệt nhau. Làm thế nào người ta tìm được nhà mình?”

“Có thể là họ đếm ga ra”, anh nói. “Hoặc tôi cho là... chỉ là có lẽ... họ có thể nhìn vào địa chỉ”.

“Vui nhỉ”, cô nói lại.

Đó là một căn hộ hai tầng được trang bị nội thất. Mọi thứ - tường, thảm, đồ đạc – đều là màu be.

Trong lúc Sam mang hành lý của họ lên tầng, Lyra mang túi đồ ăn vào bếp.

Cô mở tủ lạnh, ngạc nhiên khi thấy có người đã tích trữ đồ ăn vào đó rồi. Tủ bếp cũng đựng đầy lon súp, mì ống, và đủ loại nguyên liệu. Cô cho vào tủ túi đồ ăn, sau đó đi khám phá phần còn lại của ngôi nhà. Có hai phòng ngủ trên tầng, một phòng nằm ngay bên hành lang. Sam đã để đồ của cô vào phòng ngủ chính, nói có một cái giường cỡ lớn dễ thương.

Lyra đang kiểm tra đệm thì Sam xuất hiện ở cửa. “Thế này đã ổn cho cô chưa?”

“Rất tuyệt. Tôi có thể đi từ giường tới phòng tắm mà không vấp phải chân. Nhưng tôi nghĩ anh nên ngủ ở đây”.

Anh dựa người vào khung cửa. “Thế sao? Cô nghĩ thế à?”

Không phải lời anh nói mà cách anh nói mới là điều ảnh hưởng đến cô. Đó là cách anh nhìn cô, nhìn như thể lần đầu tiên anh để ý tới cô.

“Đúng là tôi nghĩ thế”.

Anh mỉm cười. “Có hay không có cô trên giường?” Vẻ hốt hoảng của cô khiến anh phá lên cười.

“Sao lại có phụ nữ đỏ mặt nhanh như thế? Mặt cô đỏ bừng lên rồi kìa”.

“Giờ anh đang tán tỉnh tôi đấy hả?”

Anh nhún vai, cười gượng gạo.

“Anh là người đàn ông khó hiểu nhất đây”, cô nói.

“Thật tốt khi biết điều đó”, anh cười to.

“Tôi đã mời anh ngủ ở cái giường này... không có tôi”, cô nói rõ, “vì tôi chu đáo. Anh lớn hơn tôi nhiều, và anh cần nhiều không gian hơn. Tôi sẽ ngủ ở giường kia”.

“Phòng ngủ của tôi giống hệt thế này”.

“Vậy anh cũng có giường cỡ lớn?”

“Ừ, nhưng cảm ơn vì lời đề nghị”.

Anh xuống dưới nhà. Cô bước theo sau. “Tủ lạnh đầy đồ rồi, tủ bếp cũng thế”.

“Tôi biết”.

“Anh không cần tạt qua hàng tạp hóa?”

“Không”.

“Thế sao anh lại vào”.

“Sô cô la”.

“Sao anh biết tôi thích sô cô la?”

“Nó ghi trong hồ sơ của cô”.

“Không”, cô hoài nghi nói.

“Thật ra Sidney nói thế”, anh thú nhận.

Anh đã để máy tính trên bàn ăn và ngồi xuống để làm việc. Anh hỏi mà không nhìn lên. “Cô có ý tưởng gì cho bộ phim về trẻ em Mahler muốn cô làm chưa?”

“Một vài”, cô trả lời. “Tôi cũng...” Cô dừng lại giữa câu. “Ôi, trời đất ơi, tôi quên mất. Tôi lẽ ra phải đi thay thế”.

“Thế gì?” Anh hỏi.

“Chiếc máy quay tôi để ở công viên. Tôi đang cố chụp một chuỗi ảnh về khu vườn nhỏ trong công viên, tôi đã không thay thế nhớ mấy ngày nay rồi”.

“Tôi tưởng cô đang làm phim về trẻ em”.

“Tôi có thể cùng lúc làm nhiều dự án”, cô nói. “Mai tôi phải tới đây, có được không?”

“Được thôi”, anh đồng ý.

Sam quay trở lại với màn hình máy tính, Lyra đi lên phòng ngủ của mình. Cô ngồi trên giường, lưng dựa vào đầu giường, cô đặt máy tính trên đầu gối và bắt đầu phác thảo ý tưởng cho bộ phim. Cô thực sự bị cuốn đi, tới lúc làm xong hai phác thảo thì cũng đã hơn tám giờ tối.

Sam vẫn đang ngồi đánh máy khi cô xuống dưới nhà.

“Tôi sẽ lo bữa tối”, cô đề nghị. Cô vào bếp để nghiên cứu đồ ăn dự trữ và quyết định làm thịt viên sốt cà chua và sa lát. Sau bữa tối, cô mời anh một thanh kẹo tráng miệng nhưng anh từ chối.

Sam đòi dọn bếp, nên Lyra lại lên tầng chuẩn bị đi ngủ.

Sau khi tắm vòi sen thư giãn một lúc lâu, cô quấn khăn tắm quanh mình và mở va li đang nằm trên giường ra. Cô lấy một bộ đồ ngủ dài bằng cotton mà bà nội tặng. Phần thân trên có một hàng cúc dài lên tới cổ, quần ngủ thì dài và rộng. Cô để chúng sang bên trái giường, rồi lôi ra một chiếc váy ngủ mà bà nội cô sẽ phản đối. Nó làm bằng lụa, có dây áo. Cô đặt nó sang bên phải giường.

Một cái đảm bảo sẽ chẳng có gì xảy ra; cái kia thì kêu gọi khả năng. Một vài ý tưởng xuất hiện trong đầu cô. Nếu Sam thấy cô ặc đồ ngủ cotton, anh sẽ nghĩ cô đang tiến nhanh tới tình trạng không chồng. Nhưng nếu anh thấy cô mặc bộ váy lụa thì sao? Anh có bị quyến rũ không? Cô để tâm trí mình trôi vào dòng tưởng tượng một lúc.

“Tôi bỏ phiếu cho cái bên phải”.

Lyra túm vội lấy khăn để nó không tụt xuống rồi quay lại, nghĩ sẽ thấy Sam đứng dưới cánh cửa mở. Nhưng anh không có đó. Cánh cửa của anh vẫn đang đóng.

“Chúc ngủ ngon”, anh nói.

Lyra nằm phịch xuống giường. Anh có biết cô đang nghĩ gì không?

Cô trượt mình vào cái váy lụa rồi bật tivi lên, leo vào giường. Tin thời sự mười một giờ vừa mới bắt đầu, tin nổi bật là một vụ nổ tại một ngôi nhà hạng sang. Một phát thanh viên đang đứng trước đồng hồ nát miêu tả những gì khá rõ ràng phía sau anh ta. Một bức ảnh của ngôi nhà trước khi bị phá hủy lướt qua màn hình. Lyra hắt chấn ngôi bật dậy. “Đó có phải là...?”

Rồi những bức ảnh chủ ngôi nhà hiện lên.

“Sam!”

Cánh cửa tới phòng anh bật mở, anh chạy tới. “Có chuyện gì?” anh hỏi, mắt phóng nhìn mọi hướng.

Cô chỉ vào ti vi. “Buổi bán đồ cũ”.

16. Chương 16

“Cô nói gì?” Sam nhìn vào ti vi vẻ khó hiểu.

“Buổi bán đồ cũ”, cô nhắc lại. “Anh biết đấy. Người ta để đồ họ không muốn nữa ra đây, những người khác thì mua lại nó với giá rẻ hơn. Anh hãy ngồi xuống xem cái này”.

Sam để cái gối sang một bên và ngồi lên giường đối diện với ti vi.

Lyra quỳ gối, cúi xuống lấy cái điều khiển để mở to tiếng.

Ôi, trời, cô có thân hình phía sau quyến rũ nhất anh từng thấy. Làm thế quái nào mà anh nhìn đi chỗ khác được đây.

“Tôi đã ở đó, Sam”.

“Cái gì?”

“Ở đó”, cô nói, chỉ vào ti vi. Ảnh gia đình Rooney vẫn còn trên màn hình. “Đó là người phụ nữ vứt đi toàn bộ chỗ sách tuyệt vời đó. Trong đó có vài cuốn là bản in đầu tiên”, cô nói thêm với một cái gật đầu khi ngồi lại vị trí. “Thật ra, cô ấy vứt đi mọi thứ, cô ấy không hề tính tiền”.

Lyra chuyển ánh mắt khỏi ti vi sang anh. Anh đang nhìn cô với vẻ lúng túng.

“Gì vậy?” cô hỏi.

Anh lắc đầu, quay sang màn hình. Phát thanh viên vẫn tiếp tục báo cáo về vụ giết người/tự sát, rồi chuyển sang viên cảnh sát giải thích rằng vụ nổ và đám cháy đang được điều tra như một vụ phá hoại. Bản báo cáo kết thúc với những nhân chứng sống. Có vẻ không thiếu những người muốn kể câu chuyện của họ trên ti vi. Phát thanh viên giới thiệu một phụ nữ đã chứng kiến cảnh giết người.

“Tôi đã thấy cô ta làm thế, chắc chắn đấy. Tôi quay vào trong nhà để lấy một cái đèn khác, khi tôi đi ngang qua sân để cho nó vào xe, chồng người phụ nữ kia phanh xe lại và bắt đầu la hét. Dĩ nhiên, anh ta không biết cô ta đang giấu một khẩu súng...”

“Cô có ở đó khi cô ta giết chồng mình không?” Sam hỏi Lyra.

Cô không trả lời ngay. Cô nhận ra Sam đang ngồi lên áo choàng ngắn của mình.

Chiếc váy ngủ không khiêu gợi, nhưng đường viền cổ áo khá thấp. Tốt hơn là nên che lại, cô quyết định. Cô kéo mạnh gấu áo choàng tới khi anh nhích người. Cô cố hành động thờ ơ khi mặc nó vào.

“Lyra?”

“Vâng?”

“Cô có thấy cô ta giết anh ta không?” anh hỏi lại.

“Không, tôi vừa mới bỏ đi. Giờ nghĩ lại, tôi đoán lúc đó mình biết cô ta không ổn định. Có ánh nhìn hoang dại trong mắt cô ta. Lúc đó tôi nghĩ cô ta chỉ giận chồng mình. Tôi đã cố giải thích rằng mấy cuốn sách đó rất đáng giá, nhưng cô ta không quan tâm. Cô ta nói sẽ đốt hết chúng nếu tôi không lấy. Để tôi nói anh nghe cái này, tôi sẽ không tranh cãi với cô ta nếu tôi biết trong túi cô ta có một khẩu súng”.

Lyra kéo tóc ra sau để nó xõa lên vai. Cô để một cái gối cạnh anh rồi tựa người vào nó, duỗi thẳng chân và vắt chéo mắt cá chân vào nhau.

Cô đang giết anh. “A, thôi nào”. Sam rên thành tiếng. Đôi chân đẹp và dài không tương, hình dáng hoàn hảo...

Lyra không hiểu ý anh. “Tôi biết. Anh có thể tin nổi không? Đầu tiên là cô ta vứt hết mọi thứ của chồng đi, sau đó cô ta đợi anh ta về nhà và xem cô ta làm gì kìa. Đó là một người vợ đầy lòng hận thù”, cô nói thêm. “Nhưng cô ta vẫn chưa thực hiện xong kế hoạch độc ác của mình. Cô ta còn rút súng ra, bắn anh ta rồi theo như mấy nhân chứng nói, bình tĩnh đi vào nhà tự bắn vào mình. Tôi sẽ nói đó là một phụ nữ điên rồ”.

Quảng cáo cắt ngang thời sự. Lyra nhìn Sam. Cô đang ngồi gần anh đến mức thật khó để suy nghĩ. Nhìn chăm chú vào đôi mắt tuyệt đẹp của anh khi hỏi một câu thật mạch lạc là điều bất khả thi, vậy nên cô nhìn sang tivi và giả vờ hứng thú với quảng cáo ngũ cốc cho tới khi cô nhớ ra cô là người muốn hỏi.

“Ngôi nhà...” cô bắt đầu.

“Ừ?”

“Ai thổi tung nó thế? Tại sao họ lại cho nổ nó? Anh nghe phát thanh viên nói đấy. Nhà Rooneys không có con cái cũng không nhắc tới họ hàng. Như thế buồn lắm nhỉ?”

“Có lẽ không có con lại tốt cho họ”.

Cô gật đầu. “Đúng vậy. Sẽ khó khăn cho chúng, ở với một bà mẹ điên cuồng như thế”.

Sam quay lại với câu hỏi của cô. “Có lẽ người cho nổ căn nhà muốn che đậy điều gì đó. Cô thấy cô ta lúc nào?”

“Mới thứ Sáu. Tôi đang trên đường rời thị trấn và tạt qua sân bán đồ cũ”. Không nhận ra mình đang làm gì, Lyra dựa vào anh. “Thật là một cuối tuần kinh khủng”, cô thở dài. “Tôi suýt là nhân chứng của một vụ giết người và căn hộ của tôi thì bị đột nhập”.

“Có thể có sự liên quan nào không?” Sam hỏi.

Cô suy nghĩ. “Tôi không rõ. Ai biết tôi vào sân bán đồ cũ chứ? Tôi chưa bao giờ kể cho ai nghe cả”.

“Tôi sẽ tìm hiểu Rooney kiếm tiền bằng cách nào”.

“Tôi cá là nó không hợp pháp. Tại sao họ vẫn còn kết hôn nhỉ? Cô ta rõ ràng là đau khổ. Tại sao cô ta không bỏ đi?”

“Chắc cô ta thích lối sống đó? Hoặc là yêu anh ta? Ai biết được. Phải có hàng trăm lý do khác nhau”.

“Anh có bao giờ cãi nhau với vợ anh không?” Lyra không có ý tọc mạch, nhưng sự tò mò về Sam cứ lớn dần mỗi lần cô bên anh.

Lần này anh không đóng miệng lại với cô. “Không. Bất đồng thì có, chắc chắn rồi, nhưng không hề có cãi nhau to”.

Cô đang định hỏi anh thêm câu khác, nhưng ngồi sát anh thế này, cô hoàn toàn đánh mất suy nghĩ của mình. Sam chuyển chú ý của anh sang tivi, nhưng Lyra không thể dời mắt khỏi mặt anh.

Sam đã nói với cô anh kết hôn được ba năm. Anh không phải là kiểu người thổi bay cam kết, vậy đã xảy ra chuyện gì? Anh quá... cứng rắn, quá có trách nhiệm. Làm sao một phụ nữ thông minh lại rời bỏ anh được? Người đàn ông ấy thật gợi cảm, đáng yêu, mạnh mẽ và hiển nhiên rất thông minh và anh dũng. Không người phụ nữ nào rời bỏ anh... một cách tự nguyện được. Và điều đó có nghĩa...

Lyra cảm thấy tim nhói đau, đột nhiên cô nhận ra lý do Sam rất kín kẽ về cuộc hôn nhân của mình. Vợ anh đã chết.

17. Chương 17

Ngay từ lúc khởi nghiệp, Sam đã học cách giữ đời sống cá nhân tách biệt với công việc. Anh vẫn làm tốt nó... cho tới khi Lyra xuất hiện.

Anh biết mình đã vướng vào rắc rối chỉ mười phút sau khi gặp cô. Chỉ là có điều gì đó ở cô. Chỉ nhìn cô thôi anh đã không thở nổi, nhưng ngạc nhiên hơn, niềm đam mê mọi thứ trong đời của cô như một nguồn sáng soi rọi bên trong con người anh.

Cô có thể nghĩ anh thô lỗ khi đột nhiên đứng dậy, ra khỏi phòng cô, nhưng cô đã nhìn anh với đôi mắt xanh quyến rũ đó. Sự khấn thiết được ôm cô vào lòng và hôn cô đang trở nên quá lớn, anh phải gom hết sức mạnh ý chí để nhìn đi chỗ khác. Cô đang khoác một cái áo choàng bên ngoài váy ngủ, nhưng anh thấy lớp vải lụa lướt trên đường cong cơ thể tuyệt vời của cô vừa đủ để biết bên dưới nó là cái gì.

Anh đóng cửa phòng mình lại, nằm phịch xuống giường, vẫn còn toát mồ hôi hột.

Giữ khoảng cách với cô ngày một khó. Anh cần tránh xa cô càng sớm càng tốt, trước khi anh làm gì để hối tiếc.

Anh đã có đủ chuyện phải lo rồi. Tương lai anh chưa xác định được. Một mặt anh muốn về nhà ở cao nguyên và nhận một trong những công việc anh được mời làm tại đó, nhưng anh cũng muốn tiếp tục công việc của mình ở Washington, D.C. Mấy năm qua, anh hoàn toàn chìm đắm trong công việc, chưa bao giờ dừng lại đủ lâu để trang bị cho cuộc sống. Khi vợ anh, Beth, chết vì biến chứng sau ca tiểu phẫu, nó gần như hủy hoại anh. Anh không thể trải qua nỗi đau đó một lần nữa.

Sẽ không.

Lyra là kiểu phụ nữ mà đàn ông muốn cưới, Sam không có hứng thú với những mối quan hệ lâu dài.

Anh đi ngủ. Nghĩ càng nhiều về Lyra, anh càng thêm thất vọng. Giấc ngủ không đến. Anh chống hai tay ra sau đầu, quyết định tập trung vào nhà Rooneys và vụ đột nhập nhà Lyra. Giữa hai vụ có liên quan gì hay đó chỉ là ngẫu nhiên?

Một giờ sau, anh nghe tiếng cửa phòng Lyra mở. Cô rõ ràng cũng không ngủ được. Vài phút trôi qua, anh nghe tiếng động trong nhà bếp. Sam nhìn đồng hồ. Khi thấy cô vẫn chưa về phòng, anh quyết định đi xem cô đang làm gì. Anh mặc quần jeans, trượt khẩu súng vào bao, đi ra hành lang.

Lyra đang leo lên tầng. Anh đợi tới khi cô leo lên rẽ vào phòng rồi mới nói. “Không ngủ được?”

Cô giật mình, cụng đầu vào tường khi quay lại.

Anh bước lại gần. “Cô có gì đấy?”

“Một thanh kẹo”, cô thừa nhận với chút tội lỗi.

Lyra không di chuyển. Đó là một tình huống khó xử, nhưng cô có thể lo được. Vâng, họ đang đứng cách nhau một bước chân trong hành lang tối om, và vâng, anh đang bán khỏa thân và cô chỉ mặc độc bộ váy ngủ mỏng manh và một cái áo choàng để hở, nhưng cô có thể giả vờ lạnh nhạt, anh sẽ không bao giờ biết cô đang lo lắng thế nào. Trước tiên, cô sẽ thôi nhìn chăm chăm vào ngực anh. Sau đó cô sẽ hít thở lại được. Thân hình người đàn ông này thật tuyệt. Ngực trần của anh nhìn cứng như thép, bắp tay phình to. Anh có một cơ thể ấn tượng, nhưng mà anh là một đặc vụ FBI, cô cho rằng anh phải giữ cho mình khỏe mạnh. Có một vết sẹo trên vai trái của anh và một cái khác ngay trên lồng ngực. Lyra bị thôi thúc vòng tay ôm lấy cổ anh và cảm nhận ngực anh áp vào ngực cô. Được rồi, kế hoạch lạnh nhạt không hiệu quả. Mặc cái áo chết tiệt vào đi, cô nghĩ.

“Anh có muốn một miếng không?” Cô lo lắng hỏi.

“Có lẽ chỉ thử vị thôi”, anh trả lời. Anh không rời mắt khỏi cô khi tiến gần thêm một bước.

Lyra hoàn toàn không có chuẩn bị cho điều diễn ra sắp tới. Cô giờ thanh kẹo ra nhưng anh lờ nó đi. Cô cảm thấy sức nóng tỏa ra từ anh. Anh từ từ nâng cằm cô lên, nghiêng sang bên và vuốt ve môi cô bằng lưỡi

mình. Đó là cảm giác gợi tình nhất cô từng thấy. Cô trở nên mềm như thạch Jell-O. Cô thấy yếu đuối hơn bao giờ hết.

Trước khi cô có thể phản ứng lại, miệng anh đã bao phủ miệng cô, lưỡi anh trượt vào trong chà sát lưỡi cô. Lyra sắp sửa tan chảy trong lòng anh thì anh đột ngột lùi lại.

“Ngủ ngon”, anh nói rồi biến mất.

Lyra đứng đó nhìn chằm chằm vào cửa phòng anh ít nhất là một phút, cố hiểu xem chuyện gì vừa mới xảy ra, cuối cùng cô nhận ra rằng cô không còn muốn ăn sô cô la nữa, cô muốn anh.

18. Chương 18

Sau một đêm không ngủ, Sam đứng dưới vòi hoa sen để nước nóng trút lên mình. Có lẽ anh nên tắm nước lạnh, anh nghĩ. Nó sẽ mang các giác quan của anh quay lại.

Anh chống tay vào lát gạch trước mặt, cúi đầu xuống. Anh đang làm gì thế này? Hôn Lyra như thế chỉ khiến anh ham muốn cô nhiều hơn. Không ổn.

Anh không thể hiểu nổi hành động của mình. Anh chưa từng có phản ứng ban đầu mạnh mẽ với bất kỳ người phụ nữ nào như thế trước đây, thậm chí cả vợ anh, nhưng với Lyra nó lại khác. Nó là sự thu hút gần như tức thời, nó chẳng biến đi đâu cả. Thực tế, nó đang ngày một mạnh, nhu cầu được chạm vào cô. Điều làm anh lo nhất là anh biết nó không phải ham muốn. Được rồi, nó là ham muốn, nhưng cũng là một điều hơn thế.

Cố đi ngủ đêm qua thật khốn nạn vì anh không thể ngừng nghĩ về đôi môi đầy đặn mềm mại của cô và việc cô cảm thấy thế nào với anh.

Khi Sam cạo râu, anh nghĩ về hoàn cảnh của mình. Anh sẽ không rơi vào mớ hỗn độn này nếu không vì Alec Buchanan. Ngay khi mặc quần áo xong, anh sẽ gọi cho Alec và ra hạn cho anh ta tìm ai khác. Hai tư giờ là hào phóng lắm rồi, anh nghĩ.

Thật may, anh được quyền ấn định ngày giờ lịch thuyết trình ở Los Angeles. Anh có hai buổi thuyết trình, nhưng anh nên thông báo cho nhân viên phụ trách trước vài ngày. Anh sẽ xếp lịch thuyết trình vào thứ Sáu, sau đó thuê xe lái tới San Diego cho buổi thuyết trình cuối cùng vào thứ Hai. Nếu gặp may, anh có thể bắt chuyến bay đêm tới D.C luôn... và cuộc sống của anh sẽ quay về lối cũ.

Kế hoạch vui vẻ, anh nghĩ khi bước xuống nhà. Anh quay người lại, lên trên tầng. Chuông báo thức của Lyra đang kêu ầm ỉ, phòng ngủ của cô mở hé. Anh gõ cửa nhìn vào.

“Ai, như thế là không công bằng”, anh rên rỉ.

Váy ngủ của cô đang vắt dưới chân giường, cô đang ngủ say, nằm sấp người xuống, một tay để trên đầu, cái chân chỉ che được hông cô. Cô không có một mảnh che thân.

Cô ngủ trần. Anh không cần biết điều đó. Trí tưởng tượng của anh chưa bao giờ đi xa đến thế này. Chết tiệt.

Sam không vào phòng đánh thức cô. Quá mạo hiểm. Cứ mặc chuông báo thức kêu, anh đi xuống bếp gọi cho Alec.

“Mọi chuyện thế nào?” Bạn anh hỏi.

“Cậu phải cho mình thoát khỏi đây”. Sam nhả nhó. Giọng anh tuyệt vọng.

“Thế nào rồi? Chuyện gì đang diễn ra thế?”

Thế nào? Cô ấy ngủ trần. Đó là chuyện đang diễn ra. “Tớ nói tớ sẽ giúp cậu, nhưng tớ hoàn toàn không làm được điều này”.

“Đợi tí”, Alec nói. Anh bước vào văn phòng, dừng lại để ra chỉ thị cho ai đó. Quay trở lại với cuộc gọi, anh nói, “Khi nào cậu phải thuyết trình?”

“Tớ nghĩ là thứ Sáu, làm cho xong chuyện. Alec, nói cho tớ nghe về vụ này. Cậu có tìm được gì không?”

“Không”, anh trả lời. “Thám tử O’Malley nói họ không có lấy một hướng đi. Họ vẫn đang tiến hành, vẫn còn đào bới”.

“Lyra cần một vệ sĩ cho tới khi ai đó biết chuyện quái gì đang diễn ra”. Cơn giận của anh truyền đi to và rõ ràng. Anh kể cho Alec về vụ bán đồ cũ mà Lyra đã có mặt và những gì anh biết về nhà Rooneys. “Quét tên hẩn trên hệ thống xem. Tớ có cảm giác hẩn sẽ có một bản ghi chép dài đây. Và tìm một vệ sĩ khác cho Lyra trước ngày mai, được chứ?”

Anh ngắt máy rồi làm đồ ăn sáng. Lyra đi xuống, cô đã mặc quần áo chỉnh tề. Cô nhìn thư giãn, có nghĩa là cô đã ngủ.

“Chào buổi sáng”, cô nói, đổ ngũ cốc ra một cái bát.

Sam ngồi đối diện cô, ăn bát granola hữu cơ thứ hai. (Granola: yến mạch trộn đường, quả khô, mật, vừng)

Anh bắt đầu tranh cãi với cô. “Cô có biết trong bát đó chưa bao nhiêu đường không?”

Cô ăn một miếng lớn, nhai chậm rãi và nói, “Không, nhưng tôi đoán là nhiều”.

“Cô chắc cũng ăn vài cái kem sô cô la nhĩ”.

“Tôi không thể. Không kem không sô cô la. Tôi đứng ra phải mua vài cái ở cửa hàng”.

“Lyra, nó không tốt cho sức khỏe đâu”.

“Anh đang ăn sô cô la. Có những thứ trong đời không hề có giá trị gì. Ăn sô cô la là một trong số đó đấy”.

Cô ăn hết ngũ cốc trong khi Sam kể cho cô cuộc nói chuyện giữa anh và Alec.

“Vậy là các thám tử không có manh mối gì? Không gì cả?”

“Vẫn chưa”, anh nói. “Mai cô sẽ có vệ sĩ mới”.

Lyra đã trở thành chuyên gia che giấu cảm xúc. Không để bố mẹ cô biết cô đang nghĩ gì hay cảm thấy thế nào đã từng là cách duy nhất để cô có thể vượt qua.

“Được thôi”, cô thờ ơ nói. Cô đứng dậy, rửa qua bát và thìa của mình, đặt chúng vào máy rửa bát. Khi cô quay đi, anh chặn cô lại.

“Nghe này...” anh bắt đầu.

“Vâng?”

“Về nụ hôn đó...” anh nói.

Lyra nhìn đắm đắm vào mắt anh chờ đợi. Cô biết anh không thoải mái.

“Đó thật sự là một nụ hôn tuyệt vời, nhưng...” Anh dừng lại. Có một khoảnh khắc im lặng khó xử.

Anh đang cố nói gì với cô?

“Tôi nghĩ cô là một phụ nữ tuyệt vời. Chỉ là...” anh nói tiếp.

Ừ, ôi. Giờ cô đã hiểu. Anh đang nói rằng nụ hôn đó là một sai lầm.

Ôi không, đừng làm thế, cô nghĩ.

Lyra tiến lại gần hơn. Mặt cô cách anh chỉ vài inch, cô nhẹ nhàng đưa tay lên má anh. “Tôi nghĩ tôi biết anh đang cố nói gì. Dù anh đã hôn tôi, nhưng anh sẽ không lấy tôi?” Cô cố ra vẻ thông cảm khi nói, “Đừng có lo, Sam. Tôi không bao giờ có thể lấy anh”.

Vỗ nhẹ lên má anh, cô quay đi bước ra khỏi bếp. Cô không hề mỉm cười cho tới khi khuất khỏi mắt anh.

19. Chương 19

“Cái qu...?”

Sam nghe thấy tiếng Lyra cười và lắc đầu. Cô đang khiến anh rối tung. Nụ hôn của họ rõ ràng không khiến cô phiền muộn, nếu cô không định làm to chuyện thì anh cũng không.

Sam đã được huấn luyện để đọc vị mọi người, nó chẳng khiến anh mất nhiều thời gian để đoán biết Lyra. Cô không quan hệ tình dục thường xuyên. Anh nghi ngờ việc cô từng đến bar với ý định quan hệ một đêm. Cô không phải kiểu đấy. Cô phải có liên kết cảm xúc với một người đàn ông trước khi để anh ta chạm vào cô.

Ngay lúc đấy điện thoại anh reo – là Alec – và Sam hoan nghênh sự mất tập trung này.

“Một vệ sĩ mới sẽ ở đó vào sáng sớm mai”, Alec nói. “Tên anh ta là Brick Winter”.

“Anh ta là FBI?”

“Không”, Alec trả lời. “Anh ta thuộc Công ty Bảo an Mead ở L.A. Thám tử O’Malley giới thiệu anh ta, tớ đã kiểm tra anh ta rồi. Anh ta được đấy. Anh ta biết việc mình làm”.

“Cậu có hồ sơ của anh ta không?”

“Có. Để làm gì?”

“Gửi mail cho mình. Mình cũng muốn kiểm tra anh ta. Mình không thể để Lyra lại cho một người bất kỳ được”.

“Sam, anh chàng đó làm việc này để kiếm sống đấy. Anh ta từng ở I-rắc, Lực lượng đặc biệt, hai lần. Còn gì khiến cậu phải lo?”

“Tớ muốn thuyết phục cô ấy sẽ được bảo vệ an toàn”. Sam không nhận ra ý anh rõ ràng rành rành thế nào.

“Cậu nghĩ gì về cô ấy? Cô ấy đáng yêu, đúng không?” Alec hỏi, giọng vui thích.

“Ý cậu là sao ‘Cậu nghĩ gì về cô ấy’? Cô ấy là một nhiệm vụ. Thế thôi”.

“Cô ấy tuyệt đẹp, đúng không?”

“Tớ không để ý”.

Alec phá lên cười. “Vậy là cậu thích cô ấy?”

“Gửi cho tớ cái hồ sơ chết tiệt đó đi”. Sam kết thúc cuộc gọi.

Vậy là cậu thích cô ấy? Loại câu hỏi gì không biết? Alec nghe cứ như một cô gái mới lớn vậy.

Mối bận tâm của Sam rất có lý – với anh. Nếu anh định cứu cô, điều tối thiểu anh có thể làm là đảm bảo cô được giao vào đôi tay tốt. Giả sử tay Brick đó làm được việc, Sam nghĩ anh nên gọi và ấn định lịch thuyết trình cho học viên, nhưng có gì đó nứu giữ anh lại. Mai anh sẽ gọi, anh tự nhủ, ngay khi anh nói chuyện với – và đánh giá – Brick.

Lyra đang bước xuống thang với máy tính và điện thoại di động. Cô đã thay quần áo, cô mặc một cái váy ngắn phò ra đôi chân quyến rũ rậm nắng, một cái áo thun trắng khoe ra phần thân thể quý giá khác của mình.

“Tôi vừa nói chuyện với O’Malley”, cô nói. “Tôi bảo với ông ấy về sân bán đồ cũ. Ông ấy muốn xem qua mấy cái hộp đựng sách và đĩa DVD, tôi đã giải thích là phải mấy ngày nữa chúng mới được gửi tới được trang trại. Tôi cũng bảo ông ấy tôi không nghĩ ra ai có thể biết tôi giữ chúng”.

“Lịch hôm nay của cô có gì?”

“Tôi vẫn chưa quyết định muốn làm gì cho tập phim ngắn, tôi nghĩ hôm nay mình sẽ làm vài cuộc khảo sát, nhưng rồi tôi nhận được tin nhắn của Sidney. Cậu ấy tình cờ gặp giáo sư Mahler và ông ấy muốn gặp tôi ở văn phòng ông ấy. Thế nên tôi đoán chúng ta sẽ phải quay lại trường. Nhưng sau đó, tôi cần ghé qua công viên Paraiso để thay thẻ nhớ. Anh có bột da không... loại dày ấy?”

“Tôi không đi chúng”.

“Thế thì anh sẽ phải đợi trong xe. Anh không thể đi quanh cái công viên đổ nát đó hay trèo lên đồi với đôi giày lười đó được”.

“Cô sẽ không lên đó mà không có tôi”.

“Vậy được rồi. Chúng ta sẽ dừng lại mua bột”.

“Cô muốn đi lúc nào?”

“Năm phút nữa?”

Mất hai lần phút trước khi cô sẵn sàng. Anh cho bột và ba lô của cô vào cốp xe, anh đang vòng về cửa ghé phụ thì cô hỏi anh có muốn cô lái xe không. Thay vì trả lời, anh chỉ mỉm cười mở cửa xe cho cô.

Họ tìm thấy một cửa hàng bán đồ thể thao ngay đầu đường cao tốc, theo sự nài nỉ của Lyra, Sam mua một đôi giày leo núi chắc chắn. Cô duyệt nó sau khi nhìn một lượt. Hy vọng mấy cái kim tiêm trên đồi không xuyên thủng được cái đế dày thể kia.

“Hãng này đắt hơn, nhưng đáng mua đấy”, cô bảo anh.

“Đã bao lần cô mong chúng ta sẽ lên cái đồi kia trước khi tôi đi ngày mai?”

“Chỉ một lần”.

Với lời nhắc nhở anh sắp đi, Sam nghĩ anh mới thấy một nét buồn trong mắt Lyra. Nó chỉ thoáng qua, nhưng nó đã ở đó.

“Lyra-”

“Của anh đây ạ”. Người bán hàng đưa cho Sam thẻ tín dụng của anh cùng túi đựng giày.

Cô đợi Sam ở cửa ra vào. Hai nhân viên cỡ tuổi sinh viên lao tới mở cửa cho cô và kết thúc với cuộc chiến với tay nắm cửa.

Sam bước tới sau cô, quàng tay anh lên vai cô rồi nói với hai nhân viên, “Có muốn tránh đường không?”

Người trẻ hơn trông mất cả hứng khi thấy cô trong tay anh. “Anh đi cùng cô ấy?” Một người hỏi.

“Tránh đường”, Sam nói.

“Gã đó có súng đấy”, người còn lại nói.

Cả hai tay nhân viên đều chạy đua tới quầy tính tiền cứ như thể có ai đó vừa hét lên “pizza và bia miễn phí đây”.

Sam cho túi đồ vào cốp xe và họ lại tiếp tục lên đường.

Lyra nhắn tin cho trợ giảng của giáo sư, hỏi xem khi nào thì Mahler rồi.

Sau khi đọc tin nhắn, cô nói, “Trợ giảng khó chịu y như Mahler”.

Sam nhìn có vẻ lo lắng, cô không nghĩ anh nghe được cô vừa nói gì mãi tới lúc anh hỏi “Cô muốn nói cho tôi biết lý do không?”

“Nghe tin nhắn này: mười một rưỡi tại văn phòng giáo sư. Đúng giờ nếu không”.

Sam mỉm cười. “’Nếu không’ đấy là gì?”

“Nếu không tôi sẽ không được ở trong văn phòng ông ấy lúc mười một rưỡi”, cô nhún vai.

“Tôi không thích quay lại trường. Những kẻ bám theo cô hẳn phải biết cô không còn sống trong căn hộ đó nữa. Vì chúng không biết cô đang ở đâu, rất có thể chúng hy vọng sẽ thấy cô ở trường”.

“Trường tôi rộng lắm”, cô chỉ ra.

Anh trao cho cô cái nhìn bực bội. “Nếu chúng đủ giỏi, giờ chúng đã có trong tay thời khóa biểu của cô rồi. Nó sẽ giúp chúng thu hẹp phạm vi”.

“Vậy nếu tôi không xuất hiện ở trường, chúng sẽ đợi ở đó bao lâu?”

“Cô cứ mơ đi”.

Cô thở dài. “Tôi hiểu rồi”.

“Tôi nghĩ chúng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian luẩn quẩn ở trường cô. Chúng sẽ tìm những cách khác để nhử cô ra ngoài”.

Cô không muốn nghe về chúng lúc này, nhưng cô nghĩ cô nên làm thế. “Chúng có thể dùng gia đình hay bạn bè cô để tóm cô. Chúng có thể đoán ra cô sẽ làm bất kỳ điều gì để giúp đỡ bạn mình. Cứ xem cách cô làm khi Sidney gặp rắc rối thì biết. Phải rất can đảm khi vào căn hộ của cô – với cái gì, bình xịt hơi cay?”

“Tôi không thể chờ thêm nữa”.

“Tôi biết”.

“Tôi ước mình biết chúng muốn gì. Tôi đã kể với cảnh sát mọi thứ trong đời tôi kể từ lúc sinh ra và chẳng có gì lý giải được điều này”.

Cả hai đều rơi vào yên lặng. Lúc nào đó cô sẽ lên nhìn hồ sơ của anh. Anh quá mạnh mẽ và tự tin. Cô không muốn anh đi. Tuy nhiên, cô sẽ không bao giờ thừa nhận nó.

Cô không nhận ra mình đang nhìn anh chằm chằm tới khi anh nói “Giờ cô đang nghĩ gì thế?”

“Anh”.

Anh cau mày, liếc nhìn cô. “Thế hử?”

“Tôi đang tự hỏi mình có còn gặp lại anh nữa không”.

“Nếu phải đoán, tôi sẽ nói không”.

“Nó không đủ chính xác. Tôi cần phải biết”.

“Tại sao?”

“Nếu tôi biết sau này mình sẽ tình cờ gặp anh, tối nay sẽ là một đêm yên tĩnh. Xem ti vi và đi về phòng ngủ riêng của từng người”.

Anh bị kích thích. “Thế nếu cô không bao giờ gặp lại tôi nữa?”

“Tôi đảm bảo với anh, đêm nay sẽ không yên tĩnh tí nào”.

20. Chương 20

“Chúng ta sẽ có một buổi tối yên tĩnh”, giọng Sam nghe có vẻ khó chịu. “Vậy anh không muốn ra ngoài ăn tối sao?” Cô ngậy thơ hỏi.

“Đó không phải điều cô đang gợi ý”.

Cô đáng lẽ đã đưa ra nhiều gợi ý hơn, nhưng cái cau mày của anh đã ngăn cô làm thế. Cô quyết định ngừng khiêu khích anh. Sáng mai anh sẽ đi, cô sẽ vui vẻ với điều đó. Sự vui vẻ khốn kiếp, các anh cô sẽ nói thế.

Cô thấy tổn thương khi anh hối tiếc về một nụ hôn. Một nụ hôn nho nhỏ. Nó đảm bảo là một nụ hôn tuyệt vời, miệng anh mạnh mẽ và đòi hỏi, và ôi lạy Chúa, lưỡi anh...

Rõ ràng, cô là người duy nhất thích nó.

Cô khoanh tay nhìn thẳng về phía trước trong lúc nghiền ngẫm. Sam biết rõ cách khiến một cô gái cảm thấy mình thật đặc biệt.

Cả hai đều yên lặng mất vài dặm đường. Lyra nhìn ra ngoài cửa sổ, cố xác định họ đang ở đâu. Cô luôn gặp khó khăn trong việc định vị Los Angeles.

“Anh có nhớ Scotland không?” Cô hỏi.

Câu hỏi đó khiến anh ngạc nhiên. “Có, tôi nhớ”.

“Nơi anh sống thế nào?”

“Vùng cao nguyên rất hùng vĩ”, anh nói. “Khi cô leo lên vùng thung lũng hẹp, cô sẽ được vây quanh bởi những ngọn núi uốn lượn kỳ diệu. Nhiều thung lũng có hồ sâu, dài và hẹp, chúng giống như bể bơi của mã não vậy. Trong những khu rừng, cô sẽ thấy những con suối trong nhất trên đời. Câu cá ở đó là tuyệt nhất, đặc biệt là vào những sáng lạnh trời khi sương mù bay lên khỏi mặt nước”.

“Nghe thật tuyệt. Tại sao anh lại rời khỏi đó?”

“Tôi chuyển đi cùng bố mẹ khi còn nhỏ”.

“Tới Hoa Kỳ sao?”

“Không, mới đầu thì không. Bố tôi có hai quốc tịch. Mỹ và Scotland. Trong gia đình ông hầu hết là người Scotland nhưng ông được nuôi dưỡng tại đây. Sau khi học xong đại học, ông làm cho Bộ Ngoại giao, ông gặp mẹ tôi khi đóng quân tại lãnh sự quán ở Edinburgh. Mấy năm sau, họ không làm ngoại giao nữa mà chuyển tới sống tại điền trang của gia đình ở Cairnmar, một ngôi làng nhỏ ở cao nguyên, nơi mà hầu hết gia tộc Lincaid vẫn sinh sống tại đó”.

“Đó là nơi anh sinh ra?”

“Không, tôi sinh ra ở Hoa Kỳ. Bố mẹ tôi quay lại đây trong một lần thăm hỏi, theo tôi được kể lại thì tôi ra đời sớm hơn dự kiến vài tuần.

Ngay sau đó, chúng tôi quay về Cairnmar và ở đấy tới khi tôi lên mười. Lúc đó bố tôi được triệu hồi về làm cho Chính phủ, nên chúng tôi chuyển tới Paris sống.

Rồi chúng tôi chuyển tới Algeria, Tokyo, và nửa tá những nơi khác trước khi tôi học xong cấp ba. Khi đó chúng tôi đang ở Hoa Kỳ nên tôi đã học Đại học ở đây.

Sau khi học xong trường luật, tôi gia nhập FBI”.

“Bố mẹ anh còn sống chứ?” Cô nhận ra mình lại đang tra khảo anh. Cô không thể cắt nghĩa nguyên nhân cho sự quan tâm của mình. Có lẽ vì anh từng được đưa mọi tài liệu chi tiết về cuộc sống của cô trước khi anh gặp cô, và cô muốn được san bằng sân chơi.

“Ừ”, anh trả lời. “Vài năm trước, bố mẹ tôi chuyển về Cairnmar, tôi luôn cố gắng về gặp họ thường xuyên”.

“Anh có từng muốn quay lại đó sống không?”

“Tôi từng nghĩ về điều này. Tôi yêu đất nước này, nhưng tôi đoán mình sẽ luôn nhớ tới vùng cao nguyên đó”.

Họ vừa mới đi hết đường cao tốc thì trời đổ mưa. Những hạt mưa lác đác nhanh chóng trở thành trận mưa xối xả. Lúc tới được trường thì cỏ đã ngập nước, bụi bẩn đã biến thành bùn.

Trời ngừng mưa nhanh như lúc nó bắt đầu. Sam tìm được chỗ đậu xe ở cuối bãi. Anh lùi xe để Lyra không phải giẫm lên bùn để lên vỉa hè.

Khi Lyra với lấy ba lô ở sau cốp, cô hỏi, “Anh có muốn đổi sang đi giày leo núi không?”

“Tôi sẽ đợi”.

Sam cố lấy dây đeo bao lô từ cô nhưng cô đã trượt một bên quai qua vai, nói “Tôi quen rồi”.

Đó lần cuối cùng anh nhìn cô cho tới khi họ vào trong tòa nhà. Anh đang bận quan sát người đi hai bên, người ngồi trên ghế hay những người đứng ở cửa sổ. Anh phân tích mọi vị trí bắn tỉa có khả năng, cùng lúc đó kẹp chặt lấy cô.

“Tôi không thích việc này”, anh lầm bầm khi họ đi qua sân, nơi đòi hỏi sự bảo vệ.

Cây cối mọc sát tòa nhà, khoảng trống còn lại là một không gian mở rộng lớn. Anh có cảm giác như thể họ đang là mục tiêu trong một buổi triển lãm bắn súng vậy. “Chúng ta phải tìm một lối đi khác”.

“Đừng lo. Anh có quay lại đây đâu”. Cô không có ý để lời nhận xét của mình giống như một nhát dao, nhưng nó nghe giống thế, vậy nên cô nhanh chóng nói, “Người vệ sĩ mới có thể lo liệu”.

Sam không trả lời. Mặt anh vẫn nghiêm như đá khi anh tiếp tục nhìn quanh. Anh không lơ là cảnh giác ngay cả khi họ đã vào trong tòa nhà, anh bắt Lyra đi sát tường trong lúc anh dẫn đường. Cứ như mọi đàn ông đi ngang qua đều biết tên cô. Sam nghe câu “Chào, Lyra” ít nhất cũng phải hai mươi lần.

Cửa phòng Mahler đang mở hé, Lyra gõ cửa.

“Vào đi, vào đi”, ông ta gọi mắt kiên nhẫn.

Giáo sư đang ngồi ở bàn, trước mặt ông là mấy chồng giấy. Ông ta đang ký mấy thứ kiểu văn bản pháp luật. Nhìn lên thấy Sam đứng cạnh Lyra, môi ông ta mím chặt lại. Ông ta đẩy hai chồng giấy sang bên rồi lôi một trong những ngăn kéo của mình ra.

“Tôi quên em phải ký vào bản đăng ký dự thi. Nếu nó không được đóng dấu bưu điện trước ngày hôm nay, em sẽ không thể trình lên ban giám khảo tập phim ngắn về trẻ em của mình”.

Đúng danh giáo sư đang trí nổi tiếng, ông ta lục ngăn kéo, lôi ra ba xấp giấy trước khi thấy được bản đăng ký và phong bì.

“Tôi thấy bạn của em vẫn đang bên em... cùng với vũ khí của cậu ta”, ông ta nói, không giấu vẻ kinh tởm trong giọng mình.

Sam không đáp lại, nhưng Lyra thấy mình cần bảo vệ anh. “Anh ấy được yêu cầu mang theo vũ khí ạ”.

“Đúng thế. Big Brother FBI sẽ có mấy cái luật kiểu đấy. Tôi mong cậu ta không khiến em phân tâm. Nếu em thấy cậu ta có thể làm thế, tôi sẽ trao cơ hội này cho sinh viên khác”.

“Anh ấy sẽ không khiến em phân tâm đâu ạ”, cô đảm bảo. “Thật ra, mai anh ấy sẽ đi”.

Hai bờ môi bị ép chặt của Mahler giãn ra, ông ta đưa bản đăng ký cho Lyra. “Tôi có thể đang làm hại em bằng việc để em tham dự. Em chỉ có hai tuần để hình thành ý tưởng – một ý tưởng xuất sắc”, ông ta đính chính. “Em phải trung thực với bản thân mình, Lyra. Nếu em không nghĩ sẽ có cơ hội chiến thắng hoặc xếp hạng, thì đừng tham dự. Nó sẽ phản ánh không hay về tôi”.

“Thưa giáo sư, thầy sẽ không thông qua nó trước khi em gửi đi sao?”

“Không có thời gian làm thế. Em sẽ cần đến từng phút của hai tuần tới này. Giờ thì điền thông tin vào bản đăng ký rồi gửi nó đi trong hôm nay”.

“Vâng, em sẽ làm thế ạ”.

Khi cô bước ra tới cửa, giáo sư gọi với theo. “Điền tất cả các dòng. Em không buồn bị mất tư cách thi vì một lỗi nhỏ như không viết số điện thoại đâu. Nhớ đóng cửa lại luôn”.

Lyra thấy vẻ cau có hiện lên trên mặt Sam, cô nói “Giáo sư Mahler không ngọt ngào sao?”

“Tôi có một cái tên khác cho ông ta”.

Lyra chọn một chỗ trong lớp học trống rồi điền vào đơn. Cô tới văn phòng cách đó hai lớp để nộp lệ phí và người thư ký mỉm cười tốt bụng ngó ý gửi nó giúp cô.

“Chào, Lyra”. Một thanh niên đang bê một cái hộp lớn đi ngang qua họ trong hành lang.

“Chào, Jeff”.

Lại nữa rồi. Lần này Sam quyết định đếm, thêm năm người đàn ông cố bắt chuyện với cô trước khi Lyra và anh tới lối ra tòa nhà. Sự thân quen của họ khiến anh phiền lòng, nhưng anh không sẵn sàng chấp nhận lý do. Ngoài sự thân thiện, Lyra có vẻ không hứng thú với người nào trong số họ.

“Sao trong đời cô không có người đàn ông nào?”

“Ai nói không có?”

“Tôi đọc trong hồ sơ của cô, nhớ chưa? Nó rất chi tiết đấy”.

“Nói cách khác, Sidney bảo anh tôi không có ai chứ gì”.

Họ nghe thấy tiếng sấm rền. “Thôi nào. Đi thôi”.

Họ bước qua sân nhanh hết mức Lyra có thể mà không phải chạy. Chân Lyra dài thật nhưng sải chân của cô không thể dài bằng anh.

Sắp có bão lớn. Trời đang tối dần, mây đen cuốn tới.

Tới được chỗ đậu xe, Lyra nhanh chóng tới bên ghế phụ đợi Sam mở cửa. Anh vừa định nhấn nút điều khiển thì thấy có dấu chân bùn cạnh cửa. Anh đi theo dấu chân tới ghế phụ.

“Ôi, khôn kiếp”, Sam lẩm bẩm. “Lyra tránh xa cái xe ra”.

Sam quỳ một bên gối xuống, nhìn vào gầm xe. Anh thấy một ánh đèn đỏ nhấp nháy, anh lùi lại. “Đi thôi”, anh nói.

“Đi đâu?” Cô hỏi, hoang mang bởi thái độ lạ lùng của anh. Anh vòng tay quanh người cô, đẩy cô tránh xa khỏi xe đồng thời lôi điện thoại trong túi ra và bấm số.

“Sam, anh gọi cho ai đấy?” Cô vấp chân, cố theo kịp anh.

“Đội gỡ mìn”.

21. Chương 21

Cô đáng được khen ngợi khi đón nhận tin về quả bom mà vẫn bước đi, có lẽ vì cô đang gặp khó khăn để phủ lên đầu quan điểm rằng ai đó đã đặt một thiết bị nổ dưới xe họ. Cô được thông báo rằng quả bom được nối với dây để đánh lửa, nếu Sam không để ý tới dấu chân đầy bùn thì cả hai người họ chắc đã thành một phần của sân trường rồi. Cô có lẽ đã kết thúc trên nóc một tòa nhà còn Sam ở một tòa khác.

Ý nghĩ đó quá khủng khiếp. Lyra buộc chúng ra khỏi tâm trí mình.

Sam sẽ không để cô đứng cạnh đội gỡ bom – đây không phải điều cô muốn – anh cũng không để cô nói chuyện với mấy viên thám tử ở ngoài trời. Anh muốn cô tránh xa đám đông và sự hỗn loạn. Không có chiếc xe nào được phép ra vào bãi đỗ. Hàng chục người đứng xem, một số tức giận vì không thể lấy xe đi, một số đứng sau rào chắn lại tò mò muốn biết chuyện gì đã mang lại nhiều cảnh sát như thế ở sân trường.

Sam dẫn Lyra vào một quầy cà phê nhỏ cách đó một khoảng an toàn. Cô ngồi lên ghế trong lúc anh đi lấy cho cô một cốc trà nóng. Tới khi cầm cốc cô mới nhận ra mình đang run rẩy.

Sam lấy cốc khỏi tay cô, đặt nó lên bàn trước khi cô tự làm phỏng mình, sau đó anh ngồi cạnh cô, quàng tay qua vai cô.

“Quả bom đầu tiên của cô?” Anh hỏi.

Cô cười với câu hỏi lố bịch của anh.

“Thế tốt hơn”, anh nói. “Giờ cô an toàn rồi, Lyra. Đừng sợ. Tôi sẽ không để cô có chuyện”.

Anh vừa vuốt ve cánh tay cô vừa kéo cô lại gần hơn. Người anh cứng cáp và ấm áp.

“Anh hiểu lầm rồi, Sam. Tôi không sợ. Tôi tức giận, rất tức giận. Tôi muốn có câu trả lời. Tôi ghét bị bất lực thế này”.

Cô thử đứng dậy nhưng anh không để cô làm thế. “Hít một vài hơi thật sâu đi nào”.

O'Malley với một viên thám tử khác tới ngồi cùng, họ quay sang hỏi chuyện Lyra trong khi uống cà phê. Thi thoảng một hoặc cả hai người họ nhìn Sam để đánh giá phản ứng của anh.

Lyra cố thu lấy vài đáp án, đặc biệt là về động cơ đằng sau mối đe dọa, nhưng hai viên thám tử đã lảng tránh, chỉ nói họ đang lo liệu.

Lo liệu cái gì? Cô muốn hỏi thế. Họ có bất kỳ manh mối nào không? Hay họ chỉ đang làm cô xuôi lòng cho tới khi thủ phạm ra đầu thú?

“Tôi muốn đi, Sam”, cô mệt mỏi nói sau một tiếng thăm vắn.

O'Malley đứng dậy. “Chúng tôi sẽ sớm liên lạc với cô. Mong là sẽ có vài thông tin tốt lành”.

Sam đợi khi họ rời đi rồi mới nói “Tôi biết điều này khiến cô bức mình”.

“Khi nào chúng ta mới được ra khỏi đây?”

“Một phút nữa xe mới sẽ đến”.

“Thế xe anh đang lái thì sao? Họ đã gỡ quả bom ra rồi mà”.

“Chiếc xe đó giờ thành tang chứng rồi”.

“Tất nhiên rồi”, cô nói, thấy mình thật ngớ ngẩn. Cô xem nhiều chương trình tội phạm thể cơ mà. Có lẽ cô không kiểm soát được bản thân như cô vẫn nghĩ.

Một phút sau, điện thoại của Sam reo lên.

“Xe tới rồi”, anh bảo cô.

“Chúng ta phải lấy giày ra khỏi cốp trước khi đi”.

“Rất tiếc là không được”, anh nói. “Chúng là một phần của-”

“Tang chứng”, cô nói nốt.

“Đúng vậy”.

Khi cô đứng dậy rời đi, cô đặt tay mình lên cánh tay Sam. “Tôi mừng vì anh không bị thương”.

Sam không tin được việc mình làm sau đó. Anh cúi xuống hôn cô. Nó chóng vánh và kết thúc trước khi cô có thể phản ứng, nhưng sự ấm áp vào mềm mại của môi cô khiến anh muốn nhiều hơn nữa.

Anh đang làm gì thế này?

“Đi thôi”, anh thô lỗ nói. “Cô vẫn còn muốn lái xe tới công viên?”

“Vâng”.

“Được rồi”, anh đồng ý. “Chúng ta sẽ đi, nhưng chỉ sau khi tôi chắc chắn chúng ta không bị theo dõi”.

“Tốt thôi”, cô nói. “Nhưng chúng ta cũng phải quay lại hàng bán đồ thể thao để mua một đôi giày mới”.

“Không, không cần thiết”.

“Ồ, có đấy”, cô ngắt lời. “Tôi sẽ không đi lên đồi mà không có bốt, anh cũng thế trừ phi anh muốn viêm gan, viêm não, ...”

Nụ cười của anh khiến cô tạm dừng bài diễn văn của mình. Nụ cười đáng yêu đó có thể làm tan chảy trái tim phụ nữ - và nó đã làm được, cô nghĩ.

Chiếc xe màu đen, sáng bóng, nhân viên FBI lái xe gọi nó là một giấc mơ.

“Để tôi cho cô xem một vòng” chàng thanh niên hăm hở nói. “Nó có kính chống đạn, cửa bọc sắt. Mui xe và cốp xe được gia cố thêm, vành bánh xe khiến đạn khó mà bắn thủng lốp. Mấy tay bắn súng sẽ phải bắn chúng từ dưới, điều đó là không thể... trừ khi cô lái phía trên hẳn ta, tôi đoán thế.

Nó được thiết đặt như một cái xe tăng, nhưng cô đừng lo, với một động cơ 850, nó mạnh hơn cả một chiếc xe đua đấy. Tôi không nghĩ một quả bom lại có thể xé cô bé này ra đâu”, anh ta phóng đại.

Anh ta mở cửa ghế phụ cho Lyra và nháy mắt với cô khi cô cảm ơn.

“Cô sẽ an toàn thực sự trong chiếc xe này, thưa cô”, anh ta dài giọng, nép vào cánh cửa.

Sam đi sang ghế lái, chuẩn bị vào trong thì nghe thấy Lyra hỏi, “Có khẩu súng nào trong hộp đựng đồ để tôi mượn không?”

“Tôi không nghĩ thế, nhưng đây là danh thiếp của tôi. Tên tôi là Ed. Nếu cô cần bất cứ gì...”

Anh ta đóng cửa trước khi cô có thể nói “Tôi cần một khẩu súng”.

Sam mở hộp đựng đồ để đảm bảo trong đó không có vũ khí.

“Tôi muốn một khẩu súng”, cô nhấn mạnh. “Bất kỳ loại nào bắn được”.

“Không”.

“Thôi được. Tôi sẽ tự kiểm”.

Anh siết chặt quai hàm. “Không, cô sẽ không đi kiểm”.

Cô mỉm cười. “Được rồi”.

Anh không thích nụ cười của cô tí nào. “Cô sẽ không có khẩu súng chết tiệt nào cả. Cô sẽ tự giết mình mất”.

Ôi, làm ơn đi. “Sam, anh đã đọc hồ sơ của tôi – nếu thực sự là có một cái”.

“Có đấy, tôi đã đọc nó”.

“Thế thì anh biết là tôi sinh ra và lớn lên trong một trang trại ở Texas”. Nói cách khác, không có khẩu súng nào mà cô không thể tháo rời, làm sạch, lắp nó lại, và bắn với độ chính xác ấn tượng cả. Các anh của cô đã dạy cô cách bắn, bất cứ lúc nào về trang trại, cô cũng luyện tập.

“Anh không bao giờ biết được súng có thể hữu ích thế nào đâu. Đó là điều anh trai vẫn bảo tôi”, cô giải thích. “Dĩ nhiên là để giết rắn chuông”.

“Ở đây không có con rắn nào cả”.

“Ồ, có đấy. Mấy gã đặt bom chắc chắn là rắn”.

Anh không thể tranh luận thêm với cô.

“Thắt dây vào, Lyra”, Sam nói, xoay ổ khóa.

Chiếc xe quá đặc biệt để lái. Động cơ kêu nhỏ, không cần nhấn ga mạnh cũng khiến nó chạy như bay. Sam chở họ qua năm đường cao tốc khác nhau, hàng chục cây cầu vượt, và một mê cung các con phố nhỏ, khi chắc chắn không bị theo đuôi, anh mới tìm một cửa hàng bán đồ thể thao khác và dừng xe lại.

Thật may cửa hàng này cũng có hăng và kích cỡ giày đó. Lyra chọn giày cho cả hai rồi đặt nó lên quầy tính tiền. Lờ đi sự phản đối của cô, Sam thanh toán hóa đơn và họ bước ra ngoài với đôi giày mới. Lyra biết cô trông tức cười khi mặc váy mà đi giày leo núi, nhưng chúng cần thiết cho nơi họ sắp đến.

“Cô đói không?” anh hỏi lúc họ bước xuống đường. “Trong khi cô thay giày, người bán hàng bảo tôi có một cửa hàng sandwich ngon tuyệt phía cuối đường”.

“Ôi, không, chúng ta không thể ăn trước khi leo lên đồi được. Chúng ta nên dừng lại kiếm vài chai nước, không phải đồ ăn. Anh sẽ không thể giữ nó lại đâu”.

“Chắc chắn tôi có thể”.

Bốn lăm phút sau, anh đang nôn như một người vừa uống bia pha whiskey với rượu. Mùi hôi thối khiến mắt anh chảy nước, anh cứ lăm bắm những từ mà Lyra cho là chữ thề bằng một thứ tiếng khác. Thi thoảng cô nghe thấy. “A, trời... tàn bạo...”

Lyra xấu hổ phải thừa nhận cô đã trở nên quen thuộc với mùi độc hại của tất cả đồng rác bất hợp pháp kia. Khi họ lên tới ngọn đồi, nhìn về phía bên kia, cô chỉ cho anh khu vườn bên dưới. “Không phải nó rất tuyệt sao?”

Sam không muốn đứng đây thảo luận điều này. “Nhanh lên”, anh nói, “để còn ra khỏi đây”.

Rồi anh lại nôn tiếp, cô phá lên cười. “Vẫn còn đói chứ?”

“Lyra, làm mau đi”.

Mặt anh chuyển sang màu xanh lá. “Được rồi”.

Cái máy quay vẫn còn ở chỗ cô đặt, chỉ mất một phút để thay thế nhớ.

Không có bất kỳ trở ngại nào khi họ xuống đồi.

“Tôi chưa từng thấy cái gì như thế này”. Sam nói.

Anh rút chìa khóa khỏi túi, mở cốp xe, cả hai người dựa vào xe để thay giày. Lyra mở ba lô lôi ra một hộp chứa đồ nhỏ bằng kim loại, cô bỏ thẻ nhớ vào thư mục của nó rồi đặt nó trước những cái khác.

Cô đang kéo khóa ba lô lại thì Sam thu hút sự chú ý của cô. Anh nhìn chăm chú vào con đường duy nhất để ra vào công viên, anh nghiêng đầu, nghe ngóng. Đột nhiên anh nói.

“Lyra, vào xe. Có người đến”.

Dù cô không nghe thấy gì, cô cũng không hỏi. Cô đóng mạnh cốp xe rồi chạy vào xe. Cô chưa kịp thắt dây an toàn thì Sam đã lùi xe.

Một chiếc xe màu xám tiến vào công viên, rẽ vào khúc cua, tăng tốc độ trên đoạn đường thẳng, nhắm thẳng vào họ.

“Giữ chắc”, Sam ra lệnh.

“Có lẽ họ ở đây để...” cô bắt đầu nói, nghĩ đuôi xe của họ sẽ đâm phải đồng rác.

Một viên đạn bắn ra từ ghế phụ của chiếc xe màu xám.

“...bắn chúng ta”, cô nói nốt.

Chiếc xe đó suýt húc vào bên xe của họ khi nó lao ngược chiều tới.

Sam đã kết nối được điện thoại cho FBI, nói cho họ vị trí công viên và miêu tả đặc điểm của chiếc xe đang bắn họ.

Lyra vịn mình trên ghế để nhìn ra ngoài bằng cửa kính sau. Cô biết có ít nhất là hai người trên chiếc xe kia, lái xe và người ngồi ghế phụ vừa bắn họ, nhưng có còn ai không? Cửa kính dán màu khiến cô không nhìn được.

Cô đợi Sam gọi xong và nói “Sam, xoay xe để tôi đọc biển số”.

“Tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây”.

“Anh không thể bỏ qua cơ hội này. Chỉ có một lối ra vào, nếu anh có thể bẫy chúng...”

“Không. Tôi sẽ không mạo hiểm mạng sống của cô”.

“Ít nhất cũng phải bắn lốp xe của chúng. Hay để tôi”.

“Cô điên hay sao mà nói thế?”

“Chúng đây rồi”.

Hầu như chiếc xe xám đã ra khỏi tầm nhìn khi rẽ vào khúc cua, nhưng nó bỗng quay lại, lạng lách khi lao thẳng về phía họ.

“Anh phải nhớ là mình đang lái xe tăng”, Lyra nói.

Sam ném điện thoại cho cô. “Được rồi. Một lần, chỉ thế thôi. Tôi sẽ cố giữ chân chúng trong công viên lâu nhất có thể”.

Gã trong chiếc xe xám bắn liên tục, nhưng mấy viên đạn đều trượt mục tiêu.

Ở cuộc đời khác, Sam có lẽ là tay đua xe. Mới giây trước họ còn đang lao trong gió, thì giây sau họ đã xoay tròn để đi sau chiếc xe xám kia. Lyra cầm điện thoại sẵn sàng và chụp hình biển số xe.

Nghe tiếng còi hú, những kẻ tấn công quay ngoắt xe lại, vào số tối đa khi xe chúng lao đảo qua Sam, biến mất lên trên đồi.

Anh không đuổi theo. Anh có thể thấy ánh đèn nhấp nháy của hai chiếc xe đang tiến vào công viên. Anh tạt xe sang bên, đợi xe cảnh sát đi qua rồi lái theo lối vào công viên.

“Anh không muốn đợi xem-” Lyra bắt đầu nói.

Sam không để cô nói hết. “Tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây, và đó, em yêu, là lần cuối cùng tôi nói với em câu đó đấy”.

22. Chương 22

Milo lại có thêm một ngày tệ hại nhất đời hắn.

Vấn đề của hắn phát sinh vào buổi sáng hắn quyết định tới trường đại học, lảng vảng xung quanh. Hắn không thấy Lyra mấy ngày rồi, hắn nghĩ mình có thể tình cờ gặp cô trong trường. Để trà trộn vào mà không bị phát hiện, hắn cắt đồng tóc mái của bộ tóc giả đi và tốn cả nửa lọ bắt nắng cho da lên mặt với tay để cân bằng màu da. Nó giờ là màu đồng hấp dẫn. Hắn nghĩ nó khá hợp với mặt hắn, nó không hề gây nhức nhối cho chỗ da bị trầy. Hắn còn đi làm trắng răng. Tuy nhiên, hắn chỉ thử lần này thôi, hắn viện cớ là sinh viên đại học, còn trẻ, sẽ phải có răng trắng... hắn lại đang muốn trà trộn mà.

Khi hắn từ nhà đi, hắn thấy mình trẻ ra tới cả chục tuổi.

Sau đó hắn nhận ra mình nên đọc hướng dẫn trên chai bắt nắng da vì mặt với tay hắn đang ngày một sạm màu hơn, màu cam nhạt đang trở nên rõ nét.

Chỉ trong một giờ, da hắn từ màu đồng hấp dẫn đã thành màu quýt quái đản.

Milo đi lang thang quanh khuôn viên trường, hoàn toàn mù tịt mình đang đi đâu. Hắn bước vào một tòa nhà, thấy sinh viên đang xếp hàng vào khán phòng nhưng hắn không vào, sợ ai đó hỏi hắn hắn đang làm gì ở đó. Hắn không có giấy chứng minh, nhưng nếu ai đó có hỏi, hắn đã chuẩn bị một lời nói dối, rằng hắn đang tìm họ hàng của mình.

Hắn ra khỏi đó, kiếm một cái ghế dài, ngồi xuống, hy vọng Lyra sẽ đi ngang qua. Có hàng trăm nữ sinh đi qua trước mặt hắn, nhưng không có Lyra. Cái ghế lại không thoải mái nên hắn quyết định thử đi xe máy tòa nhà nữa. Hắn lang thang ở hành lang, nhìn trộm những lớp mở cửa nhưng không có dấu hiệu của cô. Hắn chán nản và quyết định hôm nay chỉ đến thế thôi, thì bảng tin bên ngoài một lớp học đã khiến hắn chú ý. Tim hắn nhảy vọt lên khi thấy tên cô. Nó viết “Lyra Prescott, Công viên”. Bên cạnh đó, trong ngoặc đơn viết “Công viên Paraiso”. Nghĩa là sao?

Một sinh viên kỳ quặc có cặp kính dày cộp tiến tới chỗ cái bảng. Cậu ta thậm chí không liếc về phía Milo khi xem mấy thông báo khác.

Milo gõ nhẹ vào bảng và hỏi “Danh sách này là để làm gì?”

Cậu sinh viên quay đầu sang Milo, mắt mở to. “Cái gì?”

“Danh sách này để làm gì?”

Cậu ta phải mất một lúc mới đánh mắt khỏi mặt Milo. “Chúng là những dự án. Cái đó”, cậu ta nói, chỉ vào một cái tên, “Viết về khu mua sắm. Kịch bản-” Cậu ta quay lại, nhưng không còn ai ở đó.

Milo vội vàng đi xuống hành lang. Công viên Paraiso. Có thể Lyra sẽ ở đó. Cô chắc đang đi quanh công viên, ghi chép ý tưởng cho bài luận.

Cá là cô ấy thường ở đó, hẳn nghĩ.

Hắn tự hỏi cô đang viết kiểu luận văn gì. Dự án đó nghe chán chết. Ai mà lại đi viết về công viên chứ? Thời đại này, trung tâm mua sắm nghe hay hơn. Cô có thể viết về tất cả các cửa hàng và khu ẩm thực. Nội việc liệt kê danh sách tất cả các loại đồ ăn khác nhau đã được hai trang giấy rồi. Có thể thấy gì thú vị ở một công viên cơ chứ?

Gượng đã. Có thể đó là loại công viên với vòng quay Ferris, quay ngựa gỗ và một con tàu. Như thế thì được. Milo thích tàu. Nếu cô đang dành thời gian cho nơi đó thì mọi thứ đáng để mong đợi lắm.

Hắn cần một chiếc xe thuê khác. Hắn không tới công ty lớn mà chọn một hàng không đáng tin. Hắn dùng ID giả và thẻ tín dụng khác nhưng lại nghĩ nhân viên bán hàng có vẻ nghi ngờ theo cái cách anh ta nhìn chằm chằm vào hắn.

“Tôi hơn hai mươi rồi”, Milo nói, biết hầu hết hãng cho thuê xe đều có quy định về độ tuổi. Có lẽ anh ta do dự cho hắn thuê vì hắn trông trẻ hơn nhiều.

Cậu nhân viên gật đầu, cuối cùng cũng gõ bàn phím. “Chúng tôi chỉ còn vài cái xe thôi, chúng là đời cũ hơn”, anh ta nói. “Có một quy tắc trong thị trấn”.

Milo ra khỏi bãi đỗ trong một cái xe tải màu xanh, trầy xước và đã bạc màu. Động cơ lúc mới nổ thì kêu khục khặc nhưng sau nó nóng lên và kêu bình bịch. Vì trên xe không có máy định vị GPS, hắn dừng lại ở trạm xăng để mua bản đồ thành phố. Cuối cùng hắn cũng xác định được cái công viên vô danh ấy, hắn hỏi đường mấy người ở trạm xăng.

Milo bị sốc khi hắn tới gần đích. Công viên đó là một phần xấu xí của thị trấn. Các đại lý bất động sản có thể lừa khách của họ tới khu dân cư này với lời rao rằng nó còn hơn một khu vực chuyển tiếp, chỉ là họ sẽ không đề cập nó đang chuyển thành một khu ổ chuột thôi. Góc nào cũng có một tòa nhà bỏ hoang với ký hiệu của băng nhóm sơn đầy trên tường, một số ít cửa hàng còn trụ lại thì có quầy bar ở cửa ra vào và cửa sổ. Milo mừng đã không thuê một cái xe tốt hơn vì nó sẽ bị chôm mắt lúc hắn vào công viên, hắn sẽ về nhà kiểu gì? May là không ai muốn lấy gì từ cái xe cà tàng tới tả mà hắn đang lái.

Cuối cùng Milo cũng tới được cổng, hắn lái vào một con đường thẳng khoảng nửa dặm. Đường uốn cong và uốn thêm lần nữa trước khi tới được ngọn đồi lớn. Hắn thất vọng kinh khủng, chẳng có vòng quay Ferris hay tàu gì. Hắn lượn xe quanh đồi. Hắn có thể ngửi được mùi hôi thối, nhưng cửa xe đang đóng, điều hòa vẫn mở, hắn nghĩ chắc là do động cơ.

Không có dấu hiệu của Lyra hay ai khác, nhưng Milo quyết định nó đáng để đợi. Cô có thể xuất hiện. Hắn quay xe, hướng về cổng công viên, tìm một chỗ khá khảm để giấu xe. Hắn nghĩ đến việc dùng cành cây ngụy trang, nhưng cách đó mất nhiều thời gian và công sức. Chỗ trú trong công viên bị bỏ hoang không đủ để che giấu. Có một đồng rác đủ lớn cho một chiếc xe giấu đằng sau, nhưng hắn sợ mấy đồ sắc nhọn quanh đồng rác có thể chọc thủng lốp xe. Cuối cùng hắn quyết định để xe phía sau tòa nhà bị cháy nằm đối diện cổng công viên.

Khi giấu xong xe, hắn quay lại công viên để tìm nơi trú ẩn cho mình. Hắn muốn có một điểm quan sát thuận lợi để dõi theo cô, nếu hắn đủ gần và cô lại một mình, hẳn thậm chí sẽ cố làm cô nói chuyện với hắn. Lần này hắn đã sẵn sàng.

Hắn thấy một mối liên hệ mạnh mẽ giữa họ khi cô mỉm cười với hắn ở sân bán đồ, hẳn chắc chắn cô cũng cảm nhận được nó.

Đó là một buổi sáng ảm trời, với mỗi bước đi mùi hôi thối càng nặng hơn. Milo gần tới được chân đồi, hắn đang đứng lại để lau trán thì nghe có tiếng xe đang đến. Trốn ở đâu đây? Trốn ở đâu đây? Hắn không thể

trốn trên đồi trừ phi hắn có thể leo lên đó đủ nhanh. Hắn xoay một vòng. Chiếc xe đó sẽ sớm rẽ đoạn đầu tiên, hắn sẽ bị phát hiện. Bên trái hắn có mấy bụi cây chết queo, trong cơn hoảng loạn, hắn phi ngay vào bụi cây khô.

Mùi hôi thối thật kinh khủng. Mặt hắn vùi trong thứ gì đó hôi hôi. Hắn lấy tay áo quệt nó đi, rồi kéo áo che mặt lại, chỉ chừa lại cái trán.

Có phải Lyra đang lái vào công viên không? Hắn có thể chịu được bất kỳ điều gì miễn là được thấy cô lần nữa. Chiếc xe dừng lại, hắn nghe thấy tiếng mở, đóng cửa. Milo nằm trong một cái rãnh toàn rác, được che bởi mấy bụi cây khô. Hắn nghĩ mình nghe thấy giọng đàn ông, nhưng hắn không chắc, hắn không thể mạo hiểm ngẩng đầu lên, hắn sợ bị phát hiện.

Đột nhiên hắn nhớ về khẩu súng hắn đựng trong hộp đựng đồ trên xe. Làm sao hắn có thể bảo vệ tính yêu của mình mà không có súng? Hắn đã không suy nghĩ gì cả. Ngu ngốc, hắn tự bảo mình. Ngu ngốc.

Mất mấy phút không có động tĩnh gì, rồi hắn nghe thấy giọng đàn ông ở phía xa, đang lại gần cái xe. Có người đi cùng anh ta. Milo nghĩ hắn nghe thấy giọng phụ nữ.

Họ đứng nói chuyện vài phút trước khi vào xe. Milo không thể chịu được nếu biết Lyra đang đi cùng xe với một người đàn ông khác. Hắn đảo mắt. Phía ghế phụ đối diện mặt hắn, và cô ở đó, đang nhìn ra ngoài kính chắn gió. Tim hắn đang ca hát. Nếu Lyra quay lại một chút, cô sẽ nhìn thẳng vào hắn.

Tiếng lốp xe rít lên báo hiệu một cái xe khác đang lao ầm ầm về phía họ. Milo bắt đầu rướn người lên xem, nhưng hắn nghe thấy tiếng súng nên lại rúc vào đồng rác. Ai đó đang bắn vào xe Lyra. Charlie! Đó hẳn là Charlie và đồng bọn của hắn, Stack. Hai tên còn đồ ngu xuẩn. Cả hai đứa đó, không qua trường lớp gì. Sao chúng tìm ra được dự án công viên Paraiso của Lyra?

Chắc là cùng cách của hắn, Milo nghĩ.

Tiếng súng đã to và gần hơn. Một viên đạn sượt qua một quả chuối thối gần hắn, hắn cúi xuống. Hắn sẽ giết chúng nếu chúng làm hại cô. Hắn nghe thấy tiếng súng, tiếng lốp xe rít lên và tiếng động cơ gầm rú. Mọi thứ kết thúc khi tiếng còi cảnh sát rú om sòm ngang qua hắn.

Milo ngẩng đầu lên. Không thấy ai, hắn lao ra khỏi đồng rác, phi xuống đường ra chỗ che hắn. Khi lái xe ra khỏi tòa nhà bỏ hoang, hắn nắm chặt vô lăng để giữ tay mình ngừng run rẩy. Lyra đã kịp thoát khỏi bị mấy tên tấn công bắn, hắn thấy tội lỗi dày mình. Hắn đã đặt tính yêu của mình vào nguy hiểm. Tất cả là lỗi của hắn. Đúng ra hắn không bao giờ được kể cho ông Merriam về cô.

Nước mắt hắn đầm đìa. Để cô đi là cách duy nhất Milo có thể cứu cô.

23. Chương 23

Tin tốt là hai tên cố giết Sam và Lyra đã bị còng tay. Tin xấu là chúng không phải hai tên đã đột nhập vào căn hộ của cô.

Sam chở cô tới đồn cảnh sát nơi hai tên kia đang bị bắt giữ. Cô đứng trong một căn phòng nhỏ sau tấm gương một chiều, đợi Sam ra ngoài nói chuyện với hai nhân viên khác. Ed, người chuyển xe tới, thấy cô và bước vào.

“Tôi đã xem cái xe, không có một viên đạn nào đựng được đến nó. Hoặc là bọn tội phạm bắn tệ, hoặc là đặc vụ Kincaid quá nhanh so với chúng”. Anh ta lắc đầu, nhắc lại. “Không có lấy một viên đạn”.

Sam bước đến sau Lyra, đặt tay lên vai cô. “Họ sẽ đưa chúng tới. Sẵn sàng chưa?”

“Rồi”, cô trả lời. “Chúng có nói gì không?”

“Có. Chúng muốn gọi luật sư”.

Hai tên bị dẫn vào phòng thẩm vấn. Chúng còn chưa ngồi xuống thì Lyra đã nói. “Chúng không phải những gã trong căn hộ của tôi”.

“Cô chắc chứ?” Sam hỏi. “Cô bảo tôi chúng đeo mặt nạ mà”.

Cô nhìn qua gương một lần nữa. “Chúng đeo”, cô nói, “nhưng hai tên này thấp và thường hơn. Tên bị tôi xịt hơi cay có mắt đen như than, cao hơn 6 feet. Hắn cao gần bằng anh”, cô nói thêm. “Tên còn lại cũng cao nhưng gầy. Hai tên này”, cô hếch đầu chỉ hai tên đang ngồi bàn đối diện cô, “chúng thấp hơn, và màu mắt chúng... không như mấy tên kia”.

“Max đang trên đường tới đây với Sidney. Cô ấy ở với chúng đủ lâu để nhận diện được giọng nói”.

“Chúng là ai? Đã xác định danh tính chúng chưa?”

“Không có vấn đề. Chúng đều có trong hệ thống. Chúng là thành viên của băng nhóm Flynn”.

“Tôi chưa nghe tên đó bao giờ”.

“Chúng là tay chân của trùm tội phạm địa phương Micheal Flynn”.

“Chúng muốn gì ở tôi? Tôi đã làm gì để dẫn tới tất cả chuyện này chứ?” Cô khoanh tay, tiến một bước tới cửa sổ. “Tôi muốn vào đó hỏi chúng”.

“Chúng không muốn gì ở cô cả. Cô chỉ là công việc của chúng thôi”.

Cô lùi lại nhìn anh. “Một công việc”.

“Chúng là lính bắn thuê, Lyra”.

“Tạ ơn Chúa chúng đã bị nhốt”.

Anh gật đầu. Anh không nói với cô rằng bất kỳ ai cử mấy kẻ đâm thuê chém mướn này đến thì chúng sẽ chỉ cử thêm người thôi.

Anh liếc nhìn đồng hồ và nói. “Lyra, gần năm giờ rồi, tôi sắp chết đói đây. Đi thôi”.

Lyra muốn đợi tới khi Sidney đến, nhưng bụng cô cũng đang gào lên. Cả cô lẫn Sam đều chưa ăn gì thêm từ bữa sáng. Họ quá bận với việc tránh bom, né đạn, và cho lời khai ở đồn cảnh sát để mà nghĩ đến ăn.

Một phụ nữ mở cửa, thò đầu vào nói. “Đặc vụ Kincaid? Anh có điện thoại”.

“Ở yên đây. Tôi sẽ quay lại ngay”.

“Tôi sẽ chuẩn bị bữa tối”, Lyra bảo anh.

“Có biết nấu ăn?”

“Không hẳn, nhưng tôi sẽ chuẩn bị bữa tối”.

Lyra đợi anh quay lại, cô lôi điện thoại ra gọi cho nhà hàng Noel.

“Chào, Tim, tôi Lyra đây. Tôi muốn gọi đồ mang về”.

“Thế tín dụng cũ hử, tình yêu?” Đầu bên kia nói.

“Vâng”, cô trả lời, yêu cầu vài món đặc sản của Noel. “Ba mươi phút nữa tôi sẽ qua lấy”.

Sam vào phòng. “Đi được chưa?” Anh nói.

“Tôi nghĩ mình có thể là một nữ sĩ quan tốt, trừ một việc. Tôi sẽ gặp rắc rối vì bắn quá nhiều kẻ tình nghi... nhưng chỉ những kẻ mà tôi biết chắc hẳn có tội thôi”.

Anh mở cửa cho cô. “Tôi sẽ không ký thông qua đơn xin việc của cô đâu”.

Sam tiếp tục kiểm tra xem họ có bị theo dõi không trước khi đi về căn nhà hai tầng.

“Chúng ta cần tạt qua chỗ này, nhanh thôi”.

Cô chỉ đường cho anh. “Nó đây, ở chỗ rẽ. Anh hãy đậu xe ở bãi bên cạnh”.

Cô gọi điện rồi nói. “Có đây rồi”.

Họ không phải đợi lâu. Một người đàn ông to béo khoác áo đầu bếp mang ra cho họ hai túi đồ lớn.

“Mở cốp xe... ời, không, đừng”, Lyra nói. “Mấy đôi giày vẫn còn mùi. Để ghế sau vậy”.

Cô ra khỏi xe, mở cửa ghế sau. Tim đặt túi vào trong, đóng cửa lại và hôn vào hai má Lyra trước khi chạy vào trong.

“Người Pháp hả?” Sam hỏi.

“Không”.

“Thế sao lại hôn cả hai má cô?”

Cô mỉm cười. “Anh ấy thích tôi”.

“Cô không nên để anh ta hôn mình như thế”, anh nói.

Cô đảo mắt. “Tim là bạn tôi”.

“Một nửa California là bạn cô”, anh tính.

“Anh có tìm ra Rooney làm việc cho ai không?” Cô hỏi, nhớ về sân bán đồ cũ.

“Có”.

“Và?”

“Một gã tên Merriam”, anh trả lời. “Rooney rửa tiền cho ông ta. Chúng tôi đã theo dõi Merriam được một thời gian rồi”.

“Ông ta làm nghề gì?”

“Chủ một công ty đòi nợ”.

Khi họ lùi xe vào ga ra, Sam nói, “Mùi thức ăn thơm quá”.

Lyra xách cả hai túi vào trong còn Sam đặt giày của họ sát tường ga ra để bay mùi. Anh mang ba lô của cô vào nhà.

“Đây là chuẩn bị bữa tối, hả?” Anh hỏi cô, miệng cười toe toét.

“Tôi sẽ đi hâm nóng nó”, cô nói, nhượng một bên mày khi cô lôi hộp đồ ăn ra khỏi túi. “Do đó, tôi sẽ chuẩn bị bữa tối”.

“Cần giúp không?”

“Không, cảm ơn. Tôi nghĩ mình có thể lo được”.

“Tôi sẽ đi gọi điện”.

Anh lên tầng, nghĩa là anh không muốn cô nghe thấy anh nói chuyện. Có lẽ anh gọi cho bạn gái. Quái thật, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc hỏi Sam có bạn gái không. Nó chẳng còn quan trọng nữa. Sáng mai anh sẽ đi. Cô sẽ vui vẻ chấp nhận, cô tự nhắc nhở mình.

Lyra đang dọn bàn thì Sydney gọi, họ nói một lúc lâu về hai tên đang bị nhốt. Lyra kể chi tiết cho cô nghe vụ bắn súng trong công viên, còn Sydney thì hỏi tới hàng trăm câu.

“Làm thế nào lũ du côn Flynn tìm ra cậu? Chúng theo dõi cậu sao?”

“Không. Không đời nào có chuyện chúng theo dõi được bọn mình. Sam đảm bảo đấy”.

“Vậy sao chúng biết cậu ở công viên? Có thể cậu không phải mục tiêu của chúng. Có thể đó là một vụ đấu súng”.

“Không có vụ đấu súng nào cả, Sydney. Chúng nhắm vào bọn mình. Lần đầu đi qua chúng tớ chúng bắn trượt, sau đó chúng vòng lại bắn tiếp”.

“Nghĩa là chúng biết cậu trong xe. Còn ai biết về dự án phim của cậu?”

“Hầu hết ai cũng có thể tìm ra. Tất cả sinh viên trong lớp mình, nhân viên trong phòng máy... nhiều không đếm xuể. Tên dự án của bọn mình còn được dán trên bảng tin ngoài lớp học. À, chúng ta đã tới bữa tiệc của Mia tuần trước nhớ không? Mình đã kể với một số người về phim của mình. Sau đó, dĩ nhiên, là tất cả mọi người tại Tòa Thị chính, thủ thư ở thư viện, nhân viên lưu trữ tại-”

“Được rồi”, Sidney ngắt lời cô. “mình hiểu rồi. Tất cả đều có thể đã biết. Nhưng không phải ai cũng biết thời gian và ngày cậu xuất hiện”.

“Đúng thế. Chúng phải đợi gần đó”.

“Cảnh sát bảo bọn chúng là lính đánh thuê?”

“Bọn chúng không giỏi lắm”, Lyra nói. “Chúng còn không bắn trúng xe bọn mình”.

“Đừng xem nhẹ vụ này. Chúng không chịu nói, nhưng Max bảo không mất nhiều thời gian để biết chúng làm việc cho ai”.

“Thế thì tốt”.

“Mình muốn ở lại xem buổi thẩm vấn nhưng Max nói chúng mình phải đi. Anh ấy rất... quyết đoán”.

“Cậu thích anh ấy?”

“Không đủ để... cậu biết đấy. Sam thì sao?”

“Anh ấy sẽ đi sáng mai, vậy nên mình làm một bữa tối chia tay cho anh ấy”.

“Quán Luigi hay Noel?”

Lyra cười to. “Noel”.

“Cậu vẫn cần một vệ sĩ”.

“Mình sẽ có vệ sĩ mới sáng mai”.

“Tại sao Sam lại đi?”

“Anh ấy có nhiệm vụ khác. Anh ấy không làm kiểu công việc này. Anh ấy chỉ giúp vì Alec nhờ thôi”.

“Cậu có vẻ... miễn cưỡng đến lạ. Mình có thể nghe thấy thế qua giọng của cậu”.

“Mình chỉ mệt thôi. Bữa tối lạnh tanh lạnh ngắt đến nơi rồi. Mai mình nói chuyện sau vậy”.

“An toàn nhé”.

“Cậu cũng thế”.

Khi Lyra dọn bữa tối ra bàn, cô chạy lên tầng để gọi Sam.

Cô gõ cửa. “Sam?”

“Gì thế?”

Cô đã phạm sai lầm khi mở cửa ngó vào trong. Sam vừa bước ra khỏi phòng tắm, chỉ quần một cái khăn tắm dưới hông. Ngực và chân anh còn lấp lánh ánh nước.

“Bữa tối được rồi”. Giọng cô khàn khàn.

Cô vội vã bước xuống thang, chắc cô sẽ làm vỡ vài thứ quan trọng nếu không túm chặt lấy lan can. Tiếng chân cô nện trên cầu thang giống như tiếng một con voi bị mất thăng bằng. Nguyên nhân và hậu quả của nó đều ở đây. Nếu cô không thấy anh mặc ít đồ như thế, cô sẽ không vấp chân. Nhưng cô đã thấy, và nó sẽ mất một thời gian dài để xóa nó ra khỏi đầu cô. Chỉ nhìn Sam cũng khiến họng cô khô khốc.

Sao lại có một người hoàn hảo đến thế?

Cô đang lấy bánh mì ra khỏi lò thì Sam bước vào, anh mặc một cái áo thun trắng ôm trọn cơ bắp của anh, quần jeans xanh bạc màu và đôi giày lười da mềm.

Bếp thì nhỏ. Lyra đẩy nắp lò lại, giữ chảo trên đầu, ấn lưng vào tủ lạnh để Sam đi qua.

“Thịt bò hay thịt gà?” cô hỏi.

“Cô muốn loại nào?”

“Thịt gà”.

Họ có một cuộc trò chuyện nhỏ trong bữa tối, họ chia sẻ với nhau chuyện trong nhà và quê hương mình.

Sau khi nghe mọi điều về những miền đất lạ Sam đã từng sống, Lyra cảm thấy cuộc sống của cô thật tầm thường và nhàm chán, nhưng Sam dường như chỉ hứng thú với câu chuyện của cô về trang trại, về bà nội và về ước mơ được trở thành nhà làm phim, giống y như cảm giác của cô sau khi nghe anh kể.

Anh chưa từng nhắc tới vợ mình, Lyra sợ mình xâm phạm, không dám hỏi về cô ấy. Cô nhớ Gigi từng nói khi Lyra hỏi liệu bà có tái hôn không: Chỉ có một tình yêu đích thực. Có lẽ Sam cũng cảm thấy thế với vợ anh.

Lyra lấy sa lát, cắt một miếng ức gà nhỏ, phần còn lại cô để trên đĩa giữa họ. Sam kết thúc bữa tối của mình, ăn nhanh gà và rau.

“Bữa tối rất ngon”, anh bảo cô.

“Tôi muốn làm một bữa tiệc chia tay để nói lời cảm ơn với anh, nếu có thời gian thì tôi đã chuẩn bị một trong những món của bà nội rồi. Bà là đầu bếp thực sự trong nhà. Tệ là bà không nấu được cho anh ăn”.

“Biết đâu một ngày nào đó bà sẽ nấu”.

“Tôi nghĩ đấy, trừ phi bà quyết định đi D.C một chuyến”.

“Hoặc Scotland”, anh nói.

Lyra đứng dậy thu dọn đĩa vào bồn rửa. Anh theo sau với cái đĩa trống và nói “Tôi không biết cô làm thế nào”.

Cô quay lại, ngả người vào bồn rửa. “Làm gì?”

“Lên lên xuống xuống ngọn đồi hoang đó mỗi ngày. Cái mùi... tôi sẽ phải tắm ba lần một ngày”.

“Thật ra là hai lần một ngày”, cô sửa lại. “Tôi sắp đi tắm lần hai đây. Tôi lúc nào cũng có cảm giác tóc tôi vẫn còn mùi”.

Anh cúi về phía trước. “Cô có mùi tuyệt lắm”.

Cô bắt đầu xếp bát đĩa vào máy rửa bát nhưng Sam ngăn cô lại. “Để tôi làm cho”.

Cô không có bất kỳ tranh cãi nào. Có lẽ là do tâm lý, nhưng nhắc đến ngọn đồi khiến cô có thôi thúc phải làm sạch mình.

Hai mươi phút sau, tóc cô đã gội sạch và sấy khô, cô cảm thấy khá hơn nhiều.

Trừ cảm giác bị bỏ rơi. Cô tự bảo mình, mọi chuyện sẽ tốt hơn khi anh ra đi.

Sam là một sự xao lãng không cần thiết. Tuy nhiên, đây là đêm cuối của họ, cô biết anh có cảm giác gì đó với cô... anh đã hôn cô.

Cô mặc bộ đồ ngủ cotton và áo choàng vào, tựa vào mấy cái gối trên giường, rồi bật ti vi.

Anh gõ cửa phòng cô. “Cô mặc đồ chỉnh tề chứ?”

“Đại loại thế”.

Anh mở cửa bước vào. “Tôi nghĩ là cô đang làm việc”.

“Không phải tối nay”.

“Cô có cái đĩa thừa nào về bộ phim tài liệu về công viên không? Hay nó ở trong căn hộ cũ?”

“Tôi giữ mấy cái đĩa thừa trong ba lô, tôi cũng có thể nhớ. Phim thì trong máy. Để làm gì?”

“Tôi muốn xem nó”.

“Anh đã xem trong phòng máy rồi mà?”

“Đúng thế, nhưng lúc đó tôi có vài suy nghĩ trong đầu nên không xem kỹ”.

“Được thôi”. Cô định đứng dậy nhưng anh bảo cô ở yên đấy; anh mang máy tính và ba lô lại chỗ cô. Lyra đột nhiên cảm thấy dễ bị phê bình, cô muốn đưa ra các lý do, như là bộ phim rất chán, hay cô có thể thuật lại nó tốt hơn, hoặc cô lẽ ra nên đẩy nhanh tốc độ bộ phim...

Sam đưa máy cho cô. “Cô có muốn xem cùng tôi không?” Anh hỏi.

Anh không cho cô thời gian để quyết định. “Xê qua nào”, anh nói rồi ngồi xuống cạnh cô. Đá đôi giày lười của mình, anh vung chân lên rồi duỗi thẳng ra.

“Anh sẽ thấy chán đấy”, cô cảnh báo, đưa cho anh một cái gối để đằng sau lưng.

“Tôi sẽ không thấy chán”.

“Nó không dài lắm”.

Lyra nhích lại gần hơn, mở tập tin trong máy rồi đặt nó vào lòng.

“Tôi nghĩ-”

“Đừng có lo”.

“Chỉ cần cho tôi biết lý do anh muốn xem lại nó”.

“Ngọn đồi khiến tôi ấn tượng”, anh nói. “Tôi thấy là cô đã quay được biển số xe của mấy gã dùng công viên như bãi rác cá nhân của chúng. Giờ tôi muốn xem cô có quay được khuôn mặt nào không”.

“Ồ, có”, cô bảo anh. “Hầu hết bọn họ đều có lúc quay lại, nếu dừng đoạn phim lại, anh có thể nhìn rõ họ”.

“Thật?” Anh quay đầu lại cười với cô. Anh gần đến mức anh có thể thấy các đốm xanh lá trong mắt cô. Xanh lục, anh nghĩ. Sáng y như màu xanh lục.

“Cô làm thế bằng cách nào?”

“Nó là do góc quay”.

“Xem nhé?” Anh hỏi.

Cô gạt đầu, anh mở phim.

Không ai nói gì khi bộ phim được chiếu. Lyra theo dõi với con mắt phê bình. Cô co người lại vì chất giọng khàn khàn của mình. Sao cô không đặt cùng lúc hai máy quay, một cái hướng đông, một cái hướng tây? Sao cô không nhận thấy bài tường thuật của mình chậm ở chỗ nào?

Sam nghĩ bộ phim rất xuất sắc, anh cũng bảo thế với cô.

“Sao cô lại thấy lo lắng khi xem nó thế?” Anh hỏi.

“Tôi lo vì anh đang xem nó”, cô thừa nhận.

Anh cười to. “Tôi nghĩ có thêm người khác xem sẽ tốt hơn. Để phơi bày một việc kinh khủng đang diễn ra để người ta có thể làm điều gì cho nó?”

“Vâng, nhưng tôi sẽ không ngồi cạnh bất kỳ ai để nghe họ bình luận”.

Anh gập máy lại, đặt nó lên cái bàn cạnh giường. Anh im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói “Trong tất cả những người có thể biết cô đang làm dự án về công viên đó, có ai hỏi cô về nó chưa, có người nào thấy đặc biệt hứng thú với nó không?”

“Không”, cô trả lời.

“Có thể mấy gã đột nhập vào căn hộ của cô biết về nó?”

“Có thể chúng biết. Tôi có tài liệu và sổ ghi chép khắp căn hộ. Chúng có thể thấy tên công viên. Sidney nói chúng lục tung giấy tờ của tôi, có ảnh chụp ngọn đồi trước và sau khi chúng bị mạo phạm”.

“Có thể chúng đã theo dõi cô trong suốt quá trình ra vào của cô”.

Nghĩ đến việc bị theo dõi khiến cô ớn lạnh. “Vài lần tôi nghĩ có người đang ở đó”, cô nói “nhưng tôi chỉ nghĩ đó là do tưởng tượng. Tôi lo lắng vì công viên giờ thành một khu cô lập như vậy”.

“Tôi muốn gửi bộ phim này tới văn phòng FBI ở đây và văn phòng của tôi ở D.C”

“Có làm gì để dọn sạch ngọn đồi đó được không?”

“Ồ, có quá đi chứ, nếu đặt nó vào tay đúng người”.

Cô hài lòng. “Tốt”.

Sau khi gửi tài liệu đi, anh nói. “Họ nên làm nó”. Anh đưa máy cho cô, trượt chân vào giày chuẩn bị đi, nhưng khi anh nhìn xuống cô, dạ dày anh thắt lại. Điều cuối cùng anh muốn làm là bước ra khỏi cái cửa đó.

Anh gần ra khỏi cửa thì cô gọi “Sam?”

Anh quay lại. “Cái gì?” Anh nôn nóng hỏi.

“Tôi chỉ muốn anh biết tôi rất biết ơn vì anh đã giúp”.

Anh nói gần như khinh thường. “Không có gì. Tôi chỉ ở đây vì Alec nhờ thôi”.

“Tôi biết nhưng-”

“Tôi sẽ làm thế cho bất kỳ ai”.

“Tôi chỉ đang nói-”

“Chết tiệt, Lyra, tôi phải rời khỏi đây”.

Cơn giận bất ngờ của anh khiến cô kích động. “Thế thì đi đi. Tôi biết anh muốn thoát khỏi tôi chết đi được”.

Anh băng qua phòng, đứng trước cô.

“Đi đi”, cô nói lại. “Tôi chắc chắn sẽ không nhớ anh đâu”.

“Thật?” Anh vừa nói vừa kéo cô vào vòng tay anh.

24. Chương 24

Sam rõ ràng tin vào lời tạm biệt lâu dài.

Anh ôm mặt Lyra trong tay, miệng anh di chuyển trên miệng cô, chiếm hữu tuyệt đối, lưỡi anh đẩy vào trong để chà sát lưỡi cô. Anh muốn biết mọi thứ của cô, muốn hôn từng inch trên cơ thể cô, muốn chiếm hữu cô hoàn toàn. Nụ hôn sâu hơn, trở thành nhục dục khi lưỡi anh di chuyển ra vào miệng cô. Lyra vòng tay ôm lấy cổ anh, những ngón tay cô luồn vào tóc anh. Cô bám lấy anh, nếm anh, không còn suy nghĩ được gì cho tới khi run rẩy vì đam mê.

Anh nhấc đầu lên, mắt anh lướt qua mặt cô, chậm rãi lướt ngón tay cái dọc bờ môi đầy đặn của cô.

“Em sẽ nhớ anh, em yêu”, anh nói, hôn vào cổ cô.

“Sẽ không có chuyện đó”, Lyra hỗn hển. Cô khó mà thốt nên lời. Anh đang nhắm nháp tai cô, cô không thể tập trung được. Cô thở dài khi anh tiếp tục chơi đùa, hôn vào con đường từ dải tai tới vị trí nhạy cảm ở cổ cô.

“Da em mềm mượt quá”, anh thì thầm. Hơi thở ấm áp, ngọt ngào của anh khiến cô rùng mình.

Khi lưỡi anh mơn trớn da cô, cô thấy nổi hết cả da gà.

Tay anh trượt vào áo ngủ của cô, vuốt ve vùng hông sau đó di chuyển quanh eo cô. Ngón tay anh chà sát ngực cô khi anh bắt lấy miệng cô bằng miệng anh lần nữa. Lúc anh rút miệng ra, hơi thở của anh không ổn định như của cô. Cô nghĩ cô vẫn còn kiểm soát được mình cho tới khi cô nhìn xuống và thấy khuy áo ngủ của cô đã mở tung hết cả.

“Tim em đang chạy đua”, anh nói, đặt tay lên trên nó. “Anh thấy nó đang đập thành thịch”.

Sam cần phải cảm nhận da cô ép sát da anh. Anh lùi ra sau, kéo áo thun qua đầu, vứt nó xuống sàn và bắt đầu cởi khóa quần. Cô ngăn anh lại bằng cách khoát tay anh ra. Cô chăm chú nhìn vào đôi mắt anh, trượt ngón tay cô vào trong dây thắt lưng, chậm chậm cởi từng nút, mu bàn tay của cô đang tàn phá anh. Sự chậm rãi cẩn thận của cô là cố tình, nó khiến anh điên cuồng.

“Chậm quá”, anh thô lỗ nói.

Anh lôi từ túi sau một cái bao cao su, bỏ nó trên bàn cạnh đầu giường rồi cởi quần.

Anh không có lấy một tí xấu hổ nào. Nhìn vào thân hình được điêu khắc đẹp đẽ của anh, Lyra hiểu tại sao. Vóc người anh như một chiến binh Hy Lạp, một chuỗi cơ bắp chạy từ ngực tới chân anh. Cô có thể cảm nhận được sức mạnh, được quyền lực của anh.

“Tới lượt em”, anh bảo cô.

Cô không e thẹn, nhưng cô thấy dễ bị tổn thương, cô muốn anh yêu thích cơ thể cô cũng như cô cảm thấy với anh. Cô cởi bỏ áo ngủ, ném nó lên giường, sau đó cô tháo dây buộc quần ở thắt lưng. Lốp vải cuộn dưới chân cô. Giờ cô hoàn toàn khỏa thân, cô bước ra khỏi đồng vải, quay mặt đối diện với anh, đợi chờ phản ứng của anh. Cô có thể thấy hơi nóng trên má mình, cô nghĩ mình có thể đang đỏ mặt.

Cơ bắp ở quai hàm Sam giật giật khi nổi khao khát xuyên thẳng qua anh. Anh thở ra một hơi dài, rồi rạc. “A, Lyra... em thật đẹp”. Giọng anh run run đầy cảm xúc.

Anh với tới cô, kéo cô vào người. Ngực cô mềm mại, cọ sát vào ngực anh, sự xúc động chạy dọc người anh khiến nhu cầu của anh ngày một cấp bách hơn.

Lyra cọ má mình vào ngực anh. Những sợi lông vàng cọ vào da cô khi cô hít lấy mùi hương làm say lòng người của anh. Cô rướn người hôn anh ngay dưới cằm, rồi hôn vào mạch máu ở chân cổ anh.

Sam không thể đứng yên. Anh nghiêng cằm cô lên và hôn cô vội vã đồng thời nhấc cô lên giường, bao phủ cơ thể cô bằng cơ thể anh. Cẩn thận để không đè bẹp cô với sức nặng của mình, anh dồn trọng lượng vào hai khuỷu tay.

Anh nhìn vào mắt cô, thì thầm “Nói anh biết em thích gì”.

“Điều này”, cô trả lời, cọ sát môi mình với môi anh. “Em thích thế này”.

Cô hôn anh kỹ lưỡng, khám phá miệng anh bằng lưỡi mình. Cô bám chặt vai anh. Cơ thể anh ép vào cô nóng như thép. Mỗi một nụ hôn về sau lại nóng bỏng hơn cái trước đó.

Sam cố kìm tốc độ lại. Nếu cô đang cố làm anh điên lên thì cô đang làm cái việc chết tiệt đấy quá giỏi.

“Anh thích thế này”, Sam nói. Anh chậm chậm hướng xuống cơ thể cô cho tới khi anh chạm ngực cô. Anh hôn vùng thung lũng giữa chúng và dùng lưỡi lướt mỗi bên ngực. Anh biết cô thích việc mình đang làm vì cô vịn vẹo không ngừng, lưng cô ưỡn lên. Anh xuống thấp hơn, hôn vòng quanh rốn cô, và thấp hơn nữa tới khi cô thét lên, móng tay cô bầu vào vai anh. Anh lật người lại, đẩy cô lên trên và hôn cô mãnh liệt.

“Anh muốn em”, anh gầm gừ.

“Chưa đâu”, cô trả lời, không còn nhận ra được giọng nói của mình.

Cô muốn anh mất kiểm soát trước cô. Cô dùng răng kéo mạnh tai anh, mỉm cười khi thấy anh căng ra. Cô đi xuống thấp hơn, mơn trớn cái bụng rắn chắc của anh, và xuống thấp hơn nữa, chạm rồi hôn. Anh túm lấy cô, đẩy cô nằm dưới anh. Chuyển động của anh dữ dội, nhưng đam mê của cô hòa hợp với anh. Khi anh tách chân cô, cô khóa tay mình trên cổ anh và run rẩy đề phòng.

Anh quỳ giữa hai đùi cô, cảm nhận cô khiến anh bùng nổ. Anh từ từ cọ xát vào cô nhưng khi nghe thấy cô hít sâu, anh dừng lại. Lăn sang một bên, anh với tới cái bàn cạnh giường.

Cô đang cố lấy lại hơi thở thì anh trở lại, ôm trọn cô vào tay. Chúa ơi, cô thấy thật tuyệt. Cô chuyển động dưới anh, anh không thể đợi lâu hơn nữa. Anh thúc sâu. Anh cố làm thật chậm để rút ra trong khoái cảm, nhưng cô quá chặt, anh không kéo dài quá lâu. Anh rút ra và đâm vào lần nữa. Chân cô quăn quanh anh, những cú thúc của anh ngày càng nhanh hơn, sâu hơn và mất dần kiểm soát. Sam chưa từng thấy một niềm đam mê nguyên sơ như thế với bất kỳ phụ nữ nào. Nó sắp hút cạn tâm trí anh. Anh không thể dừng lại, không thể kiểm soát nhịp độ khi anh đâm vào cô hết lần này đến lần khác.

Lyra cũng mất kiểm soát như anh. Khi cô lên đỉnh, toàn bộ cơ thể cô quăn chặt lấy anh, cô thét lên vì sung sướng. Anh đang làm cô đau? Lyra trả lời bằng việc cắn móng tay vào lưng anh, cong người áp sát vào anh.

Cực khoái của cô khiến anh bị kích thích. Làn sóng thỏa mãn lan khắp người anh. Anh chưa từng trải nghiệm điều gì thế này. Cô lấy đi mọi sức mạnh của anh, và anh đổ sập lên người cô, đầu anh rúc vào đường cong nơi cổ cô. Hơi thở anh nặng nhọc, phải mất một lúc tim anh mới đập lại bình thường.

Cơ thể họ lấp lánh mồ hôi, trái tim họ ngược đối ngược đập cùng một nhịp.

Anh cuối cùng cũng có đủ sức lặn khỏi người cô. Không nói một lời, anh đứng dậy đi vào phòng tắm. Cô nghe tiếng nước chảy, nghĩ rằng anh đang tắm nhưng vài phút sau anh đã quay lại giường.

Lyra nằm ngửa lên nhưng không che mình lại, điều đó khiến anh khá hài lòng. Anh thích việc cô thoải mái với cơ thể mình và với anh.

Anh vỗ vai cô. “Lyra?”

Cô ngẩng đầu lên. “Vâng?”

“Em có thích một cuộc đánh giá trình diễn không?”

Cô mở miệng định nói gì đó nhưng lại khép miệng lại. “Một cái gì?” Cô hỏi.

“Một cuộc đánh giá trình diễn. Em muốn biết mình làm thế nào, đúng không?”

Anh khiến cô không nói nên lời. Cô nhướn một bên mày, mắt cô nheo lại, cô cau mày nhìn anh. Anh đang đùa? Rồi cô thấy ánh cười trong mắt anh. Được thôi, cả hai có thể chơi trò này, cô nghĩ.

“Vâng, làm ơn. Em thích một cuộc đánh giá. Em làm thế nào? Và có gì cần cải thiện không?”

Anh đuổi người cạnh cô, để một cái gối phía sau đầu rồi nói. “Anh phải cho em điểm cao vì sự nhiệt tình”.

“Cảm ơn anh”.

“Và nỗ lực nữa”.

“Thật sao?”

“Hoàn toàn”, anh nói. “Kỹ thuật của em chắc chắn là trên ngưỡng chuẩn”.

Anh đang vui. Điệu cười của anh chậm rãi và hoàn toàn không chút ăm năn.

“Có nghĩa là em có thể cải thiện?” Cô hỏi.

“Cái đó anh sẽ giúp em”.

“Điều đó thật tốt”, cô mỉm cười. “Giờ tới em đánh giá màn trình diễn của anh”.

Anh siết chặt hai tay như để khích lệ mình. “Được rồi, anh đã sẵn sàng”.

Cô lặn mình lên trên anh. “Không tệ cho một lần khởi động”.

25. Chương 25

Anh khiến cô kiệt sức. Lyra rơi vào giấc ngủ sâu khoảng hai giờ sáng nhưng cô tỉnh dậy lúc năm giờ hơn bởi nụ hôn của Sam vào cổ cô.

Anh hẳn phải là siêu nhân. Cô đã không đếm nổi số lần anh lên đỉnh. Ba? Bốn? Cô cũng phải thành thật với bản thân mình. Cô cũng đã lên đỉnh. Tuy nhiên... anh không cần ngủ chút nào sao?

“Sam?” Cô khẽ kêu.

“Hửm?”

“Anh đang làm gì đấy?”

“Cố đánh thức em để sex tạm biệt”.

“Chúng ta vẫn chưa có sex tạm biệt ư?”

Cô quay vào vòng tay anh để nhìn rõ anh, để nói cô nghĩ anh thật tham lam, nhưng cơ thể ấm áp của anh, đôi mắt ngái ngủ của anh và cái miệng gợi tình kia đã khiến cô đổi ý. Thay vào đó cô lại hôn anh. Có lẽ cô cũng tham lam thật.

Cuộc làm tình của họ không nhàn nhã, nó hoang dại và ám ảnh. Anh dịu dàng với cô nhưng cô có thể cảm nhận sự đói khát trong anh. Lyra thấy mình như sắp mất kiểm soát. Cảm giác đầy quá đáng sợ nhưng đồng thời rất tuyệt vời. Cô bám lấy anh, biết rằng mình được an toàn.

Cực khoái của Sam sắp vỡ òa, phấn khích. Giọng anh trầm và gay gắt khi anh gọi tên cô, giữ chặt hông cô ép sát vào mình. Khi anh lấy lại được sức, anh nhấc đầu lên và hôn vào trán cô. Cô chạy ngón tay mình dọc theo khuôn mặt chưa cạo râu của anh.

Anh sờ vào bên má mềm mại của cô. “Anh có làm xước da em không?”

Mắt cô vẫn nhắm, cô không trả lời câu hỏi của anh. “Ngủ ngon”, cô nói.

Cô chìm vào giấc ngủ chưa đầy một phút sau.

Sam miễn cưỡng ra khỏi giường, đi vào phòng tắm để tắm rửa và mặc quần áo. Anh không chắc người thay anh sẽ có mặt ở cửa sớm thế nào, anh muốn mình sẵn sàng.

Anh cạo râu và đóng gói đồ đạc, mặc bỏ đồ ka ki vào, sau đó cho khẩu súng vào bao, đeo nó ở bên hông. Vẫn để chân và ngực trần, anh đi qua hành lang lần thứ ba để kiểm tra Lyra, dù anh thấy hành động đó của mình thật nực cười. Cô hoàn toàn ổn.

Mọi thứ của cô đều ổn... và tuyệt.

Cô sẽ không sao. Alec đã đảm bảo với anh rằng người vệ sĩ mới – Brick Winter – sẽ giữ cô được an toàn. Brick Winter. Tên gì lại là Brick? Lẽ ra Sam nên kiểm tra đời tư của anh ta. Alec đã cam đoan cho anh ta, nhưng Sam dám cá nếu anh tìm hiểu, anh sẽ tìm được điều không ổn. Sao lại có người đặt tên cho con trai là Brick? Ở Hollywood còn được, đời thực thì không.

Sam đi vào phòng Lyra để lấy giày và quần áo anh vứt trên sàn.

Anh vừa mới nhét tất cả vào trong túi thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Vẫn để chân đất, anh mở khóa bao súng đi xuống nhà. Anh nhìn qua lỗ, nhìn ID rồi mở cửa.

Anh thề với Chúa, một ngôi sao điện ảnh khôn khiếp đang đứng ở trên thảm chùi chân. Như thường lệ, Sam không để ý đến ông trông thế nào, nhưng gã Brick này đúng hệt với tên. Nếu đánh nhau, Sam sẽ phải chặt vật để hạ anh ta. Tuy nhiên anh muốn hạ anh ta. Chết tiệt.

Sam đánh giá người thay thế này trong vài giây. Anh không biết mình từng nhìn thấy ai đẹp trai như gã này ở đâu chưa. Áp phích phim chẳng hạn? Không có những đặc điểm thông thường của một người làm vệ sĩ. Hồ sơ của anh ta quá rõ ràng, quá hoàn hảo. Đầu rồi mấy vết sẹo, làn da dày, quần thâm dưới mắt vì chơi khuya? Anh ta phải là một diễn viên hoặc người mẫu. Có lẽ anh ta chỉ đang làm bán thời gian cho tới lúc nhận được một vai trong bộ phim hành động phiêu lưu hoành tráng tiếp theo.

Brick chìa tay ra và nở một nụ cười với hàm răng trắng không tì vết, và đó là tất cả lời thuyết phục Sam cần. Không đời nào Lyra có thể an toàn với bất kỳ gã nào như anh ta.

Sam bắt tay Brick, rồi vỗ vai anh ta khi anh quay sang bảo anh ta có nhầm lẫn ở đây; Lyra không hề cần anh ta. Cảm ơn anh ta vì rắc rối của mình, Sam đẩy anh chàng Brick đang bối rối đi.

Sam vừa ngáp vừa đi vào bếp, rót cho mình một cốc nước cam và uống cạn. Quan hệ với Lyra khiến anh mất nước. Anh mỉm cười, nghĩ về nó. Anh có thể ở lại vài ngày nữa, thậm chí còn có thể tóm được mấy gã bám đuôi cô. Rồi anh sẽ không phải lo về cô khi quay về D.C.

Đúng, đó là kế hoạch.

Anh lấy một chai nước lạnh lên tầng, đặt nó lên bàn ngủ cho Lyra, rồi anh cởi bỏ quần áo, trượt vào giường nằm cạnh cô. Lưng cô quay lại với anh, nên anh kéo cô vào người mình, khoác một cánh tay lên eo cô rồi rơi vào giấc ngủ khoảng mấy tiếng.

Mãi tới gần mười giờ Lyra mới dậy. Cô với sang chỗ Sam trên giường nhưng nó trống không, tuy nhiên cô có thể cảm nhận được hơi ấm nơi anh đã nằm. Cô nhắm mắt lại, nghe ngóng. Không có tiếng ồn nào phát ra trong nhà. Sam đã đi rồi. Cô không bắt ngờ. Anh đã nói anh sẽ đi vào sáng sớm. Đó chỉ hoàn toàn là buổi sex chia tay tuyệt vời.

Cô chiến đấu khỏi u sầu, rồi chìm vào nỗi buồn, sau đó là hối tiếc đau đớn, cuối cùng là phần nộ. Sao anh dám bỏ đi? Được rồi, có thể anh phải thế, nhưng anh có thể nói với cô... cái gì? Anh sẽ quay lại? Đó sẽ là một lời nói dối, Sam đã tính trước ngay từ đầu.

Tắm vòi sen thật lâu không khiến cô khá hơn tí nào. Trước khi sấy tóc xong, cô đã quyết tâm hướng về phía trước. Nếu anh có thể rời bỏ cô dễ dàng thế, thì cô không hề có ý nghĩa gì với anh hơn một đêm quan hệ.

“Mừng vì thoát khỏi anh ta”, cô lầm bầm. Khi thoa son bóng, cô nhìn vào gương và nói thêm. “Chết tiệt cái vui mừng đó đi”.

Thật tệ là cô không thể tin vào lời nói dối của chính mình.

Tới lúc xuống nhà gặp mặt vệ sĩ mới rồi. Cô rút máy tính vào ba lô, rút điện thoại ra khỏi sạc và đi xuống nhà. Cô thả ba lô xuống ghế sofa rồi đi tới bếp.

“Xin chào”, cô gọi.

Cô đến góc nhà và chết đứng. Sam đang đứng dựa lưng vào thành bếp uống sữa hộp. Miệng cô há hốc. “Anh đang ở đây”.

Cách anh nhìn cô khiến mọi ký ức đêm qua chạy vào suy nghĩ cô. Tim cô chạy đua. Cô muốn ôm chầm lấy anh và nói mình vui thế nào khi thấy anh nhưng cô không thể để anh thấy cô dễ tổn thương đến mức nào.

Cô với lấy hộp sữa trong tay anh, tu ừng ực. “Đúng ra sáng nay anh phải đi rồi”, cô nói.

“Người thay thế không tới”, anh nhún vai. Anh lấy lại hộp sữa, đặt nó trên bàn rồi kéo cô vào lòng và hôn cô.

Điện thoại kêu.

Ạm lúi lại nói. “Của anh hay của em?”

“Của em”, Lyra nói với một cái thở dài.

Cô vào phòng khách, lôi điện thoại từ trong ba lô, nhìn vào tên người gọi. “Ôi, không”, cô rên rỉ.

“Có chuyện gì?” Sam nói vọng ra từ bếp.

“Là Cha Henry”, cô trả lời. “Lại là bà của em đây”.

Sam nhìn biểu hiện của Lyra chuyển từ cấu kính sang sợ hãi khi nghe linh mục nói chuyện. Cuộc gọi vừa kết thúc, cô thả điện thoại vào túi, nói “Em cần đi San Diego”.

“Khi nào?”

“Bây giờ”.

“Được rồi. Kể anh nghe lý do. Chuyện gì đã xảy ra?”

Lyra luồn tay vào tóc. “Cần chuẩn bị đồ để đi”.

Khi cô cố đi qua anh, anh chặn cô lại. “Nói cho anh đi”. Anh bình tĩnh lặp lại.

“Em đã nghĩ Cha gọi về vụ nước thánh”.

“Vụ gì?”

“Nước thánh trong bình trước nhà thờ. Gigi – bà nội em – thi thoảng vẫn ăn trộm một ít”.

“Anh hiểu rồi”, anh nói, mặc dù vẫn chưa thực sự rút ra được kết luận.

“Lần này không phải là về nước thánh, mặc dù bà có lấy một ít cho mấy cây hoa của bà”.

Lyra đang nói gì vậy? Sam nghĩ sẽ nhận được một lời giải thích đầy đủ hơn khi họ vào xe. Cô quá lo lắng đến mức không nói năng mạch lạc được. Mọi thứ anh cần lúc này là vài thông tin cơ bản.

“Mối bận tâm chính của linh mục là gì nếu đó không phải nước?”

“Ông đang ăn trưa với Gigi. Ông ấy yêu món ăn của bà vậy nên bà đã mời ông qua ăn trưa”.

“Anh hiểu rồi”.

“Ông bảo em ông đang ngồi trên xích đu ngoài hiên nhâm nhi trà đá thì có một chiếc xe đi ngang qua rất chậm. Ông nhận ra người đàn ông ngồi ghế phụ đang xem xét nhà của Gigi.”

Một vài phút sau, nó lại lái ngang qua. Cha cố nhìn biển số xe nhưng bùn đã che gần hết. Ông nghĩ chúng cố tình làm thế.

Ông hoảng sợ, đi vào nhà và đứng bên cửa sổ theo dõi. Và lần này, ông khẳng định được vì nó lại đi qua lần nữa. Lần này một gã trong số chúng bước ra kiểm tra hòm thư của Gigi. Cha chạy vội ra ngoài quát hấn ta không được đụng đến hòm thư; đó là đồ cá nhân. Hấn hét trả lại là hấn đang tìm nhà Prescott. Hấn nói người phụ nữ tên Prescott sẽ phải hối tiếc vì đã xía vào chuyện của chúng. Chúng lái xe đi khi Cha quát lên ông sẽ báo cảnh sát”.

“Thế ông đã gọi chưa?”

“Không, ông gọi cho em. Ông ấy hứa sẽ luôn gọi cho em đầu tiên”.

Sam muốn biết tại sao cô bắt linh mục phải hứa như thế, nhưng anh sẽ đợi tới khi cô bình tĩnh hơn mới hỏi. Lúc này tay Lyra vẫn còn đang run.

“Em cần biết em sẽ không được đi đâu mà không có anh”.

“Em tưởng Alec sẽ gửi vệ sĩ khác”.

“Ngày mai. Anh sẽ ở lại tới mai. Sau đó em sẽ có người mới”.

“Dù em đang ở nhà bà nội ư?”

“Đúng thế, dù là vậy”.

“Anh có khó chịu khi phải ở lại không?”

“Anh không thấy khó chịu”, anh chế giễu. “Chỉ là một thay đổi nhỏ trong lịch trình thôi”.

Lyra chạy lên tầng. Vì cô có một tủ đầy quần áo ở nhà Gigi, cô không cần mang nhiều đồ.

Sam đã cầm sẵn túi của mình và đang đợi cô trong phòng khách khi cô xuống nhà.

Cô vội vào bếp, ném một vài thanh kẹo vào khóa bên cửa túi đồ. Cuối cùng cô dừng lại để thở, nói. “Xong rồi. Ta đi thôi”.

Giao thông quá chậm, lái xe tới San Diego tưởng như vô tận. cứ mỗi một dặm đường, sự mất kiên nhẫn cần được gạt bỏ của Lyra lại tăng lên một chút. Khi đi được một giờ thì cô có điện thoại. Cuộc gọi của bà nội, Lyra mau chóng nhắc máy.

“Lyra, cháu yêu, là Gigi đây”, bà cô nói.

“Bà có ổn không?”, Lyra hỏi.

“Bà khỏe”, bà cô trấn an. “Cha Henry phải quay lại nhà thờ, nhưng Harlan Fishwater đang ở đây làm vài việc. Cha Henry bắt cậu ta hứa sẽ ở lại tới khi cháu tới. Bà thực sự không nghĩ nó cần thiết. Bà hoàn toàn có khả năng chăm sóc bản thân”.

“Gigi, cháu đang trên đường, cháu sẽ tới đó ngay thôi. Hứa với cháu không được đuổi Harlan đi tới khi cháu có mặt”.

“Được rồi, bà hứa. Nhưng đừng có lo. Chẳng có gì phải lo đâu. Bà nói rồi, bà ổn”.

Gigi cúp máy, Lyra ngồi sụp xuống ghế. Cô thở phào vì bà nội rất bình tĩnh nhưng cũng không thể ngừng lo lắng cho bà.

Cô nhìn Sam. “Gigi nói không phải vội. Bà có thể tự chăm sóc lấy mình”.

“Nghe có vẻ bà là một phụ nữ mạnh mẽ”, Sam nói.

“Vâng, đúng thế”. Lyra đồng ý.

Cô nghĩ một phút rồi nói. “Sam, người quát cha Henry nói người phụ nữ Prescott sẽ phải hối tiếc vì xía vào chuyện của chúng. Ý hẳn là em đúng không?”

Hai gã đột nhập vào căn hộ của em đang tìm thứ gì đó. Chúng nghĩ em đã mang cái thứ đó tới chỗ Gigi”.

“Nó có lý đấy”, anh công nhận.

“Rõ là chúng đang kiếm thứ gì có giá trị”, cô tiếp tục. “Ít nhất là đối với chúng”.

“Em nói em không có gì giá trị để lấy cả”, anh nhắc cô.

Lyra ngồi thẳng dậy, như thể vừa mới có ánh sáng lóe lên trong đầu cô. “Nhưng em có”, cô nói. “Những cuốn sách”.

“Sách ở sân bán đồ cũ?”

“Vâng, chúng đều rất có giá. Em không biết chúng đáng giá bao nhiêu nhưng một bản in đầu tiên có ký tên sẽ bán được hàng nghìn đô. Nghe có vẻ hợp lý. Chúng muốn có được mấy cuốn sách đó”.

“Tại sao chúng lại nghĩ bà em có chúng?” Anh hỏi.

“Sau buổi bán đồ, em lái xe tới San Diego”. Cô dừng lại, nhận thức đó thui cho cô một cú. “Ồi lạy Chúa. Chúng đi theo em”.

Anh khiến cô kiệt sức. Lyra rơi vào giấc ngủ sâu khoảng hai giờ sáng nhưng cô tỉnh dậy lúc năm giờ hơn bởi nụ hôn của Sam vào cổ cô.

Anh hẳn phải là siêu nhân. Cô đã không đếm nổi số lần anh lên đỉnh. Ba? Bốn? Cô cũng phải thành thật với bản thân mình. Cô cũng đã lên đỉnh. Tuy nhiên... anh không cần ngủ chút nào sao?

“Sam?” Cô khẽ kêu.

“Hửm?”

“Anh đang làm gì đấy?”

“Cố đánh thức em để sex tạm biệt”.

“Chúng ta vẫn chưa có sex tạm biệt ư?”

Cô quay vào vòng tay anh để nhìn rõ anh, để nói cô nghĩ anh thật tham lam, nhưng cơ thể ấm áp của anh, đôi mắt ngái ngủ của anh và cái miệng gợi tình kia đã khiến cô đổi ý. Thay vào đó cô lại hôn anh. Có lẽ cô cũng tham lam thật.

Cuộc làm tình của họ không nhàn nhã, nó hoang dại và ám ảnh. Anh dịu dàng với cô nhưng cô có thể cảm nhận sự đói khát trong anh. Lyra thấy mình như sắp mất kiểm soát. Cảm giác đầy quá đáng sợ nhưng đồng thời rất tuyệt vời. Cô bám lấy anh, biết rằng mình được an toàn.

Cực khoái của Sam sắp vỡ òa, phấn khích. Giọng anh trầm và gay gắt khi anh gọi tên cô, giữ chặt hông cô ép sát vào mình. Khi anh lấy lại được sức, anh nhấc đầu lên và hôn vào trán cô. Cô chạy ngón tay mình dọc theo khuôn mặt chưa cạo râu của anh.

Anh sờ vào bên má mềm mại của cô. “Anh có làm xước da em không?”

Mắt cô vẫn nhắm, cô không trả lời câu hỏi của anh. “Ngủ ngon”, cô nói.

Cô chìm vào giấc ngủ chưa đầy một phút sau.

Sam miễn cưỡng ra khỏi giường, đi vào phòng tắm để tắm rửa và mặc quần áo. Anh không chắc người thay anh sẽ có mặt ở cửa sớm thế nào, anh muốn mình sẵn sàng.

Anh cạo râu và đóng gói đồ đạc, mặc bỏ đồ ka ki vào, sau đó cho khẩu súng vào bao, đeo nó ở bên hông. Vẫn để chân và ngực trần, anh đi qua hành lang lần thứ ba để kiểm tra Lyra, dù anh thấy hành động đó của mình thật nực cười. Cô hoàn toàn ổn.

Mọi thứ của cô đều ổn... và tuyệt.

Cô sẽ không sao. Alec đã đảm bảo với anh rằng người vệ sĩ mới – Brick Winter – sẽ giữ cô được an toàn. Brick Winter. Tên gì lại là Brick? Lẽ ra Sam nên kiểm tra đời tư của anh ta. Alec đã cam đoan cho anh ta, nhưng Sam dám cá nếu anh tìm hiểu, anh sẽ tìm được điều không ổn. Sao lại có người đặt tên cho con trai là Brick? Ở Hollywood còn được, đời thực thì không.

Sam đi vào phòng Lyra để lấy giày và quần áo anh vứt trên sàn.

Anh vừa mới nhét tất cả vào trong túi thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Vẫn để chân đất, anh mở khóa bao súng đi xuống nhà. Anh nhìn qua lỗ, nhìn ID rồi mở cửa.

Anh thề với Chúa, một ngôi sao điện ảnh khôn khiếp đang đứng ở trên thảm chùi chân. Như thường lệ, Sam không để ý đến ông trông thế nào, nhưng gã Brick này đúng hết với tên. Nếu đánh nhau, Sam sẽ phải chặt vật để hạ anh ta. Tuy nhiên anh muốn hạ anh ta. Chết tiệt.

Sam đánh giá người thay thế này trong vài giây. Anh không biết mình từng nhìn thấy ai đẹp trai như gã này ở đâu chưa. Áp phích phim chẳng hạn? Không có những đặc điểm thông thường của một người làm vệ sĩ. Hồ sơ của anh ta quá rõ ràng, quá hoàn hảo. Đầu rồi mấy vết sẹo, làn da dày, quần thâm dưới mắt vì chơi khuya? Anh ta phải là một diễn viên hoặc người mẫu. Có lẽ anh ta chỉ đang làm bán thời gian cho tới lúc nhận được một vai trong bộ phim hành động phiêu lưu hoành tráng tiếp theo.

Brick chìa tay ra và nở một nụ cười với hàm răng trắng không tì vết, và đó là tất cả lời thuyết phục Sam cần. Không đời nào Lyra có thể an toàn với bất kỳ gã nào như anh ta.

Sam bắt tay Brick, rồi vỗ vai anh ta khi anh quay sang bảo anh ta có nhầm lẫn ở đây; Lyra không không hề cần anh ta. Cảm ơn anh ta vì rắc rối của mình, Sam đẩy anh chàng Brick đang bối rối đi.

Sam vừa ngáp vừa đi vào bếp, rót cho mình một cốc nước cam và uống cạn. Quan hệ với Lyra khiến anh mất nước. Anh mỉm cười, nghĩ về nó. Anh có thể ở lại vài ngày nữa, thậm chí còn có thể tóm được mấy gã bám đuôi cô. Rồi anh sẽ không phải lo về cô khi quay về D.C.

Đúng, đó là kế hoạch.

Anh lấy một chai nước lạnh lên tầng, đặt nó lên bàn ngủ cho Lyra, rồi anh cởi bỏ quần áo, trượt vào giường nằm cạnh cô. Lưng cô quay lại với anh, nên anh kéo cô vào người mình, khoác một cánh tay lên eo cô rồi rơi vào giấc ngủ khoảng mấy tiếng.

Mãi tới gần mười giờ Lyra mới dậy. Cô với sang chỗ Sam trên giường nhưng nó trống không, tuy nhiên cô có thể cảm nhận được hơi ấm nơi anh đã nằm. Cô nhắm mắt lại, nghe ngóng. Không có tiếng ồn nào phát ra trong nhà. Sam đã đi rồi. Cô không bất ngờ. Anh đã nói anh sẽ đi vào sáng sớm. Đó chỉ hoàn toàn là buổi sex chia tay tuyệt vời.

Cô chiến đấu khỏi u sầu, rồi chìm vào nỗi buồn, sau đó là hối tiếc đau đớn, cuối cùng là phần nộ. Sao anh dám bỏ đi? Được rồi, có thể anh phải thế, nhưng anh có thể nói với cô... cái gì? Anh sẽ quay lại? Đó sẽ là một lời nói dối, Sam đã tính trước ngay từ đầu.

Tắm vòi sen thật lâu không khiến cô khá hơn tí nào. Trước khi sấy tóc xong, cô đã quyết tâm hướng về phía trước. Nếu anh có thể rời bỏ cô dễ dàng thế, thì cô không hề có ý nghĩa gì với anh hơn một đêm quan hệ.

“Mừng vì thoát khỏi anh ta”, cô lẩm bẩm. Khi thoa son bóng, cô nhìn vào gương và nói thêm. “Chết tiệt cái vui mừng đó đi”.

Thật tệ là cô không thể tin vào lời nói dối của chính mình.

Tới lúc xuống nhà gặp mặt vệ sĩ mới rồi. Cô đút máy tính vào ba lô, rút điện thoại ra khỏi sạc và đi xuống nhà. Cô thả ba lô xuống ghế sofa rồi đi tới bếp.

“Xin chào”, cô gọi.

Cô đến góc nhà và chết đứng. Sam đang đứng dựa lưng vào thành bếp uống sữa hộp. Miệng cô há hốc. “Anh đang ở đây”.

Cách anh nhìn cô khiến mọi ký ức đêm qua chạy vào suy nghĩ cô. Tim cô chạy đua. Cô muốn ôm chầm lấy anh và nói mình vui thế nào khi thấy anh nhưng cô không thể để anh thấy cô dễ tổn thương đến mức nào.

Cô với lấy hộp sữa trong tay anh, tu ừng ực. “Đúng ra sáng nay anh phải đi rồi”, cô nói.

“Người thay thế không tới”, anh nhún vai. Anh lấy lại hộp sữa, đặt nó trên bàn rồi kéo cô vào lòng và hôn cô.

Điện thoại kêu.

Ạm lúi lại nói. “Của anh hay của em?”

“Của em”, Lyra nói với một cái thở dài.

Cô vào phòng khách, lôi điện thoại từ trong ba lô, nhìn vào tên người gọi. “Ôi, không”, cô rên rỉ.

“Có chuyện gì?” Sam nói vọng ra từ bếp.

“Là Cha Henry”, cô trả lời. “Lại là bà của em đây”.

Sam nhìn biểu hiện của Lyra chuyển từ cau kính sang sợ hãi khi nghe linh mục nói chuyện. Cuộc gọi vừa kết thúc, cô thả điện thoại vào túi, nói “Em cần đi San Diego”.

“Khi nào?”

“Bây giờ”.

“Được rồi. Kể anh nghe lý do. Chuyện gì đã xảy ra?”

Lyra luồn tay vào tóc. “Cần chuẩn bị đồ để đi”.

Khi cô cố đi qua anh, anh chặn cô lại. “Nói cho anh đi”. Anh bình tĩnh lặp lại.

“Em đã nghĩ Cha gọi về vụ nước thánh”.

“Vụ gì?”

“Nước thánh trong bình trước nhà thờ. Gigi – bà nội em – thì thoảng vẫn ăn trộm một ít”.

“Anh hiểu rồi”, anh nói, mặc dù vẫn chưa thực sự rút ra được kết luận.

“Lần này không phải là về nước thánh, mặc dù bà có lấy một ít cho mấy cây hoa của bà”.

Lyra đang nói gì vậy? Sam nghĩ sẽ nhận được một lời giải thích đầy đủ hơn khi họ vào xe. Cô quá lo lắng đến mức không nói năng mạch lạc được. Mọi thứ anh cần lúc này là vài thông tin cơ bản.

“Mối bận tâm chính của linh mục là gì nếu đó không phải nước?”

“Ông đang ăn trưa với Gigi. Ông ấy yêu món ăn của bà vậy nên bà đã mời ông qua ăn trưa”.

“Anh hiểu rồi”.

“Ông bảo em ông đang ngồi trên xích đu ngoài hiên nhâm nhi trà đá thì có một chiếc xe đi ngang qua rất chậm. Ông nhận ra người đàn ông ngồi ghế phụ đang xem xét nhà của Gigi.

Một vài phút sau, nó lại lái ngang qua. Cha cố nhìn biển số xe nhưng bùm đã che gần hết. Ông nghĩ chúng cố tình làm thế.

Ông hoảng sợ, đi vào nhà và đứng bên cửa sổ theo dõi. Và lần này, ông khẳng định được vì nó lại đi qua lần nữa. Lần này một gã trong số chúng bước ra kiểm tra hòm thư của Gigi. Cha chạy vội ra ngoài quát hấn ta không được đụng đến hòm thư; đó là đồ cá nhân. Hấn hét trả lại là hấn đang tìm nhà Prescott. Hấn nói người phụ nữ tên Prescott sẽ phải hối tiếc vì đã xía vào chuyện của chúng. Chúng lái xe đi khi Cha quát lên ông sẽ báo cảnh sát”.

“Thế ông đã gọi chưa?”

“Không, ông gọi cho em. Ông ấy hứa sẽ luôn gọi cho em đầu tiên”.

Sam muốn biết tại sao cô bắt linh mục phải hứa như thế, nhưng anh sẽ đợi tới khi cô bình tĩnh hơn mới hỏi. Lúc này tay Lyra vẫn còn đang run.

“Em cần biết em sẽ không được đi đâu mà không có anh”.

“Em tưởng Alec sẽ gửi vệ sĩ khác”.

“Ngày mai. Anh sẽ ở lại tới mai. Sau đó em sẽ có người mới”.

“Dù em đang ở nhà bà nội ư?”

“Đúng thế, dù là vậy”.

“Anh có khó chịu khi phải ở lại không?”

“Anh không thấy khó chịu”, anh chế giễu. “Chỉ là một thay đổi nhỏ trong lịch trình thôi”.

Lyra chạy lên tầng. Vì cô có một tủ đầy quần áo ở nhà Gigi, cô không cần mang nhiều đồ.

Sam đã cầm sẵn túi của mình và đang đợi cô trong phòng khách khi cô xuống nhà.

Cô vội vào bếp, ném một vài thanh kẹo vào khóa bên cửa túi đồ. Cuối cùng cô dừng lại để thở, nói. “Xong rồi. Ta đi thôi”.

Giao thông quá chậm, lái xe tới San Diego tưởng như vô tận. cứ mỗi một dặm đường, sự mất kiên nhẫn cần được gấp bà nội của Lyra lại tăng lên một chút. Khi đi được một giờ thì cô có điện thoại. Cuộc gọi của bà nội, Lyra mau chóng nhấc máy.

“Lyra, cháu yêu, là Gigi đây”, bà cô nói.

“Bà có ổn không?”, Lyra hỏi.

“Bà khỏe”, bà cô trấn an. “Cha Henry phải quay lại nhà thờ, nhưng Harlan Fishwater đang ở đây làm vài việc. Cha Henry bắt cậu ta hứa sẽ ở lại tới khi cháu tới. Bà thực sự không nghĩ nó cần thiết. Bà hoàn toàn có khả năng chăm sóc bản thân”.

“Gigi, cháu đang trên đường, cháu sẽ tới đó ngay thôi. Hứa với cháu không được đuổi Harlan đi tới khi cháu có mặt”.

“Được rồi, bà hứa. Nhưng đừng có lo. Chẳng có gì phải lo đâu. Bà nói rồi, bà ổn”.

Gigi cúp máy, Lyra ngồi sụp xuống ghế. Cô thở phào vì bà nội rất bình tĩnh nhưng cũng không thể ngừng lo lắng cho bà.

Cô nhìn Sam. “Gigi nói không phải vội. Bà có thể tự chăm sóc lấy mình”.

“Nghe có vẻ bà là một phụ nữ mạnh mẽ”, Sam nói.

“Vâng, đúng thế”. Lyra đồng ý.

Cô nghĩ một phút rồi nói. “Sam, người quát cha Henry nói người phụ nữ Prescott sẽ phải hối tiếc vì xía vào chuyện của chúng. Ý hẳn là em đúng không?”

Hai gã đột nhập vào căn hộ của em đang tìm thứ gì đó. Chúng nghĩ em đã mang cái thứ đó tới chỗ Gigi”.

“Nó có lý đấy”, anh công nhận.

“Rõ là chúng đang kiếm thứ gì có giá trị”, cô tiếp tục. “Ít nhất là đối với chúng”.

“Em nói em không có gì giá trị để lấy cả”, anh nhắc cô.

Lyra ngồi thẳng dậy, như thể vừa mới có ánh sáng lóe lên trong đầu cô. “Nhưng em có”, cô nói. “Những cuốn sách”.

“Sách ở sân bán đồ cũ?”

“Vâng, chúng đều rất có giá. Em không biết chúng đáng giá bao nhiêu nhưng một bản in đầu tiên có ký tên sẽ bán được hàng nghìn đô. Nghe có vẻ hợp lý. Chúng muốn có được mấy cuốn sách đó”.

“Tại sao chúng lại nghĩ bà em có chúng?” Anh hỏi.

“Sau buổi bán đồ, em lái xe tới San Diego”. Cô dừng lại, nhận thức đó thui cho cô một cú. “Ồi lạy Chúa. Chúng đi theo em”.

26. Chương 26

“Kể cho anh nghe về gia đình em”, Sam nói khi anh lách xe của họ qua dòng xe cộ. “Không phải nó có hết trong hồ sơ sao? Nhân tiện, hồ sơ về em đây có từ bao lâu rồi?”

“Từ khi xảy ra vụ đột nhập căn hộ của em”.

“Ồ”.

Anh phá lên cười. “Em có vẻ thất vọng”.

“Anh nên chuyển làn”.

Họ sắp tới ngã rẽ vào nhà Gigi, cuối cùng Lyra cũng bắt đầu thư giãn. Không lâu nữa cô có thể chính mắt thấy bà nội vẫn ổn.

“Chúng ta đã nói về gia đình em rồi. Hai anh trai, một bà nội người đã nuôi lớn chúng em... Anh còn muốn biết thêm gì nữa?”

“Từ khi nào bố mẹ chính thức trở thành ‘những người đó’?”

“Khi họ cố đạt tuyên bố bà nội không đủ năng lực. Anh thấy đấy, hai người họ đã tiêu một quỹ ủy thác cực kỳ hào phóng mà ông nội em để lại cho con trai duy nhất của mình, và giờ họ mắc kẹt với việc sống nhờ vào ngân sách. Nó kìm chặt phong cách sống của họ”.

“Thế còn trang trại?”

“Ông nội trao lại nó cho ba anh em em trước khi qua đời”.

“Vậy thì bố em làm việc gì?” Anh hỏi.

“Ông ấy không đi làm. Ông ấy chơi gôn và đi gặp gỡ nói chuyện. Họ là những người thích giao du”.

“Họ là bố mẹ em, dù gì đi nữa thì em vẫn yêu họ”. Sam phát biểu sự thật-hiển nhiên này, nhưng lại ngụ ý một câu hỏi trong đó.

“Không khi mà họ tổn thương bà em... chỉ vì tiền”.

“Các anh em thấy thế nào về việc này?”

Lyra mỉm cười. “Gigi cũng nuôi lớn họ. Đời nào họ lại để bà bị đặt ở đâu đó. Thật tuyệt vì có họ đứng về phía em. Rẽ phải ở chỗ bóng đèn”, cô chỉ. “Vì anh là con một, em cá là anh gần gũi với bố mẹ mình”.

“Đúng thế”.

“Khi còn nhỏ anh có bao giờ thấy cô đơn không?”

“Thì thoảng. Em thì sao? Cô gái duy nhất...”

“Em chơi thân với các anh. Em khiến họ phát điên vì leo đèo theo họ khắp nơi lúc bé”. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy nhớ trang trại Texas.

“Vợ anh, Beth, có anh chị em”.

Đây là lần đầu tiên Sam nhắc tới tên vợ anh, Lyra tìm kiếm dấu hiệu đau buồn trong mắt anh, nhưng anh chỉ đang cười với ký ức về gia đình cô ấy.

“Họ có thích anh không?” Lyra hỏi.

“Mấy chị em thì có. Với mấy người anh em thì mất lâu hơn. Bọn anh đều còn trẻ, có lẽ là quá trẻ để kết hôn, nhưng bọn anh đã có ba năm ở bên nhau”.

Cô đặt tay vào lòng. “Bọn anh trẻ hay già không phải là vấn đề. Cô ấy là tình yêu của anh”.

Anh cười to. “Em là một người lãng mạn, Lyra”.

Anh nói đúng, nhưng cô không nghĩ điều đó là xấu. Có gì sai nếu muốn tìm được tình yêu hoàn hảo chứ?

“Về các anh của em...” Sam nói.

“Vâng?”

“Họ sẽ sớm gọi cho em thôi”.

“Tại sao?”

“Hai đặc vụ FBI lúc này chắc đang gõ cửa nhà họ rồi. Họ sẽ tịch thu mấy cái hộp đồ em gửi đi”.

“Làm ơn nói với em mấy đặc vụ đấy không nói với Owen và Cooper về vụ đột nhập đi”.

“Có lẽ là không”.

“Có lẽ?” Cô cao giọng. “Anh không biết anh của em đâu. Họ sẽ nổi quạu nếu phát hiện ra”.

“Biết đâu họ có lý do để lo lắng”.

“Họ sẽ bảo Gigi tới sống ở trang trại một thời gian. Tốt thôi”, cô đoán. “Nói về Gigi... có vài điều anh nên biết”.

“Ví dụ?”

“Ví dụ anh là người của Đảng Dân chủ. Em không quan tâm anh có phải hay không. Khi anh ở cùng bà nội, anh là một người theo Đảng Dân chủ cuồng tín”.

“Và lý do là gì?” Anh rời mắt khỏi đường, liếc nhìn cô.

“Chỉ để chuyện dễ dàng hơn thôi”.

“Còn gì nữa?”

“Đừng nói về quan hệ tình dục”.

Anh cười ngặt nghẽo chảy cả nước mắt. “Anh sẽ phá hỏng chiếc xe mất. Vì chúa cái gì khiến em nghĩ anh sẽ nói với bà em về quan hệ tình dục?”

“Chỉ cần đừng nói thôi. Gigi không phải người cả thẹn, nhưng đừng làm thế. Bà từng vào phòng ngủ của em một đêm-”

“Và em không ở một mình”.

“Dĩ nhiên là em ở một mình rồi!” Cô thét lên. “Em đang ở trong nhà bà nội của mình”.

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Bà phát hiện ra em không thích mặc đồ khi ngủ”.

“Này, Gigi và anh có điểm chung rồi đấy. Anh cũng biết rồi. Giờ thì bọn anh có chuyện để nói với nhau rồi”.

Phớt lờ lời nhận xét ta đây của anh. “Kể từ đêm đó, Gigi mua cho em những bộ đồ ngủ lỗi mốt ngay khi có cơ hội”.

Sam trở nên nghiêm túc. “Anh sẽ nói chuyện với bà về em”.

“Em biết. Em cũng sẽ nói với bà. Chúng em không giữ bí mật. Em chỉ vô cùng ghét phải làm bà lo lắng, em ghét vì đã đặt bà vào nguy hiểm”.

“Em không phải chịu trách nhiệm gì trong chuyện này cả”.

Anh thấy vẻ lo lắng lớn vồn trong mắt cô. “Vậy thì sau khi anh và Gigi nói về những chuyện nghiêm túc, anh sẽ được phép thảo luận về thời tiết. Còn gì nữa không?”

“Đồ ăn. Bà là một đầu bếp giỏi. Nội ngày mai anh sẽ tặng 5 pound thôi”, cô hứa hẹn.

“Anh biết mình sẽ nói về chuyện gì rồi”, anh nói với một nụ cười trên choker.

“Chuyện gì?” Cô thận trọng hỏi.

“Lời chào tạm biệt kéo dài”. Anh vươn tay đặt lên đùi cô. “Nếu anh kể cho bà về những lời tạm biệt thực sự rất dài thì sao nhỉ?”

Lyra cột nhả hắt tay anh ra. “Nói về lời tạm biệt kéo dài... khi nào vệ sĩ mới tới?”

“Anh sẽ nói chuyện với Alec rồi bảo em sau”. Để đổi chủ đề, anh vội hỏi. “Chúng ta gần tới chưa?”

“Tới rồi. Ngôi nhà nằm cuối là nhà bà em. Để xe ở phía sau”.

Gigi mở cửa phòng bếp, đứng trên hiên nhà để chào đón họ. Bà bắt đầu nói khi họ ra khỏi xe. “Cháu biết là bà lúc nào cũng vui khi gặp cháu, Lyra, nhưng bà cũng bức mình vì cháu nghĩ bà không thể tự lo cho mình. Cháu đâu cần vứt hết mọi thứ đó mà lái xe tới đây. Bà hoàn toàn có khả năng chăm sóc bản thân”.

Lyra thơm lên má bà. “Cháu biết”, cô nói, “nhưng vài chuyện mới xảy ra và cháu muốn kể cho bà nghe”.

Sam đi lên với mấy cái túi, Lyra giới thiệu, “Bà ơi, cháu muốn bà gặp đặc vụ FBI Sam Kincaid, đây là Gigi”.

Anh thả túi của mình xuống, bắt tay bà. “Rất vui được gặp bà”.

“Đặc vụ FBI? Và một giọng Ai-len? Người Scotland?”

Anh mỉm cười. “Vâng, thưa bà”.

“Quy tắc ứng xử của tôi đâu hết rồi? Mời vào. Mời vào”.

Bà bước sang bên tránh đường và giữ cửa cho họ. “Đặc vụ Kincaid, đêm nay cháu sẽ ở lại chứ?”

“Vâng”.

Gigi không chớp mắt. “Lyra, cháu sẽ chỉ cho đặc vụ Kincaid phòng của khách nhé?”

“Làm ơn hãy gọi cháu là Sam”.

“Dĩ nhiên rồi”, bà nói. “Một câu hỏi thôi nhé”.

Lyra biết bà có tới một trăm câu nhưng có lẽ chúng phải đợi tới sau bữa tối. Sam rồi sẽ nhận được buổi tra hỏi của đời mình.

“Vâng?”

“Giờ cậu có đang làm việc không?”

Anh gật đầu. “Có ạ”.

“Và cậu làm cùng Lyra?”

“Đúng ạ”.

“Bà sẽ đi pha một bình trà tươi”.

Lyra dẫn Sam lên tầng. Họ có thể nghe thấy tiếng đập, Lyra đoán thợ sửa nhà của Gigi đang làm việc. Lyra bước vào một căn phòng ngủ màu xanh nhạt. Cô sợ cái giường cỡ queen-size có thể sẽ nhỏ so với Sam, nhưng cái nệm thì ổn. Cô giải thích họ sẽ dùng chung nhà tắm.

Tầng nhà kêu cọt kẹt khi họ đi qua hành lang để đặt đồ của Lyra vào phòng cô. Tường được sơn màu vàng nhạt. Nó là một căn phòng nữ tính với rèm trắng, có khay đựng nước hoa trên bàn trang điểm. Sam đặt túi của cô lên ghế, theo cô ra cửa. Khi cô quay lại để nói chuyện với anh, cô đâm vào anh. Anh túm lấy tay cô để giữ vững cô, không ai chuyển động, cơ thể họ đang chạm nhau. Cô chỉ cần nhìn lên anh, và anh không thể cưỡng lại được. Anh ôm lấy mặt cô trong tay rồi nhẹ nhàng hôn cô.

Cô phải hôn lại anh. Lyra vừa vòng tay ôm lấy anh thì Lyra gọi vọng lên “Lyra, cháu yêu, Cho bà biết trên nệm trên đó nóng quá nhé”.

Anh thả cô ra. “Nó có thể nóng hơn”.

“Không, nó không thể. Thôi nào, em sẽ chỉ cho anh phần còn lại của ngôi nhà”.

Nhà của Gigi theo Lyra gọi là “mạch điện chạy thẳng”. Cửa trước dẫn vào phòng khách, nối tiếp là phòng ăn thông ra phòng bếp. Có một phòng nhỏ sau bếp mà Gigi chuyển làm phòng nghiên cứu.

“Phòng của Gigi ở dưới tầng một, đối diện phòng tắm”, cô chỉ. Tiếng đập ngày càng to hơn.

Gigi đã mặc tạp dề, bà đang lau tay vào khăn. “Lại đây uống một cốc trà đá nào”.

Harlen từ dưới hầm đi lên, chào Lyra và được giới thiệu với Sam.

“Cậu có muốn uống trà không, Harlan?”

“Không, cảm ơn. Tôi phải đi đón bọn trẻ. Tôi chuẩn bị đi đây”.

“Ừ”, Gigi nói. “Gặp cậu sáng mai vậy”.

“Nhớ là tôi sẽ đến muộn đấy. Tôi phải đi lấy vật liệu cho mấy cái kệ mới”.

Sam ra cửa cùng với người thợ, đứng trên hiên nói chuyện với ông vài phút.

“Đặc vụ Kincaid khá đẹp trai”, Gigi nói mắt hướng ra cửa. “Cháu đồng ý không?”

“Có ạ”.

“Bà sẽ không đợi tới sau bữa tối để nghe chuyện gì đang diễn ra, Lyra. Nếu có chuyện, bà cần được biết”.

Lyra đợi Sam quay vào mới bắt đầu chủ đề. Gigi ngồi đối diện với hai người họ.

“Em nên bắt đầu từ đâu đây?” Lyra hỏi Sam.

“Buổi bán đồ cũ”, anh trả lời.

Trong lúc Lyra kể lại những sự kiện xảy ra mấy ngày qua, bà nội cô chỉ ngồi đó yên lặng, chú ý lắng nghe. Khi Lyra kể xong, Gigi khoanh tay lên bàn, ngồi suy nghĩ một phút.

“Chúa phù hộ khi cháu và Sidney không bị thương nặng”. Bà dừng lại vài giây rồi nói. “Và cháu tin hai tên xuất hiện sớm nay đang tìm thứ cháu đã đóng gói và gửi tới trang trại?”

“Đó chắc chắn là một khả năng”, Sam trả lời. “Cháu đã nói với văn phòng ở L.A, họ đã cử vài người lo vụ này. Chúng sẽ nhận ra ở đây có cảnh sát nên sẽ biết được tình hình”.

Lyra giải thích “Sam là bạn tốt của Alec Buchanan. Anh ấy đang làm vệ sĩ cho cháu lúc này”.

Gigi vỗ vỗ tay Sam. “Chà, bà khẳng định Lyra đang được đặt trong một đôi tay tốt”.

Lyra nhẹ nhõm vì Gigi vẫn giữ được bình tĩnh. “Sao ta không ra hiên trước uống trà nhỉ? Ở đây hơi ngột ngạt”. Lyra đề xuất.

“Hai đứa ra trước đi. Bà đi bật máy lạnh”.

Sam ngồi cạnh Lyra trên xích đu, tay anh vắt ngang phía sau. Thi thoảng anh lấy tay vuốt ve cổ cô.

Gigi tới chỗ họ. “Thật xấu hổ khi để cháu thấy vườn bà như thế này. Nó thật lộn xộn. Bà không thể hiểu nổi sao chẳng có gì mọc được. Hai năm ròng ròi! Trước đây bà vẫn có một khu vườn đáng yêu đấy chứ, đúng không, Lyra? Bây giờ nó thậm chí còn chẳng đáp lại nước thánh nữa”.

Sam rời xích đu, bước vài bước lại gần Gigi. Anh cúi xuống, nhổ lá của một cái cây, giơ nó lên kiểm tra. Anh quỳ một chân xuống, đào một vài inch đất. “Bà phun gì cho cây thế ạ?” Anh hỏi.

“Tất nhiên là nước thánh...” Gigi nói cứ như ai cũng làm thế cả.

“Ngoài nước thánh ra”.

“Năm ngoái, bà thử mọi loại phân bón và thuốc trừ sâu, nhưng năm nay chỉ mình nước thánh thôi”.

Anh nắm lấy khuỷu tay Gigi khi họ quay lại hiên nhà.

“Có chuyện gì với kỹ năng làm vườn của bà sao?” Bà hỏi.

Lyra tỏ ý thông cảm. “Có lẽ năm sau...”

Sam không thể tin hai người phụ nữ thông minh này lại không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Là chất độc”, anh nói.

Gigi ngồi xuống quay sang Sam. “Xin lỗi, Sam. Cháu vừa nói gì cơ?”

“Là chất độc”, anh nhắc lại.

Gigi bật dậy khỏi ghế như một cái tên lửa. “Có người đầu độc hoa của bà?”

“Thật ra, nó không phải phải là hoa, mà là đất”.

Lyra huých nhẹ anh. “Anh chắc không?”

“Ai, thôi nào. Nhìn nó đi. Có người đã phun thuốc diệt cỏ gì đấy vào đất”.

“Lyra?” Gigi thịnh nộ nói.

“Vâng, Gigi”. Lyra đã chứng kiến ánh mắt đỏ của Gigi vài lần trong đời, và cô biết chuyện gì sẽ đến.

“Vào lấy khẩu .38 của bà ra đây”.

27. Chương 27

Nếu Lyra không ở đó để hạ hỏa Gigi, Sam tin người phụ nữ giận dữ kia sẽ chớp lấy súng bằng qua sân nhà hàng xóm. Anh không tin là bà sẽ thực sự bóp cò, nhưng anh chắc bà không ngại dùng vũ khí để đe dọa.

“Sao bà lại khẳng định bà Castman chịu trách nhiệm cho mấy bông hoa chết đấy?” Lyra hỏi.

Gigi hoãn lại cơn giận của mình đủ lâu để trả lời. “Dĩ nhiên là bà ta! Còn ai trên đời lại độc ác như thế nữa? Bà đã biết có gì đó kỳ lạ đang diễn ra khi bà ta tỏ ra thương tiếc cho khu vườn của bà mà”.

Bất chợt giọng của hàng xóm, Gigi ngâm nga, “‘Ôi, tôi rất tiếc khi thấy hoa dã yên của bà năm nay có vấn đề... Có lẽ bên buồn cây đã bán cho bà một lô xấu... Thật tiếc khi bà chăm chỉ thế kia mà lại nhận được quá ít thành quả... Tôi đảm bảo năm sau bà sẽ làm tốt hơn thôi’ Bà cá mấy chai nước bà ta mang từ nhà thờ về chỉ là trò tung hỏa mù. Bà sẽ qua đó nhổ từng bông hoa mà bà ta đã trồng lên”.

Sam chạy đến bên bà khi bà vừa mới bước một bước ra khỏi hiên. Anh vòng tay qua người bà, vỗ nhẹ tay bà. “Bà biết không, Gigi, có lẽ có cách khác để xử lý chuyện này. Bà có muốn bà Castman nhận trách nhiệm không?”

Gigi dừng lại suy nghĩ. “Có, bà cho là bà ta sẽ chẳng bao giờ thừa nhận việc mình làm nếu bà hủy hoại vườn của bà ta theo cách bà ta đã làm với bà”. Bà rừng rưng nước mắt nhìn vào đám hoa khô héo của mình. “Bà sợ không gì có thể mang chúng về như cũ được”.

“Đúng thế”, Sam đồng ý.

Gigi thở dài, nhìn Sam với ánh mắt hận thù. “Chúng ta có thể làm gì?”

“Cháu nghĩ nó cần đến một hoạt động bí mật nho nhỏ”. Anh nói.

“Như là hoạt động bí mật của FBI?”

“Chính xác”, anh nói rồi dẫn bà quay lại hiên.

Gigi vô cùng hài lòng khi có một đặc vụ FBI lo vụ này. Họ ngồi nói chuyện tới lúc hoàng hôn, ngắm mặt trời trượt dần xuống dưới đường chân trời.

Cả Sam và Lyra đều không thấy quá đói, nhưng lúc sau, khi Gigi gọi họ vào bếp và đặt trước mặt họ bánh mỳ mới ra lò cùng hai bát súp, họ đột nhiên thấy cồn cào cả bụng.

“Thật là một ngày dài”, Gigi nói. “Bà chuẩn bị đi ngủ đây”.

Sau khi rửa bát xong, Lyra duỗi tay qua đầu và ngáp. “Em nghĩ mình cũng đi ngủ đây”. Cô hôn lên má Sam rồi lên tầng.

Điện thoại của Sam báo có tin nhắn. Đó là tin thứ ba của Alec hỏi về vệ sĩ mới Sam đã đuổi đi. Anh quyết định không lãng tránh nữa mà ra hiên để gọi điện.

“Cái quái gì thế, Sam?” Alec mở đầu.

“Cậu đã gọi?”

“Có chuyện gì với Brick?”

“Anh ta không ổn”.

“Và anh ta không ổn thế nào?” Sự bức tức của Alec xuyên qua điện thoại to và rõ ràng.

“Tôi không thấy thoải mái khi để Lyra ở lại với anh ta”.

“Hiểu rồi”. Alec bắn ra như thể anh vừa mới có một khám phá thú vị.

“Hiểu gì?” Sam cúi kính hỏi lại. Anh không cho Alec thời gian để suy đoán. “Giờ bọn tớ đang ở San Diego. Tớ không biết khi nào Lyra quay lại L.A”.

“Tớ nghe chuyện bom đặt dưới xe rồi”, Alec nói, giọng anh nghiêm túc. “Cả mấy tay bắn súng chĩa vào bọn cậu trong công viên nữa. Tớ biết chúng đã bị tóm”.

“Chúng sẽ không khai gì”.

“Chúng cũng không được tại ngoại”.

Họ nói về vụ đó một lúc, mỗi người đều đưa ra giả thuyết ai và tại sao, rồi Alec nói “Cậu không có chuyện phải làm sao? Như là đi thuyết trình và quay lại D.C?”

“Có, tớ có, nhưng tớ có thể ở lại một, có thể là hai đêm nữa. Tớ sẽ gọi khi cần người tiếp quản. Có lẽ là ngày kia”.

“Sao không để Brick-”

“Trời đất không”, Sam nói nhanh. “Tớ không nghĩ anh ta đủ năng lực”.

“Cậu đùa đấy à? Anh ta ở Lực lượng Đặc biệt đấy”, anh nhắc Sam.

Alec vẫn còn đang nói thì Sam ngắt máy.

Anh đảm bảo mọi cánh cửa đều đóng rồi mới lên tầng chuẩn bị đi ngủ.

Anh vừa mới bước ra khỏi phòng tắm thì Lyra mở cửa phòng cô. “Em quên bảo anh khăn tắm để đâu”.

“Anh thấy rồi”.

“Vây chúc ngủ ngon”.

Cô bước vào chuẩn bị đóng cửa nhưng anh đang tiến lại gần cô. Ngực anh để trần, anh chỉ mặc một cái quần ka ki, nhưng anh mặc đủ quần áo hay không mặc gì không phải vấn đề: anh khiến cô ngừng thở. Theo cô vào phòng, anh lặng lẽ đóng cửa lại.

Cô lắc đầu. “Chúng ta không thể ngủ cùng nhau trong nhà Gigi được”.

“Chúng ta có thể yên lặng”.

Anh kéo cô vào người, luồn một tay ra sau gáy cô, nhẹ nhàng xoắn tóc cô. Anh nâng cằm cô lên rồi phủ miệng anh lên miệng cô. Lưỡi anh trượt vào trong, cọ xát lưỡi cô.

Sự kháng cự của cô đang mất dần, nhưng cô còn đủ sức để nói “Không, chúng ta không nên...”

“Được, chúng ta sẽ không”.

Anh nhắm nháp cổ cô, khiến cô run rẩy tới đầu ngón chân. Cô đặt tay lên ngực anh, nhưng nụ hôn của anh trở nên đòi hỏi và kích động hơn. Cô không biết ai là người cởi bỏ đồ ngủ của cô. Cô nghĩ là cô làm, nhưng Sam có thể đã giúp.

Miệng anh nghiêng xuống miệng cô hết lần này đến lần khác, anh rên rỉ khi bộ ngực mềm mại của cô cọ xát vào anh. Khi những vuốt ve của anh trở nên thân mật hơn, cô kéo tóc anh, cầu xin anh dừng hành hạ cô nữa.

“Đưa em vào giường”, cô yêu cầu.

Anh hai lần làm cô im lặng bằng miệng anh khi cô lên đỉnh. Giải phóng của anh cũng đầy mạnh mẽ như vậy, toàn cơ thể anh gấn chặt vào cô. Anh muốn hét tên cô, nhưng thay vào đó anh rên rỉ vào cổ cô.

Họ bám chặt lấy nhau được một lúc. Sau đó Sam dịu dàng hôn vào trán cô, thì thầm lời chúc ngủ ngon rồi rời đi.

Lyra nghe thấy tiếng nước chảy. Sâu trong mình, cô cảm nhận được một nỗi khao khát. Cô biết anh sẽ quay lại phòng cho khách, nhưng cô ước gì anh ngủ lại với cô.

Đột nhiên nó dội vào cô một điều, đây là suy nghĩ của một người thiếu thốn tình cảm. Không tốt, cô tự bảo mình. Không hề tốt chút nào. Cô không muốn ngủ mà lo lắng về những điều như thế, vậy nên cô tập

trung vào mặt tích cực. Cô nghĩ về nụ cười của anh, cách anh khiến cô muốn thở dài, cách anh bảo vệ cô và cách anh bình tĩnh đối mặt với thảm họa.

Khi Sam chui vào giường nằm cạnh cô thì cô đã ngủ. Cô hé mắt. Súng của anh đang ở trên bàn cạnh đầu giường, có nghĩa là anh ở lại đêm nay. Cảm nhận được tay anh ôm lấy cô vào lòng, cô ngủ thiếp đi với một nụ cười.

***

Lyra thức dậy vì tiếng nện uỳnh uỳnh. Cô ngay lập tức nghĩ tới một trận động đất; ngôi nhà cứ như đang di chuyển vậy. Cô ngồi bật dậy trên giường, nhìn quanh tìm Sam, nhưng anh không có đó. Cô cố khiến đầu óc tỉnh táo, đủ để nhận ra tiếng nện đó có nhịp điệu.

Ai đó ở dưới nhà đang gây ra tiếng ồn đó.

Ồi, không. Giờ Gigi lại bảo Harlan làm gì nữa đây? Bà đã có đủ kế để mở một cửa hàng giày rồi. Ông ấy không thể lấp thêm nữa đây chứ?

Nếu Lyra và Gigi ở nhà một mình, cô sẽ chỉ mặc đồ ngủ mà đi xuống, nhưng Gigi sẽ bị suy tim nếu Lyra không ăn mặc tử tế khi có hai người đàn ông trong nhà.

Cô lẩm ba lẩm bầm, đi tắm, mặc một cái váy hải quân và áo trắng vào.

Cô vừa mới định đi xuống thì Sam lên chỗ cô. Mặt anh gấn một điệu cười toe toét ngốc nghếch.

Cô ngay lập tức nghi ngờ “Chuyện gì thế?”

Anh lắc đầu. “Tới mà xem”.

Lyra đi theo tiếng nện và phát hiện Harlan đang đập vỡ một lỗ khổng lồ trên tường phòng ngủ Gigi. Ông đã treo một tấm vải nhựa sạch để tránh bụi và thạch cao trong khu làm việc của mình.

Thấy Lyra, ông nâng mặt nạ vấy tay với cô, sau đó quay lại làm tiếp.

Lyra đứng đó sững sờ vài giây trước khi đột ngột quay đầu đi vào bếp. Cô đang rót cho mình một cốc nước cam thì Gigi bước vào.

“Chào buổi sáng. Hôm nay cháu dậy muộn. Gần chín giờ rồi”.

Sam đang đứng ở cửa, người dựa vào khung cửa. Lyra kéo một cái ghế, ngồi xuống đó nhưng cô không được ngồi lâu.

“Harlan đang xây thêm kệ mới ạ?” Cô hỏi.

“Không, cháu yêu. Đó là phòng hoảng loạn của bà”. (panic room: phòng có đường dây điện thoại tách biệt với căn nhà, để người ta có thể ẩn trốn nếu có kẻ đột nhập)

Lyra suýt làm vỡ cốc nước khi cô đứng bật dậy. “Sao cơ ạ? Một cái gì ạ?”

“Một phòng hoảng loạn. Hửn cháu phải biết đó là gì rồi”.

Lyra ngồi phịch xuống ghế nhìn lên Sam.

Anh khoanh tay trước ngực, nói “Anh đã cố giải thích với bà em rằng bà đang phản ứng thái quá với mấy tin nghe được hôm qua...”

Anh nghĩ? Cô muốn nói thế.

Cô nhìn Gigi bên kia bàn đang lo lắng đợi ý kiến của cô. “Cháu nghĩ đó là một ý hay”, cô nói.

Gigi gật đầu. “Thấy chưa Sam. Con bé đồng ý với bà”. Bà cười, đi xem Harlan làm việc đến đâu rồi.

Sam kéo một cái ghế, ngồi giạng chân, hai tay xếp chồng lên lưng ghế. Anh cúi xuống nói. “Một căn phòng hoảng loạn”.

“Vâng, em biết. Sao lại không? Đúng, ngôi nhà này nhỏ nhưng phòng Gigi khá lớn, bà lại có một buồng nhỏ không dùng đến, vậy sao không xây một phòng hoảng loạn chứ? Nó sẽ khiến bà thấy an toàn hơn”.

Anh xoa gáy cô và bắt đầu cười to. “Chỉ trong thời gian ngắn, anh đã phải sang nhà hàng xóm khủng bố một bà già thú nhận rằng bà ấy đang giết hoa của Gigi. Không hiểu sao anh lại bị ngạc nhiên bởi một căn phòng hoảng loạn. Lẽ ra anh nên đoán được nó sau khi nghe chuyện nước thánh mới đúng”.

Gigi thò đầu từ cửa. “Có ai muốn bánh mì nướng không, Lyra? Sam?”

“Không ạ”.

“Sam, cháu yêu, cháu đã kể cho Lyra rồi à?”

“Cháu vừa mới bắt đầu thôi ạ”.

Gigi biến mất xuống dưới nhà, anh quay sang Lyra. “Có thêm tin?” cô hỏi. “Harlan còn xây cái gì nữa?”

“Các anh của em đã gọi Gigi. Họ muốn bà về nhà. Anh nghĩ đó là trang trại. Các anh em đã nghe về vụ đột nhập... thực ra là về mọi chuyện”.

“Sao họ biết được? Ai kể với họ?”

Trước khi cô trở nên giận dữ, Sam nói “Hai nhân viên FBI xuất hiện trước cửa nhà họ để lấy mấy cái hộp đi, em nhớ chưa?”

“Họ phải nói chuyện đó với các anh của em ư?”

“Nếu muốn mấy cái hộp, thì có, họ phải làm thế. Họ không thể cứ đi khỏi đó với đồ của em mà không lý do được”.

“Lẽ ra em nên gọi cho họ”.

“Gigi nói họ sẽ gọi lại”.

“Em có thể xử lý họ”, Lyra đảm bảo với Sam. Cô biết mình sẽ đối mặt với một cuộc tranh luận dài. Họ là anh trai cô, họ không thể chấp nhận thực tế cô đã lớn và có thể tự mình đưa ra quyết định.

“Còn vài tin nữa”, Sam nói khi Gigi quay trở lại với một cốc cà phê rộng.

Cả hai đều có cái nhìn không thoải mái.

Ồ. “Là chuyện gì?”

Gigi trả lời. “Bố mẹ cháu đã biết có rắc rối xảy ra”.

Vai cô sụp xuống. “Sao họ lại biết?”

“Bố cháu gọi tới trang trại khi FBI đang ở đó, người quản gia đã báo với nó thế. Nó và mẹ cháu chiều nay sẽ tới đây”.

Gigi và Sam chờ đợi phản ứng của Lyra. Cô không nói gì, nhưng huyết quản cô trào lên mặt, quai hàm cô siết chặt. Cô từ từ đẩy ghế ra sau rồi đứng lên. Khi cô đi ra khỏi bếp, Sam hỏi. “Em định đi đâu?”

Cô trả lời mà không quay lại. “Nói với Harlan ông ấy nên đẩy nhanh tiến độ với cái phòng hoảng loạn đó”.

28. Chương 28

Bà Edith Castman trông khá yếu ớt. Bà ta đang ở ngoài chăm sóc hoa của mình nên Sam không phải gõ cửa, trình ra ID là một đặc vụ FBI. Thay vào đó, anh thần nhiên bước vào sân nhà bà ta, súng của anh đã được che lại nhờ áo màu xanh hải quân của anh. Anh khen hoa của bà ta, bảo rằng anh có biết chút ít về làm vườn, nhưng không giỏi bằng bà, và anh muốn có vài mẹo.

Bà ta nhìn anh nghi ngờ. “Cậu là người nước ngoài?”

“Vâng”.

“Cậu không ở đây để cướp việc của một người Mỹ nào đó đúng không?”

“Không”.

Bà ta tháo kính, lau mắt kính bằng tạp dề. Các nếp nhăn kéo dài từ lỗ mũi xuống cằm bà ta là những rãnh sâu, miệng bà ta dường như lúc nào cũng xệ xuống. Chỉ mất một giây để Sam đánh giá: Bà Castman là một phụ nữ không hạnh phúc.

Hoa, bà ta giải thích, là niềm tự hào và niềm vui vì chúng không bao giờ cỗi lại.

Mong muốn được nghe một lời giải thích chi tiết hơn, anh gật đầu, ra vẻ hiểu chuyện.

“Không phải ai cũng trồng được hoa giống tôi”, bà ta khoe. “Cứ nhìn sang mấy bông hoa cháy nhà bên thì biết. Chúng còn chẳng thêm nở”.

“Trông chúng khá xấu”, anh đồng tình.

“Chúng không xấu; chúng chết rồi”. Bà ta cười khúc khích, hạ thấp giọng. “Người phụ nữ sống ở đó tưới nước thánh lên hoa vì bà ta nghĩ tôi đã làm thế”.

Bà Castman không chỉ không hạnh phúc, Sam quyết định. Bà ta là người ích kỷ, kiểu người thích thú khi thấy người khác đau khổ.

“Oa, nhìn kìa!” anh nói, chỉ vào mấy bông hoa tím. Anh muốn xoay bà ta nhìn về vườn. “Tôi chưa từng thấy thứ gì nở đầy hoa như thế. Bà thật mất tay. Tôi sẽ trả mọi thứ để có được một nửa vẻ đẹp này trong vườn của mình”.

“Cậu sẽ trở về nước chứ?”

“Vâng”.

“Thế thì tôi sẽ chỉ cho cậu thứ tôi dùng để trồng hoa. Tôi sẽ không nói nếu cậu định sống quanh đây. Tôi không thể để cậu cạnh tranh với mình”.

Harlan đang dứt mấy tấm thạch cao vào thùng xe tải khi bà Castman và Sam đi vào sân sau của bà ta. Ông không ngẫu nhiên mà có mặt ở đó. Sam đã bảo ông ở quanh đó như một nhân chứng khi xuất hiện tình huống để Sam buộc tội bà ta.

“Người đàn ông trẻ kia lúc nào cũng ở trong nhà người phụ nữ đó”, bà ta to nhỏ hất đầu về phía Harlan. “Tôi biết có chuyện gì đó mà, nhưng tôi giữ mồm giữ miệng mình lại. Tôi chỉ biết ơn mình sẽ không phải sống cạnh nhà đó lâu hơn nữa. Tôi sẽ chuyển về Pennsylvania mùa thu này. Tôi đã bán nhà cho một cặp đôi trẻ. Cậu cứ yên tâm là tôi đã không để cậu tới chuyện nhà bên khi họ đi xem nhà tôi”.

Sam biết Gigi sẽ vui với tin bà Castman sắp chuyển đi. Anh theo bà ta qua sân sau nhỏ tí, đợi bà ta mở cửa ga ra. Ánh sáng chiếu vào trong, bà Castman đặt bình tưới nước cầm trên tay xuống cái ghế dài. Mùi đất và phân bón ứ lại trong không khí tù túng. Dụng cụ làm vườn nằm rải rác trên một cái bàn cũ. Túi phân bón đặt trên sàn xi măng, mấy chai phân bón dạng nước và thuốc trừ sâu xếp thành hàng trên kệ tường.

“Tôi dùng một hỗn hợp phân bón đặc biệt”, bà ta tâm sự, tay với một trong mấy cái chai.

“Đó là công thức bí mật của tôi”, bà ta nói thêm với một điệu cười xảo quyệt, gợi Sam nhớ tới một bộ phim châm chể về một nhà khoa học tâm thần.

Khi bà ta đổ chất lỏng trong vào cái chai ra một cái xô, Sam bước sang bên. Đập ngay trước mắt anh là một chai màu đen để “Thuốc diệt côn trùng”.

Anh cầm cái chai lên, giơ nó trước mặt bà ta, rồi hỏi khá vui vẻ “Bà dùng thuốc diệt cỏ này lên hoa nhà hàng xóm, hay chỉ trộn nó vào trong đất thôi?”

Tay bà Castman đặt lên cổ họng. “Sao cơ? Cậu đang nói gì thế?”

Bà ta với lấy cái chai nhưng Sam đã giữ nó khỏi bà ta khi anh đọc cảnh báo trên chai.

“Cảnh báo. Nếu thuốc diệt côn trùng thấm vào đất, nó có thể diệt bất kỳ thực vật nào trong vòng một năm”.

Anh quay lại nhìn gương mặt còn sốc của bà ta. “Vậy ra bà phải cho cái này vào vườn nhà bà Prescott hằng năm sao?”

“Cậu không có quyền lục lọi đồ của tôi!”, bà ta quát.

“Nó ở ngay trước mắt tôi”, Sam phản đối, “và bà mời tôi vào đây. Đúng không, Harlan?”

Lúc đó, Harlan rẽ vào, đứng trước cửa.

“Nhưng tôi...”, bà ta lắp bắp. “Tôi đã không...”

“Ồ, tôi nghĩ là bà đã làm, bà Castman ạ. Có thể có nhân chứng, bà biết đấy”, Sam nói, ra ý anh đã biết chuyện. Anh lấy huy hiệu của mình ra. “Bà có quyền...”

“Đợi, đợi đã. Ý cậu là gì, tôi có quyền? Cậu là cảnh sát?”

“FBI”.

Bà ta hít vào một hơi thật sâu, Sam có thể thấy tâm trí bà ta đang chạy đua với đôi mắt đảo qua đảo lại đó. “Tôi đã không phá luật. Bà ta đã nói tôi làm thế? Bà ta gọi cho cậu? Cậu không còn việc gì hay ho để làm hơn là bắt một bà già tội nghiệp, người chỉ muốn-”

“Bà muốn biết mình đã phá bao nhiêu luật? Bắt đầu với xâm phạm và phá hoại và-”

“Thôi được rồi. Được rồi. Tôi cũng đâu cố tình làm thế”.

“Làm gì?” Anh hỏi, mong bà ta sẽ thừa nhận việc mình làm.

“Tôi thấy hoa của bà ta khô, nên tôi... Đằng nào chúng cũng sẽ chết mà... Tôi không muốn đi tù”, bà ta khóc. “Tôi có thể làm gì để bù đắp?”

Sam giả vờ suy nghĩ. “Tôi nên cho bà cơ hội”, anh nói. “Sân nhà hàng xóm sẽ phải xới tung lên, tất cả chỗ đất ô nhiễm sẽ phải được chở đi. Rồi còn phí vận chuyển đất và hoa mới để trồng-”

“Tôi sẽ trả”, bà ta vội vàng nói. “Tôi sẽ làm điều đúng đắn. Tôi sẽ thay hết chỗ đó”.

Anh gật đầu. “Thôi được, nhưng tôi cảnh cáo, nếu bà bước một bước chân sang sân nhà hàng xóm, bà sẽ vào tù đấy”.

Bà Castman vội vội vàng vàng vào nhà gọi cho bên bán cây trồng, Sam quay lại nhà Gigi. Harlan đứng ở cửa bếp đợi.

“Cảm ơn, Harlan”.

“Tôi không giúp gì cả”.

“Bà Castman biết chú nghe bà ta nhận tội. Nếu bà ta còn gây chuyện, chú sẽ báo cảnh sát”.

“Bà ta là một bà già ích kỷ”, Harlan nói.

Sam không phản đối.

Harlan chuẩn bị quay lại với công việc trong phòng Gigi thì Sam nói “Nếu người nhà Lyra có hỏi chú về việc chú đang làm ở đây...”

“Tôi sẽ bảo họ là mình đang xây một căn phòng nhỏ”.

Sam mỉm cười. “Lyra đã-”

“Không”, Harlan ngắt lời. “Tôi đã gặp họ rồi”.

Lyra đang trong phòng khách, ngồi trên ghế sofa, chân gác lên ghế để chân. Máy tính của cô đặt trên đầu gối, cô đang gõ bàn phím một cách giận dữ và lẩm bẩm với mình điều gì đó.

“Em ổn chứ?” Sam hỏi.

Cô ngược lên. “Em đang cố viết kịch bản cho bộ phim về trẻ em. Em đã viết được cả tá bản phác thảo nhưng không ưng được bản nào. Chỉ là em không rõ mình muốn đi theo hướng nào”.

“Em sẽ có một ý tưởng tuyệt vời thôi”, anh trấn an cô.

“Cảm ơn anh”, cô trả lời, đánh giá cao sự tự tin của anh.

Gigi từ tầng hầm lên cầm theo mấy cái khăn tay sạch. Khi đi qua phòng khách để tới tủ đồ, bà thấy Sam.

“Cháu đã nói chuyện với bà Castman chưa?”

“Rồi ạ”.

“Bà ta có nhận tội không?”

“Có ạ”, anh trả lời.

“Tốt”, bà gật đầu. “Giờ thì bà sẽ sang đó cho bà ta biết bà nghĩ gì”. Bà đặt mấy cái khăn trên tay xuống ghế, bước ra cửa.

Sam chạy đến chặn lại trước khi bà bước ra ngoài. “Cháu biết bà rất giận... và bà có quyền được thế. Bà ấy đã phá hoại tài sản và phá hủy mọi công sức của bà. Nhưng bà ấy đã hứa sẽ bồi thường thiệt hại và mua hoa mới cho bà rồi”.

“Ít nhất bà ta cũng phải làm được thế”, Gigi kiên quyết nói.

“Cháu biết, cháu biết”, anh nói để làm bà bình tĩnh. Với sự cứng đầu của Gigi và sự ích kỷ của bà Castman, Sam hình dung được một cuộc chiến đốc toàn lực giữa hai người. “Cái bà muốn là được xác minh đúng không nào? Để mọi người biết bà thực sự là một người làm vườn giỏi?” Anh ngừng lại cho bà suy nghĩ, rồi tiếp tục, “Bà Castman sẽ phải thuê người tới giải quyết sân của bà”.

Mắt Gigi lóe sáng. “Đúng thế. Họ sẽ tìm ra lý do bà phải đổi hoa. Bà biết bà ta sẽ gọi bên buôn cây Hatfield. Họ là nơi bán cây duy nhất trong thị trấn, và mọi người ở đó đều thích nói chuyện”. Bà mỉm cười vỗ nhẹ vào má anh. “Cảm ơn cháu, Sam”.

Gigi nhặt khăn lên, bước chân bà nhẹ nhàng khi xuống nhà.

Lyra theo dõi Sam và bà nội mà kinh ngạc. Cô chưa từng thấy ai dụ dỗ bà như cách anh vừa làm.

Sam quay lại thì thấy cô đang nhìn anh mỉm cười. “Chuyện gì vậy?”

“Cảm ơn anh”, cô nói.

Anh cười lại với cô. “Anh thích Gigi”.

29. Chương 29

CHRISTOPHER VÀ JUDITH PRESCOTT không phải là những người đáng mến, nhưng Sam không kỳ vọng họ sẽ như vậy. Như những diễn viên lướt trên sân khấu, họ xông thẳng vào nhà.

Không ai chào đón con gái mình. Sam đứng ở cửa bếp quan sát cuộc đoàn tụ. Nếu anh phải đánh giá bố mẹ Lyra, anh sẽ nói rằng họ bóng bẩy, phô trương và khoe mẽ.

Mẹ Lyra rất hấp dẫn. Không có lấy một vết nhăn trên mặt bà và Sam cho rằng mấy bác sĩ da liễu và những cuộc phẫu thuật tạo hình rất đáng tiền. Bố cô cao, gầy, rám nắng do chơi gôn nhiều. Cả hai đều có những lọn tóc vàng – một có từ thẩm mỹ viện, còn một là do ánh nắng mặt trời.

Lyra không hề giống ai trong ai người. Cấu trúc xương của cô cũng như vẻ đẹp đó đều thừa hưởng từ bà nội, người mà tới nay vẫn là một phụ nữ đáng yêu.

Bố Lyra cuối cùng cũng nhìn vào con gái. “Lyra”.

“Bố”.

“Bà con đâu rồi?”

“Trên tầng ạ”, cô nói. “Bà đang nghe điện thoại. Bà sẽ xuống khi nói xong”.

“Và quý ông này là ai đây?” Mẹ cô hỏi. “Cố nhớ lại cách cư xử của con và giới thiệu chúng ta đi nào”.

Lyra bước đến đứng cạnh Sam khi giới thiệu. Lyra luôn nghĩ bố mình là một người đàn ông cao lớn, nhưng Sam khiến ông lùn đi khi hai người đàn ông bắt tay nhau.

“FBI”, bố cô nhấn mạnh. “Và cậu ở đây cùng Lyra để bảo vệ nó? Hẳn rất căng thẳng”. Mẹ Lyra vào bếp lấy một chai nước. “Không có Perrier sao?” Bà gọi vọng ra. Không ai trả lời. Bà tự rót cho mình một cốc trà rồi mang nó vào phòng khách.

“Anh yêu, anh có uống không?”

“Em biết mẹ không chứa đồ uống có cồn mà”, Christopher nhắc nhở bà ta.

“Em biết. Ý em là trà đá cơ”.

“Không, giờ không phải lúc. Mẹ làm gì mà lâu vậy? Lyra, lên kiểm tra bà đi. Chắc bà không biết bố mẹ ở đây”.

“Mẹ biết các con đang ở đây”, Gigi bước vào phòng.

“Để khách phải đợi không giống mẹ tí nào”, con trai bà nói, thơm một bên má bà.

“Christopher, con đâu phải khách. Con lại con trai mẹ. Chào, Judith”.

Judith đặt một nụ hôn lên má bà.

Sam có thể nói, dù có chuyện gì thì Gigi vẫn vui khi thấy hai người họ. Bà ngồi xuống ghế, lắng nghe họ kể với bà về cuộc sống bận rộn của mình. Thi thoảng, bố mẹ Lyra lịch sự lôi kéo anh vào cuộc nói chuyện, hỏi ý kiến anh hay tìm hiểu về lai lịch của anh, nhưng hầu hết đều tập trung vào bản thân. Anh ngạc nhiên với cách họ duyên dáng và thoải mái nhưng đồng thời lại hoàn toàn chỉ biết nghĩ cho mình. Họ không cho thấy dù chỉ một lần sự quan tâm về Lyra hay hỏi cô về cuộc sống của cô.

“Các con vừa chuyển tới nhà mới ở La Jolla à?” Gigi hỏi họ.

“Không, nhưng xe chuyển đồ tuần sau sẽ tới. Vì vấn đề tài chính, mẹ Prescott ạ”, Judith nói với một chút đau đớn “Chúng con phải bán căn nhà ở New York đi”.

“Căn hộ thông tầng đấy ư?” (Penthouse: căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà)

“Vâng”, bà ta cúi đầu.

Lyra ngồi cạnh Sam trên sofa, tựa vào anh. Cô đấu tranh để không phá lên cười. Mẹ cô khiến việc bán nhà nghe cứ như gia đình có tang vậy.

“Thế các con đang ở đâu?” Gigi hỏi con trai.

“Căn hộ ở Houston ạ”.

“Chúng con muốn mẹ quay về sống cùng chúng con”, Judith nói.

“Đúng thế”, Christopher đồng tình. “Con muốn mẹ đóng gói đồ đạc, chúng ta sẽ đi vào buổi sáng”.

“Chúng ta sẽ ở Coronado tối nay”, Judith giải thích.

“Mẹ sẽ không đi đâu với con cả, Christopher, mẹ nghĩ tòa án đã giải quyết đâu vào đó rồi. Con sẽ không kiểm soát cuộc sống của mẹ”.

“Mẹ không thấy chúng con lo lắng thế nào sao?”

“Về cái gì?”

“Mẹ”, ông ta nói, giọng nhuốm đầy vẻ chân thành. “Con không đổ lỗi cho Lyra...”

Lyra thở dài nói thầm, “Tôi rồi đây. Nhưng...”

“Nhưng con bé đặt mẹ vào nguy hiểm”, Christopher nói.

“Không phải là Lyra ích kỷ”, Judith xen vào. Bà thậm chí còn không nhìn Lyra mà tiếp tục nói. “Nó không có lấy một cái xương ích kỷ trong người”.

“Nhưng...” Lyra thì thầm.

“nhưng nó chỉ không biết suy nghĩ”, Judith nói hết.

“Mấy gã đó tới đây để đe dọa...” Christopher lắc đầu, một vẻ quan tâm hiện lên trên gương mặt rám nắng của ông ta. “Con không thể để thế, mẹ ạ”.

“Con không cần lo”, Gigi nói. Bà lịch sự để tay vào lòng. “Mẹ có một đặc vụ FBI trông coi tối nay rồi, mai mẹ sẽ tới trang trại. Lúc này là Cooper gọi. Nó muốn mẹ về nhà cho tới khi đặc vụ Kincaid bắt được mấy gã kia, mẹ chắc cậu ấy sẽ làm được”, bà nói thêm cười với Sam. “Bên cạnh đó, mẹ nhớ bạn bè của mình và muốn gặp lại họ. Ngôi nhà này sẽ không để trống”, bà khẳng định với họ. “Harlan sẽ ở đây hằng ngày để làm việc. Cậu ấy đang xây một-”

Lyra buột miệng “một căn phòng nhỏ xinh đẹp với những cái kệ”.

Gigi cau mày nhìn cô. “Nhưng Lyra-”

“Gigi, không phải bà nên chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tối mì ống sao?”.

“Ôi trời đất ạ, nhìn xem mấy giờ rồi kìa. Harlan sẽ tới đây bất kỳ lúc nào”. Bà bật dậy, vỗ vào vai con trai trước khi ông đứng dậy.

“Mẹ đang hẹn hò?” ông ta hỏi.

“Với một thợ sửa chữa?” Judith phụ họa.

“Cậu ấy là một nhà thầu”, Gigi giải thích. “Cậu ấy và gia đình sẽ tới đón mẹ đi ăn tối ở nhà thờ St. Agnes. Mẹ phải đi thay đồ đây. Hai con đừng đi đâu lâu quá”.

“Mẹ có nên đi ra ngoài khi đang bị đe dọa thế không?”

“Mẹ có bị đe dọa đâu”, bà khẳng định. “Hơn nữa, mẹ sẽ ở cùng gia đình Harlan với mấy chục người khác ở nhà thờ. Mẹ không sao đâu”.

“nhưng mẹ...”

“Chào nhé. Chúc các con ở Coronado vui vẻ”.

Christopher đứng dậy. “Mẹ ruột của con không thể dành lấy một giờ với con?”

Lưng Lyra cứng lại. Sao bố cô dám buộc tội Gigi không dành thời gian cho ông ta.

Ông ta đã cho bà được bao nhiêu giờ đồng hồ rồi? Cô ngồi hướng về trước, sẵn sàng đáp trả, nhưng Sam đã đặt tay lên tay cô.

“Con cũng định đi ăn tối với nhà thờ sao, Lyra?” Judith hỏi. “Con và anh Kincaid được chào đón đi ăn tối cùng chúng ta ở khách sạn”.

“Anh nghĩ con bé nên tránh xa Gigi”, bố cô nói. “Anh tin nó đã mang lại cho bà nội nó quá đủ nguy hiểm rồi”.

“Con nghĩ con nên giữ khoảng cách với bố mẹ nữa”, Lyra nói.

“Chris, con bé nói đúng đấy”, Judith đồng ý. “Có thể sẽ nguy hiểm. Chúng ta không có vệ sĩ như anh Kincaid đây”.

Christopher quay sang Sam. “Tôi chắc là cậu hiểu. Mẹ tôi không còn trẻ nữa, chúng tôi lo cho bà. Tôi mong có thể thuyết phục bà rằng bà nên đi cùng chúng tôi”.

Sam nhún vai. “Với tôi bà ấy có vẻ khá mạnh khỏe”.

Trước khi bố mẹ đi, Lyra đã sẵn sàng hét toáng lên. Cô chuẩn bị đóng cửa thì mẹ cô nói “Chúng ta không từ bỏ đâu. Chúng ta thực sự quan tâm Gigi và biết bà ấy sống cùng chúng ta sẽ vui hơn. Mẹ không biết tại sao con cứ mãi chiến đấu với chúng ta về việc này. Chúng ta chỉ muốn chăm sóc bà thôi”.

“Không”, Lyra giận dữ nói. “Bố mẹ chỉ muốn bà chăm sóc cho mình”.

Đã sửa bởi susu lúc 04.12.2013, 09:45.

30. Chương 30

Lyra ngượng vì hành vi của bố mẹ, cô cũng thấy xấu hổ. Cô không thể thay đổi việc họ là ai, và cô chấp nhận nó, nhưng cô ước gì Sam không ở đó chứng kiến mối quan tâm giả tạo của họ về lợi ích của Gigi. Họ là những kẻ đạo đức giả, lòng tham của họ khiến cô phát ốm.

Con trai và con gái lẽ ra phải yêu bố mẹ mình, đó là lý do khiến cô xấu hổ. Sau những lời xuyên tạc vì tiền bạc, Lyra không thể yêu họ được nữa.

Và chắc chắn họ cũng không yêu cô. Lyra thấy thật khó để nhìn Sam sau khi bố mẹ cô đi, nhưng cô giữ đầu ngẩng cao khi đi qua anh để vào bếp tìm sô cô la.

Thấy cô không thoải mái, Sam làm cô phân tâm. “Em đã nói chuyện với các anh chưa?”

Câu hỏi đó khiến cô gai người. “Sao cơ? À, rồi, em đã nói chuyện với Cooper. Anh ấy và Owen nghĩ em nên tới trang trại ở lại đó tới khi, để em trích dẫn anh nghe, ‘chuyện này qua đi’”.

“Họ lo cho em mà”.

“Em biết”, cô nói. “Em tốt bụng mới từ chối lời mời của họ”.

Anh cười. “Tốt cho em thôi. Anh có vài tin đây”.

Anh nắm tay cô, kéo cô ngồi xuống sô pha với anh. Cửa sổ đang mở, gió biển lạnh thổi rèm cửa sang một bên. Thật tuyệt khi ngồi xuống, để mọi căng thẳng chứa đầy căn phòng mấy phút trước thôi được thổi bay hết.

“Em đang nghe đây”, cô nói.

“Anh vừa nhận cuộc gọi từ các đặc vụ ở Texas lấy mấy cái hộp của em. Họ đã xem hết mọi cuốn sách, đĩa DVD và CD. Chẳng có gì cả”.

“Mấy cuốn sách rất đáng tiền mà”.

“Ừ, anh biết. Họ đang thẩm định chúng”.

“Nếu em tìm được cách lấy lại mấy cuốn sách cho người muốn chúng, có lẽ...”

Anh lắc đầu. “Chúng không lùng mấy cuốn sách. Em nghĩ mà xem. Mấy cuốn sách đó có đáng giá tới mức bọn chúng phải giết người không? Không, bọn người đó phải muốn một thứ khác”.

Lyra nghĩ một lúc rồi thất vọng nói “Anh nói đúng. Giết người vì mấy cuốn sách, dù chúng có trị giá hàng nghìn đô thì cũng không hợp lý. Vậy chúng ta lại rơi vào ngõ cụt rồi. Chúng muốn gì đây?”

“Chúng ta sẽ không từ bỏ tới khi biết được đó là gì”, anh khẳng định.

Anh khẽ đẩy đầu cô dựa vào vai mình, họ ngồi yên lặng vài phút.

“Gigi đi lâu không?” Sam hỏi.

“Em không biết. Có lẽ bà sẽ về trước 9 giờ 9 rưỡi. Harlan và vợ chú ấy sẽ muốn con họ đi ngủ”.

“Họ có mấy đứa con?”

“Năm”.

“Vậy ra Gigi đang giúp chú ấy bằng cách giao việc cho chú ấy hả?”

Lyra ngẩng đầu nhìn anh. “Anh đoán được hử? Chú ấy thất nghiệp cũng lâu rồi. Harlan có một công việc tốt với công ty xây dựng, nhưng nó bị phá sản. Chú ấy sẽ sớm tìm được việc khác. Trong lúc đó...”

“Ông ấy sẽ xây một căn phòng hoang loạn”.

“Em vẫn nghĩ đó là ý hay”, cô nói.

Cô lại ngã đầu vào vai anh “Sam, anh sẽ ở lại đây bao lâu, khi nào thì em sẽ có vệ sĩ mới?”

“Cho tới khi chúng ta quay về L.A”, anh nói. “Chúng ta sẽ bắt đầu trở lại sau khi đưa Gigi ra sân bay”.

“Và thấy bà đã yên vị trên máy bay”, cô nói thêm.

“Chúng ta lên tầng thôi”.

“Ôi, không. Đó không phải là ý hay”.

Anh nhắc cô vào lòng, ôm lấy cô rồi hôn cô say đắm. Cô không thể cưỡng lại; anh có vị thật tuyệt.

“Lên tầng thôi”, anh nhắc lại rồi hôn cô lần nữa.

Lyra có vô số lý do họ không nên, nhưng cuối cùng, họ cũng lên tầng.

Sam sẽ không để cô ngượng ngùng với anh, và cô trao thân mình cho anh trọn vẹn.

Anh yêu việc được thấy cô khóa thân, yêu cách cô quần lấy anh sau khi lên đỉnh. Anh yêu cách mắt cô trở nên mơ màng và môi cô đỏ mọng bởi những nụ hôn của anh.

Nhưng anh ghét phải rời khỏi giường cô.

Lyra mặc quần áo, xuống nhà vừa kịp lúc để mở cửa cho Gigi.

“Bữa tối rất đáng yêu, đáng yêu lắm”, bà cô nói khi bước vào nhà. “Cha Henry rất hài lòng với những người tham dự”.

“Thế thì tuyệt”, Lyra nói.

Bà cô tiến lại gần hơn, bà cau mày. “Có chuyện gì với mặt cháu thế? Nó như bị xước”.

Lyra sờ lên má. “Thật à?”

Cô biết tại sao mặt mình lại bị xước: râu của Sam. Thủ phạm đứng đằng sau Gigi đang cười toe toét.

“Lyra, bà đã hứa với cha Henry cháu sẽ tạt qua đưa séc cho ông ấy ngày mai trước khi lái xe về Los Angeles”.

“Vâng ạ”, cô hứa. “Cháu nên đưa bao nhiêu?”

“Khoảng 100.000”.

Không có sự do dự từ phía Lyra. Không cần hỏi cũng không cần giải thích.

“Và Harlan...” Gigi nói tiếp.

“Bà có muốn cháu trả trước cho Harlan vì bà sắp tới trang trại không?” Lyra hỏi.

Gigi gật đầu, bảo với cô số tiền trả cho Harlan. “Cái đó tính cả tiền đồ ông ấy cần để hoàn thành công việc. Ông ấy sẽ phải làm mau mau và kết thúc nó ba tuần nữa vì ông ấy sắp đi làm chính thức rồi”.

Lyra vui mừng. “Chú ấy có việc rồi à?”

“Ông ấy mở công ty riêng, công việc đầu tiên của ông ấy là mở rộng trường giáo lý. Nó đông khủng khiếp”, bà nói thêm. “Ngày mai lúc gặp Cha con đi xem thử một vòng mà xem”.

Lyra quay sang Sam. “Cả hai nhà thờ và trường học ở St. Agnes đều có rất nhiều việc”.

“Nó là một trường nghèo nàn”, Gigi thêm vào. “Mọi người đều rất nỗ lực”. Bà thơm vào má Lyra và ra hiệu cho Sam cúi xuống để thơm anh. “Bà đi ngủ đây”.

“Gigi, cháu mong bà ngủ trong phòng cho khách”, Sam nói. “Cháu sẽ ngủ trên sofa”.

Lyra nghĩ đó là một ý hay. “Cháu biết Harlan đã phong tỏa khu làm việc nhưng bụi vẫn bay vào, bà không nên ngủ trong phòng”.

“Nhưng Sam, cháu sẽ không thoải mái trên sofa được đâu” bà phản đối.

“Dĩ nhiên là cháu có thể”, anh khẳng định. “Cháu có thể ngủ ở bất cứ đâu”.

“Cháu đã thay ga trải giường rồi”, Lyra nói với bà, điều hoàn toàn dối trá. Vì Sam chưa từng ngủ trong phòng cho khách, ga trải giường vẫn còn mới nguyên. May là tất cả ga của Gigi đều màu trắng.

Lyra đợi khi bà đã lên lầu thì mới lại gần Sam nói thầm “Không được lộn xộn nữa”.

“Được thôi”. Anh kéo cô vào lòng và hôn cô.

Cô đẩy anh ra. “Anh đang làm gì đây?”

“Lộn xộn”.

“Anh đang làm trái lại lời em đấy hử? Có lẽ em nên dùng biện pháp nói ngược với anh”.

“Nghe hay đấy. Thử đi”.

Ánh nhìn lấp lánh trong mắt anh khiến tim cô nhảy vọt lên. “Được rồi, Sam, em nghĩ chúng ta nên đùa cợt một chút”.

“Có ngay”. Anh lại hôn cô, lần này nó nóng bỏng hơn và dài hơn.

Cô run rẩy đẩy anh ra. “Chăn ở trong tủ đối diện phòng Gigi”. Cô gần như không thể rời khỏi anh, nhưng cô cố tập trung sức mạnh ý chí.

Chỉ sau đó, khi cô đã nằm trên giường và cố ngủ, cô mới nhận ra mình quan tâm tới anh nhiều thế nào. Cô đã từng khóa kín những cảm xúc đó thành công, nhưng giờ chúng thể hiện quá rõ. Dĩ nhiên cô quan tâm anh. Anh đang đặt mạng sống mình vào vòng nguy hiểm để bảo vệ cô. Cô đắm vào gối, chặn nó ra sau đầu cho thoải mái. Cô cố làm tâm trí mình mẫn, không có kết quả. Suy nghĩ về Sam cứ tiếp tục len lỏi trở lại.

Anh bình tĩnh trong mọi cơn bão, cô cũng phản ứng như thế. Chỉ là không thể chịu được khi anh quá thư giãn, quá tự tin và quá có trách nhiệm như thế. Cô nhớ khi anh phát hiện thuốc nổ dưới gầm xe, anh đơn giản chỉ nói với cô rằng anh đang gọi đội gỡ mìn. Anh không có vẻ lúng túng, vậy sao cô lại cần như thế? Anh dẫn cô đi cứ như chẳng có chuyện gì phải lo. Và khi họ bị bắn ở công viên, anh vẫn rất điềm tĩnh.

Khiếu hài hước khô khan của anh khiến cô cười. Về mặt thể chất, cô nghĩ anh là người đàn ông quyến rũ nhất còn sống trên đời. Cô chưa bao giờ đáp lại bất kỳ người nào như cách cô đáp lại anh. Mọi việc anh phải làm là nhìn cô bằng đôi mắt lấp lánh của mình, và cô tan chảy.

Vẫn không ngủ được. Cô phải ngừng nghĩ về anh. Cô cố làm mình mẫn đầu óc và thư giãn.

Nó chỉ diễn ra được một phút, rồi suy nghĩ của cô lại quay lại với Sam. Cô không thể lờ đi lý do mất ngủ của mình được nữa. Lyra đang yêu anh.

Tuyệt. Quá tuyệt! Lyra tức giận với bản thân. Cô nên thông minh hơn. Sam sẽ không bao giờ tái hôn. Cứ xem phải mất bao lâu anh mới nói nổi tên vợ mình thì biết. Không, kết hôn sẽ không bao giờ xảy ra.

Cô không bao giờ có thể sống chung với một người cô không kết hôn. Điều đó sẽ giết Gigi mất. Sam sẽ không cầu hôn cô. Và loại phụ nữ có lòng tự trọng nào lại theo đuổi một người đàn ông khắp D.C khi biết sẽ chẳng bao giờ có cam kết gì chứ? Những suy nghĩ kiểu đây sẽ xuất hiện một năm sau khi gặp gỡ một người đàn ông. Không nhanh như thế này.

Tại sao cô lại cô lắng về điều này? Sẽ chẳng có gì xảy ra. Vậy nếu Lyra yêu anh thì sao? Với bố mẹ chăm chăm cướp tiền lúc nào cũng vây quanh Gigi như cá mập, cô có trách nhiệm giữ họ tránh xa. Họ đã lôi bà

vào tòa một lần rồi, Lyra biết nếu có cơ hội, họ sẽ làm thế lần nữa. Các anh của cô sẽ giúp nhưng trách nhiệm chính thuộc về cô. Miễn là Gigi còn sống, Lyra sẽ bảo vệ và chăm sóc bà.

Lyra kéo chân tới tận cảm rồi thở dài. Cô đã sắp đặt mọi thứ trong đầu: Sam là người đàn ông tốt, nhưng anh không quan tâm tới một mối quan hệ thật lòng, cô cũng thế. Nghĩ vậy, cô cuối cùn cũng chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Sáng hôm sau, họ đóng gói đồ đạc, để Harlan làm việc với phòng hoảng loạn rồi lái tới sân bay. Sam và Lyra dõi theo từ trạm kiểm soát an ninh tới khi Gigi khuất sau thang lên máy bay.

Sau khi rời sân bay, họ lái tới St. Agnes với một tấm séc. Mặc áo thầy tu màu đen, Cha Henry đang ở trong sân trường xem bọn trẻ ra chơi. Hẳn là bọn trẻ đều yêu ông. Ông đứng chấp tay sau lưng khi hết đứa này đến đứa khác khấn nài “Nhìn con này, Cha. Nhìn con này”.

Lyra bị thu hút bởi nhóm học sinh đầu tiên, mấy cô cậu bé đang nhảy nhót. Cô để Sam và Cha Henry ở đây rồi bước qua sân xem chúng đang làm gì. Tất cả đều muốn giải thích trò chơi chúng sáng tạo nên. Giọng này át giọng kia, trước khi chúng kết thúc việc giảng giải về luật chơi, Lyra không nghĩ chúng biết đây là trò gì. Chúng chỉ cô cách chơi. Chúng nghĩ thêm vài luật chơi mới trong lúc chạy nhảy xung quanh mấy chỗ đánh dấu trên đất, nhưng điều làm Lyra ấn tượng nhất là chúng đã vui vẻ thể nào khi tạo ra được trò chơi của riêng mình.

Nó bắt chợt làm cô nghĩ đến ý tưởng cho dự án và tên gọi cho nó: Nghệ thuật của Trò chơi.

Không có điện tử cầm tay hay mấy trò chơi máy tính giữ chân chúng hàng tiếng đồng hồ. Không có mà hình điện tử. Không đồ chơi động cơ. Không có bất kỳ thứ gì bắt mắt. Không gì ngoài trí tưởng tượng. Và niềm vui chúng có được chính là điều để tuyên bố.

Hai bé gái nắm lấy tay cô, dẫn cô tới chỗ Cha Henry, họ nói chuyện suốt đường đi.

Sam nhìn Lyra với lũ trẻ khi chúng tranh nhau giành sự chú ý của cô. Cô đáp lại như thể mỗi lời chúng nói là điều tuyệt vời nhất cô từng nghe. Mặt cô nhìn thật vui. Thật ấm áp. Sao chúng có thể cường lại cô?

Sao anh có thể?

31. Chương 31

Milo rất bức với ông Merriam. Lyra suýt bị giết bởi mấy kẻ tấn công, Milo không nghi ngờ chúng là ai: hai con rối của ông Merriam, Charlie Brody và Lou Stack. Hẳn xông vào văn phòng của ông Merriam, bước đều tới bàn ông ta và chuẩn bị để đơn từ chức của hắn lên đấy thì ông Merriam đưa cho hắn một phong bì đầy những tờ một trăm đô la.

“Đây là cái gì?” Milo hỏi hệt hơi.

“Với tất cả sự điên rồ gần đây, ta quên trả cậu tiền riêng hàng tháng... cậu biết đấy, vụ lộn xộn với Rooney”.

“Ồ, vâng, cảm ơn ông”. Milo hầu như quên bống số tiền ông ta nợ hắn. “Đó là thời điểm điên rồ”, hắn đồng ý, nhét phong bì vào túi áo khoác.

Ông Merriam luôn trả cho hắn tiền mặt, nên không có ghi chép Milo làm việc cho ông ta.

Milo từng tin ông chủ hắn không nghĩ hắn đủ giỏi theo biên chế, và ông ta có chút xấu hổ khi để Milo làm việc cho mình, nhưng sau đó hắn hiểu rằng ông Merriam đang giúp hắn. Nhận nhiều tiền mặt, Milo sẽ không bao giờ phải kê khai thu nhập hay trả thuế. Đó là một thỏa thuận thực sự ngọt ngào. Ông chủ hắn luôn chu đáo... ít nhất ông Merriam luôn chu đáo cho tới lúc này.

“Cậu có tin gì mới cho ta không?” Sếp hắn hỏi.

“Vẫn chưa ạ”.

Ông Merriam không giấu nổi sự thất vọng của mình. “Cái đĩa đó là tính mạng của ta. Ta đã cử Charlie và Stack đào bới văn phòng Rooney lên. Hẳn ta sở hữu cả tòa nhà, theo Charlie, Rooney thả phân khắp nơi. Tới nay chúng vẫn chưa tìm thấy gì. Có vẻ ta sẽ phải thiêu trụi tòa nhà đó luôn. Thế cô gái ở sân bán đồ cũ thế nào rồi? Cậu chắc được bao nhiêu là không ai khác lấy đĩa DVD và mấy cuốn sách? Bất kỳ ai trong một trăm người đấy có thể đã lấy nó. Ta chết đến nơi rồi, Milo, tàn đời rồi”.

“Không”, Milo nói, cảm thấy tội nghiệp một chút. “Babss Rooney chỉ vừa mới bán - hoặc vứt đi, tôi đoán ông sẽ gọi nó là thế - và người ở đó chỉ chăm chăm mấy thứ to lớn thôi. Có lẽ họ quanh quẩn giữa đồng tạp nham đó thật nhưng chẳng có ai liếc mắt dù chỉ một giây về đồng sách cũ – không khi mà họ thấy mấy cái ti vi màn hình phẳng được bê ra”.

“Ta đoán mình phải kết luận cái đĩa đó một là đã cháy trong nhà Rooney, hai là cô gái đó đã lấy nó đi và vẫn chưa xem nó. Nếu cô ta xem, giờ ta đã ở trong tù rồi. Ta nghĩ đã đến lúc dọn sạch văn phòng của mình”.

“Lại một đám cháy khác ư?” Milo Hỏi. “Tôi không nghĩ đó là ý hay. Ba vụ hỏa hoạn? Nhà Rooney, tòa nhà làm việc của hắn, và nơi đây? Thưa ông, ông không nghĩ cảnh sát có thể tìm thấy mối liên hệ nếu có tới ba vụ cháy ư?”

“Không, không có lửa ở đây. Ta phải vứt đi vài thứ. Ta có thể phá hủy hầu hết chúng, nhưng ta có một kết an toàn từ một căn phòng nơi đã xảy ra một vụ tai nạn đáng tiếc. Chủ của nó đã rơi từ cửa sổ tầng 20 xuống. Có một cái kết đang mở ở ngay đây, ta lại đang cần một cái, nên ta đã tận dụng hoàn cảnh đó. Không may, lúc đó ta không biết rằng chủ của nó đã khắc tên hắn lên đây. Ta phải tìm nơi nào đó để tổng khử nó đi”.

“Người nào mà nâng nổi nó được?”

“Nó không giống cái trong văn phòng Rooney. Hai người là khiêng được nó. Hai người thật khỏe”.

“Ông không lo nó có thể bị trộm sao?”

Sếp hắn chế giễu câu hỏi đó. “Ta có một tiếng tăm, một tiếng tăm tuyệt vời, nhờ có cậu, Milo. Kẻ nào lộn xộn với ta, ta sẽ cử cậu hay Charlie hay Stack theo chúng”.

Milo biết ông Merriam có ý nói như một lời khen, nhưng gộp hắn với Charlie và Stack, hai tay mơ, là một sự xúc phạm.

“Ông nên thận trọng vụ Công viên Paraiso. Tôi đoán Charlie và Stack đã bảo với ông rồi”. Milo nói mỉa.

Ông Merriam lắc đầu. “Công viên Paraiso là gì?”

Milo nghiên cứu nét mặt của ông chủ. Ông ta có vẻ bối rối. Có khi nào ông ta không biết về Công viên Paraiso và vụ bắn súng không?

Hắn đợi ông Merriam nói gì đó, nhưng ông ta cứ nhìn hắn như kiểu hắn bị điên. Milo đi tới kết luận phản ứng của ông ta là thật. Ông Merriam không biết gì về công viên. Có nghĩa là Charlie và Stack không kể với ông chủ là chúng đã theo Lyra tới đó rồi bắn cô. Nếu chúng đã giết cô thì cô không thể nói nơi cô cất sách và đĩa DVD, điều đó sẽ khiến ông chủ nổi khùng. Milo biết hắn có thể vạch tội bọn chúng bây giờ, nhưng hắn nghĩ đó không phải ý hay. Nếu hắn tiết lộ Charlie và Stack đã vượt kiểm soát và bắn Lyra, ông Merriam sẽ biết hắn cũng ở công viên. Hắn biết giải thích vụ đó thế nào?

Giờ thì hắn đã khơi ra chủ đề Công viên Paraiso, hắn cũng có thể biến nó thành lợi thế. Hắn bảo ông Merriam nó đã thành một bãi rác thế nào. “Ông có thể sai Charlie và Stack chôn cái kết ... ở đâu đó”.

Ông Merriam ngọ nguậy trong ghế và gõ mấy ngón tay có kích cỡ xúc xích của mình lên bàn.

“Hừm. Thành phố có tới dọn sạch chỗ đó không?”

“Tôi nghĩ là không, nhưng họ nói có. Nó có quan trọng không? Nếu ông xóa sạch dấu vân tay, ai quan tâm nó có bị tìm thấy hay không chứ?”

“Đúng thế”, ông ta đồng tình. “Thế còn cô gái đó? Cô ta là một nút lỏng mà ta muốn thắt chặt lại”.

“Tôi đang lo chuyện đó ạ”, hần nói. “Nhưng, thưa ông, tôi có chuyện muốn nói. Tôi... thất vọng... vâng, thất vọng vì ông không có đủ lòng tin tôi hoàn tất được vụ này. Lôi Charlie và Stack vào khiến tôi buồn lòng. Ông biết đấy, đột nhập vào căn hộ của cô ấy rồi mọi chuyện nữa. Tôi thấy mình đã cho ông thấy khả năng của mình và...” Milo đã chuẩn bị sẵn bài phát biểu của mình, và hần đọc vấp vì lo lắng.

Ông Merriam lúng túng. “Cậu đang nói gì đấy?”

Ông ta đang giả vờ ngu ngốc đấy à? Milo thấy cơn giận sôi lên. Trước khi hần nhắc lại lời vừa nói, điện thoại của ông Merriam reo lên.

“Ta phải nhận cuộc này”.

Milo gật đầu. Hần sẽ đợi.

Ông Merriam trả lời điện thoại, nói “Chờ máy”, rồi nhìn Milo. “Đây là cuộc gọi cá nhân”.

Milo lê bước đi để hần có thể tìm ra ai đang nói chuyện với sếp hần.

Ông Merriam gọi hần. “Ta nghĩ cậu cần trợ giúp, Milo. Ta sẽ bảo Charlie hỗ trợ cậu”.

Milo không nuốt nổi sự xúc phạm của ông chủ. Sao hần lại cần giúp đỡ? Và làm thế nào mà Charlie và Stack lại chen chân vào được chốn riêng tư của ông Merriam? Khi hần đi vào xe, hần đập tay lên vô lăng cho tới khi nước mắt ứa ra.

Hần biết rằng hần sẽ phải kết thúc với Lyra, cô gái Bond xinh đẹp của hần, nhưng cuộc nói chuyện với ông Merriam đã xác nhận nó. Nếu hần có quan hệ với cô, Charlie và Stack sẽ phát hiện ra. Miễn là Merriam nghĩ cô có cái đĩa DVD quý giá của ông ta, cô vẫn còn nguy hiểm. Nhiệm vụ của Milo là đảm bảo an toàn cho cô.

Milo còn hơn cả sẵn sàng hi sinh tương lai của hần cho cô, nhưng có lẽ chuyện này còn có cách khác. Hần cần một kế hoạch.

Và nó đến với hần. Đó là sự tỏa sáng từ cái đơn giản. Milo sẽ nói dối.

Ông Merriam gọi cho hần chiều hôm sau.

“Charlie và Stack đang ở trong văn phòng ta, chúng sẽ đi giúp cậu một tay-”

“Tôi thấy chúng rồi!” Milo buột miệng trước khi ông Merriam có thể nói thêm lời nào.

“Cái gì? Cậu làm sao cơ?”

“Tôi đã tìm được chúng... mấy cái hộp đựng sách đĩa”.

“Đợi đã. Charlie, Stack, Milo tìm thấy rồi. Không cần giúp cậu ta nữa. Đúng thế, Milo đã tìm thấy chúng”, ông ta nhắc lại, choáng váng vì phấn khích.

Khi ông Merriam nhắc lại tin đó với Charlie và Syack, Milo cho rằng ông ta làm thế bởi chúng không tin hần. Hai tên đâm thuê chém mướn đó lại không tin hần đủ thông minh để tự tìm được chúng ư?

“Làm tốt lắm”, ông Merriam bảo Milo. “Ta luôn có thể tin cậy vào cậu mà”.

Điện thoại áp vào tai, Milo đang bốc hỏa. Vậy bây giờ Charlie và Stack đang ngồi trong phòng của ông chủ hần. Tiếp theo là gì? Ăn tối cùng nhau hả? Milo không thể không ghen tị. Hần đúng ra phải đang ngồi trong văn phòng đó ăn tối. Không phải hai kẻ bại trận kia. Hần kìm được miệng và không nói cho ông Merriam biết cảm giác của hần, hần tự nhắc nhở mình rằng Lyra quan trọng hơn, điều hần đang làm là vì cô. Để lại ấn tượng xấu với ông chủ hần có thể làm hỏng kế hoạch.

“Tôi đã xem qua tất cả phòng khi có cái đĩa nào kẹp trong đấy, và tôi đã xem mọi đĩa DVD, nội dung đều như bìa nhãn giới thiệu, chỉ là phim và mấy chuyện linh tinh. Tôi đang nghĩ cái DVD của ông đã cháy thành tro trong nhà Rooney rồi”.

“Ta mong cậu nói đúng. Cậu thấy chúng ở đâu?”

Milo không hề chuẩn bị cho câu hỏi đó. “Tôi đã tìm thấy chúng ở đâu à?” Hấn lặp lại để trì hoãn thời gian. “Trong ga ra nhà bà cô ấy”. Phòng trường hợp Charlie và Stack đã đột nhập ga ra để tìm chúng, hấn nói “Tôi đã lục soát rất kỹ lưỡng. Chúng ở nơi mà không phải ai cũng có thể tìm thấy”.

“Làm tốt lắm”, ông Merriam nói. “Sáng mai mang chúng đến văn phòng. Tối nay ta có hẹn nếu không đã bảo cậu mang nó qua bây giờ rồi”.

“Mang cái gì cơ ạ?”

“Sách đĩa”, ông Merriam cười khúc khích. “Thế cậu nghĩ ta muốn cái gì nữa?”

Milo cố rặn cười. “Tôi đùa ấy mà. Gặp ông sáng mai ạ”.

Hấn tắt máy, gãi đầu. Giờ hấn đi đâu để mà tìm sách với đĩa cũ đây?

32. Chương 32

Lyra có tâm trạng tốt khi họ quay trở vào xe. Giờ cô đã có chủ đề cho dự án phim, với sự giúp đỡ của Cha Henry để bố mẹ bọn trẻ học lớp một ký vào đơn chấp thuận, cô có thể quay phim ngay tuần sau hoặc tuần sau nữa, nếu cô kịp hoàn thành kịch bản và nằm trong những bài nộp đầu tiên.

“Anh có thấy bọn trẻ rất vui không?” Cô hỏi Sam.

“Anh thấy Cha Henry vui thế nào khi em đưa cho ông ấy tấm séc. Anh nghĩ ông sẽ làm một cú lộn trong cái váy ông ấy đang mặc đấy”.

Cô cười to. “Cái đó gọi là áo thầy tu”. Ý nghĩ linh mục tập thể hình khiến cô phá lên cười lần nữa.

“Anh cũng thấy em chơi cùng bọn trẻ rất vui. Chúng đang chơi gì thế?”

“Chơi một trò mà chúng tự nghĩ ra, tới giờ em vẫn còn vui”.

“Khi nào em phải hoàn thành dự án?”

“Để em đọc lại nội quy cho chắc” cô nói. “Kịch bản của em phải được đóng dấu bưu điện sớm hơn cái thứ năm. Đó là thứ Sáu. Nếu nó vào top năm, em sẽ được chú ý, và em có thêm một tuần để gửi bộ phim đi”.

Sam bắt đầu lái vào đường cao tốc. “Mất bao lâu để biết em có vào top năm hay không?”

“Sáu tuần. Vậy nên em phải có bộ phim sẵn sàng”.

“Ít nhất lúc này em sẽ không phải hít đồng khối độc hại”.

“Đúng thế, và em sẽ có nhiều niềm vui hơn với cái này nữa. Em ngạc nhiên là Mahler lại cho em cơ hội này. Em không phải một trong những sinh viên ưa thích của ông ấy”.

Đi thêm một đoạn nữa, cô hỏi, “Có ai lái xe qua nhà đêm qua không?”

“Không?”

“Anh theo dõi đấy à?”

Anh cười nhanh, rồi nói “Ừ”.

“Sao anh nghĩ bọn chúng không quay lại?” Cô nói cứ như một vị khách mời đến ăn tối đã không có mặt.

“Có lẽ có quá nhiều xe đến và đi khỏi căn nhà”, anh nói. Anh với sang, vỗ nhẹ tay cô. “Đừng lo. Chúng sẽ không biến mất đâu. Chúng sẽ quay lại”.

“Đó không phải tin dễ chịu gì”. Cô vất chân này sang chân kia, Sam tự động nhìn và ngưỡng mộ độ dài của nó. Anh nhớ cảm giác chúng quấn quanh người anh khi anh ở trong cô... Anh háng giọng. Mấy nhà tâm lý

học nói bao lâu thì một người đàn ông nghĩ tới tình dục nhỉ? Mười giây một lần? Mười hai? Từ khi gặp Lyra, nó đơn giản là mọi lúc.

“Hãy tập trung vào những gì chúng ta biết”, anh nói. “Chúng ta biết có ít nhất bốn tên đang cố giết em. Hai tên đang ở trong tù mà không được bảo lãnh, và hai tên đột nhập vào căn hộ của em. Chúng cũng có thể là hai tên đã lái qua nhà Gigi. Nhớ là đó chỉ là suy đoán thôi”.

“Em mong là thế. Nếu không sẽ thành sáu tên đang cố giết em”. Cô mỉm cười yếu ớt. “Anh không cho rằng có ai đó đang thuê người giết em đấy chứ?”

Anh cười to lúc chuyển làn. “Không, anh không nghĩ thế”.

Nét mặt cô lại âm ỉ trở lại. “Em đã từng làm gì họ chứ?”

“Anh đảm bảo đó không phải việc cá nhân. Chúng ta biết hai tên trong tù làm việc cho Micheal Flynn.

Hắn là dân Ailen nhập cư, hắn cầm đầu một gia đình tội phạm có tổ chức ở L.A một thời gian dài rồi. Chúng tham gia rửa tiền, mại dâm, đút lót nhưng không buôn bán ma túy, theo bọn anh biết thì là thế. Cho tới nay, hắn có thể cãi thoát bất kỳ tội nào gắn lên hắn. Thám tử O'Malley nói với anh Flynn sẵn lòng tới đồn để thẩm vấn”.

“Em muốn ở đó lúc họ nói chuyện với hắn. Có được không?”

“Anh không thấy sao lại không cả. Em có thể theo dõi và lắng nghe qua kính, nhưng em không thể nói gì với hắn hoặc để hắn nhìn thấy em”.

“Vậy bản hắn là bất khả thi rồi”.

“Đó là việc của anh, em yêu”.

“Anh có nghĩ hắn sẽ nói gì không?”

“Không”.

“Thế sao lại đùng vào hắn?”

“Vì thám tử O'Malley muốn cho Flynn vài thông tin. Xem hắn làm gì với nó. Bọn anh biết hầu hết hoạt động kinh doanh của hắn, nên có lẽ hắn sẽ cho chúng ta vài đầu mối”. Sam gọi điện yêu cầu sắp xếp chỗ cho họ ở buổi thẩm vấn Flynn.

Khi anh gọi xong, Lyra đổi chủ đề. “Sao em không được về căn hộ? Với một vệ sĩ kề bên-”

“Không”.

Cô kích động “Tại sao?”

“Anh muốn ngủ suốt đêm mà không bị thổi tung lên. Cũng cần lo đến hàng xóm nữa. Tốt hơn là không ai biết chúng ta ở đâu”.

Anh nói có lý. Cô không muốn ai bị thương cả. “Thôi được”, cô nói.

“Em có cần đồ gì trong căn hộ đó không?”

“Không. Em đã lấy quần áo sạch từ tủ quần áo của em ở nhà Gigi rồi”.

“Vậy chúng ta không cần quay lại trường nữa?”

“Hôm nay thì không, nhưng...” Cô biết anh sẽ không thích điều tiếp theo. “Em phải lấy thẻ nhớ ở công viên”.

“Chết tiệt, không”, anh nói. “Chúng ta sẽ không quay lại đó”.

“Sam...”

“Anh biết em tò mò, và em muốn tìm ra ai là người trồng hoa-”

“Nó còn hơn là tò mò”, cô cãi lại. “Em muốn làm gì đó với nó sau này. Có lẽ là một bộ phim ngắn. Chỉ cho em chụp thêm một tuần nữa thôi”.

“Không”.

“Tất cả những gì em yêu cầu là một tuần, sau đó em sẽ dỡ đồ, thế là xong”.

“Không”, anh lặp lại, giọng anh kiên định hơn.

“Thế nếu em mua một cái máy mới thay vào cái ở công viên thì sao? Em có thể lấy cái nhiều bộ nhớ và tuổi thọ pin lâu hơn. Nó có thể ghi hình được vài tuần, em sẽ không phải đi đi lại lại thường xuyên”.

“Sao em không làm thế ở chỗ đầu tiên để không phải trèo quanh cái đồng rác ấy?”

“Em muốn dùng máy của mình. Nó chụp ảnh nét hơn. Nhưng em sẽ đổi máy nếu anh để em tới công viên một vài lần”.

“Anh sẽ suy nghĩ”.

Thất vọng, cô tựa quặt không yên trong ghế. “Sam, em sợ mình sẽ phải ra lệnh cho anh. Công việc của một vệ sĩ là bảo vệ. Anh ta không sắp xếp lịch trình. Em sẽ tới công viên dù có anh hay không”.

Anh không cười cô nhưng cô có thể thấy sự thích thú trên mặt anh khi anh dán chặt mắt vào đường. “À, điều đó thật ngọt ngào”.

“Cái gì?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Em đấy, nghĩ rằng em có thể ra lệnh cho anh”.

Được rồi, cô đang tự lừa mình, nhưng anh có cần thỏa mãn thế không? Lyra nhìn ra ngoài cửa sổ xem phong cảnh khi cô sắp xếp danh sách những việc có thể làm để giúp cuộc điều tra. Khi họ tới L.A, suy nghĩ của cô lại quay về sân bán đồ cũ.

Cô khẳng định người nào đang cố giết cô cũng có liên quan gì đó đến sân bán đồ cũ. Người mà mấy tay bắn súng làm việc cho, gã Flynn này, hẳn phải nghĩ cô sở hữu cái gì của hắn. Khi cô đề cập điều đó với Sam lần thứ hai, anh lắc đầu.

“Không có gì trong mấy cái hộp đó bảo đảm cho điều này, em nhớ không?”

“Nhưng có lẽ chúng nghĩ là có”.

Sam chống khuỷu tay vào chỗ gác tay giữa họ. Cô nắm lấy tay anh, lần theo những vết sẹo trên đó. “Anh có mấy vết này khi lao qua cửa sổ để giúp Alec?”

“Không, đó là do bóng bầu dục”.

Cô vẫn nghĩ anh bịa chuyện cho tới khi anh gợn cánh tay còn lại lên. “Anh có mấy vết sẹo này khi nhảy qua cửa sổ”.

“Tay này bị nặng hơn”, cô nói. Chạm vào tay phải của anh. “Anh không chơi bầu dục nữa, đúng không?”

“Còn đấy. Đó là cách tốt để xả hơi đấy”.

“Anh quá... bình tĩnh, quá thoải mái để chơi một trò thô bạo như vậy. Cầu thủ bóng bầu dục rất hung hăng. Họ...” Cô ngừng nói trước khi xúc phạm anh.

“Họ thế nào?” Anh giục khi lùi xe vào bãi đỗ xe ở đồn cảnh sát.

“Tàn bạo”, cô nói. “Trên sân cỏ”, cô dè dặt nói.

Anh cười. “Ừ, anh đoán em nói đúng”.

Sam đỗ xe, đi sát cô tới khi vào được bên trong.

“O'Malley đang ở trên tầng”, một cảnh sát nhận ra Sam nói.

Tầng hai đồn cảnh sát mở rộng với ba dãy bàn. Các thám tử đang ngồi trước máy tính. Một vài người đang lấy lời khai của người ngồi đối diện, một số khác đang đối phó với nghi phạm bị còng tay vào ghế. Hai gã khó chịu đang ngồi đối mặt vào tường, tay bị còng ra sau lưng. Chúng đang nói ngôn ngữ mà Lyra không biết.

“Mang hai tên đó tới phòng thẩm vấn”, một thám tử la lên, không xác định người nghe.

“Phiên dịch viên tiếng Nga đang trên đường đến”.

Sam nghe hai tên cười khúc khích chế nhạo viên thám tử. Rồi một tên nói gì đó khiến anh mỉm cười. Khi Lyra đi chậm lại để nhìn xung quanh căn phòng lớn, Sam nắm lấy tay cô và kéo cô theo. Thám tử O'Malley đang ngồi trong phòng kính phía cuối. Nhận ra họ, ông ta vội vã đi ra. Sau khi hỏi Lyra về tình hình của cô, ông quay sang Sam. “Flynn sẽ tới mười lăm phút nữa. Hai người đến sớm”.

“Tốt. Lyra có thể xem phim từ máy quay an ninh trong khuôn viên trường”.

“Không vấn đề. Tôi sẽ lấy nó”.

O'Malley đi tới máy tính, chiếu đoạn băng an ninh. Khu đỗ xe hiện lên. Nó cho thấy hoạt động thường ngày của người lẫn xe, không có gì khác thường. O'Malley chỉ vào góc bên phải, nói. “Hắn kia”.

Lyra cúi lại gần. Bức ảnh không rõ lắm, nhưng cô có thể thấy một bóng đen bao quanh chiếc xe của họ. Đầu hắn được phủ bằng mũ áo mưa. Hắn thụt xuống cạnh chiếc xe vài giây rồi đứng dậy bước đi.

O'Malley quay lại đoạn người đàn ông biến mất rồi nói. “Đây là nơi hắn đặt bom”.

Lyra lắc đầu. “Tôi không thấy mặt hắn. Tôi không biết hắn là ai”.

Một cảnh sát thò đầu vào cửa. “Flynn đang lên”.

O'Malley tắt máy tính và dẫn họ đi qua văn phòng.

Khi họ đi ngang qua viên thám tử đã gọi phiên dịch viên, Sam dừng lại để đọc tên trên bàn rồi nói “Thám tử Muren, mấy gã anh muốn thẩm vấn không nói tiếng Nga”.

Muren không thèm nhìn lên. “Tôi lo được. Cảm ơn”.

Sam có một vài thông tin quan trọng viên thám tử nên nghe, nhưng anh không nói. Anh biết Muren sẽ tới chỗ anh sớm thôi.

Khi O'Malley vào phòng thẩm vấn, Lyra đi theo Sam vào phòng quan sát và đứng trước cửa sổ. Họ thấy hai người đàn ông đi vào. Người cao hơn đưa danh thiếp cho O'Malley giới thiệu mình là luật sư của ông Flynn. Anh ta ngồi cạnh khách hàng của mình.

Micheal Flynn là người có ngoại hình kỳ quặc. Tóc ông ta mọc từ lỗ tai còn nhiều hơn ở trên đầu. Lyra không hiểu sao cô lại nghĩ Flynn là một ông già, nhưng ông ta nhìn tầm năm mấy tuổi.

“Lyra, em đã gặp ông ta bao giờ chưa?” Sam hỏi.

Cô lắc đầu. “Tất nhiên là chưa. Tin em đi, em sẽ nhớ”.

Chiếc nhẫn khổng lồ trên ngón út của ông ta khiến cô chú ý tới bàn tay được cắt tỉa cẩn thận, bộ vét ông ta mặc rõ là của Ý, có lẽ là đồ may bằng tay. Ông ta có thể là cậu bé chụp ảnh bìa cho “Crime Pays” (album nhạc thứ 6 của Cam'ron, một ca sĩ hát rap), cô nghĩ.

“Ông ta là người Ailen”, cô bình luận.

“Đúng thế”.

Có tiếng gõ cửa, viên thám tử vừa mới tổng khứ Sam bước vào. “Thưa anh, anh có một phút không?”

Sam quay sang anh ta. “Vâng?”

“Tôi muốn xin lỗi vì đã thô lỗ”. Anh ta giơ tay ra để bắt tay Sam và tự giới thiệu. “Thám tử Muren. Bill Muren. Tôi biết anh là ai. Ba người ngoài kia đã nói cho tôi rồi. Họ cũng gọi tôi là một...” Anh ta ngừng lại khi nhận ra Lyra đang nghe.

Sam bắt tay anh ta nhưng không nói thêm gì.

“Một ngày tồi tệ”, Muren nói. “Hai tên đó đã hạ gục tôi rồi. Nếu chúng không nói tiếng Nga, thì chúng đang nói tiếng gì?”

“Séc”, anh nói.

“Nó nghe giống tiếng Nga. Người biết tiếng Nga có dịch được không?”

“Không cần thiết. Có nét tương đồng trong hai ngôn ngữ, nhưng chúng là hai thứ tiếng khác biệt”.

“Anh không tình cờ biết tiếng Séc chứ?”

“Vâng”.

“Ngày của tôi đang tốt lên rồi. Anh làm gì cho FBI thế?”

“Tôi là chuyên gia ngôn ngữ”.

Muren phá lên cười. “Giờ thì đúng là một ngày tốt đẹp rồi”.

“Tôi sẽ khiến nó tốt hơn nữa kìa. Chúng biết anh có một cái khóa, nhưng chúng không nghĩ anh sẽ tìm ra được nó không bị khóa”.

“Chúng có nói-”

“Pier 23, khóa 7. Anh có thể muốn tới đó”.

Muren xoa hai tay với nhau. “Anh nói đúng. Từ khi gặp anh, hôm nay của tôi đang trở nên ngày một tốt hơn”. Anh ta mở cửa và nói. “Khi anh xong việc ở đây, anh có thể giúp tôi buổi thẩm vấn không?”

Sam gật đầu.

“Cứ ở đây bao lâu cũng được. Chúng có thể đợi”.

Không có gì xảy ra với Flynn. Dù câu hỏi là gì, ông ta cũng hỏi ý luật sư trước khi trả lời. Rồi ông ta lẩn lùng quanh mấy câu hỏi mà không trả lời thực sự.

“Nếu mấy thám tử hỏi ông ta có thích thời tiết không, em cược ông ta sẽ nói với luật sư trước”, Lyra nói.

Cho tới lúc này O’Malley đã lịch sự và kiềm chế. Ông đặt trước mặt Flynn hai bức ảnh. “Mấy tên này làm cho ông đúng không?”

“Không”.

“Ông đã từng gặp tên nào trong số chúng chưa?”

“Không thể nhớ được”.

“Chúng là những kẻ đã bắt chúng ta phải không?” Lyra hỏi Sam.

“Ừ”.

Mười phút lảng tránh là quá đủ với Lyra. Cô định bảo Sam tới giúp thám tử Muren thì đột nhiên cuộc hội thoại trong phòng thẩm vấn trở nên thú vị.

O’Malley không còn lịch sự nữa; ông đã trở nên thù địch và đối kháng. Ông thông báo cho Flynn biết ông sẽ cần ông ta tới đây ba bốn lần một tuần vì ông không thể nhớ hết tất cả câu hỏi mà ông muốn hỏi. Ông bảo Flynn rằng ông ta nên chuẩn bị thời gian cho đồn cảnh sát. O’Malley nghĩ nó sẽ mất tầm một hai tháng.

Lần này Flynn không tham khảo ý kiến của luật sư. Điều cười tự mãn không còn, ông ta bắt đầu hét vào mặt O’Malley, gọi ông là sự sỉ nhục đối với cộng đồng người Ailen và đe dọa kiện ông tội quấy rối. Luật sư của Flynn đặt tay lên cánh tay ông ta, nhưng Flynn hất nó ra.

“Ông có biết người phụ nữ tên Lyra Prescott không?” O’Malley hỏi, không hề sợ hãi.

Mắt Flynn nheo lại rất khê, nhưng Sam đã kịp thấy và O’Malley cũng vậy. “Vậy là ông biết cô ấy?”

“Tôi chưa bao giờ nghe qua”.

“Hai tên chém thuê của ông”, ông nói, đập tay vào hai tấm ảnh “đã cố giết cô ấy. Cố giết đặc vụ FBI đi cùng luôn. Cái đó sẽ khiến chúng mất nhiều năm đấy”.

Luật sư gật đầu. “Chúng ta xong chuyện rồi”.

“Tôi sẽ móc nối ông với hai tên đó, và khi làm được, ông sẽ xong đời cùng chúng”, O’Malley cảnh báo.

Flynn đẩy luật sư để anh ta di chuyển. “Micheal, đi thôi”.

“Gặp mấy người ngày mai nhé, có lẽ là ngày kia nữa. Tôi sẽ báo sau. Nhớ để lịch trống đấy”.

“Tao sẽ kiện...”

“Làm thế đi” O’Malley nói.

Khi Flynn và luật sư của hắn đi, O’Malley mở cửa phòng quan sát.

Ông mỉm cười nói “Anh có thấy vẻ mặt Flynn lúc tôi đề cập tới tên Lyra không?”

“Sao ông lại vui vì điều đó, thám tử?” cô hỏi.

“Chúng tôi nghĩ rằng Flynn đang trả đũa hoặc giúp đỡ ai đó. Chúng tôi không thể móc nối ông ta trực tiếp với cô. Từ những gì chúng tôi biết, cô không có tác động với bất kỳ tay chân nào của Flynn”.

“Giúp đỡ?”

“Đó là điều chúng tôi hy vọng. Nếu chúng tôi có thể tạo áp lực lên ông ta, ông ta có lẽ sẽ để cảnh sát ra tay. Có vẻ ông ta có vài tên lo vụ này. Hai đang trong tù và ít nhất hơn hai tên đang ở ngoài kia. Tôi dám nói nó tốn kém và không có lợi ích kinh tế cho ông ta”.

“Ông nghĩ ông ta cứ thế mà từ bỏ sao?”

“Không, chúng tôi hy vọng ông ta sẽ nói chuyện với kẻ đang cần ông ta giúp”.

33. Chương 33

Lyra thấy vui khi được quay lại căn nhà hai tầng. Nó khá thoải mái cho một nơi ẩn náu; mọi thứ đều mới, cô không vấp chân lấy một lần vì, không như căn hộ của cô, nó rất rộng. Sau khi tắm xong, cô mặc một cái váy lụa và áo choàng vào rồi xuống nhà, tới chỗ bàn ăn để viết kịch bản. Giờ khi cô đã biết chính xác mình muốn làm gì, ý tưởng tuôn ra ào ạt. Theo quy định, bộ phim không được dài hơn mười phút, nghe thì không nhiều, nhưng với một nhà làm phim mới chớm, nó cũng như mười tiếng vậy. Phải tính đến từng giây.

Cô gấp màn hình máy tính lúc mười một giờ. Sam đang ở trong bếp, anh vừa mới từ sân sau đi vào.

“Anh làm gì ngoài đó thế?” Cô hỏi.

“Chỉ kiểm tra thôi”.

“Kiểm tra cái gì?”

“Sân”, anh nói. Anh nhướn mày nhìn bộ đồ của cô. “Anh thích bộ em mặc trên người, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Anh thích nó được cởi ra hơn”.

“Em sắp đi ngủ”. Cô quay đi, thông thả bước lên cầu thang. Cô liếc nhìn đầy quyến rũ qua vai rồi nói “Anh có lên không?”

Sam đảm bảo mọi cánh cửa đều đã khóa trước khi lên tầng. Anh tắm nhanh, quàng một cái khăn tắm, rồi gõ cửa phòng Lyra.

“Ai đấy?”

Anh mở cửa đi vào. Lyra đang nằm nghiêng, khuỷu tay chống xuống giường, mặt tựa vào tay. Cô không nói gì. Cô chỉ đơn giản là nâng chân lên. Áo choàng cùng váy của cô đều đã cởi. Khi anh kéo cô về phía mình, anh thở dài thỏa mãn.

Lyra muốn là người tấn công. Cô đẩy anh nằm xuống dưới, dặng hai chân trên hông anh.

Mắt cô khóa chặt lấy anh khi tay cô từ từ di chuyển xuống dưới.

“Dạo này có tưởng tượng gì không?” Cô hỏi, giọng thì thầm gợi cảm. Mấy ngón tay cô xoay tròn quanh rốn anh. “Em thì có”, cô nói. “Anh có muốn em chỉ cho anh xem không?”

Anh nuốt mạnh. Cô coi đó là lời nói có và bắt đầu hôn từng inch của anh. Khi lưỡi cô tinh nghịch kích thích anh, ngón tay cô khiến anh phát điên, cái đụng chạm của cô khuấy động cảm giác dề mê mà anh chưa từng trải nghiệm. Khi cả hai đều được giải phóng, cô đổ sập xuống người anh. Cô ngủ thiếp đi khi anh vuốt tóc cô và cố điều chỉnh nhịp tim của mình.

Sam đã rung động. Lyra quá âu yếm và dâng hiến. Cô không ngại ngừng với anh. Beth từng là một người vợ âu yếm nhưng cô không bao giờ chủ động quan hệ. Anh chưa từng trải qua điều gì thế này với cô. Hai người phụ nữ này quá khác biệt.

Anh biết rằng Lyra sẽ không làm tình mãnh liệt như thế nếu cô không quan tâm tới anh. Có lẽ cô đã yêu anh. Và anh phải làm gì để đáp lại cô? Lyra xứng đáng có một người chia sẻ cuộc sống cùng cô, và anh đã thề sẽ không kết hôn lần nữa. Anh vẫn còn cảm nhận được nỗi đau mất Beth. Nếu có chuyện xảy ra với Lyra, anh sẽ không thể chịu được.

Những sao anh có thể rời bỏ cô?

Anh ngủ thiếp đi mà không có câu trả lời.

***

Sáng hôm sau, Lyra phải tiến hành viết kịch bản, Sam thì dành thời gian cho điện thoại và máy tính. Anh thất vọng với việc điều tra và đang đi tới đi lui nghĩ về mọi khả năng. O'Malley đang giám sát việc làm ăn của Flynn và hy vọng tên Ailen sẽ đủ tức giận để thực hiện vài cuộc gọi, điều sẽ bật đèn xanh tại sao Lyra lại là mục tiêu.

Lyra đóng máy tính và vươn vai. Cô nhìn mệt mỏi. “Tưởng như hàng tháng trời rồi mới làm việc. Không ai biết chúng ta ở đâu. Anh nghĩ chúng ta có thể chạy bộ không?”

Một cuộc chạy bộ nghe hợp với anh. “Bên ngoài nóng lắm, nhưng nếu em thích thì anh sẵn sàng”.

Anh thường chạy năm dặm mỗi sáng ngày thường và mười dặm vào thứ Bảy và Chủ nhật. Lyra thì ngược lại, thường chạy ba dặm, nhưng cô quyết định không làm chậm tiến độ của anh, cô chạy bên cạnh anh, phối hợp với sải chân anh. Trước khi họ quay lại khu hai tầng, cô đã ướt đầm mồ hôi và thở hổn hển.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi khi thấy gương mặt đỏ bừng của cô. Anh kéo áo chui mồ hôi trên trán.

“Em ổn”, cô nói hết hơi. “Ngoài kia nóng chết người”.

Quần áo ướt bám sát cơ thể cô. Anh lướt nhìn nhanh cô. “Em đang nóng. Lên lầu làm mát đi”. Anh nắm lấy tay cô, dẫn cô lên cầu thang.

Anh xả nước lạnh, trượt ra khỏi đồng quần áo của mình trước khi cởi quần áo cô. Họ cùng nhau để nước lạnh thổi bay cái nóng.

Lúc sau, khi Lyra đang đứng ở bồn rửa bát gọt táo, cô nói “Chiều nay anh có kế hoạch gì không, Sam?”

Anh bước tới sau cô, hôn vào cổ cô. “Em là kế hoạch của anh”. Anh với tay qua vai cô, lấy một miếng táo, cho nó vào miệng.

“Anh có phiền không nếu chúng ta ra ngoài? Em muốn mua máy ảnh mới và vài thiết bị nữa. Loại máy có thể chụp được cho một tháng, nhưng em sẽ để nó ở đó khoảng một hai tuần thôi”.

“Miễn là em hứa với anh không quay lại đó trước thời hạn, nếu có đi thì phải đi cùng vệ sĩ của em”.

Đi cùng vệ sĩ của em. Câu đó là một lời nhắc nhở tế nhị rằng anh sẽ sớm ra đi.

“Em hứa”, cô nói.

Vì họ sắp đi bộ quanh bãi rác, Lyra chạy lên thay quần soóc thành quần jeans.

Cô đi dép xỏ ngón vào, vợ lấy một đôi tất sạch rồi đi vào ga ra để lấy boots.

Họ không mất nhiều thời gian ở cửa hàng máy ảnh. Lyra biết chính xác kiểu cô muốn và gọi trước để chắc chắn trong kho vẫn còn hàng. Cô mua thêm hai cục pin và quay vào xe trước khi Sam nhắc nhở thời gian hoặc bảo cô nhanh lên. Với chỉ dẫn của chủ cửa hàng cũng như sách hướng dẫn sử dụng, Lyra đã có máy ảnh sẵn sàng trong khi Sam lái xe tới Công viên Paraiso. Mọi việc cô cần làm là lấy cái máy cũ, thay bằng máy mới, bật công tắc.

“Một, hai, ba dễ như trở bàn tay”. Gigi vẫn thường nói vậy bất cứ khi nào Lyra phàn nàn về bài tập về nhà.

“Em nói gì cơ?” Sam hỏi.

“Không có gì quan trọng. Anh chỉ có một khẩu súng thôi à?”

Anh không trả lời. Thay vào đó anh bảo cô cuối cùng anh cũng ấn định lịch thuyết trình cho học viên.

“Ở L.A hay San Diego?”

“L.A trước, sau đó anh sẽ lái tới San Diego sớm hôm sau, thuyết trình rồi bay về D.C trong đêm”.

Lyra có cảm giác ngực cô vừa bị một con voi giẫm lên. May là cô đang nhìn đi chỗ khác khi anh thông báo tin đây, và có thể phục hồi trước khi quay lại nhìn anh.

“Em sẽ có vệ sĩ mới?”

“Đúng”.

“Khi nào?”

“Anh không chắc. Anh nghĩ là sáng mai”.

“Được rồi”.

Nếu anh nói “Nếu em từng ở D.C”, cô biết mình sẽ bật khóc.

Khi anh đi, mọi chuyện sẽ kết thúc hoàn toàn. Cô không thể chịu nổi việc thi thoảng gặp anh hay thậm chí là tình cờ thấy anh đi cùng người phụ nữ khác. Lyra không hề giận anh.

Anh không buộc cô yêu anh, anh sẽ không bao giờ chạm vào cô nếu cô không cho phép.

Là cô tán tỉnh anh. Hoàn toàn. Cô sẽ chìm đắm trong công việc, và cuối cùng cô cũng sẽ quên mọi thứ về anh.

Cứ như chuyện đó sẽ xảy ra vậy.

Cô đột nhiên thấy tức giận. Không ai để đổ lỗi ngoài bản thân cô, cô quyết định. Cô sẽ không khiến anh thấy tội lỗi, nhưng thế có Chúa, cô cũng sẽ không nói tạm biệt với anh. Việc đó đòi hỏi quá nhiều.

34. Chương 34

Milo có một rắc rối. Hắn biết đi đâu để tìm một đồng sách cũ bốc mùi đây? Đĩa DVD và CD cũ không phải là vấn đề. Hắn đã ăn cắp đủ chúng từ nhiều cửa tiệm khác nhau suốt mấy năm qua, hắn có thể tổng chúng vào một cái hộp. Nhưng còn sách cũ?

Rồi hắn nảy ra ý nghĩ. Thư viện. Hắn có thể vợ tất cả sách hắn cần, đóng gói chúng vào túi rồi chạy vụt qua chỗ thủ thư biến vào xe của hắn.

Từ lúc tám tuổi hắn đã không vào thư viện, nên hắn không biết nó đã thay đổi ra sao. Hắn không biết rằng có những máy dò khởi động chuông báo động nếu một cuốn sách được mang ra ngoài mà không được quét, nhưng hắn phát hiện ra chúng khi hắn đi qua thanh kim loại và một tiếng bíp kêu âm ỉ khiến mọi người chạy lại.

Hắn cũng đánh giá thấp mấy thủ thư nữa. Họ không hề giống những người trong mấy bộ phim cũ chiếu trên ti vi. Không, mấy người phụ nữ này không búi tóc sau đầu hoặc đi lại bằng mấy đôi giày thắt dây, đen, xấu xí, đế dày. Hai người phụ nữ ở quầy nhìn khá nóng bỏng, và nếu không phải đang cố thoát khỏi họ với hai túi đựng đầy sách, hắn đã thử lại đó mời một trong hai đi chơi rồi.

Chúa ơi, mấy người phụ nữ đó yêu sách của họ, không đời nào họ để cho một cuốn lọt ra ngoài mà không đấu tranh. Sợ rằng họ sẽ nghiền hắn thành cám khi tóm được hắn, hắn chạy hết gian này đến gian khác, A tới D, E tới G. Họ suýt vây được hắn khi hắn chạy chậm lại để thở. Hồn hển, cuối cùng hắn cũng bỏ hai túi xuống, chạy nhanh ra cửa, hắn nhảy cao khỏi thanh kim loại để ra khỏi đó trước khi có thêm nhiều còi báo động kêu lên.

Giờ sao đây? May là Milo không mất nhiều thời gian để hình thành một ý tưởng xuất sắc khác. Hắn sẽ mua sách mới, vứt đầu đó quanh nhà tới khi chúng trông có vẻ cũ và vô giá trị. Hắn biết có một hiệu sách lớn nằm trên phố đối diện trung tâm mua sắm, nên hắn lái xe tới đó, hỏi người bán hàng sau quầy xem anh ta có sách mới nào nhìn cũ không.

Người thanh niên nói “Sao cơ ạ?” ba lần trước khi anh ta hiểu chuyện. Rồi nói “Không”. Tuy nhiên, anh ta hóa ra lại hữu dụng. Anh ta dẫn Milo tới khu vực sách cổ điển, một vài cuốn có bìa rất đen, như mấy cuốn Lyra đã lấy ở sân bán đồ cũ. Người bán hàng đưa cho hắn một chiếc xe đẩy và bảo anh ta sẵn lòng giúp hắn tìm tên sách.

“Không, tôi chỉ cần mấy quyển sách nhìn cũ cũ thôi”, Milo nói, bắt đầu lôi sách ra khỏi kệ.

Người bán hàng để hắn lại một mình, Milo xem dọc các ngăn, tóm lấy bất cứ quyển nào có bìa đen hoặc in nổi. Hắn đã rút ra bài học từ thư viện và biết mình không thể ăn trộm mấy cuốn sách này vì cửa hiệu cũng có tấm phát hiện ăn cắp ở ngay cửa ra vào. Thế giới đang đi tới đâu, hắn nghĩ, khi mà sách được bảo vệ khỏi những tên trộm?

Hắn lấy đầy hai hộp, khi hắn trả tiền mặt tại quầy tính tiền, hắn nói với nhân viên bán hàng rằng mình cần thêm nhiều sách cũ nữa. Cô ta đưa cho hắn thêm hai hộp rỗng ở phía sau và gợi ý hắn qua hàng Sách mới và sách cũ của Mary Ann ở 89 phố Nall. Vì Milo chưa bao giờ mua sách trước đây, điều này đều mới mẻ với hắn. Hắn ước gì nhân viên bán hàng nói về sách đã qua sử dụng rẻ hơn trước khi hắn phải trả nhiều tiền như thế.

Hàng Mary Ann có đúng thứ hắn cần. Lại một lần nữa, hắn không quan tâm tới tên sách. Hắn chỉ bận tâm đến bìa cũ hay không. Hắn bỏ mấy cuốn sách ra quầy tính tiền, dậm chân thiếu kiên nhẫn đợi lượt tính tiền của mình. Nhân viên bán hàng nhìn xấu xí với cặp kính không vành và mái tóc xù dài tận hướng thời gian của mình và thích thú khi đọc tên sách anh ta quẹt.

“Xem chúng ta có gì ở đây nào?” Anh ta xoay cuốn sách để tìm mã vạch rồi đọc, The Basics of Toilet Training. Anh ta quẹt bộ giải mã lên nó. “Duyệt”. Anh ta với quyển tiếp theo. “Lady Chatterley’s Lover. Duyệt.” Anh ta nhặt cuốn khác. “The Trials of Menopause. Duyệt.” Anh ta nhìn Milo giễu cợt. “Chọn lựa rất đa dạng. Mấy cái này cho ông sao?”

Milo không thích thái độ kiêu căng của anh ta. “Tôi thích nhiều thể loại khác nhau”, hắn gắt gỏng phòng thủ. “Nhanh lên đi”.

Milo rời cửa hiệu với hai túi đầy sách rồi chuyển chúng sang mấy cái hộp trong xe.

Khi hắn đóng cốp xe, hắn sẵn sàng để gây ấn tượng với ông chủ mình. Lấy lại được sách đĩa đã mất sẽ nhắc nhở ông ta rằng luôn có thể tin tưởng vào Milo. Hắn có thể tưởng tượng ra lời tán dương của ông chủ giành cho hắn và ước hắn có thể gọi cho ông Merriam ngay để nói hắn đang trên đường tới, nhưng mấy cuộc gọi tới văn phòng ông chủ hay điện thoại cá nhân đều bị chặn. Milo sẽ phải đợi mấy lời nịnh nọt đó.

Ông Merriam muốn thấy cái công viên Milo đã kể với ông ta. Nó nghe giống một nơi lý tưởng để chôn một vài báo cáo phạm tội. Như một cái kết an toàn.

Giữ cái kết trong văn phòng đang mang lại rắc rối. Ông ta giấu nó rồi nhưng vẫn sợ ngày nào đó một tên cớm bước vào với một cái trát và tìm ra nó. Ông ta cần vớt nó càng sớm càng tốt, càng lo nghĩ về nó, ông ta càng thấy lo thêm. Ông ta cử Charlie và Stack ra ngoài mua một tấm bạt, vài chai tẩy rửa Clorox Wipes, và mấy đôi bao tay cao su.

“Nhớ mua luôn ba đôi găng tay da nữa”.

Khi chúng quay về văn phòng, Charlie trải tấm bạt lên sàn còn Stack khóa cửa. Phải cần đến sức của ba người mới dịch chuyển được cái kết tới giữa tấm bạt, sau đó Charlie và Stack đeo găng tay cao su vào, bắt đầu công cuộc lau chùi.

Charlie lùi xe ra trước cửa, chúng thay găng tay bằng da vào để mang cái kết xuống dưới tầng. Khụt khịt như lợn, chúng nhấc nó vào xe tải.

Công viên Paraiso là một giấc mơ thành sự thật của ông Merriam. Ông ta quá hạnh phúc với nó, mùi hôi của nó không mấy may làm ông bận tâm.

“Lái xe ra sau đồi, ngộ nhờ có ai vào sau chúng ta đi đổ rác. Có vẻ ở phía trước còn có nhiều rác hơn. Có lẽ người ta không muốn phí thời gian lái xe xung quanh”. Vài phút sau, ông ta nói. “Nhìn vào đó đi. Một luống hoa đã tìm cách mọc được trong cái nơi bẩn thỉu này. Đi lên phía trước đổ xe lại đây. Chúng ta sẽ vớt cái kết sau đồng rác phía bên kia luống hoa”.

Khi ra khỏi xe, chúng nhìn quanh trong lúc đeo bao tay da vào.

“Giờ hãy nhớ”, ông Merriam nói “Cố đừng để quần áo chà lên kết và để vải mắc lên đó. Ta không muốn để lại bất kỳ manh mối nào”.

Chúng lê bước như mấy ông già khi khiêng cái kết qua khu vườn nhỏ, giẫm đạp lên mấy bông hoa khi đi. Chúng tới một đồng rác cao với một cái đệm rách nát biến màu nằm ngay đỉnh.

“Được rồi, đặt nó ở đây, đi đứng cẩn thận đây”.

Sau khi hạ được cái kết xuống đất, chúng lấy cái đệm phủ lên nó.

Ông Merriam khệnh khạng trở vào xe tải cỡi găng tay. Ông ta nhìn lên bầu trời xanh, để ánh mặt trời rơi lên mặt, mỉm cười nhẹ nhõm. Liếc ra sau, ông ta đảm bảo cái kết không bị nhìn thấy ở giữa đồng tạp nham xung quanh. Không ai có thể biết nó nằm ở đó.

Nhưng tốt hơn chính là không ai có thể thấy nó liên quan tới ông ta.

35. Chương 35

Sam và Lyra đang trên đường tới công viên thì Lyra có điện thoại từ quản lý căn hộ. Anh ta có vài tin xấu cần báo.

“Ai đó đã phá hoại xe của cô”, anh ta bắt đầu. “Đập vỡ mọi cửa sổ chiếc SUV của cô, thậm chí là cửa sau. Kính vương vãi khắp nơi”, anh ta nói thêm. “Tôi nghĩ chắc hẳn ta dùng một cái búa. Làm lõm cả cửa xe luôn”.

Sau khi cảm ơn vì anh ta đã gọi, Lyra bỏ điện thoại vào lòng. “Chúng ta phải quay lại”.

Sam nhận thấy cái cau mày của cô. “Có chuyện gì vậy?”

Sau khi giải thích nội dung cuộc gọi, cô nói “Em đoán mình sẽ cần dịch vụ kéo xe”.

“Em sẽ cần một bản báo cáo cho cảnh sát, em nên chụp ảnh gửi bên bảo hiểm luôn. Tuy nhiên O'Malley sẽ muốn xem xét nó trước tiên. Chúng ta cần báo cho ông ấy”.

Chán nản, Lyra ngồi yên trên đường về căn hộ. Khi tới bãi đỗ xe, Sam đậu xe ở một khoảng cách an toàn với chiếc SUV của cô và bảo cô đợi trong xe.

Những giọt nước mắt giận dữ trào dâng trong mắt cô khi cô thấy chiếc SUV vỡ tan của mình. Cô thấy lòng sôi sục.

“Mình thật sự hết kiên nhẫn với mấy tên này rồi”.

Lyra giậm chân lo lắng trên sàn khi cô nhìn Sam đi xung quanh xe, cúi xuống kiểm tra gầm xe. Nếu lỡ anh chạm vào nó và, bùm, cái xe phát nổ thì sao? Anh sẽ bị thổi bay thành từng mảnh.

Cô nhảy ra khỏi xe. “Sam, để đội gỡ bom làm đi”.

“Vào xe đi, Lyra”.

“Chết tiệt”, cô lẩm bẩm. “Nếu anh bị nổ tung, em thực sự sẽ phát điên đấy”.

Sam kết thúc việc kiểm tra bên ngoài, cẩn thận không đụng vào xe hay làm mờ dấu vân tay trên đó.

Anh cẩn thận với qua cửa xe bên ghế lái, lôi cái móc lên để mở cửa xe.

Gạt mảnh kính vỡ sang bên, anh chui vào xe. Anh thấy một cặp kính râm trong hộp đựng màu hồng nằm dưới ghế lái và một đĩa CD kẹt giữa ghế với tay vịn. Dưới ghế phụ là một đĩa DVD, ở khoang sau xe anh lôi ra một tập thơ mỏng.

Anh mang đồ lấy được cho Lyra xem.

“Ồ, đó là kính của em. Em đang tìm nó. Đây là gì?” Đầu tiên cô nhìn cuốn sách sau đó là đĩa DVD và CD. Cuối cùng cô cũng nhận ra chúng, cô nói “Chúng từ sân bán đồ cũ. Mọi thứ trong xe bay tứ tung khi em rẽ gấp trên đường cao tốc, mấy thứ này chắc là rơi xuống gầm ghế. Em đã bỏ sót chúng khi đóng hộp gửi về nông trại”. Cô nhìn cái đĩa CD mà không nhận ra tên ca sĩ. Cầm cái DVD lên, cô nói. “The African Queen. Em chưa từng thấy nó, em yêu Humphrey Bogart. Tối nay anh có muốn xem phim không?”

“Nghe tuyệt đấy”, anh nói. “Anh đoán mấy kẻ phá hoại không phải là lũ người đi theo em từ sân bán đồ. Em có chìa khóa xe không? Chúng ta sẽ để chúng cho người quản lý dịch vụ kéo xe”.

Sau khi gọi mấy cuộc điện thoại cần thiết, họ cuối cùng cũng sẵn sàng lái xe tới công viên.

Không may nó vào đúng giờ cao điểm, và giờ cao điểm ở Los Angeles thì như chạy đua với bò húc. Nếu không theo kịp thì sẽ bị đâm. Tốc độ tối đa trên đường 405 là 65 dặm một giờ, nhưng hầu hết tài xế nghĩ rằng đó chỉ là gợi ý thôi. Mấy cái vành xe và những người chuyển làn luôn khiến Lyra căng thẳng, tay cô luôn gắn chặt vào vô lăng cho đến khi ra khỏi đường cao tốc. Sam thì không có vẻ bị ảnh hưởng bởi xe cộ. Bây giờ cô nghĩ lại, anh hiếm khi bị thứ gì ảnh hưởng. Cô tưởng tượng cảnh anh hạ người khác trên sân bóng. Hình ảnh đó khá mâu thuẫn, nó khiến cô mỉm cười.

Lyra đổi máy ảnh trong công viên trong khi Sam đứng canh, tay anh lúc nào cũng đặt lên súng. Không ai ra vào lúc họ ở đó. Thật ra, đã có một sự im lặng kỳ quái khi gió thổi qua bãi rác, làm bay mấy tờ giấy, thổi chúng từ bãi này sang bãi khác. Khi chúng bay khỏi công viên, Sam mới thư giãn.

Họ quay về khu hai tầng khoảng bảy giờ với hai cái pizza từ một trong mấy cửa hàng pizza yêu thích của Lyra. Đêm đó được mua một tặng một, kèm theo một chai Coca ăn kiêng cỡ lớn. Họ có đủ đồ ăn cho cả một đội quân. Lyra đặt hộp bánh lên bàn bếp, định làm thêm sa lát, nhưng rồi đổi ý.

“Anh có muốn vừa xem phim vừa ăn không?”

“Chắc chắn rồi”.

Họ chuyển thức ăn sang bàn uống nước trong phòng khách. Sam ngồi dựa vào ghế sofa chờ cô bỏ đĩa The African Queen vào máy, nhưng cô lại ngồi xuống cạnh anh cùng với máy tính và cho thẻ nhớ mới nhất của mình vào.

“Em có hàng nghìn bức” cô giải thích “Nhưng điều tuyệt nhất là em có thể chạy lướt tới khi có bức chụp xe hoặc người. Rồi tua chậm lại. Em có hai cái thẻ không có lấy một người nào trong hình. Anh có phiền nếu em xem qua trước khi chúng ta xem phim không?”

“Không, em xem đi”. Anh vất tay qua thành ghế sofa ngồi đợi.

Lyra nghiêng màn hình để cả hai đều nhìn được, cô nhét thẻ nhớ vào và tăng tốc quá trình chiếu ảnh. Khi thấy một chiếc xe tải, cô liền dừng lại, tua lại để xem chuỗi ảnh lần nữa.

“Em có nghĩ người đó đến để chăm sóc khu vườn không?”

“Em dám cá cái xe đó chứa đầy rác mà họ muốn vứt đi”, cô nói. “Chúng ta sẽ biết ngay thôi”.

Cô với lấy hai miếng pizza, đưa cho anh một miếng. Cả hai đều gác chân lên bàn, lưng ngả ra ghế, vai kề vai. Cô cảm thấy thoải mái bên anh, ngồi gần như vậy dường như rất đúng, cứ như họ là một đôi đã chung sống nhiều năm, đang trải qua một buổi tối bên nhau.

Để không quên đây chỉ là tạm thời, Lyra phải hủy hoại khoảnh khắc này.

“Sáng mai anh sẽ đi chứ?”

“Ừ”, anh nói. “Anh nói chuyện với Alec rồi, cậu ấy có một vệ sĩ khác thay cho anh. Anh ta sẽ sớm có mặt thôi”.

Hít thở sâu, cô tự bảo mình. “Được rồi”.

Cô lại tiếp tục xem ảnh. Các bức ảnh chụp ba người đàn ông đang bước ra khỏi xe tải. Họ đeo găng tay, có lý do khi xem xét họ đang ở đâu. Một người mặc vét, khoác áo choàng, điều thật vô lý khi nhiệt độ là 80 độ F. Trong vài bức ảnh, ông ta như đang nhìn quanh nhìn quẩn với vẻ lo lắng trên mặt.

“Họ trông căng thẳng”, Lyra nhận xét. “Có lẽ họ sắp đổi ý”.

Rồi cái kết xuất hiện. Ba người đàn ông ịch khiêng nó ra khỏi xe tải. Khi những bức ảnh chụp họ giầy xéo khi vườn và giẫm lên những luống hoa hiện lên, Lyra bật dậy. “Họ còn không đi tránh mấy bông hoa?” cô phẫn nộ nói.

“Họ đang vứt rác bất hợp pháp”, Sam nhắc cô. “Họ không quan tâm đến hoa hòe gì đâu”.

Anh nói có lý, nhưng cô vẫn còn giận. “Em mong họ bị bắt”.

Họ theo dõi ba người đàn ông bỏ lại kết an toàn dưới một tấm nệm cũ. Trong bức ảnh tiếp theo, họ quay trở lại xe tải, người đàn ông mặc áo khoác dừng lại nhìn lên trời. Máy ảnh chụp gọn khuôn mặt ông ta. Mấy bức kế tiếp chụp cảnh họ đang đi vào xe và lái xe tải đi.

“Tua lại”, Sam nói. “Anh muốn nhìn biển số xe”.

Lyra tua ngược lại, thích thú với ý nghĩ họ có thể bị bắt.

Sam lấy một cái bút và viết biển số lên một hộp đựng pizza. “Anh sao lại thẻ nhớ của em có được không? Anh muốn gửi mail một vài bức ảnh này”.

“Hoàn toàn được”.

Sau khi Lyra và anh xem xong phần chiếu ảnh còn lại, anh lấy thẻ nhớ để vào máy tính của mình. Cô cho một cái thẻ khác vào, xem qua toàn bộ, nhưng không có gì đáng lưu ý. Cô không thể hiểu tại sao người chăm sóc khu vườn không quay lại đó. Anh ta hoặc cô ta ở đâu?

Cô cho thẻ nhớ vào hộp kim loại, trong lúc Sam làm việc với máy tính của anh, cô đi viết kịch bản. Cô thích những gì cô có được tới giờ. Cô thêm một câu vào lời tường thuật dùng cho đầu phim và hoàn thành danh sách các đoạn cô muốn chiếu, hy vọng cô có đủ cảnh của bọn trẻ cho khớp với kế hoạch. Cô bị sốc khi nhìn đồng hồ. Cô đã ngồi đó hai tiếng rưỡi. Sam vẫn đang ngồi ở bàn, tập trung vào màn hình máy tính. Cô không muốn làm phiền anh vậy nên cô rút máy tính vào balô rồi đặt nó vào trong góc. Đĩa The African Queen vẫn nằm trên nóc tivi chờ được xem, nhưng đã muộn rồi, cô biết mình không thể thức xem hết bộ phim. Nên cô lạng lẹ lên tầng mà không nói lời chia tay. Sau khi đánh răng rửa mặt, cô mặc áo choàng và

bước vào phòng ngủ. Cô đã xác định không quan hệ với Sam nữa, nhưng cô vẫn để cửa mở. Có lẽ đó là một niềm hy vọng vô thức.

Cô kiệt sức đi vào giường. Sự lo lắng cùng căng thẳng do tất cả sự điên rồ vây quanh cô đang từ từ tách các dây thần kinh của cô ra, khiến cô thấy bồn chồn. Cô đã có quá đủ cảm giác lo lắng trong đời lúc này rồi. Cô không cần cảm xúc về Sam thêm vào đó. Dính vào anh là một sai lầm. An ủi duy nhất với cô là mai anh sẽ đi.

Điện thoại của cô đang sặc trên bàn rung lên, báo có tin nhắn. Nghĩ đó là Sidney, cô nhấc máy. Có hai tin nhắn: một là từ mẹ cô và hai là từ bố. Mẹ cô báo bà và bố Lyra đã quyết định bán nhà ở San Diego của Gigi. Họ định có buổi thăm định nhà cuối tuần sau.

Tin tiếp theo từ bố cô khẳng định lại điều mẹ cô đã nói. Ông còn đề nghị nhiều hơn thế.

Họ mong muốn tiếp cận tám trăm nghìn đô la và cho nó vào tài khoản của họ để giữ an toàn. Gigi hoặc sẽ sống ở trang trại hoặc sẽ tới sống cùng họ ở La Jolla. Bố mẹ Lyra hẳn đã có luật sư mới, và họ định chơi một trò khác với tiền và tài sản của Gigi.

Lyra gửi một tin trả lời với năm từ: Gigi không sở hữu nó.

Cô vừa ngáp vừa nằm cuộn người lại. Cô ngủ thiếp đi, tự hỏi mấy người đó sẽ tiếp nhận tin tức kia thế nào. Cô mong nó thật tệ.

36. Chương 36

Lúc Sam lên giường thì Lyra đang ngủ. Cô hẳn phải cảm thấy anh kề bên vì cô đã nhích người vào anh. Anh hôn lên vai cô, vòng tay qua eo cô rồi thiếp đi.

Anh nghe thấy tiếng gõ cửa lúc 6 giờ sáng. Anh nhặt quần jeans lên, vừa luồn chân vào quần vừa tóm lấy súng. Anh khẽ đóng cửa phòng cô rồi đi xuống.

Vệ sĩ mới đang giờ ID ra. Sam mở cửa, nhìn liếc qua và lẩm bẩm. “Ôi trời, không”.

Alec đã cử quý ngài Chippendale. Làm sao một vũ công thoát y có thể bảo vệ Lyra khỏi một viên đạn? Xoay tròn quanh cô chắc? Người đàn ông này mặc áo cài khuy và quần thụng, nhưng trông anh ta giống như thuộc về một sân khấu, vậy quanh là những phụ nữ hò hét nhét tiền vào quần lót của anh ta. Cá là cái quần thụng đó dùng khóa dán, Sam nghĩ. Anh không quan tâm tới giấy ủy nhiệm của người vệ sĩ hay anh ta có bao nhiêu kinh nghiệm trong việc bảo vệ. Lyra không cần một anh chàng xinh trai cơ bắp lượn lờ xung quanh.

Không, người này cũng phải đi.

Sam lịch sự bảo anh ta rằng anh chắc chắn anh ta sẽ được trả phí, nhưng anh xoay anh ta lại và gợi ý anh ta quay về sân nhảy của mình.

Sau khi đóng cửa, Sam đi vào bếp, uống nước cam và quay lên tầng cởi quần áo vào giường. Anh gần như thiếp đi ngay lập tức.

Lyra thức dậy lúc 8 giờ. Cô mở một mắt, nhìn vào đồng hồ cách mặt cô vài inch.

Cô quay người, mở cả hai mắt và thấy Sam. Không phải nữa chứ! Hai lần cô chuẩn bị tâm lý cho sự ra đi của anh, và cả hai lần anh đều không đi. Cô nghĩ về việc thức người anh để hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh đang trần truồng, và cô cũng thế... và cô biết chuyện sẽ dẫn tới đâu, cô mặc áo choàng và đi xuống nhà.

Cô quyết định sẽ đợi tới khi anh đi xuống – mặc đầy đủ quần áo, cô hy vọng – trước khi cô quay về phòng để thay đồ.

Sau khi ăn hai bát ngũ cốc, Lyra lại ngồi trên sofa với máy tính của mình. Cô đọc lại những gì đã viết đêm qua và không còn nghĩ nó tuyệt vời nữa. Cô cố đọc vài bài khác và cuối cùng cũng thấy hài lòng. Có thể lúc chiều cô sẽ ghét nó, những giờ cô thấy nó hiệu quả.

Sam vào phòng khách lúc cô đang đánh máy. Anh chuẩn bị nói với cô vệ sĩ mới không được và rằng anh xác định phải đảm bảo cô được an toàn khi anh rời đi – tất cả đều là sự thật – nhưng Lyra không hỏi tại sao anh vẫn ở đây.

Cô chỉ mỉm cười với anh và tiếp tục công việc.

“Lyra, em có muốn đi chạy trước khi trời quá nóng không?” Anh hỏi.

“Em đã ăn hai bát ngũ cốc”.

“Cách đây lâu chưa?” anh hỏi, tiến về phía cô.

Cô nhìn đồng hồ trên màn hình máy tính. “Tầm hơn một giờ”.

“Vậy thì đi thôi”.

Lyra quyết định chạy sẽ giúp cô thoát khỏi những căng thẳng. Cô nhanh chóng lên lầu, mặc quần soóc và áo ba lỗ, nhét điện thoại di động vào túi sau và thắt dây giày.

Sam đang đợi cô ở cửa. Anh nhìn cô kéo tóc ra phía sau buộc đuôi ngựa. Có điều gì không ổn ở cô không? Cơ thể hoàn hảo, nụ cười hoàn hảo, mọi thứ... hoàn hảo.

Lyra cần chạy bộ, để giải tỏa, như vậy cô sẽ không thấy mệt mỏi vì lo nghĩ mọi thứ. Nó có hiệu quả được một lúc. Trước khi chạy được ba dặm rưỡi, tâm trí cô đã thông thoáng hơn. Khi đứng dưới vòi sen, nước đã cuốn trôi phần còn lại. Cô bước ra ngoài tràn đầy năng lượng.

Cô nhìn qua lan can và thấy Sam đang ngồi trên giường, vẫn còn vã mồ hôi. Cô đóng cửa phòng, nhanh chóng mặc đồ. Khi nghe tiếng anh xả vòi sen, cô chạy xuống nhà. Thật lố bịch khi phải thừa nhận rằng Lyra đang tránh mặt anh. Cô xác định phải giữ khoảng cách.

Cô có điện thoại. Đó là thám tử O'Malley. “Đặc vụ Kincaid đâu?” ông hỏi sau khi kết thúc màn bạn-có-khỏe-không. “Tôi đã cố gọi cho cậu ấy nhưng nó chuyển sang hộp thư thoại”.

“Anh ấy sẽ xuống nhà ngay thôi”, cô bảo. “Sam, thám tử O'Malley gọi”.

Anh cầm điện thoại, ngồi xuống ghế sofa cạnh cô. Sau khi nghe được một phút, Sam nói, “Này, ông biết tôi cũng muốn giúp, nhưng tôi đã đưa cho ông một danh sách để kiểm tra rồi, và tới nay tôi vẫn chưa nghe được-”

“Nghe này”, O'Malley nói từ đầu dây bên kia. “Tôi đang bận túi bụi. Anh có cả một đội quân FBI để hỏi”.

Sam không mấy dễ chịu khi trả lời. “Để tôi nói ông biết. Sao tôi không cử vài đặc vụ tới đó để tiếp quản vụ việc nhỉ? Tôi sẽ gọi họ ngay đây”.

“Sam, đó không phải thẩm quyền của anh”, O'Malley cãi.

“Giờ thì phải rồi đấy”. Anh chửi thề, tắt máy và đặt điện thoại của Lyra lên bàn uống nước.

Lyra choáng váng khi nghe thấy giọng anh giận dữ. “Nói cho em biết có chuyện gì”.

“Anh mệt mỏi vì chờ đợi rồi. Họ làm ăn như rùa bò ấy”.

Cô chạm vào tay anh. “Anh không thấy đồn cảnh sát đông thế nào sao? Đây là L.A. Cảnh sát được trả lương thấp và phải làm việc quá sức. Họ còn nhiều vụ khác phải lo, có lẽ em không phải một vụ cần ưu tiên vì em đã có sẵn một đặc vụ FBI bảo vệ đây rồi”.

“Vớ vẩn”, anh ngắt lời cô. “Có một quả bom ở gầm xe. Chỉ thế thôi cũng thành vụ được ưu tiên rồi. Anh sẽ cử vài đặc vụ tới đó sao lại báo cáo của họ. Anh sẽ không đợi thêm nữa”.

“Anh đang thất vọng vì anh không được đi điều tra. Anh đang phải trông coi em”.

Anh không đáp lại tuyên bố thực tế đó của cô.

“Anh đang nói đến danh sách gì thế?” cô hỏi.

“Anh đã đưa cho O’Malley vài cái tên anh muốn kiểm tra”.

“Và ông ấy không làm?”

“Đúng vậy”.

“Sao anh không nhờ công sự của mình?”

“Tôi qua anh hỏi rồi. Đặc vụ Trapp lo vụ đó”.

Cô đứng dậy. “Thế tại sao anh lại dồn ép O’Malley?”

“Ông ấy đã không làm theo lời anh bảo”.

“Tôi qua anh gửi ảnh cho ai?”

“Trapp”, anh trả lời.

“Thế còn O’Malley?”

“Không”.

Lyra đã đứng; anh chán nản. Cô xoa dịu anh mà anh còn không nhận ra. Anh quan sát cô một lúc lâu khi cô mê mải với bài nghiên cứu về bộ phim. Thi thoảng cô mỉm cười. Anh nói với cô điều đó.

“Em không biết là mình lại thích nó đến thế”, cô nói. “Dù bài của em không vào được top năm, em nghĩ mình vẫn muốn làm thêm mấy bài kiểu này”.

“Có lẽ một nghề sắp được ra đời”.

Đặc vụ Trapp gọi cho Sam vào buổi chiều. “Anh đã cho chúng tôi một món quà giáng sinh sớm, Kincaid”.

“Thế nào?”

“Chúng tôi đã xem ảnh anh gửi, sau đó tới công viên đó chỗ cái kết về. Anh không biết vụ đó đâu, một vụ trong vùng xảy ra cách đây hơn một năm. Một văn phòng bị cướp, người chủ rơi khỏi cửa sổ. Thứ duy nhất quan trọng bị lấy đi là kết sắt của ông ta. Cùng là cái kết mà hôm nay chúng tôi nhặt về, nhờ có mấy bức ảnh của anh. Tên người chủ được khắc trên kết, quá sâu để xóa đi. Chúng tôi đã quét biển số xe tải. Nó đăng ký dưới tên Charles Brody”.

“Anh có nhận diện được hai tên kia không?”

“Có. Chỉ cần đi theo tên Charlie này. Hắn đã dẫn chúng ta tới Frank Meriam. Hắn là gã mặc đồ vét. Lou Stack là tên còn lại”.

“Merriam”, Sam nói. “Tôi biết cái tên đó. Ông ta dính lú tới một gã tên Rooney”.

“Đúng thế. Một vụ giết người/ tự tử. Rooney làm việc với Merriam. Chúng đều có công ty riêng, nhưng hợp tác nhiều phi vụ xấu cùng nhau. Chúng ta không bao giờ có đủ bằng chứng để tóm chúng”.

“Khi nào anh bắt chúng?”

“Giờ chỉ còn đợi trát nữa thôi. Họ nói một bức ảnh trị giá một nghìn từ nhỉ? Mấy bức chụp ba gã này đang cẩn thận không chạm vào cái kết, sau khi vứt nó, Merriam nhìn lên máy ảnh”. Trapp nghe có vẻ khoái chí. “là vô giá”, anh ngâm nga. “Chúng ta cuối cùng cũng tóm được Merriam với một bức ảnh”.

“Điều này không chặt chẽ lắm”, Sam cảnh báo.

“Ý anh là gì?”

“Làm thế nào Merriam biết về công viên Paraiso? Mọi mảnh ghép nên khít vào nhau.

Merriam biết Rooney. Vợ Rooney tổ chức một sân bán đồ cũ. Lyra lấy vài cuốn sách, đĩa DVD và CD. Thế còn Flynn? Ông ta có liên quan gì?”

“Họ đã lục mọi cuốn sách, xem mọi đĩa phim, nghe hết mấy đĩa CD”.

Không phải tất cả, Sam nhận ra. “Tôi sẽ gọi lại sau”.

Sam nhìn khắp phòng. “Lyra, cái đĩa DVD với CD anh thấy trong xe em để đâu rồi?”

Cô có thể nghe thấy sự khẩn cấp trong giọng anh. “Trên nóc ti vi”. Cô gập máy tính lại, đứng dậy. “Anh muốn xem bây giờ hay ăn tối xong mới xem?”

Sam đã tìm thấy chúng. Anh mở đĩa CD, nhìn vào bìa đĩa rồi mở hộp DVD. Không có bìa.

Trúng phóc.

“Chúng ta sẽ xem bây giờ”.

“Vâng”, cô đồng ý. “Anh có muốn bồng ngô hay đồ uống không?”

“Nếu anh đứng, đây không phải là The African Queen”.

Cô khoanh tay, đứng trước ti vi trong khi Sam cho đĩa vào. Anh kéo cô lại ghế sofa, ngồi xuống cạnh cô.

Máy quay tập trung vào một người đàn ông vững chãi. Ông ta cầm trong tay một ly whiskey. Phía góc tường hiện lên ót của một người đàn ông, ông ta đang nói.

“Đó là người trong công viên hôm qua”. Lyra ngạc nhiên nói.

“Tên ông ta là Frank Merriam. Ông ta là người Bill Rooney hợp tác”.

“Nhưng làm sao...” cô lúng túng nói.

“Cứ nghe đã”, Sam nói, tựa khuỷu tay lên đầu gối, rướn người về phía trước.

“Làm sao ông xô được hắn ra cửa sổ?” người đàn ông hỏi Merriam.

Merriam khúc khích. “Đúng ra anh phải ở đây, Rooney. Hắn không bao giờ biết chuyện đó sẽ đến. Tôi chỉ tiếc là không lấy được nhiều hơn của hắn”. Ông ta nhấp một ngụm whiskey rồi cho tay vào túi áo ngực lấy một điều xì gà. “Hắn mở két sắt cho tôi. Sau khi lấy hết mọi thứ, tôi thấy nó là một cái két tốt”. Ông ta nhún vai. “Lẽ ra tôi nên nhìn kỹ hơn. Dù sao thì Charlie và Stack có một cái giùi khoan sắt ở dưới hầm và khoan được cái két để nhét vào xe tôi. Cái thứ đó nặng quá, tôi còn nghĩ lớp xe sắp bật ra ấy chứ”.

“Ông đã làm gì với-” Rooney bắt đầu hỏi.

“Bernie á? Ồ, dễ lắm. Tôi lại quay lên tầng 20, mở cửa sổ ra rồi ném hắn ra ngoài. Tới lúc tôi đẩy hắn đến ngưỡng cửa sổ thì hắn mới hiểu chuyện”.

“Thế còn Tunney?” Rooney hỏi tiếp.

Lyra bị cuốn theo câu chuyện. Rooney đã gọi Merriam nói về 3 vụ “tai nạn” khác nhau khi ông ta đổ thêm whiskey vào ly.

“Ông ta hoàn toàn không cảm thấy tội lỗi”, cô nói.

“Với ông ta đó là việc kinh doanh”, Sam đáp.

Merriam nói về việc moi tiền những người vay tiền ông ta với lãi cắt cổ.

Khi màn hình tối đen, Sam lấy cái đĩa ra rồi nói “Anh muốn đưa cái này cho Trapp”.

“Anh nên sao ra một bản phòng khi có chuyện với cái này”.

“Văn phòng sẽ làm”, anh đảm bảo với cô.

“Vậy đó là nguyên nhân của tất cả chuyện này. Cái đĩa là thứ chúng tìm kiếm. Em đã bảo anh chuyện có liên quan tới sân bán đồ mà”.

“Rooney hắn đã thu lại để tống tiền. Merriam phải tuyệt vọng lắm. Ông ta biết mình sẽ tiêu đời nếu cái đĩa lọt ra ngoài”.

Lyra nhìn lên Sam thở phào nhẹ nhõm. “Em không thể tin được. Cuối cùng nó cũng kết thúc”.

37. Chương 37

Thức dậy mà không có anh bên cạnh cô cảm thấy thật lạ lẫm. Lyra nhìn sang phòng ngủ kia để chắc chắn anh đã đi, thậm chí không có lấy dấu hiệu nào chứng tỏ anh từng ở đó.

Như thế này thì tốt hơn, cô nghĩ. Đôi bước anh đi sẽ rất căng thẳng.

Vick, vệ sĩ mới, sắp hết tứ tuần. Ông thấp, chắc chắn và có một bộ ria mép dày. Ông lịch sự nhưng không tham gia nói chuyện, và rất nghiêm túc với công việc của mình. Lyra biết ông sẽ làm hết sức mình để đảm bảo an toàn cho cô, và cô đánh giá cao khi ông để cô tự do làm việc của mình.

Thám tử O'Malley gọi cô vào buổi chiều. “Cô xem thời sự đi. Ba gã trong ảnh cô chụp đang bị giam. Gã mặc đồ vét là Frank Merriam. Hai gã còn lại làm việc cho ông ta đang khai báo, cố để giảm án”.

“Thế còn Micheal Flynn?” cô hỏi. “Ông ta có bị bắt không?”

“Vẫn chưa nhưng sớm thôi”, ông hứa. “Merriam sẽ không khai cho tới khi có được thỏa thuận giảm án”.

“Ông ta sẽ có nó chứ?”

“Ồ, có. Nếu ông ta khai ra Flynn... đó sẽ là một vụ phi thường. Merriam có thể sẽ kín miệng một lúc, nhưng công tố viên sẽ sớm ngồi cùng ông ta với luật sư của ông ta”.

Họ nói chuyện vài phút, rồi O'Malley nói “Kincaid tức giận cũng đúng thôi. Cậu ấy đưa cho tôi danh sách mà tôi lại không để tâm tới nó. Có lẽ nếu tôi làm thế thì đã bắt được Merriam sớm hơn rồi”.

“Giờ ông ta đã bị giam”, Lyra nói.

“Cô dễ thở rồi, Lyra. Chỉ cần đợi chúng tôi gói ghém mọi chuyện xong xuôi, cô có thể quay về với cuộc sống hằng ngày của mình”.

Tối hôm đó, mọi kênh thời sự địa phương đều thông báo vụ bắt giữ Merriam và hai đồng bọn vì tội giết người là Bernie và Jaworski. Cảnh sát không đưa ra bất kỳ chi tiết nào, nhưng họ thông báo rằng họ chuẩn bị mở rộng điều tra để buộc tội Merriam có khả năng liên quan tới các hoạt động tội phạm khác. Lyra chuyển qua chuyển lại các kênh để xem có kênh nào cung cấp nhiều chi tiết hơn không, nhưng tất cả đều chiếu cùng một thứ: Merriam bị còng tay dẫn vào đồn cảnh sát.

Đầu cúi xuống, ông ta không nói gì khi mấy nhà báo chìa mic vào ông ta, cố moi được một lời bình luận.

Đặc vụ Trapp bước tới trước những cái mic, đại diện cho FBI. Anh nói về nỗ lực hợp tác của FBI và Sở cảnh sát L.A trong việc đưa Merriam ra trước công lý. Anh chỉ ra công việc của thám tử O'Malley và hứa rằng họ sẽ tiếp tục phối hợp để bắt tất cả những ai liên quan đều bị bắt giữ.

Lyra theo dõi tin tức, lắng nghe cận kề mấy bài phỏng vấn, nhưng cô chỉ có ý định lướt mọi gương mặt ở phía sau. Sam có đó không? Cô không thấy anh, nhưng cô tự hỏi anh có tham gia vụ này không. Hay anh đã chuyển sang vụ khác? Có lẽ anh đã chuyển cái đĩa cho đặc vụ Trapp và tiếp tục nhiệm vụ cũ của mình, có nghĩa là, sau khi thực hiện hai buổi thuyết trình cuối cùng ở California, anh sẽ quay về D.C. Lyra tắt ti vi, với lấy máy tính. Cô cần giữ bản thân mình bận rộn để bất kỳ suy nghĩ nào về Sam cũng tránh xa khỏi đầu cô. Cứ nghĩ ngợi về anh chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cả.

***

Hai ngày sau, Lyra vẫn chưa được về nhà. Cô cho rằng các thám tử và đặc vụ Trapp vẫn đang đóng lại vụ án và muốn cô tránh xa. Cô giành hầu hết thời gian vào dự án, nghiên cứu tâm lý học trẻ em, đọc các bản báo cáo về trò chơi và sự phát triển trí tưởng tượng, và cô lo lắng khi bắt đầu quay phim. Khi hoàn thành bài nghiên cứu và lập ra bản phác thảo cụ thể cho dự án, cô tập hợp chúng lại, in hết ra và gửi mail trước thời hạn.

Vick lái xe chở cô về căn hộ, để cô ở đó để đi làm việc khác. Không có xe, cô cảm thấy bị mắc kẹt. Cô gọi cho bên bảo dưỡng của đại lý phân phối xe để xem khi nào thì xe của cô sửa xong và đón nhận thêm vài tin xấu. Viên quản lý cho cô ước tính sơ bộ đắt đỏ, vậy nên Lyra gọi cho bạn cô Lucy và nhờ cô chở tới đại lý xe SUV. Cô trả phí cho phần đã được sửa, sau đó tới đại lý xe BMW, bán cái xe hỏng hóc của mình, và mua một cái xe mới.

Đêm đầu tiên quay lại căn hộ, cô hoàn toàn đơn độc. Sidney về miền Đông ở vài ngày với gia đình và tới mai mới quay về. Lyra đỡ đồ, đi vào bếp để tìm đồ ăn tối. Tủ lạnh trống trơn, ngoài một hộp sữa, một miếng phô mai, và hai chai bia. Hộp sữa đã quá date vài ngày, cô đổ sữa vào bồn rồi ném hộp vào thùng rác. Cô lấy phô mai và một chai bia, thấy một hộp bánh quy mặn trong tủ bếp, cô mang nó vào phòng khách luôn. Ngồi vắt chân trên sàn, lưng tựa vào ghế sofa, cô ăn bữa tối ít ỏi của mình.

Sự tĩnh lặng làm cô khó chịu. Cô đã ở một mình trong căn hộ này hàng trăm lần rồi, nhưng chưa bao giờ thấy trống vắng như thế. Cô đã quen với việc có một vệ sĩ. Có lẽ đó là nguyên nhân cô cảm thấy cô đơn lúc này. Cô đã quen với việc có ai đó bên cạnh. Không, không phải ai đó, cuối cùng cô phải tự thú nhận... Sam.

Nước mắt cô chảy ròng ròng. Cô khóc vì Sam, vì sự ngu ngốc của cô khi yêu anh. Cô khóc vì gia đình khác thường của mình, cô còn khóc cho cả những thứ ít quan trọng hơn, như việc không có lấy một ý tưởng mình sẽ làm gì sau khi học xong, mà nó sẽ sớm xong thôi. Khi khóc hết nước mắt, cô thở dài, cố nghĩ về những điều dễ chịu. Hình ảnh Sam thuyết phục được Gigi bỏ hận thù với bà Castman hiện trong đầu cô, và cô mỉm cười. Cô biết Gigi yêu mến anh và sẽ nhớ anh. Lyra cũng sẽ nhớ anh. Điều đó lại mang đến một dòng nước mắt khác.

Tối hôm sau, Cha Henry gọi điện bảo cô ông đã có đủ đơn chấp thuận của bố mẹ bọn trẻ.

“Vây mấy hôm sau con sẽ gặp Cha”, cô nói. “Cảm ơn Cha”.

Một tiếng sau Sidney về. Cô trông có vẻ kiệt sức, nhưng vẫn hạnh phúc vì cô có thể tuyên bố rằng mọi dự án của cô đã được nộp đúng thời hạn. Hai người bạn trò chuyện hàng giờ bên nhau.

Sidney nhận thấy Lyra thường xuyên đưa tên Sam vào cuộc hội thoại của họ, cô cũng không mất nhiều thời gian để thấy bạn của cô đang đau khổ. “Cậu cần giữ bản thân bạn rên”, cô nói. “Đó là cách duy nhất để cậu vượt qua chuyện này”.

Lyra biết cô ấy nói đúng, vậy nên cô đóng một túi đồ nhỏ, mang theo dụng cụ quay phim, lái chiếc BMW mới tới nhà Gigi ở San Diego. Dù cô nghĩ về nó như là nhà của bà nội, nhưng ngôi nhà thực chất lại thuộc về Lyra. Cô đã mua nó cho Gigi khi quyết định chuyển tới California, nếu Lyra ở lại đây sau khi hoàn tất khóa học, đó cũng sẽ là nhà của cô.

Đó là một ngày đầy nắng, lái xe tới San Diego cũng rất tuyệt. Cô đỗ xe vào ga ra, đi bộ ra cửa trước chỉ để thấy cái biển Bán Nhà. Một nhà môi giới bất động sản đang đi ra từ cửa trước cùng với một cặp vợ chồng.

Lyra tức nổ đom đóm mắt. Cô bước lên bậc tam cấp, hỏi người môi giới bà ta nghĩ mình đang làm gì.

Người phụ nữ ăn mặc hợp một nhìn cặp vợ chồng một cách lo lắng trước khi quay sang Lyra. Nở một nụ cười khoe răng, bà ta nói, “Tôi có sự chấp thuận với những người chủ, ông bà Prescott, bán ngôi nhà này”.

“Họ không sở hữu nó”.

“Họ tin thế đấy”, bà ta thù địch nói.

“Không, tôi mới là chủ, và tôi có giấy tờ chứng minh. Cô tránh ngay ra khỏi nhà tôi nếu không tôi gọi cảnh sát đây. Mang cả cái biển kia đi luôn”.

“Nghe này, cô gái trẻ”, bà ta ngắt lời, “tôi có ba cặp vợ chồng đang tranh nhau mua căn nhà này, và tôi sẽ...”

Lyra lời điện thoại ra, cảnh báo cô chuẩn bị gọi cảnh sát trưởng. “Chào, Paul. Tôi khỏe, cảm ơn. Có một người môi giới ở nhà của tôi. Cô ta xâm phạm bất hợp pháp và đang cố bán nhà của tôi”. Cô lắng nghe một phút rồi nói. “Cảm ơn”. Cô quay sang người phụ nữ. “Ông ấy đang trên đường đến đây”.

Quý bà môi giới không muốn từ bỏ một khoản hoa hồng cao thế này. Bà ta cố bám lấy hy vọng Lyra đang lừa phỉnh... cho tới khi xe cảnh sát kéo đến trước mặt họ. “Cô đã gọi cảnh sát”, người phụ nữ hoài nghi nói.

“Đúng, tôi đã gọi”.

“Cô thực sự là chủ ngôi nhà này?”

“Đúng thế”.

Cặp vợ chồng đi xem nhà nhìn bờ ngõ.

“Nếu cô muốn bán...” Bà môi giới lấy một tấm thiệp từ túi bên của cái cặp đưa cho Lyra.

Khi bà ta cùng khách hàng chuẩn bị đi xuống đường, viên cảnh sát gọi Lyra từ xe “Cô có muốn khởi tố không?”

“Không”, Lyra trả lời. “Bà ta sẽ đi”.

Người môi giới cảm kích quay đi. “Ông Prescott đã thay hết ổ khóa. Cô có muốn chìa khóa này để vào trong không?”

“Không, cảm ơn. Tôi sẽ thay lần nữa”. Lyra khẳng định với bà ta.

Lyra gọi cho thợ khóa, một giờ sau, cô đang ngồi trên xích đu ở hiên nhà chờ tất cả ổ khóa được thay. Tuy nhiên ngay cả gió biển hay buổi chiều đầy nắng cũng không thể khiến cô nguôi giận. Khi vào nhà, cô để túi đồ trong phòng ngủ và lại chạy đi mua vài đồ lặt vặt. Hoạt động đó đúng ra phải khiến cô bình tĩnh lại, nhưng cô vẫn sôi sục khi về đến nhà. Lúc cô lấy đồ ra khỏi túi thì cơn giận bùng nổ. Cả sô cô la cũng không ngăn nổi.

“Họ đã cố bán nhà của mình!” cô hét lên. Không ai ở đó nghe cô hét, và hét toáng lên cũng chẳng giúp được gì. Cô vẫn thấy bốc hỏa và cần nói chuyện với ai đó. Cô với lấy điện thoại để gọi cho các anh.

Owen nghe máy. “Chào, nhóc. Em muốn gì nào?”

Owen là anh cả và dường như vẫn không chịu chấp nhận thực tế cô em bé bỏng của anh không còn là con nít nữa. Dĩ nhiên, rên rỉ với anh về hành động phóng túng mới nhất của bố mẹ họ có thể cũng cố thêm nhận định đó, nhưng lúc này thì cô không quan tâm. Giọng cô run lên khi kể cho anh chuyện gì đã xảy ra. Owen không tỏ ra thông cảm. Anh phá lên cười.

“Thôi đi”, cô ra lệnh. “Người ta ra vào nhà em cùng một nhà môi giới bất động sản đấy”.

“Anh biết, anh nghe em kể mà, nhưng Lyra này, bố mẹ chúng ta không thể bán thứ mà họ không sở hữu”.

“Họ phải biết rõ điều đó, thế thì sao họ lại làm thế, anh nói em nghe đi?”

Anh thở dài. “Họ nghĩ họ có thể gây áp lực lên Gigi và cuối cùng là kiểm soát tiền của bà. Anh cá họ đã có một luật sư khác lo vụ này rồi”.

“Họ muốn tất cả chỗ tiền đó”.

“Ừ”, anh nói. “Giữ máy nhé”, rồi hét lên, “Này, Coop, bố mẹ đang cố bán nhà của Lyra đấy”.

Lyra nghe thấy tiếng Cooper cười ngặt nghẽo. “Không vui tí nào đâu”, cô nói.

“Không, nó vui lắm đấy”.

“Anh có biết mấy người đó tiêu hết bao nhiêu rồi không? Họ đã xài hết khoản thừa kế, và số tiền hàng tháng họ kiếm được từ lòng tin của người khác là quá dư dả”.

“Không phải với họ”, anh nói.

“Em làm gì bây giờ?”

“Không gì cả”, anh trả lời. “Coop và anh sẽ chống lưng cho em. Lyra này”, anh nói thêm, “khi em cần bọn anh công kích họ, bọn anh sẽ làm”.

“Em nói chuyện với Gigi được không?” Cô hỏi.

“Bà ra ngoài với mấy cô bạn gái rồi. Thực ra đấy là cách họ gọi nhau đấy Lyra”.

“Bà thế nào?”

“Hạnh phúc. Bà hạnh phúc vì được ở nhà. Bà nói thế hàng chục lần rồi. Anh nghĩ bà chuyển tới San Diego để em không thấy cô đơn thôi”.

“Ở đây bà cũng có nhiều bạn”.

“Nhưng đây mới là nhà của bà”.

“Em biết. Nói với bà em mai em sẽ gọi lại. Và Owen này...”

“Ừ?”

“Em yêu anh”.

“Ôi, Chúa ơi...”

Cô đập máy mà vẫn còn cười.

Cảm thấy tâm trạng tốt hơn sau khi nói chuyện với anh trai, Lyra dọn dẹp xong được nhà bếp. Cô chợt nhớ ra căn phòng hoang loạn và tự hỏi Harlan đã xây xong chưa. Cô quay lại phòng Gigi để xem. Không chỉ đã xong, mà tìm cách để vào gần như là không tưởng. Bức tường nhìn hoàn toàn trơn mượt. Có lẽ là trong góc chẳng? Cô thử kéo ra đẩy vào mỗi một khuôn đúc hay phần cứng cô có thể thấy, thậm chí còn tìm trên sàn mấy loại nút ẩn để đẩy.

Cuối cùng cô cũng gọi cho Harlan. Vì ông đang đi ăn kem với con gái, nên ông tạt qua chỉ cho cô nơi chính xác để ấn ở giữa tường. Ông ấn lòng bàn tay mình vào đó và cánh cửa bí mật mở ra. Harlan vào trong bật đèn trần. Căn phòng nhỏ rất hoàn hảo. Chai nước đặt trên sàn nhà cạnh một cái ghế sofa nhỏ, và vật dụng khác duy nhất trong phòng là một cái máy điện thoại đã được cắm vào ổ.

“Bà ấy xây căn phòng này cho cháu, cháu biết đấy”, Harlan nói. “Gigi lo cháu ở đây một mình”.

Lyra thấy thật trớ trêu. Lúc nào cô cũng lo Gigi ở đây một mình, trong khi sự thật là Gigi lại lo cho Lyra.

“Cháu có một gia đình tuyệt vời”, cô nói, nghĩ đến Owen, Cooper và Gigi. “Cháu thật may mắn”. Cô lại thấy bình tĩnh trở lại. Cô nghĩ rất nhiều đứa trẻ phải có bố mẹ không hề muốn trưởng thành tí nào.

Đêm hôm đó, trong cơn mơ màng, ý nghĩ nực cười nhất nảy ra trong đầu Lyra. Cô không thèm ăn sô cô la nữa. Tệ là, cô không thể nói thế về Sam.

38. Chương 38

Milo bắt đầu nghĩ ông Merriam đúng là một tên khốn. Hắn đã có một xe đầy sách đĩa để đưa cho ông ta, và ông chủ của hắn chẳng thèm gọi điện báo xem hắn có thể mang đến cho ông ta hay chưa. Hắn vẫn nhớ ông Merriam phấn khích thế nào khi hắn nói đã tìm thấy mọi thứ mà cô gái ấy đã lấy. Dĩ nhiên đó là nói dối thôi, nhưng ông Merriam sẽ không bao giờ biết được.

Giờ thì hắn chỉ thấy ông chủ thật thô lỗ. Sao ông ta không gọi? Milo dám cá Charlie và Stack có liên quan. Chúng đang cố hắt cẳng hắn.

Hai ngày hai đêm trôi qua mà không có lấy một lời. Milo đã nửa muốn vứt hết đồng hộp đó vào thùng rác, nhưng hắn tự bảo mình không làm thế. Ông chủ đang trông mong vào hắn.

Hắn đảm bảo mình mang theo điện thoại dùng một lần khi ra ngoài mua hamburger triple cheese và khoai tây chiên. Hắn không thích ăn trong nhà hàng, nên hắn đỗ xe để mua về. Khi về tới nhà, hắn xé túi đựng đặt lên ghế và trải đồ ăn ra. Một tay hắn cầm cái hamburger đang chảy phô mai, tay kia với lấy cái điều khiển tivi để bật tivi lên. Bình thường hắn xem truyền hình cáp nhưng chẳng có bộ phim nào hay cả, nên hắn thử sang mấy kênh truyền hình.

Nếu không dừng việc chuyển kênh liên tục để chăm khoai tây chiên với ớt, hẳn sẽ không nghe thấy tên ông Merriam.

Trên màn hình là công tố viên, đang đứng trước một tá cái mic giơ ra bởi những phóng viên sốt sắng.

“Frank Merriam, Charles Brody, và Lou Stack đang bị bắt giam. Ba người đàn ông đã bị bắt do liên quan đến cái chết của Bernie Jaworski”.

Một phóng viên hét lên. “Chúng tôi biết họ bị ghi hình đang tiêu hủy chứng cứ ở công viên Paraiso. Điều đó có đúng không?”

Ra thế, Milo nghĩ.

“Tôi e là lúc này mình không thể bình luận gì”, ông trả lời.

“Thế còn đoạn băng Merriam thú nhận những tội ác khác?” một người khác hỏi. “Có đúng là ông ta dính líu tới những vụ giết người khác không?”

Công tố viên vẫn bình tĩnh, kiềm chế. “Tôi cũng không thể trả lời câu đó”.

“Bảo lãnh thì sao?”

“Chúng tôi sẽ yêu cầu tòa không cho bảo lãnh. Chúng tôi coi Merriam cùng đồng bọn là hiểm họa lớn và đặc biệt nguy hiểm. Tôi chỉ có thể nói bằng chứng chúng tôi thu thập được cho tới giờ hết sức thuyết phục, chúng tôi rất tự tin sẽ được tòa chấp thuận”.

“Chà”, Milo nói thầm. “Không cho bảo lãnh”.

Tivi lại quay trở lại văn phòng Merriam nơi mà cảnh sát đang chuyển những hộp được đánh dấu “Bằng Chứng”.

“Không bảo lãnh?” Milo lặp lại. Nó đột nhiên dội vào đầu hẳn. Hẳn không còn công việc nữa rồi.

Hẳn làm gì với đồng sách kia đây?

39. Chương 39

Sam không thể ngừng nghĩ về Lyra. Có Chúa chứng giám, anh đã cố rồi. Ngay giữa buổi thuyết trình ở Los Angeles, cô thành lĩnh xuất hiện trong đầu anh, và anh quên mất dòng suy nghĩ của mình. Chuyện y như thế cũng xảy ra ở San Diego.

Anh cũng nghĩ đến vụ án nhiều lần. Đặc vụ Trapp vẫn báo tin cho anh. Anh ta bảo Sam cả FBI và L.A.P.D (Cảnh sát L.A) đều không móc nối được Flynn với Merriam hay Rooney.

“Quay lại D.C đi. Tôi sẽ gọi khi có tin gì mới. Đừng lo về Lyra. Chúng tôi sẽ không để Flynn đến gần cô ấy”.

Sam không thể làm thế. Anh không thể bỏ đi. Anh đã gọi hủy đặt phòng và lái xe về L.A.

Anh không có cảm giác thỏa mãn với vụ án. Có chuyện gì đó không đúng. Merriam vẫn chưa có được đề nghị ông ta muốn, nên vẫn câm như hến, nhưng hai tay chân của hẳn, Charlie Brody và Lou Stack đã thỏa thuận xong xuôi. Chúng đồng ý cung cấp thông tin, điều sẽ buộc Merriam vào cả tá tội, nếu đổi lại chúng được khoan hồng.

Có vẻ với cảnh sát đó là một thỏa thuận có lợi nên họ đồng ý. Tuy nhiên về Flynn và tay chân của hẳn, Brody và Stack không tiết lộ gì. Thực tế chúng nói không chỉ không biết Flynn là ai mà chúng còn chưa nghe đến tên hẳn bao giờ, chẳng có gì khiến chúng khai khác đi.

Có khả năng lớn là Merriam và người của hẳn sợ bằng đảng Flynn hơn là bản án tù giam, nhưng Sam sẽ không cho qua dễ thế. Mọi người cho rằng Merriam đã thuê người của Flynn để bám đuôi Lyra, và giờ khi

Merriam đang ở vành móng ngựa, mối đe dọa đã qua. Nếu Sam phải tóm Flynn vào một căn phòng để tìm manh mối, thì có Chúa, anh sẽ làm, thậm chí có phải mất việc. Lyra còn có ý nghĩa hơn một cái phù hiệu. Ý nghĩ bất cứ điều gì xảy ra với cô khiến anh phát điên.

Anh lẽ ra không được bỏ cô mà đi. Anh biết mình có thể lờ ra ít nhất mười lý do – hay lời bào chữa – cho việc bỏ đi, nhưng chẳng có cái nào chính xác cả. Sự thật là Lyra làm anh sợ hãi. Sam đi vì anh không muốn yêu cô, nó mới ngu ngốc làm sao? Anh là một tên ngốc và là một kẻ hèn nhát. Khốn khiếp, anh đã yêu cô.

Anh gọi điện tới căn hộ của cô và vào di động để báo cô biết anh đang đến, nhưng không ai nhắc máy. Anh quyết định gọi cho thám tử O'Malley để kiểm tra.

“Có tin gì mới với hai gã ông bắt không?” Anh hỏi.

“Không”, O'Malley trả lời. “Chắc Trapp đã nói với anh chúng tôi vẫn chưa liên kết được chúng với Merriam. Johnson và Foley, hai gã anh bắn trong công viên, sẽ không cung cấp gì. Chúng tôi muốn chứng minh Merriam đã thuê chúng nhiều lần, nhưng lại không có bằng chứng.

Giống với vụ đặt bom trên xe. Chúng tôi không thể liên kết với Merriam. Chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng”.

“Tốt”, Sam nói. “Chúng ta sẽ không cho qua vụ này tới khi ông làm xong”.

Theo chỉ thị của công tố viên, O'Malley sắp xếp cho Johnson và Foley vào phòng thẩm vấn. Chúng ngồi đó đủ lâu để trở nên lo lắng, đó là nỗ lực cuối cùng của văn phòng công tố để thỏa thuận với tên nào nói trước. O'Malley không nghĩ có chút hy vọng nào để chúng khai ra Flynn. Hắn có thể đáng sợ hơn bất kỳ án tù nào.

Sam còn cách căn hộ của Lyra vài dặm thì thám tử gọi điện hỏi anh có muốn tới quan sát không. Sam ngay lập tức quành xe lái tới đồn. Anh không có ý định chỉ đứng quan sát không. Anh có những câu hỏi của riêng mình.

O'Malley thấy anh đi lên cầu thang. Sam mặc một chiếc quần jeans thoải mái và áo sơ mi trắng. O'Malley, vẫn trong bộ đồ vét màu xanh nhàu nát đã mặc suốt ba ngày qua, cảm thấy ghen tị với anh.

“Quy định trang phục của cảnh sát liên bang các anh đẹp đấy”.

“Giờ tôi không đi làm”, Sam thông báo.

Khi họ đi dọc hành lang, O'Malley nói, “Nghe này, tôi đã lơ là cái danh sách anh đưa cho tôi, và tôi xin lỗi vì điều đó. Tôi cũng muốn anh biết tôi đánh giá cao vì được coi là người phụ trách tổ điều tra chung”.

“Trapp làm điều đó”.

“Ừ, nhưng anh bảo cậu ta làm thế. Dù sao cũng cảm ơn anh”.

“Chúng tôi chưa?”

“Vừa mới tới. Chúng tôi đưa Johnson vào một phòng và Foley ở phòng khác. Chúng tôi đang đợi trợ lý công tố”.

“Đi thôi”.

“Anh không định đợi bên công tố đến à?”

“Không”.

Sam đi vào phòng quan sát nhìn Johnson qua cửa sổ, hắn đang lo lắng cắn móng tay và nhổ nó xuống sàn. Hắn còn trẻ, tầm chưa đến hai mươi. Sam nhìn hắn một phút, rồi đi qua xem Foley. Gã trung niên dựa lưng vào ghế, nhìn chán nản, đang gõ tay lên bàn.

“Tôi sẽ bắt đầu với Johnson”.

O'Malley theo Sam vào phòng Johnson đang đợi. Gã cười khẩy khi O'Malley giới thiệu đặc vụ.

Sam không thể nhìn thấy tay Johnson dưới bàn. “Hắn có bị còng tay không?” Anh hỏi O'Malley.

“Mày sợ tao à?” Johnson khúc khích nhưng Sam lờ hắn đi.

“Tôi không thể ném hắn qua tường nếu hắn bị còng tay”.

Cách anh nhìn Johnson khi nói lời đe dọa thật sự đáng sợ, O'Malley nghĩ anh có thể làm thật.

Johnson không bị thuyết phục. “Mày không được làm thế, mày là FBI đấy”.

“Hôm nay thì không”, anh nói. “Tao đang đi nghỉ”. Anh quay sang O'Malley. “Ông có muốn lấy súng của tôi rồi ra ngoài đợi vài phút không?”

“Mày không được đụng vào tao”, Johnson gầm gừ. “Tao biết quyền của mình. Nó là bất hợp pháp”.

Sam bước một bước lại gần bàn, Johnson thụt ra sau.

“Tao không đơn thuần là một đặc vụ”, Sam nói “Tao là đặc vụ mà mày cố giết ở công viên Paraiso, và đó mới là bất hợp pháp. Tao có thể làm khá nhiều thứ tao muốn với mày”.

Trợ lý công tố đang theo dõi phía bên kia tấm kính khi Johnson hét to muốn gọi luật sư. “Tuyệt”, anh ta nói. “Đặc vụ Kincaid làm hắn chết khiếp, hắn sẽ không nói thêm gì đâu”.

Thám tử Muren đứng cạnh anh ta. “Đợi đã. Hãy xem Kincaid làm gì”.

Sam nhìn Johnson mỉm cười rồi nói với O'Malley. “Gọi luật sư của hắn đi, nhưng mau lên. Lúc người ta mang hắn ra khỏi đây cũng là lúc hắn tàn đời rồi”. Sau khi tung ra lời tuyên bố, Sam đứng dậy chuẩn bị đi.

Johnson hét lên “Đợi đã! Ý anh ‘tôi tàn đời’ là sao?”

“Mày không nghe thấy à?” Sam hỏi. Quay sang O'Malley. “Ông không nói với hắn à?”

Viên thám tử cũng hòa theo vở kịch. “Tôi không muốn làm hắn sợ”.

Sam lắc đầu. “Ông để phần đó cho Flynn hả?” Anh lại chuẩn bị bỏ đi.

“Anh đã nghe được gì?” Johnson buột miệng.

Sam quay lại, dựa lưng vào tường, tay khoanh trước ngực. “Flynn nghĩ mày đã khai. Ông ta đã cho người đợi mày ngoài kia. Nghe đồn là thế”.

“Nhưng tôi đâu có nói. Sao Flynn lại nghĩ tôi làm thế?”

Sam mỉm cười. “Tao bảo với ông ta. Ngồi mà cầu nguyện đi, Johnson”.

Đây là lần thứ ba anh xoay người bỏ đi. Anh vừa mới ra đến hành lang thì nghe Johnson hét toáng lên “Tôi muốn thỏa thuận. Tôi sẽ nói nhưng tôi muốn có chương trình bảo vệ nhân chứng và...”

Sam quay lại phòng thẩm vấn, đi sau anh là trợ lý công tố.

Johnson biết anh ta là ai vì anh ta đã thẩm vấn hắn hai lần trước đó.

“Tôi sẽ lo từ đây”, anh ta bảo Sam. “Tôi sẽ báo cho anh-”

“Tôi sẽ ở lại”, Sam nói.

“Đây là một-”

Sam ngắt lời anh ta. “Hắn đã bắn một đặc vụ liên bang. Tôi có thể có toàn quyền kiểm soát vụ này chỉ với một cuộc gọi”.

“Tôi không muốn tranh cãi với anh. Nếu anh muốn ở lại thì cứ ở, chỉ cần không can thiệp là được”.

O'Malley cũng quyết định ở lại. Như Sam, ông đứng dựa vào tường nghe John nói.

Johnson sửa lại lời khai với Sam. “Tôi không bắn anh. Tôi lái xe. Foley là người bắn. Ông ta được lệnh giết cô gái”.

“Ai sai hắn?” Trợ lý công tố hỏi.

“Flynn”.

“Ông ta có nói lý do không?”

“Không, nhưng Foley và tôi biết. Đó là để trả ơn một người bạn cũ. Tôi nghe ông ta nói với Foley là vài năm trước đây, người bạn đó có trong tay một sổ bằng chứng chống lại Flynn. Tên đó lẽ ra đã có thể công bố nó với thế giới và hủy hoại Flynn nhưng hắn đã không làm thế, cũng không cố tống tiền ông ta. Người bạn này bảo ông ta, như trong Bối cảnh, nếu ngày nào đó hắn cần một ân huệ, có thể Flynn có thể giúp được”.

“Và ân huệ đó là làm Lyra Prescott biến mất?”

“Đúng vậy”.

“Ai là người bạn muốn thực hiện điều này?”

“Tôi không biết. Flynn không bao giờ đề cập tên ông ta với Foley hay với tôi. Giờ tôi có thể đạt được thỏa thuận không?”

“Ông ta không cho mày biết gì về người bạn đó?” Sam hỏi.

“Chỉ nói ông ta gặp tên đó cách đây rất lâu, và người bạn đó không phản bội ông ta”.

“Chuyện này có liên quan gì tới Merriam?” Trợ lý công tố hỏi.

Johnson cười nhạo. “Mấy người nhầm hết rồi. Flynn chưa từng làm gì vì Merriam cả. Cách đây mấy năm, ông ta có vài vụ làm ăn với Merriam, và con lừa đó cố cuốn vài trăm nghìn đô của ông ta. Không đời nào Flynn lại đi giúp hắn”.

“Vậy tại sao Lyra Prescott lại là mục tiêu?”

“Flynn nói gì đó như là cô gái đã làm bạn ông ta và ông ta rồi tung rồi mù. Họ không thể chịu được việc mọi thứ họ không muốn bị phát hiện cứ lộn tung phèo hết lên”.

Sam thấy phải tìm Lyra ngay lập tức. Những câu hỏi không lời đáp chạy đua trong tâm trí anh, nhưng anh chắc chắn một điều: người muốn làm tổn thương cô vẫn còn đâu đó bên ngoài.

O'Malley theo anh khi anh vội vã rời khỏi đồn. “Anh nghĩ gì thế, Sam?”

“Lyra đã chụp được gì đó trong máy. Tôi cần phải xem lại mọi thước phim của cô ấy”.

Anh nhanh chóng lái xe tới căn hộ của Lyra. Sidney ra mở cửa, anh ngay lập tức thấy có chuyện bất ổn.

“Có chuyện gì vậy?”

“Lyra có đây không?”

“Không, Sam, sao thế?”

“Anh cần biết cô ấy vẫn ổn. Anh cần gặp cô ấy”.

“Cậu ấy đã về San Diego với một loạt cảnh quay lũ trẻ, cậu ấy sẽ tiếp tục dự án đó sau khi học xong. Cậu ấy bảo em mình sẽ có một ngày bận ngập đầu. Cậu ấy phải tới gặp giáo sư Mahler và đưa cho ông ấy tất cả tài liệu nghiên cứu cùng với thẻ nhớ của mình. Sau đó cậu ấy phải cho ông ấy xem mình đã làm xong bộ phim về trẻ em. Mãi tới muộn cậu ấy mới về được”.

“Cảm ơn em, Sidney”.

Sidney ngăn anh lại. “Lyra an toàn rồi, đúng không? Ở trong trường cậu ấy-”

“Anh sẽ tìm ra cô ấy và ở cạnh cô ấy. Đừng lo”.

Sam đang sắp xếp mọi chuyện với nhau, nhưng anh cần phải chắc chắn. Sân trường gần như vắng tanh.

Các lớp học trong ngày đã kết thúc, đèn đường cũng vừa mới bật. Anh đang chạy băng qua sân thì thấy hai thanh niên tiến tới. Anh nhận ra họ là hai người bạn của Lyra, Carl và Eli.

“Chào, Sam”, Carl hét lên và chạy vượt lên Sam.

“Cậu có thấy Lyra không?” Sam hỏi.

“Cô ấy vừa mới trong lớp của Mahler với chúng tôi”.

“Vẫn kinh khủng như thường”, Carl lẩm bẩm. “Chỉ còn thêm hai buổi rùng rợn nữa thôi, tôi sẽ không bao giờ phải nghe về mấy cái xúc tu lần nữa”.

Sam cau mày. “Bạn đang nói gì thế?”

“Xúc tu lòng tham”, Eli nói. “Đó là tên bộ phim tài liệu của Mahler. Đó là thứ duy nhất giúp ông ta nổi tiếng. Ông ta chẳng có nhiều nhận giải thưởng gì cho cam thể mà chẳng bao giờ ngừng nói về nó. Bảo sao vợ ông ta lại bỏ đi”.

Carl bổ sung, “Đó là chuyện của một vài gia đình quanh đây, và – Này, anh đi đâu đấy?”

Những hình ảnh lướt qua đầu Sam giống như một trong những thước phim của Lyra. Tấm áp phích công viên Paraiso trong phòng Mahler, Lyra đang ngồi trong phòng Mahler khi một trong những tay chân của Flynn cài bom dưới gầm xe, Mahler đang bảo cô tập trung vào một bộ phim về trẻ em thay vì quay lại công viên. Hình ảnh cuối cùng là chiếc hộp kim loại của Lyra với tất cả thẻ nhớ trong đó. Mahler muốn chứng vì ông ta nghĩ trong đó có thứ sẽ kết tội được ông ta.

Sam vừa chạy vừa lòi điện thoại ra bấm số. Khi O'Malley trả lời, anh hét lên. “Đó là Mahler”.

40. Chương 40

Lyra chờ sinh viên cuối cùng ra khỏi lớp. Đây là lớp cuối cùng của ca tối, mọi người thường mong muốn được giải thoát. Hôm nay chỉ còn ít thời gian, Lyra lo lắng về việc tới phòng máy để tiếp tục chỉnh sửa bộ phim của cô, nhưng giáo sư Mahler muốn gặp cô trong văn phòng ông ta trước. Ông ta đã gọi tới căn hộ của cô đêm qua và bảo rằng ông ta đang cố kéo dài cho cô thêm vài ngày. Ông ta đã nhận ra cô bỏ vài buổi học của ông ta. Với mọi náo động cô gây ra trong trường - có tên là quả bom - ông ta hy vọng cô vẫn an toàn, nhưng nhấn mạnh rằng cô vẫn cần phải học bù những buổi đã bỏ. Ông ta cũng lo ngại rằng cô không dành đủ thời gian cho bộ phim về trẻ em. Khi cô giải thích mình đang ở ngoài thị trấn quay phim học sinh lớp một và giờ đang bắt tay vào quá trình chỉnh sửa, cô đã nghĩ ông ta sẽ trách móc cô vì đã rời thị trấn khi việc quay phim có thể làm ngay tại Los Angeles. Mahler luôn có thứ để nói để giữ sinh viên ở nguyên vị trí. Ông ta thích khiến họ cảm thấy nhỏ bé và bất bình. Cô nghĩ ông ta làm thế để khiến bản thân trở nên quan trọng hơn.

Ông ta hắng giọng qua điện thoại, cô biết mình sắp được nghe diễn văn. “Em cần học hành nghiêm túc hơn nếu không em sẽ không trụ được trong ngành truyền thông, đặc biệt là công nghiệp điện ảnh”.

“Vâng, thưa giáo sư”, cô trả lời nghiêm túc.

“Có đầy thanh niên ham học ngoài kia mong mỗi được tham dự lớp học của tôi”.

“Vâng, em biết ạ”.

“Tốt. Giờ thì Lyra, tôi muốn cho em một lời khen”.

Cô suýt đánh rơi điện thoại. Lời khen từ Mahler? Chưa nghe bao giờ.

“Phim tài liệu về công viên của em khá hay”, ông ta nói. Với Mahler thì đây là một lời tán thưởng nồng nhiệt rồi.

“Em cảm ơn giáo sư Mahler”, cô nói. “Đó không phải điều em dự định làm nhưng em nghĩ nó đưa ra tuyên bố về”

“Ừ, ừ”, Mahler ngắt lời. “Lý do tôi gọi là tôi nghĩ mình có thể giới thiệu bộ phim tài liệu của em ở hội nghị chuyên đề tại New York tuần sau. Nếu nó được công nhận, mà tôi nghĩ sẽ được thôi, em sẽ có cơ hội được chiếu nó trên toàn quốc”.

“Điều đó thật tuyệt”. Lyra hào hứng. Nếu có thêm nhiều người xem phim của cô, nó có thể thực sự làm được điều tốt. Có lẽ công viên Paraiso sẽ được dọn dẹp, một số kẻ phá hoại và những xe vứt rác sẽ bị đưa ra tòa, hoặc ít nhất là bị ngăn chặn.

“Để chuẩn bị cho bài giới thiệu của tôi về phim của em”, Mahler tiếp tục, “Tôi sẽ cần mọi bài nghiên cứu của em, tôi cũng cần biết tiến trình, thiết bị em sử dụng, và mọi bức ảnh em chụp được”.

“Ảnh của em đều lưu trong thẻ nhớ”, cô giải thích. “Em chuyển những cái mình chọn cho phim tài liệu vào một tập tin trong máy tính, những vẫn còn hàng nghìn cái trong thẻ nhớ”.

“Mang mọi thứ tới”, ông ta nói. “Cả ảnh về khu vườn cuốn hút mà em kể với tôi nữa. Tôi sẽ trả lại cho em sau để em có thể tổng hợp chúng vào một đĩa nếu em muốn”.

“Vâng ạ”, cô chấp thuận. “Tối mai em có lớp của thầy. Em sẽ mang theo hết”.

Mahler cúp máy mà không thêm chào.

Lúc này ngồi trong lớp, Lyra sốt ruột nhìn đồng hồ treo tường trong văn phòng giáo sư. Cô hy vọng buổi gặp sẽ không kéo dài lâu. Cô muốn giành ít thời gian còn sót lại để thực hiện bộ phim về trẻ em. Carl và Eli ở lại hỏi giáo sư vài câu, và ông ta dẫn họ ra cửa với những câu trả lời cộc lốc, một âm tiết.

Sau khi đóng cửa lớp, Mahler quay sang Lyra.

“Vào văn phòng tôi”, ông ta nói, chỉ đường.

Lyra cầm lấy ba lô và tập tài liệu cùng tất cả các bài nghiên cứu rồi đi theo ông ta. Mahler đóng cửa phòng, chỉ vào một cái ghế rồi ngồi vào chỗ phía sau bàn làm việc. Lyra để ý thấy tấm áp phích công viên Paraiso đã biến mất. Một bản phác thảo mờ nhạt thay vào chỗ đó. Cô thấy hơi buồn khi giáo sư bỏ đi bức tranh duy nhất trong phòng có thể khiến nâng cao tinh thần, nhưng Mahler cũng đâu phải kiểu người vui vẻ gì cho cam.

“Em có mang theo tất cả tài liệu không đấy?” Ông ta hỏi.

Một sinh viên gõ vào cửa sổ văn phòng.

“Chuyện gì đây?” ông ta lầm bầm, chạy đi mở cửa và nói “Cậu không thấy tôi đang tiếp một sinh viên hay sao?”

“Em xin lỗi, thưa giáo sư, em chỉ thắc mắc-”

“Lên lịch với trợ lý của tôi đi”.

“Em chỉ định hỏi-”

Mahler đóng sầm cửa vào mặt cậu ta, khóa lại để không ai vào được rồi hạ rèm xuống.

Ông ta ngồi phịch xuống ghế. “Chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ? Tài liệu”, ông ta gật đầu. “Em có mang theo không?”

“Có ạ”, cô trả lời. “Em đã in bản sao của mọi bài báo cáo và hồ sơ mà em tìm được”. Cô đặt tập tài liệu lên bàn và lôi ba lô ra. “Em cũng có băng phồng nữa. Em đã nghĩ đến việc sao chép lại nhưng vẫn chưa có thời gian”. Cô mở nắp ba lô, lôi ra hai hộp kim loại nhỏ”.

“Và đây là tất cả thẻ nhớ cùng tranh ảnh chụp ở công viên ạ”.

Ông ta gõ vào hộp. “Thế còn khu vườn? Chúng ở trong này luôn chứ?”

“Vâng ạ”.

Mahler lấy tập tài liệu, cho nó vào một cái cặp. Ông ta mở ngăn kéo, lôi ra một cái túi bằng vải bạt và đặt hai hộp thẻ nhớ vào trong.

“Em chắc chắn đây là mọi thứ rồi chứ?” Ông ta hỏi.

“Vâng ạ”, cô nói.

“Tốt, tôi nghĩ mọi người ở hội nghị sẽ bị ấn tượng lắm đây”. Ông ta ngả người ra ghế. “Tôi ước em có thể đi cùng, nhưng tôi e là sự kiện này chỉ giành cho các giáo sư như tôi thôi. Sinh viên như em sẽ không được vào”.

Khi Lyra thích thú tưởng tượng việc có thể tự trình bày bài của mình thì nghĩ về chuyến đi dài với giáo sư Mahler khiến cô co rúm cả người.

“Chỉ có một điều nữa mà tôi cần trước khi giới thiệu phim tài liệu của em”, ông ta nói.

“Là gì ạ?” Lyra hỏi, nghĩ cô đã đưa cho ông ta mọi tài liệu cô có trong tay rồi.

“Tôi cần đi xem công viên Paraiso, không may đây là lúc rảnh rỗi duy nhất tôi có trước khi đi New York. Xe tôi đang ngoài kia. Tôi sẽ lái”. Ông ta đứng dậy như thể vấn đề đã được giải quyết.

Lyra ngạc nhiên. “Nhưng Giáo sư, lúc ta đến đó thì trời tối mất rồi. Hơn nữa, em đã hẹn lịch với phòng chiếu, và-”

“Chuyện đó có thể đợi được”, ông ta sốt ruột nói. “Chúng ta sẽ không ở lại công viên lâu đâu. Chúng ta sẽ dùng đèn pha để soi đường”.

“Thầy không thể tới đó một mình sao ạ? Thầy nói thầy từng sống gần đó mà, thế nên thầy biết nơi đó rất rõ”.

“Đúng là tôi biết đường tới đó”, ông ta thừa nhận, “nhưng tôi cần em đi cùng để giải thích lý do mình chọn góc quay đó, cách chụp ảnh, những yếu tố môi trường em xem xét trong bức ảnh của mình”.

Cô không muốn đi đâu cùng ông ta. Bản năng mách bảo cô ra khỏi văn phòng ông ta. Có chuyện không ổn. Mahler đã trở nên rất dứt khoát.

“Em xin lỗi. Em sẽ phải từ chối”.

“Em sẽ bỏ qua cơ hội để bộ phim tài liệu được chiếu? Em không thể có ý đó được”.

“Dĩ nhiên em muốn chiếu nó. Em chỉ từ chối đi tới công viên Paraiso với thầy thôi”.

“Tôi sẽ phải nhấn mạnh. Tôi sợ là không chỉ phim tài liệu của em mà cả bài đánh giá của em trong lớp tôi đều phụ thuộc vào điều này”. Ông ta mở ngăn kéo bên của bàn làm việc. Khi ông ta nhìn cô, mặt ông ta đỏ ửng và hàm ông ta nghiến chặt.

Lyra không từ chối nữa. Ông ta đang cư xử rất lạ, cô trở nên báo động.

“Thôi được”, cô dịu lại. “Em sẽ đi với thầy”. Cô lôi điện thoại trong túi ra và nói “Em sẽ gọi cho Sidney, bạn cùng phòng của em, bảo cô ấy tới đây chờ em đi. Cô ấy vẫn muốn tới xem công viên, và em-”

“Đưa điện thoại đây”.

Cô ngẩng đầu lên. Mahler đang cầm súng chìa vào cô.

Lyra rất sốc, cô lắp bắp. “Giáo sư... thầy đang làm gì thế?”

“Tôi nói, đưa tôi cái điện thoại”. Cơn giận của ông ta dữ dội đến mức cô có thể nhìn rõ các tĩnh mạch trên trán ông ta.

Chỉ có chiều dài của cái bàn ngăn cách Lyra khỏi viên đạn, nhưng thay vì sợ hãi, cô trở nên điên tiết. Tay đang cầm điện thoại của cô để vào lòng. Cô nhấn 911 và chặn tiếng cuộc gọi.

Mahler khó mà kiềm chế cơn giận của mình. “Thành phố có bao nhiêu công viên, thế mà cô phải chọn công viên Paraiso! Nếu tôi biết trước khi cô lầm nhảm về mấy bức tranh ngớ ngẩn của cô, tôi đã có thể giao cho cô dự án khác rồi”.

“Em chọn công viên đó vì tâm áp phích trong văn phòng thầy”.

“Cô đang nói đó là lỗi của tôi đấy hả?”

Lyra không biết trả lời thế nào. “Xin thầy bỏ súng xuống rồi giải thích tại sao thầy lại buồn bực như thế”.

“Buồn bực? Tôi đang điên tiết”, ông ta gầm gừ.

“Nhưng tại sao?” Cô hỏi lại.

“Cô hướng cái máy ảnh chết tiệt vào khu vườn đó. Nếu nó chụp được tôi hay cái xe, tôi sẽ xong đời. Tôi không thể mạo hiểm”.

Cô hít sâu. “Đó là vườn của thầy? Thầy có chôn cái gì mà-”

“Không”, ông ta nói. “Không phải ở đó. Không phải ở đó. Nhưng nếu máy cô chụp được khu vườn, nó sẽ chụp luôn phía đối diện đó”, ông ta cười bệnh hoạn.

“Cái gì?” Cô hỏi.

“Không phải cái gì, ai”, ông ta sửa lại. “Cứ sửa mãi không thôi. Đó là những gì cô ta đã làm. Lúc nào cũng la rầy tôi. Tôi không thể chịu được nữa”. Như một lời giải thích đến sau, ông ta nói. “Và tôi thì cần tiền”.

“Vợ thầy?” Lyra hoài nghi hỏi.

“Tôi không thể lý dị cô ta”, ông ta nói. “Cô ta là người có tiền”.

Trái tim Lyra chùng xuống. Cô và tất cả mọi người đều nghĩ Bà Mahler đã bỏ đi. Ông ta quá buồn xỉn và xấu tính, điều đó rất dễ tin.

“Tiền? Làm sao thầy có tiền nếu không tìm thấy xác? Phải mất hàng năm bên bảo hiểm mới trả tiền”.

“Nghĩ cô biết mọi chuyện hả? Không đâu. Tất cả các người sai hết cả. Tôi không muốn thi thể cô ta được tìm thấy. Miễn là ai cũng tin cô ta bỏ tôi, tôi có thể tiếp tục đục khoét tài khoản của cô ta. Tôi không thể chạm vào nó nếu cô ta chết. Cô ta đã tính trước chuyện đó”. Ông ta lắc đầu. “Công viên đó đã bị phốt lờ nhiều năm rồi. Nếu giờ họ đào bới xung quanh...”

Ông ta bất chợt nhận ra cô vẫn chưa đưa điện thoại cho ông ta. “Đưa điện thoại đây”.

Cô giơ nó lên và vứt nó xuống sàn nhà. Nhờ chúa, nó vẫn còn nguyên vẹn. Lyra cầu nguyện cuộc gọi tới 911 của cô đã được kết nối.

Ông ta vẫn chìa súng vào cô trong lúc đi đi lại lại suy nghĩ. Cơn giận của ông ta đang chuyển thành sự hoảng loạn.

“Nếu cô cứ lặng lẽ tới công viên... Giờ tôi phải tìm cách giải quyết chuyện này. Mọi chuyện sẽ dễ dàng thôi. Hai người bạn của cô đang đợi cách đây khoảng một dặm. Tất cả những gì tôi cần làm giờ là giao cô cho chúng. Chúng sẽ lo phần còn lại”.

Lyra đang run rẩy, cố gắng để giữ bình tĩnh. Tâm trí cô chạy từ ý tưởng điên rồ này tới ý tưởng điên rồ khác để cướp súng của ông ta. Và vẫn còn sống để kể lại chuyện đó. Cô có thể thấy được tình trạng rối loạn bên trong ông ta. m mưu của ông ta không đúng với kế hoạch, lúc này ông ta phải kiếm được một cái mới. Cô chỉ có thể nghĩ tới việc khiến ông ta nói liên hồi.

“Những người bạn nào?”

“Người Flynn cử tới căn hộ của cô. Cô đã xị hơi cay vào một tên, hắn không thể đợi được gặp lại cô”.

Lyra bối rối. “Thầy bảo người của Flynn truy đuổi em? Chuyện này thì có liên quan gì tới Frank Merriam?” Chuyện này không hợp lý chút nào.

“Frank Merriam là gã quái nào? Tôi chỉ biết nếu tay chân của Flynn tìm thấy được mấy bức ảnh đó trong căn hộ của cô, chuyện này đã kết thúc rồi. Nhưng ảnh không có ở đó, tôi không thể mạo hiểm để cô hay ai khác thấy được chúng. Tôi đã để cho Flynn cử mấy tay bắn súng sau vụ đó. Hắn sẽ không giúp tôi thêm nữa”. Ông ta nhìn cô bực bội. “Tôi đã lãng phí một ân huệ vào một sinh viên chết tiệt”.

Ông ta cầm lấy điện thoại di động của mình và nhấn số, mắt vẫn để ý tới cô.

Lyra nghĩ nếu ông ta đuổi cánh tay thêm một tí nữa, cô có thể hất khẩu súng khỏi tay ông ta.

Ông ta áp máy vào tai. “Cô ta không hợp tác. Các người sẽ phải tới bắt cô ta. Trong trường giờ chắc không còn ai. Đi vào bằng cửa phụ ấy”.

Lyra không thể cứ ngồi đấy đợi bị kéo lê ra ngoài. Nếu cô không làm gì đó ngay thì sẽ là ba người đàn ông có vũ khí chống lại cô.

***

Có hai lối vào văn phòng của Mahler. Một cửa đối diện hành lang, nơi sinh viên được khuyến khích sử dụng, cửa cá nhân là thông qua phòng học.

Sam chạy xuyên qua tòa nhà, leo lên hai dãy thang. Tòa nhà trống trơn, khi tới hành lang văn phòng của Mahler, anh chạy chậm lại. Anh lặng lẽ đi qua cửa thứ nhất, rồi một cửa khác, một cái khác nữa cho tới khi đến cửa phòng Mahler. Tên ông ta, như tên của các giáo sư khác, được khắc trên kính. Rèm cửa sổ đã bị kéo xuống. Sam biết nó đã bị khóa trước cả lúc anh thử mở cửa.

Anh có thể nghe thấy Mahler đang nói. Giọng ông ta to và gay gắt. Nhưng còn có cái gì đó hơn thế, một sự cuồng loạn. Mahler đang suy sụp, ít nhất nó cũng khiến anh có lợi thế. Sam chắc chắn Lyra đang ở bên trong, nhưng anh cần nghe thấy giọng cô để biết cô vẫn ổn. Suy tính đến các khả năng khác khiến anh phát điên.

Anh hạ chốt an toàn của khẩu súng rồi cúi xuống để tới cửa phòng học. Nó đã đóng, nên anh nhẹ nhàng xoay nắm cửa và mở hé vài inch. Mahler đứng nghiêng nhưng anh thấy được khẩu súng. Anh biết Lyra phải ở phía bên kia bàn.

Vì Mahler đang chĩa súng vào cô, nên cô phải còn sống và tỉnh táo.

Mahler đang bị kích động, đi qua đi lại. Sam không thể nhắm bắn được. Nghĩ xem nên chọn góc nào bắn mà không bị nhìn thấy là vô ích.

Anh nghe thấy tiếng bước chân nặng nề. Có vẻ chúng phát ra từ cầu thang.

Hai người đàn ông đang tranh cãi. Tiếng chúng ngày một rõ khi leo lên cầu thang. Nhưng chúng nói chuyện thì thảo nên anh chỉ có thể nghe được vài từ. Anh nghe một trong hai tên phàn nàn về việc phải đào cái gì đó lên và chuyển nó đi để không bị nhìn thấy. Tên kia đồng ý đó là một công việc tệ hại.

Giọng chúng rõ hơn khi đến gần. “Mình là những tên đào mộ. Và giờ thì mình phải đào hai cái mộ nếu phải đào xác mẹ vợ lên và chôn ra chỗ khác”, một tên nói thảm.

“Tao đã mua bình xịt hơi cay cho ả ta. Để con khốn đó biết cảm giác nó là thế nào”.

Sam không thể đợi được nữa. Anh quay lại cửa văn phòng Mahler và gõ cửa.

Lúc đầu Mahler không trả lời, sau đó thận trọng hỏi “Ai đấy?”

Sam không đáp lại.

“Lyra, ra mở cửa, đừng có thử làm gì nếu không cô sẽ bị ăn một phát đạn vào lưng đấy”, Mahler ra lệnh.

“Không”.

“Đứng dậy mở cửa”, ông ta yêu cầu.

Sam dán chặt mắt vào cửa cầu thang. Hai tên kia có thể bước ra bất cứ lúc nào.

Lyra hét trở lại. “Không, tôi sẽ không đứng dậy”.

“Con khốn”, Mahler gầm gừ. Ông ta nhìn cô khi đi vòng qua ghế của cô đi lại cửa, tay trái ông ta với lấy nắm cửa.

Sam dùng hết sức đá vào cửa khiến Mahler bay tung lên. Ông ta ngã xuống sàn cạnh bàn làm việc. Lyra bật dậy, chạy lại lấy súng của Mahler, nhưng ông ta đã bò lại và lấy được nó trước. Khi Mahler lăn người lại, chĩa nòng súng vào Sam, Lyra nhảy lại chỗ ông ta. Mahler xoay súng về phía cô và một tiếng súng vang lên. Viên đạn từ súng của Sam cắm vào cổ họng Mahler, cắt đứt động mạch của ông ta. Ông ta ngã xuống sàn, máu trào ra xung quanh.

Lyra không ngăn mình khỏi lắc đầu. “Sam”. Cô gọi tên anh, nhưng giọng cô quá yếu nên anh không thể nghe thấy.

Anh không nhìn cô. Anh nâng cánh cửa lên, dừng nó lại. Sau đó anh lôi một cái ghế, đẩy nó về phía cửa để giữ. Kính đã bị nứt nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Sam kéo tấm màn rách xuống khi tiếng bước chân đã tới tiền sảnh. Hai tên bên ngoài đã nghe thấy tiếng súng và đang chạy tới văn phòng Mahler. Hai cái tủ đựng hồ sơ lớn kê sát tường cạnh cửa chính. Sam lôi Lyra lại, đẩy cô vào trong góc, ẩn sau cái tủ. Anh đứng trước cô, đẩy lưng cô vào sâu hơn.

Nhưng Sam dự đoán, hai tên kia đã văng cửa và bắt đầu bắn còn trước cả lúc nhảy xổ vào. Chúng nhắm vào cái bàn đối diện, khiến nó lỗ chỗ vết đạn. “Mày đi kiểm tra, tóm cho được ả”.

“Ồ, tao tóm được ả rồi”, tên kia khoác lác. “Tao đang xịt hơi cay vào mắt ả đây”.

“Bỏ súng xuống!” Sam ra lệnh từ phía sau.

Tên còn đồ muốn trả thù xoay người lại và Sam bắn khẩu súng khỏi tay hắn. Tên đồng bọn của hắn cúi xuống sau bàn làm việc, nhưng tay lui sang một bên để bắn cho dễ. Sam bắn vào vai hắn, khiến hắn đánh rơi súng.

Sau khi Sam đá khẩu súng khỏi mấy kẻ bị thương, Lyra nhặt chúng lại để lên bàn. Cô thêm súng của Mahler vào bộ sưu tập.

Một trong những kẻ tấn công họ giờ đang la hét rằng hắn sẽ không bao giờ sử dụng tay của mình được nữa.

“Tay bắn súng của mày ấylà hả?” Sam thản nhiên hỏi. “Đó thực sự là một điều đáng tiếc đấy”.

Lyra đang nhìn tên còn lại. Hắn ta bị bắn vào vai, nhưng mặt vẫn còn ngoan cố. Trong hai tên, cô nghĩ hắn là kẻ nguy hiểm hơn. Cô nghe thấy tiếng bước chân chạy thình thịch về phía họ và quay người lại. Sam đã đi vào tiền sảnh và đang giơ phù hiệu lên cho ba viên cảnh sát đang tiến lại coi.

Trong vòng mấy phút, họ đã bị bao vây bởi sĩ quan cảnh sát và nhân viên y tế. Lyra đứng trong góc phòng để họ có thể đi qua cô. Nhịp tim chạy đua của cô giờ đã chậm lại, tay cô cũng không còn run rẩy nữa. Cô thấy điện thoại của mình trên sàn và nhớ ra mình đã gọi 911. Cô nhặt nó lên để nghe. “Có ai ở đó không?”

“Có, thưa cô, chúng tôi ở đây”.

“Cô có ghi lại mọi chuyện không? Cô có ghi lại được từng lời nói của Mahler không?”

“Có, thưa cô, chúng tôi đảm bảo đã ghi lại rồi”. Lyra có thể nghe thấy tiếng cười trong câu nói của cô ấy.

Thám tử O'Malley tới hiện trường, và Sam đang cung cấp chi tiết vụ việc cho ông. Cô đợi Sam nói gì đó với cô, nhưng anh đang bận, hành động như thể anh không nhìn thấy cô. Cửa chính đóng nghịt người nên cô đi qua lớp học ra ngoài hành lang. Cô tự hỏi tại sao Sam lại giữ cô lại văn phòng thay vì chạy theo lối này. Cô nhìn xuống tiền sảnh và có câu trả lời. Nếu họ chạy theo đường một lối, họ sẽ rơi vào ngõ cụt. Nếu họ quay sang lối khác, họ sẽ chạy qua văn phòng, và hai gã cầm súng sẽ bắn họ dễ dàng. Cô và Sam sẽ chẳng bao giờ thoát được. Anh đã hành động rất đúng, cô nghĩ. Bằng cách đẩy cô vào góc và đứng trước cô, Sam đã giữ lại tính mạng của cô.

Lyra nghĩ cô sẽ phải cung cấp lời khai ít nhất là hai ba lần, nhưng chỉ có một cảnh sát tới hỏi cô. Anh giải thích rằng nhân viên tổng đài 911 đã nghe và ghi âm lại, vì vậy họ biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Cô có thể về nhà.

Sam vẫn đang nói chuyện với O'Malley, và cô cảm thấy thật ngu ngốc khi cứ đứng đấy chờ. Anh hẳn đã đặt các mảnh ghép lại với nhau và nhận ra Mahler đứng đằng sau mấy chuyện khủng khiếp này. Nếu cô đứng đó đợi anh mà anh lại chẳng nói gì hơn câu “Rất vui được gặp lại em”, thì sao?

Cô sẽ không đợi. Cô còn không buồn lấy lại thẻ nhớ và ba lô. Chúng lúc này là tang vật rồi. Cô rút điện thoại vào trong túi rồi quay lưng bước đi.

Cô không đi được xa. Cô chỉ mới đi đến góc tiền sảnh thì cảm thấy đôi bàn tay mạnh mẽ trên vai mình.

41. Chương 41

Sam không cho cô cơ hội để nói cảm ơn vì đã cứu mạng cô.

“Em khiến anh sợ chết khiếp, em yêu”. Giọng anh run rẩy vì cảm xúc, tay anh siết chặt vai cô hơn nữa. Giọng Scotland của anh đặc sệt, cứ như anh chưa rời Scotland bao giờ. Anh vừa mới gọi cô là “em yêu[i]” đấy à?

Trước khi cô nói được lời nào, anh đã lôi mạnh cô vào lòng, ôm cô thật chặt. “Đừng bao giờ làm thế với anh nữa”. Cô không hiểu lấy một từ anh nói. Anh vẫn đang nói tiếng Anh đấy chứ?

Má cô áp vào ngực anh, cô nghe thấy tim anh đang đập thành thịch.

Lyra vẫn còn run rẩy vì thử thách mới qua, nhưng ở trong vòng tay mạnh mẽ của Sam, cô trở nên thoải mái.

“Hứa với anh đi”, anh yêu cầu.

“Vâng, dù là chuyện gì em cũng hứa”.

Anh nghiêng cằm cô lên và hôn cô hoang dại. Lưỡi anh quét vào bên trong, nụ hôn của anh đầy đam mê, đầy tuyệt vọng.

Lyra không kháng cự. Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, ngón tay cô luồn vào tóc anh và cô hôn anh với lòng nhiệt thành tương tự.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, anh nắm lấy tay cô và bắt đầu bước đi. “Ra khỏi đây thôi”. Lúc này, anh đã bình tĩnh hơn, giọng anh không còn đặc sệt nữa.

Bên ngoài, có một nhóm người tụ tập lại. Nhận thấy những chiếc xe tải của các đài truyền hình đỗ bên kia đường, Sam lăm bắm nguyên rửa.

O'Malley chạy theo sau họ và nói “Hai người có cần hộ tống ra khỏi đây không?”

“Không”, Sam trả lời. “Nhưng ông đối phó với họ”. Anh chỉ vào mấy người quay phim.

“Ừ, chắc rồi”. O'Malley nói, bước tới chặn các phóng viên.

Họ gần như là ra khỏi sân trường mà không bị vây lại, nhưng Carl đã nhìn thấy họ và hét to tên Lyra. Những ai nghe thấy anh ta đều chạy lại chỗ Lyra và Sam.

“Có thật không? Mahler chết rồi?” Carl hỏi.

Lyra gạt đầu, Carl quay sang Sam. “Tôi biết Mahler là một gã khốn, nhưng chúng tôi chỉ còn học hai buổi với ông ta nữa thôi. Giờ thì sao đây? Anh không nghĩ chúng tôi sẽ phải học lại toàn bộ từ đầu đấy chứ?”

Trước khi Lyra có thể trả lời, Eli nói. “Anh không thể đợi cho tới khi-” Ánh mắt của Sam khiến anh ta nín bật và nhanh chóng tránh đường.

Sam không nói thêm lời nào với Lyra cho đến lúc họ tới căn hộ của cô.

“Soạn ít đồ, và ra khỏi đây thôi”.

“Không”.

“Không?”

Sidney mở cửa, hét lên. “Ồi, lạy Chúa”, và ôm lấy Lyra. “Cậu ổn chứ? Ồi lạy Chúa”, cô nhắc lại, nhưng lần lại thì ném mình vào vòng tay của Sam. “Em nghe nói có một vụ nổ súng”, cô nói, bước lui vào phòng khách bé tẹo để họ có thể bước vào.

“Em đã nhắn ít nhất hai mươi tin, và em đã cầu nguyện người nổ súng là anh, Sam ạ”.

“Lyra”, Sam nói “Sao em không gói một túi đồ trong lúc anh kể cho Sidney nghe chuyện”.

“Không”, Lyra nói lại.

Sidney hết nhìn người này đến người kia, rồi cô vơ lấy ví và chìa khóa. “Em phải đi mua ít đồ. Gặp hai người sau”. Và rồi cô biến mất.

“Xem anh vừa mới làm gì kìa”, Lyra buột tội. “Anh khiến cậu ấy phải ra khỏi nhà của mình”.

Sam quay cô đối diện với anh. “Em bị sao thế?”

“Em sẽ không đi đâu với anh, và để anh rời bỏ em lần nữa. Em sẽ không làm thế”.

“Nhưng anh sẽ không rời bỏ em. Không bao giờ”.

Sự dịu dàng trong mắt anh khiến cô tin anh. Suýt tin.

“Cho tới khi nào? Sam, em biết anh không thể để mình bị tổn thương lần nữa, và em hiểu cho anh. Anh yêu vợ anh và đã mất cô ấy. Em cũng sẽ không muốn trải qua chuyện như thế lần nữa, nhưng em-”

Nụ hôn của anh ngăn cô nói tiếp. Anh ôm cô chặt hơn khi anh thì thầm vào tai cô. “Anh không bao giờ muốn mình sợ hãi như hôm nay. Anh biết em ở cùng với Mahler, và anh sẽ tìm anh đã ngừng đập. Chết tiệt, Lyra, anh không muốn sống thiếu em”. Tay anh khum lấy mặt cô. “Anh yêu em, em yêu”.

Giọng Scotland của anh trở nên rõ rệt. Giọng anh thấp, nhưng cô hiểu được ý chính anh đang nói với cô.

“Em không thể chuyển tới sống cùng anh, Sam. Gigi sẽ-”

“Anh đoán anh sẽ phải cưới em”, anh nói một cách tự nhiên.

“Sao cơ?”

“Em nghe rồi đấy”.

Cô đẩy tay anh ra. “Phải lấy em?”

Anh túm lấy cô trước khi cô có thể đi mất. “Khi nào có nhẵn, anh sẽ quỳ gối và cầu hôn chính thức, nhưng anh biết điều này, cưng ạ: em sẽ lấy anh”.

“Gia đình em... em sẽ không đặt gánh nặng đó lên vai anh. Em có trách nhiệm...”

“Anh biết... để bảo vệ Gigi khỏi con trai bà. Anh có thể giúp được”.

“Và bố mẹ em... họ lúc nào cũng gây rắc rối. Em không thể thay đổi họ. Em đã từng nghĩ mình có thể, nhưng-”

“Các anh trai em và anh sẽ giúp”.

“Ôi, Chúa ơi, các anh của em. Anh sẽ không đủ tốt cho em. Họ sẽ nói thế”.

“Anh không đủ tốt cho em, cưng, nhưng anh vẫn sẽ cưới em”.

“Bố mẹ anh là nhà ngoại giao. Bố mẹ em lại là lừa đảo”.

Sam chậm rãi cởi khuy áo cô. Cô đang cắn môi dưới trong lúc nghĩ về điểm khác biệt giữa hai gia đình.

“Em có tiền”, cô nói, một lợi thế của cô.

Sam nhắc cô lên, mang cô vào phòng ngủ. Anh hạ cô xuống, chậm rãi cởi quần áo của cô, anh chỉ dừng lại đủ lâu để cởi đồ của mình.

Lyra thở hổn hển khi cô nói “Nếu buộc phải làm, em sẽ dùng hết tiền của mình để đầu lại mấy người đó. Nói thật, bố mẹ em cứ liên tục tìm luật sư mới... “Sam đang hôn vào cổ cô.

Anh yêu mùi hương của cô, yêu cách cô chạm vào anh, yêu mọi thứ về cô.

“Luật sư thì tốn kém...” cô nói tiếp.

“Anh biết, anh là một luật sư”, anh vừa nói vừa hôn xuống ngực cô.

Sam đang khiến cô xao nhãng, cô không thể nhớ được điều mình đang cố nói với anh.

Họ ngã xuống giường và làm tình. Sam cố tình chậm rãi nhưng cô trở nên quá đòi hỏi, anh không thể cưỡng lại được. Tới lúc cả hai đều lên tới đỉnh và toại nguyện, cô nói với anh rằng cô cũng yêu anh.

Sau đó, khi cả hai đã mặc quần áo, Sam bảo cô chuẩn bị để bị phóng viên săn lùng.

“Lớp của Mahler đúng ra là lớp duy nhất của em vào ngày mai. Vì không còn nữa, em nghĩ mình sẽ về nhà”.

“Về San Diego?”

“Vâng. Anh nghĩ cảnh sát có cần em ở lại đây không?”

“Không, anh sẽ nói chuyện với O’Malley”.

Sau khi viết lời nhắn cho Sidney và gói một túi đồ nhỏ, họ lên đường. Xe cô không đáng kể, chỉ sau khi đi qua lối vào dẫn tới công viên Paraiso, Lyra mới nhớ ra cái máy ảnh vẫn đang chụp hình.

“O’Malley sẽ cử một nhóm tới đó đào thi thể vợ của Mahler. Anh đảm bảo họ sẽ phải đào luôn khu vườn nhỏ đó”.

“Máy ảnh của em-”

“Anh đã nói nơi đặt máy cho ông ấy rồi. Ông ấy sẽ lấy nó cho em”. Anh với tay qua bộ điều khiển và nắm lấy tay cô. “Anh hình dung Flynn đang bị giữ lại cho một cuộc nói chuyện khá dài”, anh nói.

“Em có được nhận lại mấy cuốn sách ở sân bán đồ cũ không?”

“Có. Em định làm gì với chúng?”

“Em nghĩ mình sẽ bán đấu giá cho nhà thờ của Cha Henry. Họ đang rất cần tiền. Sổ xố đâu có thanh toán được hóa đơn”.

Anh mỉm cười. “Em có một trái tim nhân hậu, Lyra Prescott”.

Một vài phút trôi qua trong im lặng dễ chịu, và rồi cô nói, “Em không thể tin sân bán đồ cũ không phải là bắt nguồn của vụ việc. Em khá chắc chắn bọn họ cố giết em vì em đã cầm thứ gì đó. Em chưa bao giờ nghi ngờ Mahler”.

“Hãy nhìn mọi việc theo cách này, nếu Merriam biết chắc em có cái đĩa DVD, anh đảm bảo ông ta sẽ cố giết em”.

“Chuyện đó sẽ khiến em thấy tốt hơn đấy hả?” Cô cười thành tiếng.

“Anh nên nhắm vào Mahler sớm hơn. Anh suýt nữa thì mất em, và anh-”

“Anh đã có mặt kịp thời”, cô nhắc anh.

Họ nói về Mahler và nỗ lực lôi kéo cô khỏi việc chụp ảnh công viên của ông ta bằng việc hướng cô vào cuộc thi phim ảnh về trẻ em.

“Em đoán mình không còn phải vội vàng làm bộ phim đó nữa”, cô nói.

“Sao lại không?”

“Anh bán giáo sư, và nó đã xóa đi cơ hội để có được sự chấp thuận cho bộ phim của anh”.

“Anh chắc chắn là không hề hối tiếc vì đã bán ông ta”.

“Em cũng không tiếc. Anh đâu còn lựa chọn nào”.

Khi họ đỗ xe vào ga-ra của Gigi, Lyra nói. “Anh đợi mà xem phòng hoảng loạn thế nào”.

“Nó là một căn phòng hoảng loạn đúng nghĩa?”

“Một bức tường được gia cố bằng kim loại nên đạn không bắn thủng được, nhưng chỉ có một bức tường thôi. Không cần thêm cái khác. Nó hiệu quả”.

Sam thực sự ấn tượng với công trình khi anh nhìn thấy nó. “Em từng muốn trốn tránh gia đình, đây là nơi đây”.

“Em yêu căn nhà này. Nó rất thoải mái”.

“Chúng ta có thể giữ nó”, anh hứa với cô. “Anh có khả năng làm việc ở đây một thời gian”.

“Rồi sau đó?”

“Khi sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, chúng ta sẽ về nhà”.

Lyra thích ý tưởng giữ lại nhà của Gigi. Các anh của cô có nơi để dừng chân, Gigi thì sẽ muốn quay lại đây để đi nghỉ khỏi cái nắng của Texas.

Gigi sẽ hạnh phúc với đám cưới này. Cô sẽ chuyển tới sống với Sam ngay lập tức, và bà sẽ không phải lo lắng về cháu gái mình thêm nữa.

“Anh kiệt sức rồi”, Sam nói, ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Nói xong, anh nhắc bổng cô lên và mang cô tới giường. Họ ngủ, chân quấn chặt lấy nhau.

Chiều hôm sau, O’Malley gọi. Sam nghe máy một lúc lâu, khi cúp máy, anh cười toe toét với Lyra. “Con mèo”.

“Sao cơ?”

“Họ tìm thấy xương của một con mèo trong vườn. Hiển nhiên tất cả những bông hoa tươi đẹp đó là để tưởng nhớ cái chết của một chú mèo”.

Lyra đã định ninh câu chuyện đằng sau khu vườn phải là thứ gì đó lãng mạn hơn. Cô lấy một chai nước trong tủ lạnh rồi đi ra hiên. Sam theo sau cô.

“Một con mèo, hử?” Lyra lắc đầu.

“Thì cũng có thể một phụ nữ ngay cạnh đó – tất nhiên là bà Mahler quá cố”.

“D.C không có gì như thế này đúng không? Em sẽ phải làm quen với cách sống ở đó”.

“Chúng ta sẽ không sống ở D.C”, anh bảo cô.

Cô ngồi bật dậy đối diện với anh. “Nhưng anh đã nói-”

“Anh nói chúng ta sẽ về nhà”. Anh mỉm cười, vòng tay kéo cô lại gần.

“Em sẽ yêu Highlands thôi”.

[i] Lass: ở đây Sam dùng từ lass là từ mà đàn ông Scotland dùng để gọi người yêu của mình

42. Chương 42

Milo ngồi tại quầy bar, vừa nhấp nháp một cốc bia lạnh vừa chăm chú nhìn vào tivi. Đang chiếu bản tin lúc mười một giờ, hắn ngồi xem Lyra Prescott được dẫn ra khỏi tòa nhà bởi một người đàn ông mà phóng viên xác định là một đặc vụ FBI.

“Có thấy người phụ nữ xinh đẹp trên tivi không?” Hắn hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh.

Thấy người đàn ông không trả lời, Milo huých nhẹ anh ta nói “Tôi đã phải chia tay cô ấy. Đó là cách duy nhất để cô ấy được an toàn”.

Người lạ mặt, với đôi mắt mơ màng và say xỉn, vỗ nhẹ lên vai Milo. “Anh đã làm một việc đúng đắn, anh bạn ạ”, anh ta lè nhè.

“Tôi không xem thời sự thường xuyên lắm”, hắn bảo với người bạn mới. “Nhưng tôi mừng vì tối nay đã xem. Anh biết đấy, tôi đã từ bỏ mọi thứ vì cô ấy. Tôi không hối tiếc vì, như anh mới nói, tôi đã làm chuyện đúng đắn. Giờ tôi bị thất nghiệp. Tôi đang tính đi kinh doanh kiểu khác, cái gì đó ít căng thẳng hơn”.

Hắn không thể tin là Merriam đã vào tù, cả Charlie và Stack nữa. Lúc nào hắn cũng nghĩ chúng đứng sau vụ đột nhập và nổ súng. Ở thì, đâu thể đoán đúng hết được mọi chuyện.

“Trong một tin khác”, phát thanh viên tiếp tục khi Milo gọi cốc bia thứ hai. “Ủy viên hội đồng Bill Jackson đã chính thức từ chức để dồn lực vào cuộc chiến chống lại những lời cáo buộc. Ủy viên đã bị truy tố vì...”

Milo không nghe nữa. “Sẽ có một công việc bỏ ngỏ nếu ủy viên từ chức”.

Hắn gãi cằm. “Tôi có thể làm được. Chính trị. Tôi sẽ đi làm chính trị”.

Bạn hắn vỗ vai hắn lần nữa. “Anh có khiếu đấy, anh bạn. Anh có khiếu”.

43. Chương 43

Sam và Lyra kết hôn tại nhà thờ St. Agenes. Cha Henry vui vẻ làm chủ hôn. Lyra đã nghĩ nó sẽ là một đám cưới nhỏ, nhưng trước khi chốt danh sách khách mời, nhà thờ San Diego đã đồng nghị gia đình, bạn bè, và, theo lời Sidney, một nhóm trong lĩnh vực chính trị và ngoại giao, bao gồm các đại sứ và những người quyền cao chức trọng khác.

Cả buổi lễ và tiệc chiêu đãi ở Khách sạn Coronado đều kết thúc hoàn hảo. Lyra nghĩ có lẽ là do bố mẹ cô đã từ chối tới dự. Khi Lyra bảo với mẹ cô rằng Sam đã cầu hôn cô và cô đồng ý, phản ứng của mẹ cô không khiến cô ngạc nhiên.

“Ôi, Lyra, con nghĩ cái gì thế? Với ngoại hình của con, con có thể làm tốt hơn là một đặc vụ FBI. Nếu anh ta cưới con vì tiền...”

Phản ứng của bố cô cũng không khá hơn. “Ta chắc là anh ta yêu con, nhưng để đề phòng anh ta cưới con vì tiền, ta nghĩ con nên chuyển lòng tin của con sang ta. Con sẽ muốn đảm bảo tài khoản của mình ở ở nguyên trong nhà Prescott, tất nhiên, nên nếu con...”

Khi Lyra từ chối, một cuộc tranh cãi đã nổ ra. Nó kết thúc bằng việc bố mẹ cô dọa sẽ tẩy chay lễ cưới, nhưng bất chấp chiến thuật cường chế của họ, cô vẫn giữ vững quan điểm và không bỏ cuộc.

Cô giả vờ không bận tâm, nhưng sự thật là cô thấy xấu hổ khi bố cô không dẫn con gái vào lễ đường nếu không được trả tiền. Owen và Cooper rất tức giận với hành vi đó, nhưng họ cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Owen dẫn cô thay cho bố của họ. Sidney là phù dâu chính của Lyra, đi vào lễ đường với Cooper. Một người em họ và hai người bạn đến từ Texas làm phù dâu. Người được nhất của Sam là chàng họ hàng Tristen, Jack và Alec làm phù rể. Ngoài thợ ảnh chính, còn có các thợ ảnh từ các tờ báo và tạp chí bên ngoài nhà thờ để chụp lại sự kiện thanh lịch này.

Lyra yêu bố mẹ của Sam, những người đối lập hoàn toàn với bố mẹ cô. Họ tốt bụng và hào phóng, và chào đón cô vào gia đình với vòng tay rộng mở. Họ đề nghị tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi cho Sam và cô ở Highlands để bạn bè Scotland và gia đình có thể chào đón cô. Gigi hứa sẽ tới dự.

Sam và Lyra đi nghỉ trăng mật tại ngôi nhà ở San Diego. Họ chỉ có ba ngày trước khi Lyra phải quay lại Los Angeles để dự lễ trao giải. Bài dự thi gửi Dalton Award của cô đã bị loại kỳ trước vì sau cái chết của Mahler, không còn ai bảo trợ cho cô. Tuy nhiên, cô vẫn tiếp tục làm bộ phim đó, và nhờ một giáo sư khác, cô sẽ gửi nó vào kỳ sau.

Cô dành giải nhất. Cô nhận được nhiều lời mời từ các công ty sản xuất ở Los Angeles và New York, nhưng cô đã từ chối hết. Lyra không muốn làm việc cho ai nữa.

Cô yêu sự tự do đến từ việc tự mình viết và chỉ đạo công việc, cô đã chốt ý tưởng cho một series phim trẻ em mà cô muốn theo đuổi. Cô có thể làm việc ở bất kỳ đâu, mà thật may, vì ba tháng sau Sam sẽ đưa cô về nhà của họ ở Highlands.

Chồng cô đầy rẫy những bất ngờ. Bất ngờ đầu tiên, nhà của họ là một tòa lâu đài. Nó phải xây cách đây hàng thế kỷ rồi và nó rất tráng lệ, chỉ là nó lạnh lẽo và trang trọng quá. May là căn hộ nhỏ của họ ở tầng hai lại ấm cúng và cuốn hút. Điền trang, hoặc khu đất theo như Sam gọi, là nơi đẹp nhất mà cô từng thấy.

Bất ngờ thứ hai là Sam sẽ thừa kế một vài tước hiệu. Là địa chủ, anh sẽ trở thành Laird Kincaid, nhưng anh cũng sẽ trở thành Bá tước của Cairnmar.

Bất ngờ thứ ba khiến Lyra sửng sốt nhất. Người chồng ngọt ngào, yêu dấu của cô hóa ra là một chiến binh hung hãn trên sân bóng bầu dục.

Ngồi trên đồi cạnh bố mẹ Sam, Lyra lo lắng theo dõi trận đấu giữa đội của Sam và đội khác tới từ thị trấn bên kia. Có lúc cô thấy Sam nổi lên giữa một đám đông những người đàn ông cơ bắp, cô túm lấy tay bố chồng. “Có phải anh ấy mới gãy...? Khuỷu tay anh ấy...?”

Bố Sam, nhìn thấy vẻ kinh hoàng trong mắt cô, thông cảm vỗ đầu gối cô. “Con biết người ta nói gì về sân bóng bầu dục không? Đó là một trò chơi lưu manh giữa các quý ông. Đừng lo con yêu, nó ổn cả”.

Cô gật đầu, quay lại nhìn chăm chăm vào chồng. Người anh đầy bùn, đồng phục của anh lấm chấm vết máu mà cô không nghĩ là của anh. Động đội của anh nhìn như vừa bị đánh. Tuy nhiên điều cô thấy ấn tượng nhất là khi trận đấu kết thúc, cả hai đội đều cười vang và kéo nhau rời sân cỏ.

Sam thấy cô trong đám đông và tách ra tới chỗ cô. Anh bị một vết thương trên lông mày, bùn dính từ đầu tới chân. Bất chấp sự thật là cô đang mặc áo trắng, cô vòng tay qua cổ anh và ôm anh. Điều đó với Sam là chưa đủ. Anh hôn cô say đắm, phớt lờ sự cổ vũ của đồng đội.

Khi ngừng lại để hít thở, anh nói, “Đó là cách một người chồng nên làm để chào đón vợ khi anh ta về nhà”.

Đỏ mặt vì khán giả của họ, cô nói “Anh chỉ cách em có chín mét”.

“Chính xác”, anh đáp rồi lại hôn cô.

Cô dựa vào anh. “Em nhẹ cả lòng khi thấy anh vẫn còn nguyên vẹn”.

“Đó là một môn thể thao, cưng ạ”.

Một môn thể thao? Họ thực sự gọi tình trạng lộn xộn mà cô vừa chứng kiến là một môn thể thao? “Nó có cần dữ dội thể không? Em không muốn anh bị thương”.

Anh phá lên cười. “Một vài vết cắt nhỏ và mấy vết bầm tím không giết nổi anh đâu”.

Anh nhặt túi vải của mình lên, lấy tay khoác vai cô, rồi bắt đầu đi về xe. “Sáng nay anh nhận cuộc gọi từ FBI. Họ muốn anh bay tới D.C ngày mai để tham khảo ý kiến về một vụ án. Anh sẽ đi trước bình minh. Em có muốn đi cùng anh không?”

“Em không thể”, cô trả lời. “Mai em sẽ tới trường Cairnmar để quay tập phim mới”.

“Vậy thì anh đoán tối nay chúng ta phải nói mấy lời tạm biệt rồi”. Anh rà soát từng inch cơ thể cô đầy dục vọng rồi nói. “Thực ra, nếu em đủ khả năng, anh sẽ nói tạm biệt suốt cả đêm”.

Khi Lyra đợi trước xe để Sam nhét dụng cụ chơi bóng của anh vào cốp xe, cô nhìn xung quanh. Cô đang ở trong một sân cỏ được bao quanh một bên là dãy nhà đá cổ kính, bên kia là một đồng cỏ với đàn cừu đang yên bình gặm cỏ. Xa xa là dãy núi Highland hùng vĩ. Tất cả điều này đều khác xa với những gì cô biết chưa đầy một năm. Nhờ Sam, mọi thứ đều mới mẻ, thú vị và tuyệt vời.

Anh quay sang cười với cô, và trái tim cô ngập tràn tình yêu thương.

Cuộc sống với Sam sẽ đầy những bất ngờ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sizzle>